EMILY THIEDE
ACEST
HAR
NECRUȚĂTOR
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

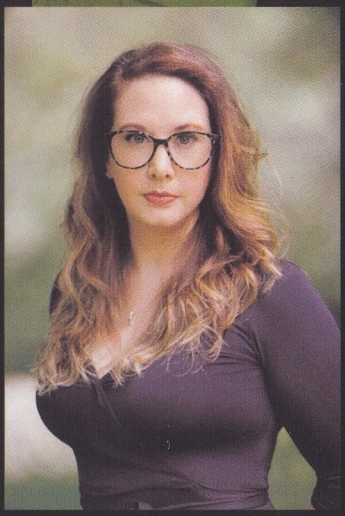

EMILY THIEDE

și-a petrecut copilăria visând cu ochii deschiși și citind în copaci. Fostă învățătoare într-o școală publică, acum predă scriere creativă, face parte din consiliul organizației nonprofit locale Writer House și este una dintre gazdele podcastului Basic Pitches. Lui Emily îi place să ofere mentorat scriitorilor aspiranți prin programul Pitch Wars, să găzduiască pisicuțe comunitare și să se piardă prin pădurile din Virginia, acolo unde locuiește alături de familia ei. *Acest har necruțător* este debutul ei în literatură.

O puteți găsi pe Instagram @ektwrites, Twitter @EKTwrites și pe blogul ei, ekthiede.com.

ACEST HAR NECRUŢĂTOR

EMILY THIEDE

ACEST HAR NECRUȚĂTOR

Traducere din engleză și note de
Loredana Voicilă

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *This Vicious Grace*
Autor: Emily Thiede

Copyright ©2022 Emily Thiede
Published by arrangement with Rights People, London

© Storia Books, 2022, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Thiede, Emily
Acest har necruţător / Emily Thiede; trad din engleză de Loredana Voicilă. – Bucureşti: Storia Books, 2022
ISBN 978–606–9072–95–0
I. Voicilă, Loredana (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: Maria Marinescu
CORECTORI: Simona Ştefana Stoica, Paula Rotaru
DESIGN COPERTĂ: Kerri Resnick şi Olga Grlic
ILUSTRAŢIE COPERTĂ: Kemi Mai
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

Fetelor mici care vorbesc „prea mult”
şi simt „prea intens”.
Nu vă schimbaţi niciodată!

Şi în amintirea unei fete foarte speciale.
Ne lipseşti.

ORAȘUL SAVERIO

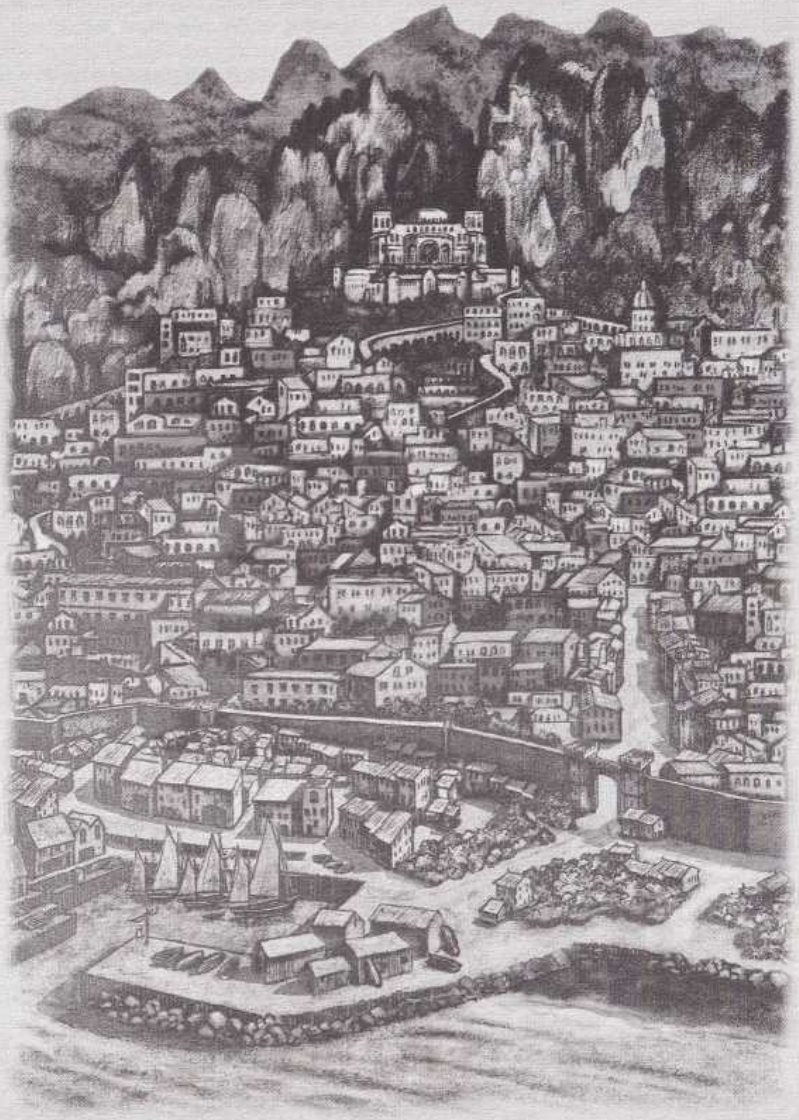

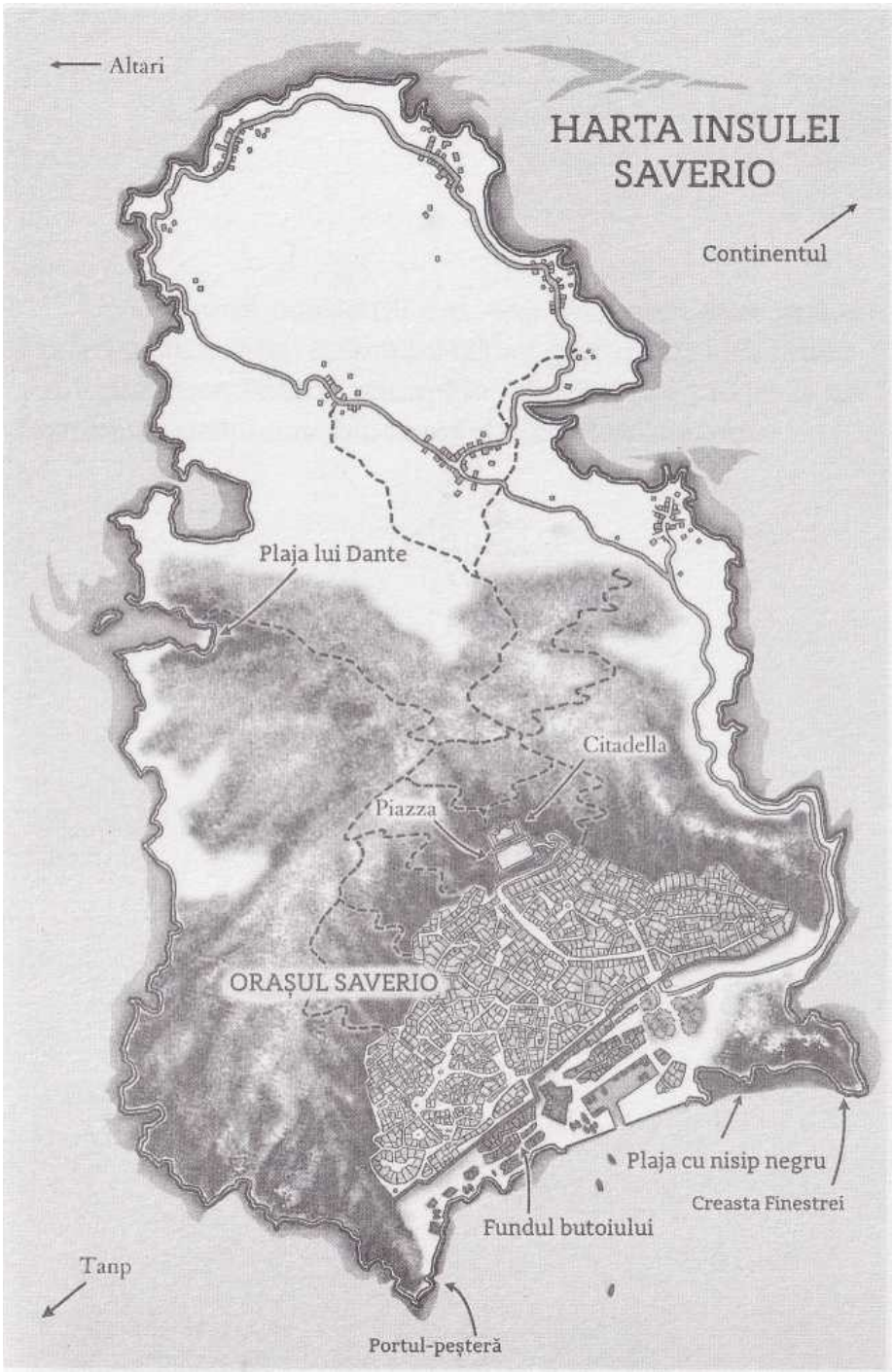
Altari
HARTA INSULEI SAVERIO
Continentul
Plaja lui Dante
Citadella
Piazza
ORAȘUL SAVERIO
Plaja cu nisip negru
Creasta Finestrei
Fundul butoiului
Tanp
Portul-peșteră

Unele dintre subiectele din *Acest har necruţător* includ referinţe la moarte, violenţă şi război, precum şi aluzii la abuzul minorilor. Pentru mai multe informaţii cu privire la un conţinut posibil sensibil, vă rog vizitaţi ekthiede.com.

Benedizioni Della Dea
(L'ORIGINALE)
Alla fine del principio,
la Dea creò isole santuario per i fedeli,
benedicendoli con tre doni:
Alcuni nacquero con la magia.
Un salvatore, per proteggerla.
E quando venne il momento della battaglia,
i guerrieri
sarebbero stati forti,
perché Lei diede loro una fonte di guarigione.

Binecuvântarea Deei
(TRADUCERE)
La începutul sfârşitului,
zeiţa a creat insule-sanctuar pentru cei credincioşi,
Şi i-a binecuvântat cu trei daruri:
Unii se vor naşte cu puteri magice.
Un salvator le va amplifica.
Iar când va veni vremea bătăliei,
luptătorii
vor fi puternici,
pentru că ea le-a oferit o fântână vindecătoare.

— TRADUSĂ ÎN 242 D.I., CĂRTURAR NECUNOSCUT

Capitolul 1

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.
Trecând prin Fereastra Divină, lumina preschimbă demonii-n cenuşă.

Trei nunţi.

Trei înmormântări.

O persoană mai bună ar fi fost devastată, dar Alessa şi-a plecat capul ca să-şi ascundă ochii uscaţi, în timp ce îngenunchea dinaintea altarului, în faţa sicriului incrustat cu pietre preţioase. Templul de sub Cittadella mirosea a mucegai şi a moarte, iar aerul era înţesat de fire de praf care pluteau în jur ca nişte licurici fantomatici.

Avea să plângă. Mai târziu. O făcea întotdeauna. Să rămâi văduvă la optsprezece ani era tragic, până la urmă, şi niciunul dintre partenerii ei nu meritase să moară. Cu toate acestea, era dificil să îşi stoarcă lacrimi pentru a treia oară.

Hugo, cel de-al treilea Fonte şi nefericitul trup neînsufleţit dinaintea ei, insistase că doar din cauza emoţiilor îi tremurase mâna în mâna ei. Ea ar fi trebuit să se aştepte. *Se aşteptase.* Dar zeii o aleseseră pe ea şi ea îl alesese pe el. Prin urmare, chiar dacă ştiuse că atingerea ei ar fi putut să fie ultima pe care băiatul avea să o simtă, se întinsese spre el pentru a doua oară.

Alessa Paladino, arma divină a zeilor.

Ultima ei rochie de mireasă fusese strânsă şi pusă deoparte, schimbată cu una de doliu, cizme înalte până la genunchi şi un voal negru pe deasupra părului. Şi mănuşi, desigur. Întotdeauna mănuşi. Şi totuşi

umezeala rece o pătrundea până la oase. Nici măcar pe o insulă scăldată de soare, razele astrului nu puteau încălzi ceea ce nu atingeau niciodată.

Alessa şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi a urzit un vârtej mic de vânt în palme. Ecoul slab al darului lui Hugo a durat doar o clipă, dar ea i l-a restituit oricum. Golul pe care acesta l-a lăsat în urmă era ca o penitenţă.

O dureau genunchii, dar Alessa nu s-a ridicat decât după ce şi-a găsit locul şi ultimul rătăcit. Nu era uşor. Fiecare clipă de doliu însemna o clipă pe care nu şi-o dedica găsirii unui nou Fonte, iar Alessa nu avea timp de pierdut. Şi nici un alt Fonte.

Aşezaţi pe una dintre laturile naosului, cei doisprezece membri ai Consiliului o urmăreau cu priviri enigmatice. Mereu o urmăreau. Mereu aşteptau. La început, aşteptaseră să împlinească vârsta potrivită pentru a-şi alege un partener. Apoi, să-şi aleagă altul. După aceea, pe următorul. Iar în curând aveau să convoace următoarea ei victimă.

Partener. Următorul ei *partener.*

De data asta trebuia să facă lucrurile aşa cum trebuie. Consiglio[1] ar *fi în* stare să târască următoarea persoană pe care o alegea până în Cittadella sub ameninţarea săbiilor, dacă era cazul, dar ea voia pe cineva care să vină *de bunăvoie.*

În drum spre locul ei, Alessa s-a oprit să facă o reverenţă dinaintea Renatei Ortiz, Finestra de dinaintea ei, a cărei putere pălise în ziua în care cea a Alessei înflorise, cu cinci ani în urmă. Renata şi-a plecat capul, rece şi distant, în vreme ce Fontele ei, Tomohiro Miyamoto, i-a oferit un zâmbet înţelegător. Cei doi făceau o pereche bună. O pereche potrivită. Exact aşa

1 *Consiliu* (it.)

cum trebuiau să fie o Finestra şi un Fonte.

Dinaintea mâinilor lor împreunate, gheara familiară a invidiei ameninţa să o tragă pe Alessa la fund.

Ar fi dat orice pentru o mână pe care să o poată strânge. Sau pentru o îmbrăţişare.

Ar fi *ucis* pentru o îmbrăţişare.

Cu adevărat.

Alessa şi-a ocupat locul, lipindu-şi mâna strânsă de gură, înainte ca respiraţia ascuţită pe care o trăsese în piept să se preschimbe într-un chicotit sau, mai rău, într-un hohot de plâns. Materialul negru şi băţos îi strângea pieptul, în timp ce încerca să-şi regleze suflul. Dacă ar fi ştiut cât de des avea să poarte rochia de doliu, ar fi cerut să i se facă una nouă după prima purtare.

Adrick s-a aşezat alături de ea, trăgându-se de revere şi încercând să arate pe cât de sobru posibil.

— Nu ai lacrimi pentru bietul Hugo, surioară? a murmurat el, abia mişcându-şi buzele. Am avut noroc că locul de lângă tine era liber.

— Lângă mine este întotdeauna un loc liber.

Alessa şi-a împreunat strâns mâinile înmănuşate, încercând să îşi încălzească degetele.

De cealaltă parte a naosului, Renata i-a aruncat Alessei o privire plină de mustrare.

Nu era vina *ei că* Adrick nu respecta regulile. Poate că ar fi fost dispus chiar şi să o îmbrăţişeze, deşi ea nu avea să-i ceară asta niciodată. O Finestra nu trebuia să atingă pe nimeni altcineva în afara Fontelui pe care şi-l alegea, până după Divorando[2]. Şi era prea periculos să rişte. Gândul că fratele ei geamăn ar fi putut să fie întins pe acel altar i-a întors stomacul pe dos.

Adrick ar fi trebuit să stea în altă parte. Lumea se

2 *Devorarea* (it.)

aştepta ca Finestra să rupă toate legăturile cu viaţa ei anterioară. Să se afle departe de toţi şi deasupra tuturor. Întotdeauna. Nici nu ar fi trebuit să se mai gândească la el ca la fratele ei geamăn şi, cu siguranţă, nu ar fi trebuit să-i vorbească. *L-ai ales deja pe următorul?* a întrebat-o Adrick în limbajul semnelor, în vreme ce corul se agita să-şi găsească locul.

Oarecum în limbajul mimico-gestual. Bunicul lor era surd, aşa că erau fluenţi, dar semnele vagi pe care fratele ei i le „şoptise” desenându-şi-le în poală erau o variantă colocvială a limbajului, pe care doar ea o putea decoda. Tatăl lor ar fi fost consternat. Dar tatăl Alessei nu era acolo. Şi nici măcar nu mai era tatăl ei.

Încă mă mai gândesc, i-a transmis lui Adrick în aceeaşi manieră.

— Ai face bine să te grăbeşti! i-a răspuns el, şoptind acum răguşit. O duzină de cetăţeni au fugit din Saverio în ultima lună.

Alessei i s-a căscat un gol în stomac. Pierduse socoteala celor eligibili pentru titlul de Fonte care se mai aflau pe insulă, dar ştia că nu îşi permite să îi mai sperie şi pe alţii. A reuşit să-şi înfrângă pornirea de a se întoarce ca să verifice cine mai rămăsese.

Toţi Fonții erau binecuvântaţi la naştere cu magie defensivă – foc, vânt, apă, aer, pământ, electricitate şi aşa mai departe – şi de aceea erau respectaţi şi priviţi cu reverenţă şi erau consideraţi o resursă preţioasă, fie că erau aleşi să servească sau nu. Fiecare Fonte primea o alocaţie anuală, era scutit de îndatoririle militare şi era protejat.

Până la un moment dat.

— Cale bătută! a şuierat Alessa.

Furia era un sentiment mai comod decât teama, iar ea îşi cunoştea îndatorirea, care implica faptul că nu

putea să îşi piardă cumpătul când atâţia ochi erau aţintiţi asupra ei.

— Oricine este dispus să îşi părăsească poporul nu este demn să fie Fontele meu.

Fără o Finestra, care să îi absoarbă şi să îi amplifice puterea, darul unui Fonte era destul de slab, însă cel puţin Fonţii *aveau* puteri. Nu ca în cazul ei, care era practic neputincioasă în lipsa unui partener care să o alimenteze.

Aşa că nu prea putea să îl contrazică pe Adrick, care i-a răspuns:

— Mai bine un Fonte nevrednic decât niciun Fonte.

Alessa a îndrăznit să-i arunce rapid o privire urâtă. În afara ochilor – verzi într-o zi bună, căprui cel mai adesea –, fratele ei nu-i semăna deloc. Înalt şi deşirat, cu piele bronzată şi bucle aurii, Adrick trecea prin viaţă cu un farmec nonşalant, în vreme ce ea moştenise onduleurile întunecate ale mamei lor şi pielea albă care se ardea imediat, iar degajarea şi voluptatea îi fuseseră înăbuşite de anii plini de reguli, petrecuţi în izolare.

— Ai putea să mă încurajezi mai mult, a şoptit Alessa.

Adrick a părut să ia în calcul posibilitatea.

— Cineva trebuie să râdă de situaţie.

— Nu-i de râs.

— Bineînţeles că nu este.

Vocea i-a tremurat uşor.

— Dar, dacă m-aş gândi la ea cu toată seriozitatea, nu aş mai putea să mă scol din pat dimineaţa.

Alessa a înghiţit un nod. După moartea primului ei Fonte, Emer, Adrick stătuse în faţa citadelei şi îi cântase din toţi rărunchii cântece marinăreşti deşănţate, imitând cu toată iscusinţa de care putea da

dovadă vocea unui pirat, ore întregi, până când bocetele i se preschimbaseră în sughiţuri de râs. Adrick nu era niciodată serios, indiferent de cât de sumbre deveneau lucrurile, însă acum, după ani întregi în care îşi dorise să îi trateze cu seriozitate situaţia, Alessa nu era sigură că ar fi putut să îndure dacă ar fi făcut-o.

Un solist a început să cânte *Canto della Dea*[3] în limba comună, apoi curând i s-a alăturat un altul în limba antică, urmat şi de alţii, până când o duzină de limbi au ajuns să ţească o armonie la fel de complexă precum le era şi comunitatea.

Împreună, protejăm. *Divizaţi, ne clătinăm.*

În timp ce ultima notă se destrăma, bătrânul, uscăţivul *Padre*[4] Calabrese a luat-o în sus pe scări, tuşind în mod repetat, chiar dacă nimeni nu vorbea.

— Zeii sunt cruzi, dar au milă! a început el.

Lui îi e uşor să vorbească.

— La începuturi, Dea[5] a creat umanitatea, dar Crollo[6] a insistat că suntem prea păcătoşi, prea egoişti pentru a fi toleraţi. Când Crollo a trimis focul, Dea a creat apă, ca să îl stingă. El a abătut furtuni şi ea a făcut adăposturi. Iar când Crollo a jurat să cureţe pământul şi să ia totul de la început, Dea i-a ţinut piept, pentru că a avut încredere în noi. „Singur”, a spus ea, „un om este uşor de stârpit. Interconectaţi, suntem suficient de puternici încât să supravieţuim”.

Alessa s-a foit pe banca tare. La norocul ei, avea să amorţească de la talie în jos şi să se prăbuşească atunci când se va ridica, la plecare. Dea ar fi trebuit să-şi îndulcească târgul presărând şi nişte anduranţă pentru disconfortul care venea odată cu măreaţa şi

3 *Cântecul zeiței* (it.)
4 *Părinte* (it.)
5 *Zeiță* (it.)
6 *Haos, colaps* (it.)

ucigătoarea putere.

Simţind că părintele Calabrese îşi întoarce atenţia spre ea, Alessa s-a îndreptat.

— Astfel, Dea şi Crollo au făcut o înţelegere: Crollo îşi putea trimite supuşii ucigaşi, dar Dea avea să ridice insule-sanctuar din mare, pe care cei credincioşi urmau să trăiască în armonie, dovedindu-şi vrednicia şi sfidând criticile lui Crollo. Şi, pentru că ne iubeşte, Dea şi-a înarmat copiii cu daruri…

Alessa s-a străduit să arate pe cât de mult posibil ca un dar, în vreme ce din sală alunecau spre ea priviri furişe.

Deşi totul era *adevărat* şi era clar că îi erau datori Deei, zeiţa *ar fi putut* să aleagă o soluţie mai simplă. Un scut impenetrabil, poate. Sau ar fi putut să facă insulele invizibile. Poate că ar fi fost mai bine să negocieze cu Crollo o *singură* apocalipsă planetară, pentru că astfel ar fi scăpat cu jumătate de secol în urmă. *Ah!* Dar, *nu*! În infinita ei înţelepciune, Dea hotărâse să îşi înveţe copiii despre comunitate şi parteneriate creând salvatori care nu puteau salva de unii singuri.

Perechea divină exista pentru a le aminti în mod constant că puterea împărţită era calea spre mântuire. Prin urmare, o Finestra putea doar să amplifice darul *altcuiva.*

Dacă ţinea de mână un cântăreţ de operă, o Finestra putea să îngenuncheze până şi cel mai aspru critic. Dacă atingea câteva minute un arcaş, o Finestra putea să lovească orice ţintă. Iar dacă făcea pereche cu un Fonte, o Finestra putea să înfrângă o armată de demoni trimisă de Zeul Haosului.

Cel puţin, aşa *ar fi trebuit* să funcţioneze lucrurile.

Când Alessa a apărut întâia oară în faţa Consiliului,

armata de bătrâni sfrijiţi făcuse ca lucrurile să sune atât de simplu.

1. Alege un Fonte.
2. Nu îl ucide.
3. Amplifică-i magia pentru a-i salva pe toţi şi a proteja tot ce se află în Saverio – sau fii prima care va muri.

Privirea Alessei a alunecat spre sicriul sclipitor.

Ei bine, nu *prima.*

Chiar şi acum, unele persoane insistau că morţile sunt de bun augur. Un lucru teribil de trist, desigur, dar alinător. O Finestra atât de puternică încât îşi ucisese din greşeală primul Fonte? Aveau să fie foarte bine protejaţi în timpul atacului. Al doilea Fonte? Ei bine, se mai întâmplă şi accidente. Şi, în plus, era tânără şi astfel de lucruri cereau timp. Cu siguranţă, avea să fie mai atentă cu următoarea ocazie. Dar, după trei înmormântări, puterea Alessei nu mai era percepută ca o promisiune a viitoarei victorii şi timpul se scurgea cu repeziciune.

Slujba s-a încheiat cu: *Per nozze e lutto, şi lascia tutto, però chivive sperando, muore cantando.* „Nunţile şi înmormântările înseamnă renunţare, dar cel care trăieşte cu speranţă, moare cântând”. Era poate cel mai trist lucru pe care îl auzise vreodată Alessa. Hugo cu siguranţă nu părăsise lumea cântând.

În vreme ce sicriul era purtat spre ieşire, invitaţii îndoliaţi îşi întindeau mâinile spre el, ca să mângâie suprafaţa lucioasă.

Alessa nu a făcut-o. Spirit sau fantomă, orice va mai fi rămas din Hugo, cu siguranţă prefera ca ea să păstreze distanţa.

Sicriul a trecut pe sub o arcadă ornată cu zei ciopliţi în piatră şi mulţimea a murmurat:

— Odihnească-se la sânul eroilor!

Şi dus a fost.

Poate că era *cam mult* să fie trecut în rândul eroilor – nu făcuse decât să moară –, dar cine era ea să comenteze?

Oamenii s-au ridicat, unii netezindu-şi jachetele, alţii strângându-şi fustele cu mâini leneşe, scuturându-şi fire invizibile de praf de pe haine.

Alessa a tresărit când a simţit cotul lui Adrick în coaste, în timp ce inima i-a bubuit în piept din cauza senzaţiei rare pe care i-o dădea contactul fizic.

Ah! Toată lumea trăgea de timp. Şi ea nu prinsese apropoul.

I-a arătat fratelui ei un gest nepoliticos pe la spate şi s-a ridicat apoi, croindu-şi drum spre altarul Deei, în faţa templului. Toată lumea putea să fugă în vreme ce ea se prefăcea că se roagă.

O Finestra atât de dedicată. *Atât de* devotată. *Atât* de docilă.

Ascunsă în firidă de ochii curioşilor, Alessa s-a aşezat alături de zeiţa din piatră şi şi-a rezemat obrazul de umărul rece de marmură. Îşi simţea pieptul greu şi pustiu din cauza tuturor lucrurilor care îi lipseau.

Familia – o uitase.

Prieteni – nu avea nici măcar unul.

Nici fortăreaţa săpată în roca insulei nu era pentru ea. Când avea să vină Divorando, ceilalţi oameni – cei care *aveau* familii şi prieteni – urmau să se ghemuiască împreună în întuneric, mulţumindu-le zeilor că nu erau în locul ei.

După ce amvonul a început să răsune a gol, Alessa a urcat singură scările masive spre *piazza* de

deasupra, străduindu-se să respire în rochia ei încorsetată. Temperatura creştea cu fiecare pas pe care îl făcea şi materialul i se lipea de piele, umed de transpiraţie. Cel puţin Consiglio o lăsase în cele din urmă să îşi scoată voalul pe durata evenimentelor private, după ce fusese uşor lovită de insolaţie la cea mai recentă Sărbătoare a Miezului Verii, iar moda actuală a fustelor-pelerină – ample şi lungi în spate, dar cu falduri suprapuse care coborau până la genunchi în faţă – o ajutase să nu pice cu capul înainte zilnic în capitala insulei Saverio, Oraşul celor O Sută de Trepte.

Alessa a păşit afară, clipind din gene în lumină, ca să îşi ocupe locul alături de Tomo şi Renata. Gardienii cu feţe roşii care străjuiau pe treptele late ale citadelei au salutat, asudând în uniformele lor, iar cei din mulţime, până atunci în aşteptare, s-au grăbit să îşi plece capetele şi să facă reverenţe.

De la locul ei privilegiat – un balcon aflat la al patrulea etaj al citadelei – tinerele elegante din Saverio îi păreau adesea ca nişte stoluri de păuniţe, care se plimbau prin oraş în rochiile lor de culoarea pietrelor preţioase. Acum, înveşmântate în tonuri de negru şi cenuşiu, se ghemuiau ca nişte porumbei murdari pe la marginile piaţetei.

Nimeni nu se uita direct spre ea, de parcă ar fi fost prea teribilă ochiului, dar greutatea privirilor o apăsa din toate părţile.

Haide! Plecaţi-vă dinaintea salvatoarei binecuvântate care vă tot ucide prietenii şi rudele.

În faţa căutăturii tăioase a Renatei, Alessa s-a înroşit, de parcă ar fi dat glas blasfemiei din mintea ei. În ciuda celor două decade care le despărţea ca vârstă, Renata arăta destul de tânără încât să fie sora Alessei,

cu tenul ei de culoarea ambrei, părul auriu şi ochii de un căprui intens. Pentru Renata însă, Alessa era o îndatorire, nu un membru al familiei – nu era nici măcar o prietenă. În clipe ca aceasta, devenea dureros de evident.

Expresia lui Tomo a devenit mai caldă, încurajatoare.

— Nu uita: oamenii speriaţi râvnesc la siguranţă.

— Eşti încrezătoare, a murmurat Renata. *Stăpâneşti* situaţia.

Alessa şi-a dezvelit dinţii, afişând un rânjet „încrezător”, care l-a făcut pe unul dintre gardieni să tresară. Aşa că i-a mai redus puţin din intensitate.

Sincer, dacă ar fi fost să facă un top al *tuturor* trăsăturilor ei, „încrezătoare şi stăpână pe situaţie” nu ar fi ajuns pe listă.

Când fusese prezentată întâia oară în acea piaţă, toată lumea se înghesuise mai aproape, cu ochii strălucind de speranţă, cu zâmbete largi şi pline de încredere.

Acum era o fată obişnuită. Şi apoi: salvatoarea aleasă de Dea! Adorată, importantă şi atât de populară încât nici nu ştiuse încotro să privească mai întâi.

Nu mai era la fel. Acum nimeni nu se mai grăbea să-i devină Fonte. Nimeni nu voia să îşi împartă darul cu ea. Deşi, până la urmă, nu era întocmai vorba despre a împărţi, nu-i aşa? Dacă ar fi împărţit, ar fi însemnat că şi el ar primi ceva înapoi. Ar fi însemnat că amândoi aveau să fie în viaţă după ce tranzacţia avea să ajungă la final. Dar asta era ceva ce ea nu putea promite.

Avea să încerce însă. Mereu încerca.

Chiar şi în mijlocul unei mulţimi atât de agitate, era uşor să îi găsească pe Fonţi, care erau învăluiţi într-o

palpabilă miasmă a pieirii. Îi întâlnise de zeci de ori, dar rămâneau în continuare doar străini cu nume familiare.

Kaleb Toporovsky, care îşi ferea ochii puţin cam prea repede în timp ce-şi netezea părul arămiu-strălucitor, cu o privire constant plictisită.

Josef Benheim, impecabil înveşmântat în negru, cu o privire atât de fixă încât aproape că-l putea auzi reamintindu-şi mental să nu clipească. Semăna atât de mult cu sora lui mai mare, încât Alessei aproape că i-a sărit inima din piept când a dat cu ochii de el. Se întâmpla arareori ca familiile să aibă mai mult de un Fonte, însă când se întâmpla asta, era văzut ca un semn de putere, ca o binecuvântare din partea zeilor. Tânărul ar fi trebuit să fie unul dintre candidaţii de frunte pentru Alessa, însă ea le răpise deja părinţilor lui o fiică.

Ceilalţi Fonţi o priveau fără tragere de inimă: Nina Faughn, Saida Farid, Kamaria şi Shomari Achebe.

Cei mai mulţi dintre ei încercau să se piardă în mulţime. Nu putea să-i învinovăţească. În timp ce ea abia dacă-i cunoscuse pe cei pe care îi ucisese, Fonţii crescuseră cu toţii, împreună.

Acum se presupunea că ar fi trebuit să se poarte ca şi cum ar fi fost entuziasmaţi să fie aleşi de o fată a cărei putere era inutilă fără a lor.

Dea, dă-mi un semn.

Avea nevoie de un imbold. Îşi petrecea ore întregi urmărind lumea de sus, de deasupra oraşului, tânjind să se amestece printre oameni, dar, de fiecare dată când scăpa din colivia ei de aur, aripile uitau cum să i se întindă.

Alessa făcuse doar trei paşi, când agitaţia care se iscase brusc în mulţime a oprit-o în loc.

O femeie care îşi croia drum prin adunare dând din coate a ajuns în cele din urmă în faţă.

Îmbrăcată într-o robă de un alb pur, ieşea în evidenţă ca o stea într-o noapte fără lună. Ce fel de persoană trebuia să fii ca să te îmbrânceşti la o înmormântare?

Ochii femeii s-au oprit asupra Alessei şi privirea i-a luat foc.

Pentru o clipă, Alessa s-a simţit în mod straniu ruşinată. Trecuseră câţiva ani de când se întâmplase ca cineva să fie copleşit de fervoare religioasă în prezenţa ei, iar acela era un moment nepotrivit pentru un episod extatic.

Chipul femeii s-a contorsionat, ochii strălucitori i s-au întunecat, apoi aceasta a luat-o la fugă.

Pulsul Alessei s-a accelerat, în ritmul paşilor care răsunau pe asfalt.

Femeia înveşmântată în robă nu a încetinit, nu s-a abătut, nu le-a acordat nicio atenţie gardienilor care alergau spre ea din toate părţile. Fără să se oprească din alergat, şi-a tras braţul spre spate.

Şi a azvârlit.

Ceva a vâjâit pe lângă capul Alessei, cu un şuierat atât de ascuţit încât era dureros.

Gardienii au imobilizat femeia şi au pus-o la pământ, înăbuşind cuvintele pe care încerca să le ţipe.

Alessa şi-a dus mâna la gât şi vârful mănuşilor a început să i se încălzească şi să se umezească de sânge.

— Dea, a şoptit ea. Nu *aşa* un semn!

Capitolul 2

Chi cerca trova.
Caută şi vei afla.

Alessa şi-a recăpătat respiraţia, trepidantă şi înăbuşitoare, în timp ce-şi ştergea stropii fierbinţi de pe gât. Sângele nu avea să i se vadă pe mănuşi, iar pe chip nu avea să i se citească spaima. Nu era cu putinţă.

Tânăra a urmărit cu privirea dâra de stropi stacojii de pe piatră până la sclipirea razei care se reflecta în lama unui pumnal. Dacă ar fi fost cu un pas mai spre stânga, pumnalul care îi zgâriase urechea i s-ar fi înfipt în craniu.

Căpitanul gărzii a lătrat nişte ordine şi soldaţii lui au format un scut protector în jurul ei. Pentru prima oară în viaţă, Alessa tânjea după protecţia pe care i-o ofereau pereţii înalţi ai citadelei.

— Aşteptaţi! a exclamat Renata. Lumea trebuie să vadă că nu este rănită.

Alessa şi-a încleştat pumnii. Să te ascunzi nu era o opţiune. Nu pentru ea. *Niciodată* pentru ea. O chema datoria, la naiba cu un strop de sânge!

— Fruntea sus, Finestra! i-a murmurat Renata. Arată-le că nu îţi este teamă.

Fata s-a luptat cu impulsul îngrozitor de a râde şi şi-a ridicat fruntea atât de sus, încât nimeni nu putea să vadă lacrimile care-i ardeau ochii.

Odată ce şi-a fluturat degajat mâna, un val de uşurare – cel puţin spera că era uşurare – s-a răspândit în mulţime, şi Renata le-a făcut semn să se retragă în cele din urmă.

— Cât de grav este? a întrebat-o Renata de îndată ce porţile au zăngănit în urma lor.

— Ar fi putut să fie mai rău.

Alessa s-a crispat atingându-şi rana.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

Nu avea niciun sens. Era de neînchipuit ca o Finestra să moară înainte de Divorando. Sau, cel puţin, aşa îşi închipuise ea. Câteva fuseseră rănite în timpul bătăliei, însă trăiseră toate îndeajuns încât să urce Creasta Finestrei. Fără o Finestra şi un Fonte, Saverio ar fi fost complet lipsit de apărare în faţa demonilor.

— Cine poate explica alegerile unei persoane dezechilibrate? a întrebat Tomo, întinzându-i braţul Renatei.

Cei doi au făcut schimb de priviri neliniştite.

— Dacă ştiţi ceva, spuneţi-mi!

Alessa i-a urmat pe coridorul boltit, spre curtea interioară. Tomo, înalt şi cu o constituţie încă atletică în ciuda problemelor de sănătate, o făcea pe Renata să pară şi mai minionă prin comparaţie.

— Nu o poţi proteja pentru totdeauna, Tomo.

— Renata, s-a rugat Tomo, pielea lui bronzată căpătând un ton uşor cenuşiu. Nici măcar nu ştim dacă el are vreo legătură.

El? Persoana care aruncase pumnalul fusese o femeie.

— Cine? a întrebat Alessa.

Nu i-au răspuns. În astfel de momente devenea invizibilă.

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să îl arestăm! a trosnit de furie vocea Renatei. Să îl legăm de creastă şi să-l lăsăm să moară.

Tomo a oftat, de parcă ar fi pus acea întrebare pentru a mia oară:

— Pentru că a vorbit pe la colţuri?

— Pentru că a incitat la violenţă!

— *Cine?* a întrebat Alessa, mai tare, şi ei s-au întors spre ea de parcă atunci s-ar fi ivit brusc de nicăieri. *Cine* nu are vreo legătură? *Cine* ar trebui lăsat să moară? Spuneţi-mi! Sunt Finestra, nu vreun copil speriat!

Tomo şi-a fluturat mâna, de parcă ar fi îndepărtat o muscă.

— Un predicator ridicol de pe stradă care-şi zice părintele Ivini. Nu face decât să răscolească temerile oamenilor ca să-şi umple buzunarele.

— Şi ce temeri ar fi acelea?

Alessa şi-a cuprins mijlocul, simţind dintr-o dată că îi este frig. Ştia de ce îi era *ei* teamă: de roiurile demonice de insecte care vor coborî din cer, în vreme ce toată lumea avea să se bazeze pe *ea* ca să le oprească. Dar era povara Finestrei să ţină piept terorii, astfel încât ceilalţi să nu fie nevoiţi să o facă.

— Baliverne prosteşti. Toţi cei cu capul pe umeri îl ignoră.

Tomo s-a întors spre Renata pentru sprijin, dar ea a ridicat din umeri.

Fata a gesticulat spre propria ureche.

— Toţi?

— Cu excepţia câtorva suflete disperate care caută siguranţă într-o lume nesigură. Destul cu acest subiect! Zâmbetul lui Tomo era blând, dar hotărât. Avem lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm.

Mai importante decât viaţa ei? Alessa s-a încruntat. Poate că reuşise ea să stoarcă un răspuns de la ei, dar asta nu însemna că pusese întrebările corecte.

Renata a oftat.

— Nu se va mai repeta. Nu te mai gândi la asta.

Bun. Mulţimea de lucruri pe care Alessa se presupunea că ar fi trebuit să şi le amintească avea

tendinţa să îi scape printre degete ca firele de nisip, dar era puţin probabil să uite pumnalul care-i zburase spre cap.

Renata şi-a masat tâmplele.

— Cu cât alege mai curând un Fonte, cu atât mai bine.

— Nici măcar nu am avut şansa să vorbesc cu vreunul, a zis Alessa. Trebuie să aleg în cunoştinţă de cauză. *Trebuie* ca lucrurile să funcţioneze de această dată. Vă rog!

Vă rog, nu mă puneţi în poziţia de a ucide din nou! Era ca şi când ar fi rostit cuvintele cu voce tare. Ştiau la ce se referă.

Tomo a făcut un gest, parcă voind să îi apuce braţul, dar şi-a netezit în schimb mânecile, jenat.

— Ce zici de o reprezentaţie? O gală la care toţi Fonţii eligibili să îşi poată arăta darurile, iar tu să ai ocazia de a discuta cu fiecare dintre ei în parte.

Speranţa a pâlpâit în pieptul Alessei. Se aşteptase să-şi petreacă următoarele zile în izolare, implorând-o pe Dea să îi dea un semn înainte de a alege o persoană de care să se lege, însă o demonstraţie ar fi putut fi exact lucrul de care avea nevoie pentru a se decide în sfârşit asupra Fontelui potrivit.

— Mâine, a dat din cap Renata. Şi ea trebuie să arate transcendental! Cu cât mai multe bijuterii, cu atât mai bine. Vreau să strălucească de dovezi ale bunăvoinţei Deei.

Alessa şi-a dat ochii peste cap mental. Poate că pe vremuri ar fi crezut că bunăstarea şi bijuteriile arată valoarea unei persoane, însă acum ştia adevărul: zeii ofereau şi răpeau din motive doar lor cunoscute şi doar nebunii încercau să găsească un sens în asta.

Ea. *Ea* era nebuna. Pentru că încă voia să

înţeleagă.

— Perfect, a spus Tomo. Invitaţii vor pleca de aici vorbind cu înflăcărare despre salvatoarea noastră binecuvântată, care este gata să îşi aleagă ultimul, *adevăratul* partener. Asta va închide gura cârcotaşilor.

Alessa tot nu ştia ce anume, mai precis, trebuia redus la tăcere, dar acum redevenise invizibilă, aşa că i-a lăsat să-şi facă planuri şi a urcat scările cu paşi grei, ca de plumb.

Adrick ştia cu siguranţă ce spunea acel individ, Ivini – fratele ei colecţiona bârfe, aşa cum copiii colecţionează roci –, dar nu ştia când avea să-l revadă.

Pe afară, Cittadella arăta ca un bloc masiv de piatră, dar, dincolo de faţada austeră, clădirea adăpostea un sediu militar şi o proprietate elegantă, cu un atrium superb în centru şi grădini luxuriante în spate. Primele două niveluri erau în totalitate dedicate părţii administrative, cuprinzând o sală de mese, dormitoarele gardienilor, o sală pentru arme şi spaţii pentru antrenamente, în vreme ce al doilea etaj servea drept centru de comandament militar.

Nivelurile de mai sus erau însă dedicate rezidenţei private a *Duo Divino,* perechea divină. *Perechi,* de fapt, la plural, pentru că Finestra şi Fontele de dinainte trebuiau să se întoarcă în Citadelă când se ridica la putere o nouă Finestra şi rămâneau acolo pe durata celor cinci ani acordaţi de Dea antrenării succesorilor lor.

Probabil că Dea ignorase însă detaliile ascunse ale contractului divin pe care îl semnase cu Crollo, pentru că, în loc să trimită Divorando la cea de-a cincea aniversare a venirii la putere a noii Finestre, acesta alegea o lună la întâmplare *în* cel de-al cincilea an şi nimeni nu ştia cu precizie când avea să lovească, până

când nu ajungea Întâiul Avertisment.

Acum, în cea de-a şaptea lună din al cincilea şi ultimul an, Alessa nu era mai aproape de a-şi găsi partenerul de luptă decât fusese în ziua în care Consiliul îi consfinţise rolul.

Sala de bal de la cel de-al treilea etaj era goală şi întunecată, iar Tomo şi Renata încă nu se întorseseră la apartamentele lor, aşa că Alessa nu a mai întâlnit niciun suflet până când a ajuns la cel de-al patrulea etaj, care era în întregime al ei şi avea să rămână astfel până în clipa în care găsea pe cineva cu care să îl împartă. Cea mai mare bibliotecă din Saverio, o capelă privată şi două apartamente pentru o fată singuratică.

Când a ajuns în capul scărilor, Lorenzo, tânărul soldat desemnat să îi păzească apartamentele, a pălit, sub aspectul lui măsliniu. Ar fi trebuit să îi deschidă uşa şi să inspecteze interioarele în amănunt înainte ca ea să intre, dar el, la fel ca toţi ceilalţi gardieni dinaintea lui, refuza să atingă orice aparţinea Alessei.

Aşa că şi-a deschis singură uşa.

Nu avea să admită cu voce tare niciodată, dar era ca un duş rece ori de câte ori cineva se retrăgea dinaintea ei. Mai ales soldaţii. Se oferiseră voluntari să facă faţă unui roi de demoni, dar se purtau de parcă ea ar fi fost ceva chiar mai rău de atât.

Lorenzo s-a învrednicit să arunce o privire rapidă în jur şi s-a retras la postul lui, mormăind ceva care suna teribil de mult *a ghiotte.*

Lacoma.

Alessa a dat un picior uşii, închizând-o.

„Nu fi un ghiotte!”, obişnuiau să o certe părinţii ei, ori de câte ori cerea mai mult decât partea de dulciuri cuvenită. Ei rosteau cuvântul molatic, astfel încât suna

aproape afectuos, dar în inima ei se cuibăriseră imagini cu tâlharii lui Crollo. Chiar şi acum visa adesea că îi cresc gheare şi coarne.

Toţi copiii din Saverio creşteau cu poveşti despre ghiotte. Despre cum Crollo trimisese demoni deghizaţi în oameni să găsească cel de-al treilea dar al Deei înainte de primul Divorando. Când ghiotte au găsit *La Fonte di Guarigione* – fântâna vindecătoare creată pentru soldaţi –, i-au furat puterea, devenind astfel aproape imposibil de ucis, şi nu au lăsat nimic în urmă pentru trupe. După ce au fost prinşi şi condamnaţi pentru păcatul lor, au fost vânaţi sau aruncaţi în mare, singura lor moştenire rămânând o pildă care avertiza asupra consecinţelor lăcomiei şi ale egoismului.

Unii sceptici considerau că povestea era o metaforă, o pildă care să-i ţină pe oameni în frâu, dar mai marii bisericii insistau că fiecare cuvânt din sfânta *Verità*[7] era dictat de Dea însăşi.

Finestra era întâiul dar al Deei.

Ghiotte îl răpiseră pe cel de-al treilea.

Iar Alessa îl tot ucidea pe al doilea.

Alessa şi-a scos mănuşile și le-a aruncat alături de celelalte perechi, strânse morman la capul patului ei.

O briză caldă, infuzată cu parfumul citricelor, a adiat dinspre balcon, răsfirându-i buclele negre de pe frunte în timp ce păşea cu tălpile goale spre o masă mică pe care fusese pregătit un platou cu diferite sortimente de pâine, brânzeturi şi fructe. Brânzeturile luceau de grăsime în lumina apusului, iar pâinea se învechise. Nu era un ospăţ demn de o Finestra, dar nici ea nu era persoana potrivită să se plângă de un serviciu prost făcut.

Apusul se oglindea în oceanul întins la poale,

7 *Adevăr* (it.)

pictând în tonuri de aur roz oraşul care se revărsa în josul dealului într-o cascadă de clădiri pastelate, decolorate de soare. Părea că zidurile oraşului le ţin la un loc, ca să nu se izbească de Creasta Finestrei, care se profila deasupra plajei cu nisip negru, acolo unde ea şi partenerul pe care avea să şi-l aleagă urmau să îşi ocupe locurile, în fruntea armatei din Saverio.

Cel puţin închisoarea ei avea o privelişte grozavă.

Ar fi trebuit să se îmbăieze, să spele sângele şi sudoarea spaimei. În schimb, s-a ghemuit într-un fotoliu şi şi-a tras o pătură până sub bărbie. Era prea cald, dar materialul care îi învăluia braţele goale şi gâtul trezea senzaţiile cutanate după o zi lungă în care îi fuseseră amorţite. Nu era o atingere umană, dar măcar era o atingere. Orice era de preferat semi-senzaţiei statice de a fi acoperită din cap până în picioare.

După o copilărie încărcată de teme şcolare uitate, pâini arse şi coşuri cu gunoi pe care nu îşi amintea niciodată să le golească, Alessa îşi făcuse în cele din urmă mândră mama în ziua în care devenise Finestra şi i se impusese să nu îi mai spună „mamă”. Dar, chiar şi aşa, aleasă de zei, îi dezamăgea pe toţi. Desigur, era hotărâtă, încerca mereu să facă pe plac. *Voise* să îşi îndeplinească îndatoririle, să îşi amintească lista de cumpărături şi să verifice pâinea, iar acum *voia* să îşi controleze puterea oferită de zei. Nereuşitele ei nu mai însemnau acum un drum în plus până la piaţă, ci moartea Fonților şi sângele care i se închega pe piele.

Tatăl ei spunea mereu că problemele arată întotdeauna mai bine la lumina zilei, însă Alessa ar fi avut nevoie de un răsărit teribil de strălucitor ca să şi le îndulcească pe ale ei.

Şi-a închis ochii şi a apucat pătura, pigulindu-i nodurile, trecându-şi degetele pe deasupra cusăturilor.

Nu eşti singură. Eşti vie. Ai fost aleasă.

Eşti singură. Vei muri. Poate că Dea a ales greşit.

Era o situaţie deznădăjduită. Nu-şi permitea luxul de a se lăsa prinsă într-un vârtej nesfârşit de griji şi singura cale de a ieşi la lumină era aceea de a afla răspunsuri.

Alessa s-a ridicat, lăsând pătura să alunece la podea.

Dacă nimeni din Cittadella nu voia să îi spună ce se întâmplă, atunci va găsi ea pe cineva dispus să o facă.

Capitolul 3

Dio mi guardi da chi studia un libro solo.
Să nu ai niciodată încredere într-un om care citeşte o singură carte.

De când plecase de acasă nu avusese prea multe ocazii de a o face pe rebela, dar acum Alessa recupera timpul pierdut. Cu o pelerină subţire sub braţ, ghetele într-o mână şi o schiţă aproximativă a tunelurilor, înmuiată de sudoare, în cealaltă, Alessa s-a strecurat pe lângă bucătăria în care Lorenzo încerca să flirteze cu bucătăresele care nu se lăsau deloc impresionate.

S-a oprit dinaintea sălii de bal, atentă la tonul conversaţiei dinăuntru, care urca şi cobora. Era doar pe jumătate prizonieră, domnea liberă în Cittadella, dar, dacă Renata ar fi citit vina pe care o avea întipărită pe chip, s-ar fi dat de gol. La auzul hârşâitului argintului pe ceramică, Alessa şi-a ţinut respiraţia şi s-a tras la o parte în vârful degetelor.

— De *unde* – Alessa s-a încordat auzind cuvintele Renatei – începem mâine?

Fata s-a sprijinit de perete până când nu i-au mai tremurat genunchii şi apoi a trecut tiptil mai departe. În spatele unei arcade din curtea interioară se afla scara în spirală care lega Cittadella de deasupra de Fortezza[8] de sub ea. Înguste şi întunecate, scările străvechi de piatră se adânceau la mijloc, uzate de nenumăraţii paşi care le-au bătut de-a lungul secolelor.

Cittadella era grandioasă, dar nu se compara cu bastionul de dedesubt. Labirintul de tunele şi peşteri scobite în insulă data din vremea coloniştilor originari, care măriseră tunelele vulcanice pentru a transforma

8 *Fortăreaţă* (it.)

întreaga insulă într-o fortăreaţă.

O Finestra, prin natura ei, nu făcea explorări. În mod obişnuit, Alessa intra în Fortezza doar pentru a merge la Templu, alături de Tomo şi Renata, dar cheia care deschidea toate uşile, pe care nu o mai folosise niciodată, a alunecat cu uşurinţă în broască.

Tremurând din cauza agitaţiei mai degrabă decât de frig, Alessa şi-a tras pelerina pe ea şi a ieşit pe prima poartă care marca graniţa citadelei de deasupra.

Afară, aerul cald şi dens purta parfumul dulce al trandafirilor din grădinile citadelei, dar Alessa a întors spatele zidurilor înalte pentru a urma mirosurile simple ale caselor. Soarele apunea deasupra străzilor tăcute şi a prăvăliilor închise de cu seară.

Fiecare terasă emana sunete şi parfumuri atât de aparte, încât Alessa ar fi putut să cutreiere întregul oraş cu ochii închişi. Într-o zonă în care ardeii şi chimionul erau în pârg, nişte degete iscusite ţeseau o melodie la chitară, în vreme ce un ţăcănit din călcâie ţinea ritmul. Într-un alt loc, găluşte cu usturoi şi ceapă verde sfârâiau în ulei încins, iar o voce atât de blândă încât cu siguranţă era a unei mame, fredona un cântec de leagăn, care suna ca ploaia de primăvară pe acoperişuri.

Aproape fiecare casă avea câte un lămâi, care se înălţa adesea singuratic pe o insuliţă de pământ ridicată în mijlocul pietrişului, iar crengile lui uscate atârnau peste praguri, pătând pervazuri altfel impecabile cu picături lipicioase de suc închegat. Se zvonea că astfel sunt ţinuţi la distanţă demonii lui Crollo – care purtau numele de „scarabei”, pentru că semănau cu nişte gândaci cu coarne –, dar, dacă asta ar fi funcţionat cu adevărat, Saverio nu ar mai fi avut nevoie de o Finestra.

Îndemnându-se singură să înainteze, să se poarte ca şi cum ar fi fost casa unui străin, Alessa s-a oprit în faţa unei ferestre cu obloane albastre.

În bucătăria mică, mama ei era cu ochii pe o oală aşezată pe aragaz. Femeia s-a întins după sare şi a rămas cu mâna pe ea, de parcă ar fi uitat ce voia să facă. Masa mică din mijlocul încăperii era pregătită pentru doar două persoane. Poate că Adrick refuza să mai ia masa cu ei. Poate că mesele în familie nu mai erau la fel fără ea.

Erau doar visuri pe care Alessa şi le făcea. Fratele ei lucra cel mai probabil până târziu.

Cina mirosea a un fel consistent, fiert ore bune, cu miel şi vin roşu. Amintirile roiau în jurul Alessei. O masă plină, poveşti repetate de atâtea ori încât ajungeau să-şi piardă înţelesul, preschimbându-se în poezie, copii care adormeau în poale moi…

Alessa şi-a şters ochii şi a trecut mai departe.

Poate că ea nu avea să mai fie niciodată o fată obişnuită care aduna rozmarin pentru masa de seară, dar ei trebuiau să supravieţuiască.

Aleile au început să se îngusteze în timp ce Alessa le cobora, până când clădirile au ajuns să se îngrămădească unele în altele, iar insula să-şi facă simţită prezenţa prin florile sălbatice care răzbeau prin crăpăturile din asfalt şi în plantele agăţătoare care se căţărau pe pereţi.

În dreptul gardienilor care străjuiau porţile oraşului, Alessa şi-a tras gluga pelerinei pe cap, dar aceştia nici măcar nu au băgat-o în seamă. Ei se aflau acolo pentru a fi atenţi la primejdiile care ar fi putut să vină din afară, nu la fetele care alergau spre docuri, unde lumea îşi pierdea nopţile şi dădea de necaz.

În Saverio, răufăcătorii erau însemnaţi pentru

faptele lor, iar cei care săvârşiseră acte de neiertat erau izgoniţi pe continent, acolo unde aveau să piară la următorul Divorando, lipsiţi de Perechea Divină şi de armata acesteia. Ceilalţi erau pur şi simplu obligaţi să îşi poarte ruşinea, deşi, când locuitorii din Saverio se baricadau înăuntrul fortăreţei, cei însemnaţi erau lăsaţi afară, ca să-şi poarte singuri de grijă. După ora stingerii, niciunul dintre cei însemnaţi nu mai avea voie să treacă de zidurile oraşului fără un permis oficial emis de Cittadella.

Nu se mai vedea nimeni pe drumul noroios care ducea spre docuri, dar zgomotele nopţii creşteau în intensitate, pentru a umple golul: creaturi mici fojgăind şi aripi invizibile zbătându-se în iarbă.

Zumzetul insectelor a fost înlocuit de scârţâitul navelor odată ce drumul s-a lărgit, umplându-se de oameni şi de corturile vânzătorilor. Dacă oraşul era un banchet cu patru feluri de bucate pentru simţuri, atunci docul era echivalentul unei tocăniţe consistente. Vuietul nenumăratelor limbi era îmbătător, iar trupurile strivite unele într-altele făceau ca o fată mică cu pelerină să devină practic invizibilă.

Fiind cea mai mare dintre cele patru insule-sanctuar originare, Saverio adunase cea mai largă varietate de oameni din regiunile vecine înaintea primului Divorando şi, chiar şi acum, după aproape un mileniu de când primul asediu a lui Crollo transformase continentele în praf şi pulbere, saverienii se lăudau că reprezintă întreaga lume în miniatură. O hiperbolă, desigur, însă nu mai rămăsese nimeni care să poată contesta revendicarea acestui titlu.

Alessa şi-a încetinit pasul la auzul unor psalmodieri, în acelaşi timp o duzină de siluete cu glugi pe cap făcându-şi apariţia de pe o alee, în robe albe

care contrastau puternic cu fundalul întunecat şi murdar. Alessa a strâns din gene ca să poată descifra cuvintele pe care le aveau brodate pe spate. *Fratellanza della Verità*[9].

Trecătorii s-au strâns în jurul lor, captivaţi de spectacol. Nu era greu de înţeles de ce. Murmurul aproape imperceptibil îi ridica Alessei părul de pe braţe, iar glugile care le umbreau chipurile ofereau un mister nepământesc.

Spaima i-a încleştat Alessei tâmplele în clipa în care una dintre siluete s-a desprins de grup şi şi-a tras gluga pe spate, scoţând la iveală un chip frapant şi păr prematur albit. Bărbatul a zâmbit binevoitor şi câteva persoane au început să aplaude, deşi acesta nu rostise niciun cuvânt.

Învăluit strategic în strălucirea unui felinar stradal, omul a ridicat în aer o carte masivă. Nu era o copie oficială a sfintei *Verità* – Alessa ştia mai bine ca oricine să identifice deosebirile dintre un exemplar autentic şi unul fals –, dar glifele[10] de pe copertă erau destul de asemănătoare cu originalul încât să îi poată păcăli pe cei mai mulţi oameni.

Femeile adunate în faţa mulţimii s-au înghiontit, gata să asculte, privindu-l pe bărbat cu o devoţiune febrilă, şi Alessa a prins în cele din urmă un nume şoptit. Ivini.

— Zeii noştri ne spun să avem credinţă, a spus acesta cu o voce joasă, hipnotică. Că suntem binecuvântaţi cu salvatori sfinţi.

O salvatoare pe care aproape că ai ucis-o astăzi.

— Dar am ajuns să ne complăcem. Să credem

9 *Frăţia Adevărului* (it.)

10 O glifă este un element grafic al scrisului sau o reprezentare grafică a unui semn tipografic, a unui caracter tipografic ori a unui semn diacritic (n.t.).

orbeşte. Să fim naivi.

Trăsăturile i s-au îmblânzit, înmuiate de o tristeţe atent căutată, deşi privirea ascuţită îi era aţintită asupra mulţimii, aşteptându-i reacţiile.

— Vă întreb: sunteţi convinşi că *cinstita* noastră Finestra ne va salva sau vă întrebaţi şi voi dacă nu cumva zeii ne testează?

O copilă îmbrăcată într-o rochie murdară şi-a croit drum prin mulţimea din ce în ce mai numeroasă. A întins o pălărie, cerşind, însă cei mai mulţi au ignorat-o, strângându-şi gentile şi evitând să o privească în ochi.

Tonul lui Ivini a coborât, sumbru monoton, şi mulţimea a amuţit.

— Textele pierdute ne atrag luarea-aminte că va veni o zi în care se va înălţa o falsă Finestra. Una pe care cei cu credinţă o vor recunoaşte pe loc.

Ochii i s-au înfipt în mulţime, dar privirea lui atotştiutoare nu s-a oprit nicio clipă în plus asupra Alessei. Lucru care îi cam demonta teoria. Era un mincinos foarte talentat însă. Ivini şi-a scuturat capul, de parcă ar fi regretat ceea ce se pregătea să spună, şi şi-a dus mâna la inimă.

— Iată, stă acolo, în Cittadella *noastră,* şi *ne* măcelăreşte Fonții, ocrotită în ciuda ticăloşiei sale! Trimisa Deei? Asta ni se spune. Dar oare Dea ar trimite o criminală să ne mântuiască? Nu cred. Nu, faptele poartă însemnul lui Crollo.

Un tânăr cu păr negru răvăşit şi piele bronzată, care trecea pe acolo, a aruncat o privire dispreţuitoare mulţimii, şi Alessa şi-a relaxat umerii. Cel puţin o *persoană* nu credea povestea pe care bărbatul acela păcătos încerca să le-o vândă.

— Vă întreb, a continuat Ivini, înăsprindu-şi

privirea, când demonii vor coborî ca să devoreze tot ce are viaţă în Saverio, *draga* noastră Finestra se va preface măcar că luptă sau va râde doar, în vreme ce soldaţii noştri sunt masacraţi? Le va încuraja pe creaturile care vor roade porţile fortăreţei sau le va deschide ea însăşi? Şi cine va muri mai întâi? Cine va suferi mai mult, dacă nu voi, cei care veţi fi încuiaţi afară?

Micuţa cerşetoare s-a împiedicat şi monedele i s-au împrăştiat pe pământ. Plânsul ei ascuţit a întrerupt discursul lui Ivini, care s-a oprit cu un oftat sonor şi i-a arătat-o pe fetiţă unuia dintre oamenii lui înveşmântaţi în robă.

Alessa nu avea cum să răzbească prin mulţime ca să ajute bietul copil, dar spera că măcar unul dintre cei prezenţi avea să o facă.

Bărbatul în robă s-a aplecat şi a înşfăcat tunica fetei, forţând-o să se ridice.

— Binecuvântaţi cei săraci cu duhul, căci nu ştiu ce fac. Nu ai avea nevoie de monede dacă ai avea bunul-simţ de a-i asculta pe cei mai înţelepţi decât tine.

Încruntându-se, Alessa a făcut un pas în faţă, fără să-şi dea seama.

— Dă-i drumul! s-a auzit o voce.

Mulţimea s-a împărţit pe din două, ca şi cum ar fi fost o bucată de unt tăiată cu un cuţit fierbinte, şi tânărul a păşit printre oameni, cu zâmbetul lui dispreţuitor mai întunecat acum, înfricoşător. Nu putea fi decât cu câţiva ani mai mare decât Alessa, dar păşea cu autoritatea cuiva care se aştepta ca ceilalţi să se tragă în lături din calea lui.

Discipolul lui Ivini s-a îndreptat, strângând-o ferm pe fetiţă, în vreme ce degetele acesteia aproape că atingeau acum drumul pietruit.

— E cu tine? Dacă da, atunci ar trebui să o înveţi bunele maniere. Zeii nu apreciază…

— Dă-i drumul sau am să te trimit la zeii tăi chiar în clipa asta!

Tânărul a făcut o mişcare aproape imperceptibilă, plecându-şi umerii laţi uşor ameninţător, dar supusul lui Ivini a dat înapoi împiedicându-se, trăgând-o fără să vrea şi pe fată după el.

Nu a ajuns prea departe. Tânărul l-a apucat de încheietură şi i-a răsucit-o brutal, frângându-i degetele.

Fata s-a eliberat şi a ţâşnit în spatele salvatorului ei, ca să-l folosească drept scut. Cu ochi mari, copila l-a privit pe agresor îngenunchind cu forţa şi scâncind de durere.

Tânărul i-a dat drumul acolitului şi şi-a şters palmele pe pantaloni, cu o privire dezgustată.

Discipolul şi-a rotit privirea în jur, strângându-şi la piept braţul rănit, dar nimeni nu i-a sărit în apărare, nici măcar liderul lui. Din câte se vedea, fervoarea religioasă a Frăţiei nu însemna că membrii trebuiau să-şi rişte siguranţa unul pentru celălalt.

— Frate, a grăit Ivini cu glas rece, privirea arzându-i de furie. Să ne arătăm miloşi. Chiar şi cei mai mârşavi dintre mârşavi ar putea ajunge să vadă lumina. Într-un final.

Străinul cu păr negru a îngenuncheat ca să o ajute pe copilă să îşi adune monedele împrăştiate, adăugând câteva şi din buzunarul lui, apoi s-a ridicat şi şi-a văzut de drum, trecând pe lângă vitrinele goale, până în punctul în care strada se îngusta într-atât încât rămânea doar o alee. S-a oprit sub o placardă veche pe care scria *Fundul butoiului* şi a deschis uşa, lăsând să răzbată afară un noian de voci răsunătoare. De parcă ar fi putut să-i simtă ochii aţintiţi asupra lui, tânărul şi-

a întors privirea şi a întâlnit-o pe cea a Alessei, ridicându-şi sprânceana în semn de provocare tăcută.

Alessa şi-a ferit ochii, roşind.

Ivini a reînceput să predice, canalizându-şi astfel furia, iar mulţimea a răspuns aprinzându-se imediat, ca un foc de tabără din lemne uscate.

Fruntea Alessei s-a acoperit de broboane reci de transpiraţie. Din spusele Renatei şi ale lui Tomo înţelesese că era vorba de câţiva disidenţi singuratici, dar asta era o revoltă în derulare.

— *Cine* are curajul? a cerut Ivini. *Cine* este destul de curajos încât să lovească falsul profet?

— Eu aş face-o! a strigat o femeie şi mulţimea şi-a vuit aprobarea.

Alessa s-a retras încet înapoi în umbre.

Moartea se strecura mai aproape, dar acela nu era locul în care avea de gând să o întâlnească.

Capitolul 4

Chi ha fatto il male, faccia la penitenza.
Cum îţi aşterni, aşa vei dormi.

Un clinchet de clopoţel s-a auzit deasupra uşii când Alessa a intrat în drogherie. Din fericire, Adrick era singurul care lucra la acel etaj. Şi-a ridicat privirea, cu claia de bucle săltându-i în timp ce era gata să scape borcanul pe care i-l întindea unei cliente mai în vârstă.

Alessa i-a făcut semn că trebuie să-i vorbească.

Ascunzându-şi mişcările, Adrick i-a transmis: *Vrei să fiu exilat?*

Pumnal. Capul meu! a spus Alessa în limbajul semnelor şi şi-a tras părul pe spate, descoperindu-şi bandajul.

Fratelui ei i-au fremătat nările şi a indicat scurt: *Afară, în zece minute!,* întorcându-se apoi la clienta lui şi spunând cu voce tare:

— Aceea este infuzată cu ierburi uscate, dar dacă mă întrebaţi pe mine...

Alessa s-a prefăcut că trece în revistă produsele din magazin. A scos dopul unei sticluţe şi a început să tuşească din cauza mirosului rânced dinăuntru.

Adrick şi-a îndreptat cu înţeles privirea spre uşa care ducea în depozit şi Alessa a ieşit ca să-l aştepte afară.

Un sfert de oră mai târziu, când a părăsit clădirea întunecată, Adrick a ridicat mâna ca să o împiedice să vorbească şi şi-a întors capul spre drumul principal, luând-o la pas fără să se asigure că sora lui îl urma. Picioarele lui erau în mod considerabil mai lungi decât ale ei, iar Adrick nu se străduia deloc să-şi ajusteze ritmul.

— Ştiai? a zis Alessa, străduindu-se să ţină pasul. Despre acest individ, Ivini, care pretinde că sunt o falsă Finestra?

Tăcerea lui Adrick era destul de grăitoare.

— Adrick! De ce nu mi-ai spus?

— Ştiam că îţi vei face griji.

— Străinii aruncă cu pumnale în mine. *Ar trebui* să îmi fac griji!

— Atunci ce cauţi aici? i-a tăiat-o el. Un pumnal aruncat spre capul tău nu ţi-a indus destulă adrenalină pentru ziua de azi?

Alessa s-a albit.

— Abia în ultimul timp am renunţat să mai port voalul. Aproape nimeni nu ştie cum arăt.

— Seniorul Arguellos ştie.

— Păi, el nu m-a văzut.

Pe când erau copii, îşi petrecuseră ore fără număr zdrobind ierburi pentru vecinul lor, înainte ca Adrick să-i devină ucenic şi, chiar dacă Alessa nu putea să-şi închipuie că bătrânul acela blând ar fi fost capabil să o trădeze, nu ar fi fost nici cel mai şocant lucru în comparaţie cu ce i se întâmplase în ultimul timp.

— Spune-mi ce ai auzit.

Alessa s-a oprit brusc, forţându-l pe fratele ei să se întoarcă spre ea.

— Uite ce e, a răsuflat Adrick. Am avut o zi lungă. Drogheria a fost luată cu asalt de oameni care căutau fineturi cu ajutorul cărora să-şi scoată tatuajele – lucru imposibil, desigur – şi de medici care aveau nevoie de produse cu care să îşi trateze pacienţii care încercaseră să şi le ardă sau să şi le taie din carne. Oamenii au început să intre în panică gândindu-se că…

— Că nu pot să îi protejez.

Alessa crezuse că era singura care nu putea să

doarmă nopţile, temându-se că dezamăgise pe toată lumea. În schimb, temerile ei cele mai adânci erau strigate în gura mare la fiecare colţ de stradă.

Adrick şi-a frecat urechea.

— Ei bine, poţi?

— Tu poţi, *te rog,* să ai încredere în mine?

— Am. Doar că…

Adrick a aruncat o privire îngrijorată înainte, spre grupul care începuse să se strângă în jurul unei femei înveşmântate în robă.

— Lumea spune tot felul de lucruri: zic că ai fost blestemată de Crollo sau că eşti un soi nou de ghiotte, trimisă să furi magia Fonților. Unii cred chiar că eşti dovada că Dea ne-a abandonat şi că de această dată Crollo va sfârşi în cele din urmă totul. La naiba, există un întreg cult care crede că meritǎm cu toţii să murim şi că Dea nu ar fi trebuit să îl sfideze niciodată pe Crollo!

Timp de sute de ani, saverienii supravieţuiseră în ciuda sorţii potrivnice, crezând în mântuitorii lor care aveau să-i protejeze când aripile demonice urmau să se coboare. Iar acum lumea începea să se dea bătută. Din cauza ei.

Nu întrebase niciodată dacă vreuna dintre rarele corăbii care veneau să facă negoţ adusese de pe celelalte insule veşti legate de omologii ei – oricare le va fi fost numele –, aşa că era cu putinţă să nu fie singură-n barca ce se ducea la fund. Poate că undeva, peste mări, mai era cineva care se dădea de ceasul morţii ca ea, neputând să-şi îndeplinească menirea. Asta nu schimba cu nimic faptul că, dacă Alessa eşua, ea avea să fie singura responsabilă pentru moartea tuturor fiinţelor din Saverio. Dacă celelalte insule urmau să aibă o soartă mai bună, supravieţuitorii lor

aveau să ajungă într-o zi în Saverio şi aveau să găsească ţărmuri pustii şi ruine părăsite şi, dacă ar salva arhivele, Alessa ar rămâne în istoria lor ca o pildă:

Alessa, ultima Finestra.

Cea mai mare greşeală a Deei.

Fata a înghiţit un nod, simţind că se sufocă.

— *Tu* crezi că sunt… un nou soi de ghiotte?

Adrick a rânjit.

— Te-am văzut pusă la pat de nişte crampe. Un ghiotte ar fi mai rezistent.

Alessa şi-a arătat colţii.

— Adrianus Crescente Paladino, *tu* ai plânge ca un copil mic dacă ai avea crampe.

Fratele ei s-a prefăcut îngreţoşat la auzul numelui său complet.

— Ştiu, ştiu. Tu eşti războinica divină, iar eu sunt fratele netrebnic pe care l-ai lăsat în urmă. De ce îţi pasă ce cred eu? Tu eşti cea cu linie directă către Dea. Întreab-o pe *ea!*

Buzele fratelui ei s-au contorsionat cu uşoară amărăciune.

— Lucrurile nu merg aşa.

Alessa a aruncat o privire cerului la apus.

— Tu! a strigat o femeie în robă.

Tânăra a tresărit, dar femeia privea altundeva, dincolo de ea.

Adrick a luat-o repede la pas.

— Ţine-ţi capul plecat şi grăbeşte-te.

— O cunoşti?

— Bineînţeles că nu. Toţi sunt aşa, insistenţi.

Alessa s-a încruntat. Sunase de parcă femeia i s-ar fi adresat unei persoane pe care o recunoscuse. Şi-a aruncat privirea peste umăr. Nu îi urmărea. Nu erau

alergaţi de nicio mulţime furioasă. Nu încă.

— Adrick, ce să fac?

— Demonstrează-le că se înşală. Găseşte-ţi un Fonte şi de data aceasta păstrează-l în viaţă.

— Asta încerc.

— Ştiu.

Adrick i-a aruncat o privire lungă.

— Întotdeauna încerci.

Luminile pâlpâitoare ale oraşului se apropiau în timp ce ei păşeau în tăcere.

Alessa şi-a plecat capul şi şi-a dezvelit încheietura neînsemnată dinaintea gardienilor somnoroşi care păzeau zidurile cetăţii. Adrick i-a salutat viguros şi apoi au dat mâna bărbăteşte.

După ce s-a asigurat că zona era sigură, Alessa a descuiat intrarea de la primul tunel pe lângă care au trecut şi a păşit înăuntru.

— Încă nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus despre Ivini.

— *Am zis* că-mi pare rău.

Silueta luminată de lună a lui Adrick apărea fragmentată de drugii din fier.

— Încuie.

Alessa a răsucit cheia cu un clinchet.

— Mulţumit?

— Niciodată. Ar trebui să-ţi iau cheile.

— Furtul cheilor de la Fortezza e o fărădelege care se pedepseşte cu exilul.

— Ah, nu! Nu o *fărădelege!* Nu aş face *niciodată* vreo *fărădelege,* cum ar fi să sfidez edictele bisericii fraternizând cu tine.

— Nu te-ar *exila.* Te-ar închide doar câteva zile.

— Mult mai bine. Acum, că mi-am riscat libertatea, spune-mi pe cine vei alege, ca să pot face nişte pariuri.

— Nu m-am hotărât încă şi nu ţi-aş spune dacă m-aş fi hotărât. De fapt, sper că vei fi ultima persoană care va afla această informaţie *extrem de importantă.*

Adrick a pufăit.

— Bine. Am meritat-o! Dar toată lumea mă întreabă.

— De ce se aşteaptă ca tu să ştii? Nu mai sunt sora ta, ai uitat?

Alessa nu-şi putea ascunde resentimentele.

— M-ai dat pe mâna zeilor.

— Ei, ei! a intervenit Adrick, ridicându-şi privirea. *Verità* ne spune că părinţii trebuie să dăruiască un copil ales comunităţii. Nu zice nimic special despre fraţi.

— Ah, deci de aceea încă vorbeşti cu mine, ă? Ai descoperit o portiţă frăţească?

— Zic şi eu, în ochii Deei *eu* nu fac nimic rău aici.

Spre deosebire de Alessa, care încălca regulile sfinte. Cât de bine se potrivea cu firea lui Adrick faptul că profita de o chichiţă divină şi că o lăsa pe ea cu vina. Fratele ei a ştiut dintotdeauna cum să se folosească de farmecele lui ca să scape din necaz.

— Ei bine, cu portiţă sau fără, mama te-ar mânca de viu dacă ar şti că i-ai întinat sacrificiul divin ţinând legătura cu mine.

— Ei, Lessa, nu-i cinstit! Te iubeşte, dar o iubeşte şi pe Dea şi îşi cunoaşte îndatoririle. După ce salvezi Saverio şi eşti eliberată din cuşca ta de aur, ea va fi prima care va alerga să te strângă în braţe.

Privirea lui Adrick s-a rotit, oprindu-se asupra tuturor lucrurilor, mai puţin a surorii sale.

— Bine, poate că nu te va *strânge în braţe.*

— Dacă zici tu.

Vocea Alessei era prea ascuţită, prea subţire.

— Ai face bine să nu plângi. Zeiţele nu-şi permit să plângă în public.

— Nu sunt o zeiţă. Şi nu plâng.

— Bun. Acum fuguţa înapoi în palatul tău, ordonă unor gardieni bine clădiţi să-ţi facă vânt cu evantaiul cât mănânci bomboane sau fă ce-oi face tu acolo toată ziua.

Alessa a pufăit.

— Ah, da! E vorba doar despre lux, tot timpul. Dacă vrei să te oferi voluntar în locul meu, chiar te rog!

Adrick a râs sec.

— Aş face-o, dacă aş putea, surioară. Poate că Dea a greşit ţinta în ziua alegerii, ei?

— Ei, am o idee! Adu-mi un coş cu pricomigdale *a* doua zi, în dimineaţa de după recepţie, şi *poate* că îţi voi spune pe cine voi alege. Pentru jumătate din câştiguri.

— Jumătate?

Lui Adrick i-a revenit pe chip rânjetul.

— Nicio şansă. Ţi-am adus două duzini săptămâna trecută. Ce simplu muritor ar putea da gata atâtea prăjituri, atât de repede? a tărăgănat el sarcastic. Ah, dar tu nu eşti o simplă muritoare, nu-i aşa?

— Eşti groaznic.

— Şi tu mă iubeşti. Sper că Dea a ales geamănul potrivit.

Alessa a pufăit din nou.

— Cum poţi să te îndoieşti, când totul merge aşa bine?

— Hei! s-a auzit o voce bărbătească. Tu, de acolo! Îndepărtează-te!

— Pe data viitoare, surioară! i-a aruncat Adrick din fugă. Încearcă să nu ucizi pe nimeni până atunci.

Capitolul 5

Chi sta alle scolte, sente le sue colpe.
Cei care trag cu urechea nu aud niciodată lucruri bune despre ei.

În seara următoare, Alessa a despăturit straturile de hârtie subţire şi a scos la iveală cea mai frumoasă rochie din câte văzuse vreodată.

Nasturii micuţi de pe spate ar fi trebuit încheiaţi de o altă persoană, dar Alessa s-a descurcat singură întorcând invers rochia, trasă pe jumătate, şi apoi rotind-o şi strecurându-şi braţele prin decolteu.

I s-a tăiat respiraţia când s-a privit în oglindă şi doar în parte din cauză că îi erau încorsetate coastele.

Sclipea ca o mare de diamante. Corsajul structurat era din mătase de culoare crem, brodată cu pietre preţioase, şi aluneca într-un decolteu larg, care îi expunea umerii, coborând în dreptul pieptului. Pe dedesubt, faldurile fustei despicate în faţă luceau mătăsos în argintiu şi auriu la fiecare mişcare. Alessa nu mai arătase atât de multă piele în public de când… Ei bine, niciodată, de fapt.

Când venise în Cittadella, se aşteptase la petreceri în fiecare zi şi la o garderobă plină de rochii de bal precum aceea. Apoi ajunsese să înţeleagă că urma să-şi petreacă zilele studiind, învăţând să folosească arme şi analizând strategii de luptă, şi-şi dăduse seama că aproape toate hainele ei aveau să servească o singură funcţie, esenţială: să acopere fiecare centimetru de piele letală.

Rochia aceasta însă! *Aceasta* era o rochie potrivită pentru o prinţesă din poveşti. Nu fusese în niciun caz făcută pentru o Finestra, ci comandată la cele mai

ilustre croitorese şi în mod cert undeva, în oraş, o doamnă înstărită era acum pe bună dreptate furioasă.

Cu un oftat trist, Alessa a găsit cele mai lungi mănuşi din mătase ca să îşi acopere braţele până la mânecile-capă şi dresuri care păreau potrivite pe sub faldurile suprapuse ale fustei despicate. Nu se putea hotărî dacă un şirag lung de perle sau un colier masiv cu diamant se asorta mai bine cu cerceii albaştri de topaz. Mama ei spunea că trucul pentru a arăta rafinat era să îţi scoţi o bijuterie înainte să ieşi pe uşă, însă Renata îşi dorea ca ţinuta ei să fie ţipătoare, aşa că, ridicând din umeri, Alessa şi-a pus ambele coliere.

Şi-a lăsat apoi capul într-o parte şi şi-a studiat produsele cosmetice. Voia să arate intimidant? Inofensiv? Drăguţ? Nu era uşor să găseşti un tip de machiaj care să zică: *Bun-venit, pretendenţi! Vă rog să concuraţi pentru mâna mea, iar eu voi încerca să nu vă ucid.*

S-a decis să meargă cu o linie subţire de tuş, buze roz şi farduri în nuanţe de bronz pentru pleoape. Strălucitoare, dar abordabilă.

A avut nevoie de un număr inimaginabil de mare de agrafe-bijuterie ca să îşi strângă buclele, dar era mândră de rezultatul final care arăta, spera ea, mai degrabă „voit răvăşit”, decât ciufulit. Încă un pumn de agrafe şi o cascadă de bucle i-a ascuns urechea rănită. Vârful avea să aibă mereu o formă caraghioasă, dar, după ce spălase sângele, nu mai arăta chiar atât de macabru. Dacă ar fi existat un premiu pentru cei care au reuşit să scape nevătămaţi în urma unei încercări de asasinat public, ea ar fi primit *cel puţin* o menţiune onorabilă.

Pantofii cu tocuri delicate pe care îi scosese la lumină dintr-un morman de încălţări din fundul

dulapului ameninţau să-i aducă glezne scrântite şi degete strivite, dar avea de gând să sufere cu stil. În plus, doar nu avea să danseze!

Într-o zi, după Divorando, după ce o să-şi înfrângă şi să-şi supună puterea sau după ce Dea avea să o dea mai departe următoarei biete Finestra, Alessa urma să organizeze o petrecere mai mare şi mai grozavă, cu o orchestră uriaşă, pahare de cristal şi o fântână de prosecco. Avea să stea până târziu, râzând cu Fontele ei, dansând întreaga noapte încălţată cu pantofi stilaţi şi confortabili. Era doar o fantezie, aşa că putea să viseze cât de grandios voia!

Era deja radiantă şi mai dispunea de încă o oră, mai mult decât suficient timp pentru discursul încurajator pe care îl aveau programat Tomo şi Renata înainte să treacă ea la cucerirea noului ei Fonte. A coborât scările încetişor, cu picioarele tremurându-i în pantofii cu tocuri înalte, în timp ce rochia încerca să o sufoce, cu degetele încleştate pe balustradă, astfel încât apariţia ei grandioasă să nu culmineze într-o tumbă, printre mătăsuri şi paiete.

Porţile de la intrare erau deschise şi un puhoi de livratori, soldaţi şi servitori intrau şi ieşeau, ducând scaune şi pânzeturi stivuite spre piaţetă. Doi bărbaţi zdrenţăroşi rostogoleau un butoi, iar după ce l-au pus la locul lui, le-au arătat nişte gesturi grosolane soldaţilor care nu-i ajutaseră. În timp ce Alessa se apropia de capătul scărilor, oamenii au început să-şi întoarcă ochii spre ea, admiraţia îngemănându-se cu teama în privirile lor pline de veneraţie. Alessei i s-au aprins obrajii. De această dată, se pare că Îngerul Morţii arăta mai degrabă angelic decât mortal.

Doi tineri soldaţi, transfiguraţi, şi-au scăpat tăvile în zăngănit de porţelanuri sparte şi vocea furioasă a

căpitanului s-a ridicat pe deasupra hărmălaiei:

— În numele Deei, ce…

— A fost vina mea, căpitane Papatonis! a strigat Alessa. Toate bijuteriile astea trebuie să-i fi orbit.

Căpitanul Papatonis s-a încruntat, dar pe ea nu putea să o certe. Nici nu putea să nege faptul că era foarte sclipicioasă.

Alessa a renunţat la zgomotul haotic din atrium pentru labirintul tăcut al coridoarelor întunecate, dorindu-şi să nu fi fost lipsit de eleganţă să-ţi arunci pantofii din picioare în timp ce mergi.

Cum îşi croia drum, blestemând în gând la fiecare junghi care promitea să-i lase băşici, a surprins o licărire de mişcare în capătul unui coridor lung care ducea spre cazarmă.

Un tânăr. Care nu purta uniformă.

— Scuză-mă! i-a strigat Alessa. Invitaţilor nu le este permis accesul aici.

Băiatul a păşit în lumină, iar umbrele s-au preschimbat în bucle întunecate, într-un maxilar cizelat, în ochi cu pleoape grele şi într-o expresie provocatoare, familiară.

— Tu! a spus Alessa, pe un ton acuzator. Nu ai fost invitat.

Tinerii care se luau la harţă cu membrii unor culte pe docuri nu erau genul de persoane care să fie invitate la seratele strălucitoare de la Cittadella.

— Nu.

A măsurat-o cu privirea lui plină de dispreţ, de la agrafele pline de diamante din păr până în vârful pantofilor aurii.

— *Butoiul* m-a trimis să aduc spirtoase.

Alessa i-a răspuns cu o privire arogantă.

— Asta nu explică ce cauţi aici, în spate.

Străinul a păşit încet mai aproape, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

— M-am pierdut.

Un grup de soldaţi a dat năvală dinspre dormitoarele din capătul sălii, într-o hărmălaie de hohote de râs şi coate împărţite, cu coifurile sub braţe. Râsetele s-au stins dinaintea Alessei şi a străinului, dar, fără să-şi poată explica de ce, Alessa nu le-a ordonat să îl escorteze pe intrus afară.

Soldaţii au făcut schimb de priviri, apoi şi-au văzut de drum, ocolindu-l pe străin, aşa cum un râu e deviat de o stâncă.

Alessa s-a lipit de peretele coridorului, ca să le permită să treacă.

Străinul o analiza cu sprâncenele încruntate.

— Ce? s-a răstit ea.

— Încerci să-ţi faci scorbură în perete?

Alessei i-au luat foc obrajii. Bine, era adevărat că nu era curajoasă, că nu era puternică şi că nu era potrivită pentru rolul de salvatoare, dar el nu avea niciun drept să o privească de parcă *ar fi ştiut* toate acestea.

— M-am dat din drum.

Străinul a mijit ochii.

— De ce?

— Aşa e *politicos.* Un concept care în mod clar nu îţi este familiar. Ei au văzut răul pe care pot să-l fac. Nu pot învinovăţi pe nimeni pentru că păstrează distanţa.

Tânărul i-a aruncat o privire rece.

— Atunci lasă-i să te ocolească!

Alessa nici măcar nu i-a spus încotro să se ducă, dar străinul exasperant s-a îndepărtat oricum, lăsând-o singură în hol. A rămas acolo, tăcută, în semiîntuneric.

Lasă-i să te ocolească!

De parcă ar fi fost aşa simplu.

— Ah, Finestra!

Tomo s-a ridicat, ajustându-şi tivul sacoului de culoarea smaraldelor, în timp ce Alessa intra în camera arhivelor militare.

— Vasul nostru de cinste, binecuvântat!

Alessa s-a forţat să zâmbească, încordată. Nenorocitul acela de vas din nou! Pe vremuri fusese o persoană. Acum era o cale de trecere. Un bazin. O lupă. Sau cine mai ştie ce metaforă inventată de Tomo ca să o ajute să-şi înţeleagă rolul. Însă problema nu era că nu înţelegea. Pur şi simplu nu ştia *cum* să o facă.

El şi Renata avuseseră la dispoziţie ani întregi în care să exerseze împreună înainte de bătălia lor, în vreme ce ea avea să-şi ofere mâna pentru câteva luni. Bine, poate nu mâna. Avea nevoie de ambele mâini ca să se agaţe de Fontele ei şi să mânuiască şi o armă în acelaşi timp. Poate că ar fi putut să ofere un picior. Sau o ureche. Oricum aproape îşi pierduse una în acea după-amiază şi, cu o coafură potrivită, nimeni nu avea să-şi dea seama.

Renata şi-a ridicat privirea din cartea mare cât masa pe care o avea dinainte.

— I-am spus-o de o mie de ori, dragă. Mă îndoiesc că încă o metaforă va face diferenţa.

Tomo s-a dezumflat.

— Podul spre înţelegere este construit din cuvinte.

— Îţi mulţumesc că încerci, Tomo! a spus Alessa, luând loc. Tu chiar te pricepi la cuvinte.

Tomo a ţăcănit cu stiloul în masă.

— Singura reprezentare vizuală la care mă pot gândi este o prismă, care descompune lumina, în vreme ce o Finestra face exact opusul, îmbinând

culorile.

Tomo s-a îndepărtat, mormăind ceva despre lungimi de undă.

Poate că în cartea dinaintea Alessei erau înscrise cele mai mari mistere din istorie, dar era scrisă în limba veche, aşa că ea nu avea să le cunoască niciodată. Era şi prea voluminoasă ca să o închidă, iar încercarea ei dramatică s-a preschimbat într-o luptă cu paginile care se întorceau la loc, în direcţia opusă.

Renata a închis tomul antic pe care îl avea în faţă, împrăştiind în aer un norişor de praf.

— File acoperite de proză poetică, dar niciun sfat practic. O adunătură de poeţi închipuiţi. Jur, dacă le-aş avea în faţă pe Finestrele din vremurile de demult, le-aş da câte o palmă ca să le trezesc la realitate.

— Ah, lasă-mi mie onoarea! a îndrăznit să zâmbească Alessa. Le-ar durea mai tare.

Renata a traversat camera, fustele de culoarea cerului în miez de noapte despicându-se ca să scoată la iveală dresuri verzi. După moartea lui Ilsi, oamenii începuseră să privească mănuşile delicate de dantelă ale Alessei şi picioarele ei încălţate în sandale de parcă ar fi fost nişte şerpi veninoşi, aşa că se acoperise. Renata începuse şi ea să poarte dresuri pe sub fuste după aceea, insistând că o făcea doar pentru că adora culorile prea mult ca să se mulţumească cu una singură.

— Povesteşte-mi din nou! a spus Alessa, încercând să sune veselă. Cum ar trebui să se simtă?

Renata a lăsat un scaun între ele şi şi-a încruntat sprâncenele întunecate, în timp ce-şi rezema bărbia în mâini.

— Pentru a ţine o notă, un cântăreţ trage în piept o cantitate precisă de aer, apoi îi modulează cu atenţie

volumul.

— Dar cum pot să ştiu ce cantitate? Cântăreţii nu învaţă să cânte fiind muţi.

Tomo a dat drumul unei prisme pe masă.

— Ah, Renata, lasă-mă pe mine să încerc! Trebuie să exerseze cu *cineva,* iar eu nu am mai avut o criză de luni întregi.

Expresia Renatei s-a frânt.

— În niciun caz!

Alessa trasa cercuri invizibile pe masă. Uneori iubirea lor strălucea atât de puternic încât era greu să-i priveşti.

— Menirea unui Fonte este aceea de a servi.

Tomo a început să îi maseze Renatei umerii.

— De *a-şi* servi Finestra. Tu ţi-ai făcut datoria.

Renata şi-a închis ochii strâns.

— Nu renunţăm la această idee definitiv, dar, te rog, Tomo, nu încă.

Renata avea dreptate – Tomo îşi îndeplinise îndatorirea dinainte ca Alessa să se nască, iar anii de antrenamente, urmaţi de o bătălie epuizantă, îi afectaseră inima, astfel încât acum era ţintuit la pat adesea, zile întregi. Merita să se retragă liniştit din activitate, nu să fie aruncat înapoi în miezul problemelor ca să antreneze o nouă Finestra, care avea renumele de a scurge viaţa din toţi aceia pe care îi atingea.

— Nu! a spus ferm Alessa. Am nevoie de amândoi în viaţă. Nu pot face asta fără voi.

— Bine, bine! a cedat Tomo. Finestra, ce-ar fi să iei puţin aer înainte să ajungă oaspeţii?

Renata încă nu îşi deschisese ochii.

Alessa s-a strecurat afară, trăgând uşa după ea, şi a aşteptat în spatele acesteia, ascultând. Simţise ceva

straniu în tonul Renatei.

După o clipă lungă de tăcere, Renata a spus:

— Dacă nu va funcţiona nici cu următorul?

— Va merge.

— Nu mai avem timp. Dacă au dreptate şi este adevărat că ea chiar nu poate să…

— Ai credinţă, Renata! Zeii nu ne-ar abandona.

Având în vedere că era o persoană căreia îi plăceau dezbaterile animate, Tomo suna acum aproape furios.

— Să nu mai aduci vorba despre asta.

Renata a oftat.

— Nu *sugerez* nimic, dar trebuie să luăm în calcul toate variantele.

— Cinci sute de ani de tradiţie nu pot fi desconsideraţi.

— Ah, deci este în ordine să renunţăm la precedente ca să-ţi rişti sănătatea, dar…

— Una e să ne jucăm cu regulile, a grăit Tomo. Şi alta să *ucidem* o Finestra.

Capitolul 6

Dai nemici mi guardo io, dagli amici mi guardi Iddio.
Apăraţi-mă, zeilor, de prieteni, că de duşmani mă apăr singur!

Cu câteva zile înainte de aniversarea ei de paisprezece ani, Alessa câştigase o cursă şi devenise Finestra. Cele două întâmplări nu erau legate, dar se întrebase adesea dacă nu cumva ar fi putut să evite totul citind, în schimb, o carte.

După ce un coleg de clasă, înalt pentru vârsta lui şi bine făcut, ca un pui de taur, le convinsese pe fete să îl alerge prin curtea şcolii, în loc ca lucrurile să se petreacă invers, o mulţime de şcolăriţe se prefăcuseră în strategi militari. Unele dintre ele plănuiau să-i fure un sărut, altele se alăturaseră jocului doar ca să se distreze.

Alessa nu era nici cea mai rapidă, nici cea mai motivată dintre ele, dar dăduse colţul potrivit la momentul potrivit. Sau pe cel nepotrivit, în clipa nepotrivită.

Luată pe nepregătite, ţinta ei nu avusese nicio şansă: în câteva clipe Alessa îi stătea pe piept, cu obrajii îmbujoraţi de victorie, gândindu-se că nu avea habar ce ar fi trebuit să facă pe mai departe.

Aşa că atinsese fruntea băiatului şi declarase:

— Ai pierdut.

Şi el a murit.

Sau cel puţin asta crezuse ea. Cu tendoanele încordate ca nişte corzi de arc, cu spumă pătată de sânge printre dinţii încleştaţi, se zbătuse spasmodic sub ea. Aproape că-şi muşcase limba din rădăcină şi după aceea încă vorbea bâlbâit. Nu *cu ea,* desigur.

Urlase atât de tare când gardienii din Cittadella o escortaseră pe lângă casa lui mai târziu în acea zi, încât aceştia se văzuseră nevoiţi să se oprească pentru a-i admonesta părinţii. Asta era pe vremea când gardienii erau încă ofensaţi când o Finestra nu era tratată cu respect.

Adrick reuşise să se strecoare în convoi, insistând că trebuie să care câteva „obiecte de familie nepreţuite”, frază pe care o repetase vesel pe tot drumul Alessei spre noua ei casă, în timp ce muta valiza surorii lui dintr-o mână într-alta.

În vreme ce Tomo şi Renata o aşteptau deja pe scări, Adrick şi-a încheiat reprezentaţia şi Alessa se forţase să râdă, în ciuda senzaţiei inconfortabile pe care o avea. Poate că simţise de pe atunci că nu avea să fie ultima oară când atingerea ei aducea durere şi că darul Deei promitea să devină un blestem.

Alessa voia ca furia ei să ardă în continuare, ca să o oţelească, dar, în timp ce aştepta sub arcada din curte, furia s-a stins, lăsând în urmă o durere usturătoare.

Tomo şi Renata erau deja aşezaţi în capul mesei, fără urmă de teamă sau regret pe chipurile lor mândre.

Alessa ştiuse de la început că amândoi erau loiali insulei, nu *ei,* dar, chiar dacă nu ar fi fost vorba despre moartea ei – şi era greu să ignore *acest* aspect –, datoria pe care o aveau sub jurământ era de a o antrena pe următoarea Finestra, nu de a o ucide.

Iar Alessa crezuse că, poate, chiar ţineau la ea. Puţin.

Şi-a strâns rămăşiţele de furie în jurul ei, ca pe o pelerină care să o apere de înfrigurare în timp ce trompetiştii îi anunţau sosirea. O tobă sau o vioară

dezacordată ar fi fost mai potrivită.

Cetăţenii influenţi de pe lista atent întocmită s-au ridicat în picioare în jurul meselor care gemeau de lumânări aprinse, atât de multe încât era un miracol că nimeni nu luase încă foc.

Nu a zburat niciun pumnal spre ea. Nimeni nu şi-a strigat devotamentul faţă de Ivini. Nimeni nu a arătat vreun semn cum că şi-ar pierde încrederea în ea.

Ca un ponei conştiincios la paradă, Alessa a păşit pe lângă stâlpii îmbrăcaţi în ghirlande de flori, pe sub şiraguri de lumini sclipitoare care îi poleiau pe toţi cei de faţă cu o strălucire caldă, romantică. O lume fantastică desprinsă dintr-o carte cu poveşti, pentru cea mai puţin îndrăgită prinţesă de gheaţă.

Renata părea mândră, iar Tomo a zâmbit când şi-a ocupat locul între ei, în capul mesei.

Alessa nu i-a întors zâmbetul. Poate că, într-o zi, după ce avea să se căsătorească cu următorul ei Fonte şi bătălia să se încheie, mentorii ei plănuiau să uite cu totul că se gândiseră la un moment dat să o ucidă. Ea nu avea să uite niciodată.

Cu un gest discret, Alessa şi-a aranjat ţinuta, pentru că fiecare respiraţie tremurată îi trăgea în jos corsetul decoltat, puţin câte puţin. Deşi un accident vestimentar ar fi putut să-i ademenească pe unii dintre pretendenţi, Alessa ar fi izbucnit în lacrimi dacă s-ar mai fi întâmplat ceva rău.

— Chifle? a întrebat Tomo, arătând spre un coş cu pâine aburindă.

Cât de drăguţ din partea lui. Cât de gentil. Poate că, în manualul mentorului, *Asigură-te că Finestra are parte de o dietă echilibrată* era trecut chiar sub *Descurajează-ţi partenera să o ucidă.*

Potrivit poveştilor, Renata înfruntase armata ei de

scarabei fără să clipească, dar eşecurile monumentale ale Alessei o zguduiseră atât de tare, încât acum lua în considerare erezia şi crima. Adevărul era că părea aproape impresionant.

Poate că nu era cinstit să fie supărată pe ei. Dea ştia prea bine că *şi Alessa* avea o mulţime de gânduri care nu ar fi sunat prea bine dacă le-ar fi spus cu voce tare. Spre norocul ei, ea nu avea cu cine să vorbească.

Nici dacă i-ar fi depins viaţa de asta – şi poate că îi depindea –, Alessa nu ar fi putut să recite meniul după ce au fost eliberate mesele, dar nu avea stomacul gol, aşa că bănuia că mâncase ceva.

Acum ar fi trebuit *să spună* ceva. Măcar de-ar fi putut să-şi împartă mintea în două şi să-şi lase o jumătate să se preocupe de situaţia teribilă în care se afla, în vreme ce cealaltă ar fi mâncat liniştită!

Servitorii cu livrea au început să se învârtă cu tăvi pe care se aflau cupe din cristal cu digestive amărui. Băutura i-a ars gâtul, dar nu a ajutat-o să-şi liniştească stomacul.

Nu toate perechile Finestra/Fonte erau romantice, aşa că nu trebuia să găsească pe cineva care să fie *perfect* pentru ea. Mulţi îşi luau amanţi sau parteneri de viaţă după Divorando, iar asta nu minimaliza legătura divină. Până la urmă, inima nu era menită să iubească într-un singur fel. Poate că în visele ei voia un Fonte care să-i fie partener în toate sensurile cuvântului, însă în realitate s-ar fi mulţumit cu un prieten.

Adevărul era că, în acest punct, s-ar fi mulţumit cu oricine.

Toată lumea s-a întors să o privească atunci când s-a ridicat, şi Alessa şi-a dat seama că încă ţinea în mână şerveţelul pe care îl răsucise până când ajunsese

să semene cu o spirală. Şi-a îndoit uşor genunchii, până când mâinile i-au ajuns sub nivelul mesei, şi i-a dat drumul. Salvată de o faţă de masă!

— Ăă... Bună! a spus Alessa, un adevărat geniu oratoric. Sunt încântată să vă primesc în strălucitoarea noastră Cittadella, centrul bastionului din Saverio şi sediul arsenalului nostru, în care păstrăm cele mai de seamă arme.

Ah, la naiba! *Ea* ar fi trebuit să fie cea mai de seamă armă.

— Vreau să spun, cele mai de seamă arme, pe lângă *oamenii* din Saverio. Aşa, ca mine.

Totul se ducea de râpă.

— Şi ca Fonții noştri! Miraculoșii noștri Fonți, binecuvântaţi de Dea ca să ne servească şi să ne protejeze. Şi, protejându-ne, ne servesc.

De ce o lăsau să deschidă gura?

— Aşa că, fără alte introduceri – şi fără alte discuţii – în cele ce urmează vom fi încântaţi cu demonstraţiile acestor nobili Fonți.

Alessa a încuviinţat din cap, a zâmbit, a încuviinţat din nou şi apoi şi-a dat drumul în scaun cu un bocănit surd.

Tomo, dragul de el, a început să aplaude, dar celorlalţi nu le-a luat decât vreo mie de ani ca să i se alăture, bătând anemic din palme.

Fonții s-au ridicat de la locurile lor şi şi-au croit drum spre ea, ca nişte bărci trase împotriva curentului.

Să înceapă jocurile!

Capitolul 7

A conti vecchi contese nuove.
Probleme vechi, dispute noi.

Anunţul lui Tomo a declanşat un nou rând de aplauze.

— Cel care va performa primul în această seară este Josef Benheim!

Lung şi deşirat, cu pielea de un brun intens şi ochi serioşi, Josef fusese dintotdeauna un băiat solemn. Poreclit „micuţul” de profesorii lor, zâmbetele lui rare se răriseră şi mai mult după ce îşi pierduse sora. Sau, mai degrabă, de când Alessa îi răpise sora.

Intrarea lui Josef a fost stânjenită de Nina Faughn, care îl strângea de mână. Ei erau cei mai apropiaţi de vârsta Alessei, aşa că îi cunoştea mai bine decât pe ceilalţi Fonți. I se părea că prietenia lor de o viaţă luase o nouă turnură în ultima vreme.

După ce s-a eliberat din strânsoarea Ninei, Josef a păşit spre centrul spaţiului dedicat reprezentaţiei. Broderia de argint de pe tunica lui de un albastru regal a sclipit în lumină când s-a aplecat, ţinuta lui fiind un omagiu pentru Ilsi, care purtase aceleaşi culori în ziua în care Alessa o alesese. Josef nu era duşmănos, aşa că ştia că nu făcuse asta pentru a o înţepa, dar pe Alessa a usturat-o oricum.

La fel ca Tomo, puterea lui Josef era aceea de a crea frig, sau mai degrabă de a îndepărta căldura, aşa cum îi plăcea lui Tomo să îi amintească mereu. *Frigul este doar lipsa căldurii, prin urmare poţi îndepărta căldura, dar nu poţi crea frig.* Fără să zâmbească, Josef a îngheţat conţinutul din mai multe pahare care fuseseră pregătite pentru el. Pe lângă faptul că îşi

aproviziona gelateria familiei pe tot parcursul anului, darul lui Joseph îi transformase familia în principalul furnizor de gheaţă, iar casa lor era una dintre cele mai frumoase de pe insulă. Nu că familia lui s-ar fi îmbogăţit doar de pe urma darului său – asta ar fi fost ruşinos –, dar vila lor nu fusese poleită din gheaţa distribuită săracilor, aşa că lucrul nu era pomenit prea des. Dintre toate puterile Fonților, a lui Josef era destul de directă – ţinteai, îngheţai, priveai scarabeii căzând şi sfărâmându-se –, dar avea o rază de acţiune îngustă, iar asta ar fi putut să însemne o bătălie lungă şi grea.

După Josef, Nina a traversat sala într-o rochie simplă, albă. Pielea ei palidă era aproape translucidă îndărătul constelaţiei de pistrui, dar obrajii i s-au colorat în trandafiriu de cum au izbucnit aplauzele. Îşi adusese cu ea recuzita – o colecţie de obiecte mici, linguri şi pietre – pe care a folosit-o pentru a demonstra cum putea să distorsioneze materia, transformând materialele solide într-unele maleabile, schimbându-le forma. Mulţimea adora reprezentaţia, însă, cu cât aplaudau mai tare invitaţii, cu atât mai tare se înroşea Nina, a cărei piele ajunsese să contrasteze cu părul ei blond-roşcat.

Următorul Fonte şi-a ratat semnalul.

Tomo şi-a verificat notele şi a cercetat siluetele ca să îşi dea seama cine ar fi trebuit să urmeze, iar Alessa şi-a lăsat privirea să rătăcească spre culoarele întunecate de deasupra seratei strălucitoare.

A mijit ochii observând o urmă de mişcare. Soldaţii purtau albastru, iar servitorii, negru, aşa că nu ar fi trebuit să fie nimeni în alb la al treilea etaj, mai ales la acea oră.

— Kaleb Toporovsky? a strigat Tomo, mai tare de această dată, iar Alessa şi-a îndreptat atenţia asupra

lucrurilor care se petreceau în faţa ei.

Vizibil iritat, Kaleb şi-a întrerupt conversaţia pe care o avea cu un tânăr atrăgător de la masa alăturată.

Alessa şi-a încreţit nasul.

Cu păr castaniu, ochi albaştri şi piele perfect bronzată, Kaleb era aproape absurd de chipeş – dacă măgarii aroganţi ar fi fost genul ei –, dar când se cunoscuseră ea avea treisprezece ani şi el cincisprezece, iar dacă acum optsprezece şi douăzeci de ani nu păreau nişte vârste prea îndepărtate una de cealaltă, nu putea să scape de senzaţia că tânărul o vedea ca pe un copil iritant, cu care era obligat să interacţioneze. Deşi el se uita în felul ăsta la cei mai mulţi oameni, aşa că ar fi putut să nu fie vorba despre ceva personal.

Kaleb nu s-a grăbit să ajungă în faţa scenei.

— Finestra, Fonte… nouă Finestra, a tărăgănat el. Onorant, cu siguranţă.

Onorant pentru el? Sau zicea că ei au onoarea de a-l avea pe el invitat? Alessa a încercat să îl considere nevinovat până la proba contrarie, dar nu a putut.

Deasupra palmei i-au dansat fulgere, explicându-şi astfel sec puterile, parcă iritat că darul lui îl făcea eligibil şi pentru altceva decât lenevitul prin oraş. Deşi, judecând după hainele lui scumpe, nu renunţase la avantajele pe care ţi le aduceau atingerea zeilor.

Urmau Kamaria şi Shomari, gemenii cu piele arămie, cu expresii sumbru-hotărâte asortate întipărite pe chip. Shomari a privit-o pe Alessa în ochi cu o mimică impasibilă, în vreme ce în ochii Kamariei a licărit ceva ce Alessa nu ştia cum să interpreteze. Deşi cei doi erau singura pereche de gemeni băiat-fată pe care o întâlnise vreodată, nu îi prea cunoştea.

Merseseră împreună la şcoală înainte ca ea să devină Finestra, dar Shomari şi Kamaria erau cu un an mai mari, erau populari şi erau Fonţi, în vreme ce Alessa era un nimeni pe atunci. Îi admirase de la distanţă, dar nu încercase niciodată să le vorbească. Iar acum ei erau *nevoiţi* să discute cu ea, aşa că nu conta.

Shomari a ridicat apa dintr-un pocal şi a învârtit picăturile în aer cu ajutorul unor manevre complicate. Kamaria, care avea în mână o lumânare, s-a folosit de puterea pe care o avea asupra focului ca să transforme picăturile în norişori de abur, făcând din când în când cu ochiul la public. Alessa şi-a ascuns zâmbetul în spatele paharului. Unele persoane, aşa cum erau Kamaria şi Adrick, se născuseră cu prea mult farmec, care li se revărsa în jur, indiferent de circumstanţe.

Următoarea la rând, Saida, şi-a aranjat bentiţa de aur care-i ţinea buclele bogate pe spate şi a creat un vârtej de vânt care a făcut toate şerveţelele de pe masa de prezidiu să facă piruete. Şi ea era cu un an mai mare decât Alessa, dar când a zâmbit în faţa aplauzelor, a făcut gropiţe în obrajii rotunzi şi *a* părut mult mai tânără.

Graţie lui Hugo, Alessa avea ceva experienţă cu puterea vântului, dar nu îndeajuns încât să o transforme automat pe Saida în candidată la primul loc.

Următorii pretendenţi erau străini care veniseră cu siguranţă din afara oraşului. Una dintre fete controla focul, precum Kamaria, iar cealaltă manipula materia, la fel ca Nina, deşi nu foarte bine.

A urmat o pauză lungă înainte ca următorul candidat să-şi facă apariţia. Un băiat slăbuţ cu păr negru lucios, care stătea puţin mai departe de restul grupului, a păşit în faţă, cu braţele lipite rigid de corp şi

o privire plină de curaj şi hotărâre pe chip.

Alessei i s-a făcut rău.

— Jun Cheong? i-a şoptit ea Renatei. Serios?

— Părinţii lui nu au fost încântaţi, dar e destul de mare.

— *Este?*

Jun nu avea cum să aibă mai mult de treisprezece ani şi, în vreme ce legătura dintre o Finestra şi un Fonte nu era o căsătorie obişnuită, Alessa nu voia să-i fie *mire un copil.*

— Nu. În niciun caz. Am avut grijă de el când era mic.

Renata a protestat, aşa cum Alessa ştia că avea să o facă, dar Tomo i-a dat dreptate, aşa cum se aştepta de la *el.* Şi imediat au avut cu un candidat în minus pe listă. Alessa a încercat să le ofere părinţilor lui Jun un zâmbet liniştitor, dar cum ei nu ştiau că ea se luptă pentru excluderea fiului lor, au părut şi mai îngrijoraţi.

Odată ce ultima reprezentaţie a luat sfârşit, Renata i-a lăudat pe Fonţi cu efuziune, lucru care era în atât de mare contrast cu caracterul ei, că a făcut-o pe Alessa să se foiască, apoi i-a invitat să se bucure de restul serii, aruncându-i acesteia o privire ascuţită.

Alessa a luat o ultimă gură de apă, revigorantă, şi apoi a păşit de pe podium, cercetându-i pe Fonţi, ca să vadă cu cine ar fi fost cel mai bine să înceapă. Era prea mult să spere la un zâmbet, dar poate că vreunul dintre ei avea să o privească fără să tresară.

Kaleb şi chipeşul lui prieten dădeau târcoale unei mese cu deserturi, iar cum un Fonte cu prăjituri era mai atrăgător decât unul fără, Alessa s-a îndreptat într-acolo mai întâi. Kaleb a întâlnit privirea Alessei în timp ce-şi dădea la o parte o şuviţă rebelă de păr de pe frunte şi fetei i-a tresărit inima în piept. Puterea pe

care o avea asupra electricităţii ar fi putut să-l facă un Fonte puternic, mai ales dacă era nu obligat, ci dispus să îşi asume rolul. Alessa ar fi putut să facă faţă unei personalităţi care lăsa de dorit, dacă el era suficient de puternic încât să reziste atingerii ei. Şi, cine ştie, poate că era unul dintre acei oameni care *arătau* iritaţi, dar care se deschideau odată ce ajungeai să îi cunoşti.

Buzele tânărului s-au arcuit în timp ce Alessa se apropia, şi Kaleb s-a aplecat ca să-i şoptească celuilalt băiat ceva care i-a făcut pe amândoi să chicotească.

Cu obrajii aprinşi, Alessa s-a aplecat ca să se ocupe de problema imaginară pe care o avea la pantof.

Bine. Nu era să fie Kaleb atunci.

A identificat o nouă ţintă. În timp ce se apropia de ei, grupul format din Kamaria, Shomari, Nina şi Josef s-a strâns mai aproape, deşi au rămas cu toţii fermi pe poziţii.

La încercarea de salut a Alessei, Kamaria şi Shomari au au avut un schimb de priviri rapid, dar plin de înţelesuri. Kamaria şi-a scos mâinile din sân. Shomari, nu.

După câteva saluturi anemice, s-a aşternut liniştea. Ceilalţi trăgeau de băuturile lor, dar Alessa nu avea nimic în mâini, aşa că şi le-a îndesat în buzunarele adânci ale fustei şi a început să se joace cu un firicel desprins din cusătură. Dacă moralul întregului Saverio depindea de talentul ei de a face conversaţie, perspectiva era sumbră.

Nina şi-a trecut mâna prin părul lung şi roşcat.

— Vreuna dintre cărţile din Cittadella specifică mai exact când va avea loc Divorando?

— Nu, a răspuns Alessa. Nu vom cunoaşte data decât abia după Prima Avertizare.

Zeii începeau numărătoarea inversă până la

invazia finală cu o lună de mană, inundaţii, furtuni şi lăcuste, astfel încât oamenii să nu uite că îi aştepta ceva cu mult mai rău.

Nina nu părea mai liniştită.

— Dar va avea loc *cândva,* anul acesta. Nu îţi faci griji?

— Bineînţeles că nu! a declarat Josef. De aceea trimite Dea Prima Avertizare: ca să ştim când trebuie să începem pregătirile, iar cum avertizarea nu a venit încă, mai avem destul timp la dispoziţie.

— Exact, a spus Alessa. Nu ne-ar lăsa nepregătiţi.

— Corect, a replicat Nina. Cât de mari, mai precis, sunt scarabeii?

Din câte putea să-şi dea seama Alessa, Nina nu scăpase de obiceiul ei de a scoate pe gură subiecte de discuţie stânjenitoare. Kamaria a oftat.

— Nina, cei mai mulţi oameni nici nu vor vedea vreodată unul. Inclusiv tu. Nu-i aşa, Finestra?

— Nu dacă te afli în Fortezza, a spus Alessa. Puteţi lăsa scarabeii pe mâna mea. Şi a Fontelui meu, desigur.

Scarabeii erau ultimul lucru despre care Alessa îşi dorea să vorbească.

Josef şi-a dres vocea.

— Atunci, ai ales?

Fie. *Acesta* era ultimul!

— Încă nu.

Zâmbetul Alessei era încordat precum corzile unei vioare gata să plesnească.

În timp ce tăcerea ameninţa să se preschimbe din incomodă în dureroasă, Alessa a surprins privirea unui valet, care şi-a întins tava pe cât de departe îi permiteau braţele să o facă, şi fata a cules un dulce.

— Ar trebui să încercaţi, le-a spus ea celorlalţi,

zâmbind prea larg. Mori de bune ce sunt!

Cuvintele i s-au poticnit în gât în vreme ce toţi ceilalţi au tresărit. Unde erau scarabeii când îţi doreai să fii sfâşiată în bucăţi?

Alessa s-a scuzat imediat în gând. *Dea, nu am vorbit serios! Te rog să-mi laşi la dispoziţie cât mai mult timp cu putinţă.*

Pământul nu s-a deschis ca să o înghită, aşa cum îşi dorea, aşa că Alessa şi-a înţepenit un zâmbet pe buze şi s-a scuzat, părăsind grupul.

Saida Farid stătea singură, mâzgălind ceva ce părea a fi o reţetă, într-un carneţel.

Alessa şi-a dres vocea, ca să nu o sperie pe fată.

— Ce îţi notezi?

Saida s-a înroşit şi şi-a lăsat carnetul pe picioare.

— Este doar un proiect de suflet. Îmi place să analizez mâncărurile, să încerc să ghicesc ingredientele felurilor, ca să le pot recrea. Visul meu este să scriu o istorie culinară a regiunii Saverio, să conserv culturile strămoşilor noştri prin arta culinară.

— Este un vis ambiţios.

— Totul a început de la o temă primită la şcoală, care m-a făcut să mă gândesc cum cele mai multe familii au feluri de mâncare specifice, pe care le-au transmis din generaţie în generaţie şi care nu sunt scrise nicăieri. Vreau să mă asigur că sunt notate, în eventualitatea în care...

Vocea i s-a stins.

— Ce-ţi mai face... a arătat ea spre urechea Alessei.

Jenată, Alessa şi-a aranjat părul, ca să se asigure că îi acoperea rana, şi apoi a luat loc pe un scaun.

— Sunt bine. Serios. Doar o zgârietură.

— Totuşi. Trebuie să fi fost înspăimântător.

Compasiunea celeilalte fete i-a adus Alessei lacrimi în ochi. A zâmbit mai larg, ca să le împiedice să îi alunece pe obraji.

— Pumnalele sunt ultima mea grijă, nu-i aşa?

Pielea bronzată a Saidei a devenit cenuşie.

— Dar ai depus eforturi pentru a... ăă... rezolva situaţia, nu?

La naiba! Se referea la scarabei, nu la faptul că ucidea Fonţi.

— Absolut.

Alessa s-a ridicat rapid.

— Sunt încrezătoare că am totul sub *control.*

Uups! Nu intenţionase să declare ultima parte cu voce tare. Cuvintele ei au părut însă să o liniştească pe Saida, aşa că, pentru prima oară, faptul că vorbea cu voce tare nu înrăutăţea grav lucrurile.

Era trecut de miezul nopţii când Alessa s-a reîntors la pacea aproximativă a camerelor ei. Somnul oferea singura salvare din nelinişte a zbuciumată care-i zvâcnea în trup, însă patul ei se profila mai degrabă ameninţător decât ademenitor. Insomnia nu i se păruse niciodată atât de inevitabilă ca atunci când s-a aşezat în mijlocul monstruozităţii masive cu baldachin, cu kilometri de spaţiu gol de o parte şi de cealaltă.

S-a mutat pe canapea.

Încă nu ştia pe cine să aleagă. Pe cel mai puternic? Persoana care avea cele mai practice daruri? Dacă Fontele pe care îl alegea nu avea să trăiască suficient încât să participe la luptă, ce mai conta? Ea avea nevoie de un Fonte care să *trăiască.*

Fusese atât de uşor să îl aleagă pe Emer, primul ei Fonte. Înmormântarea lui fusese de neîndurat.

La început fusese foarte iritată pentru că oamenii

punctau mereu că este *prea* blând, dar gândul acesta ajunsese să devină o vestă de salvare. Rămânea vina ei că îl alesese, dar poate nu întru totul vina ei că murise.

Propria inimă naivă şi egoistă îl dorise pe băiatul de aur cu zâmbet dulce, iar zeii nu fuseseră de acord. Primise mesajul.

Ilsi, sora mai mare a lui Josef, fusese atât de încrezătoare, frumoasă şi puternică, încât părea desprinsă din mozaicele din Cittadella. Toată lumea ştia că *ea avea* să fie suficient de puternică încât să facă faţă puterii Finestrei şi Alessa crezuse şi ea, pentru că fusese vrăjită de fata mai mare, iar pentru o scurtă zi Ilsi luminase Cittadella cu prezenţa ei carismatică şi umorul ei şmecher. Alessa nici nu apucase să îşi dea seama dacă o *voia* pe Ilsi sau voia *să fie* Ilsi înainte ca fata să moară şi ea.

O dată îşi urmase inima. Şi Emer murise.

Apoi îşi ascultase mintea. Şi Ilsi murise.

Aşa că aruncase toate regulile pe fereastră şi alesese pe cineva cu totul diferit.

Sărmanul Hugo.

Încercase.

Acum ar fi putut să pună numele tuturor Fonților într-o găleată şi să o roage pe Dea să îi ghideze mâna. Sau să citească încă o duzină de texte istorice în încercarea de a găsi indicii care nu existau. Poate că ar fi putut să le rearanjeze numele ca să vadă dacă ar putea să scrie ceva amuzant cu literele lor.

Alessa ar fi vrut să-şi poată stinge gândurile, aşa cum sufli într-o lumânare. Familia ei obişnuia să glumească afectuos despre „creierul ei mare”, dar nu era amuzant când gândurile nu voiau să amuţească pentru a se odihni.

Auzise de oameni care se chinuiau să adoarmă pentru că simţeau furnicături în picioare, dar neliniştea care o bântuia pe ea nopţile era implântată mai adânc. Era o nevoie sâcâitoare, de parcă pielea i-ar fi intrat la apă şi nu avea să o mai încapă niciodată.

Pe timpul zilei putea să îşi ocupe timpul astfel încât să o ignore, dar când noaptea devenea mai tăcută şi mai împietrită, clamoarea revenea.

Singurul remediu era mişcarea, aşa că îşi petrecea cele mai multe seri plimbându-se. Chiar şi atunci când nu se simţea înecată cu totul de anxietate – rar, dar se întâmpla –, se plimba prin cameră ore în şir. Dar acea seară şi-o petrecuse deja în picioare, socializând, asta dacă aveai indulgenţa de a considera ore întregi de bâlbâit nimicuri „socializare”, aşa că Alessa şi-a închis ochii şi şi-a îndreptat gândurile spre o plajă nisipoasă. Nisipul fierbinte lipindu-i-se de degete, aşteptând ca cineva special să vâslească spre mal, aducând peşte proaspăt pentru cină. Soarele orbitor strălucind din spatele unei bărcuţe disipa trăsăturile vâslaşului, dar, în închipuirea ei, Alessa ştia exact cine era acesta, şi inima i-a crescut…

Cobora întunericul, însă, înainte să se afunde cu totul, Alessa a tresărit, trezindu-se.

Nu putea să respire.

Şi-a deschis ochii.

Nu putea să vadă.

Ceva – cineva – o pironise, o prinsese ca într-o cursă, îi strivea pieptul. Zbătându-se, s-a luptat să se elibereze. Degetele i-au alunecat pe piele. Mâini, acoperite de mănuşi groase, strângându-se în jurul gâtului ei.

Nu era suficient de puternică.

Alessa s-a forţat să-şi întindă degetele, atingând un

material aspru, un piept dur, braţe groase – puţină piele dezvelită între guler şi masca pe care o avea trasă peste cap.

Strânsoarea bărbatului a slăbit. Alessa a tras aer în piept cu disperare înainte ca acesta să îşi întindă braţele ca să îşi ferească de ea partea vulnerabilă a corpului.

— Uşurel, bine? a mârâit el o şoaptă aspră, în timp ce strânsoarea îi devenea mai puternică. Încerc să fiu respectuos. Lasă-te păgubaşă şi se va sfârşi curând.

Alessei i-au explodat stele pe dinaintea ochilor – lumini colorate în întuneric, de parcă ar fi fost artificii care-i celebrau inevitabila moarte.

Capitolul 8

Di buone intenzioni è lastricato l'inferno.
Drumul spre iad este pavat cu bune intenţii.

Nu! Refuza să moară astfel.

Alessa s-a arcuit, întinzându-se până când a reuşit să-l apuce pe bărbat de guler, smulgându-i-l.

Nu trebuia să fie mai puternică decât el. Era îndeajuns o singură atingere.

Şi-a apăsat degetul în carnea lui şi bărbatul a urlat. Greutatea care o strivea s-a ridicat şi Alessa i-a auzit zbaterea printre hârâiturile propriei respiraţii sacadate. S-a sculat în şezut chiar în clipa în care uşa s-a dat de perete.

— I-intrus, a cârâit ea, arătând spre bărbat cu o mână tremurândă. M-a atacat.

Privirea i s-a acomodat cu lumina suficient încât să vadă ochii holbaţi ai lui Lorenzo, care îşi muta privirea de la ea la bărbat. Lorenzo nu era cel mai curajos gardian, dar cel puţin se afla acolo.

Alessa a tuşit, crispându-se pentru că durerea o ardea din ce în ce mai tare.

Lorenzo l-a cercetat pe atacator, în timp ce pe chip i se citeau mai multe gânduri pe care ea nu le putea descifra, cu excepţia unuia – recunoaştere.

Gardianul l-a ridicat pe bărbat în picioare cu o expresie împietrită, arătând întru totul ca un adevărat soldat, şi Alessa l-a iertat pentru toate dăţile în care nu-şi făcuse treaba.

Asta până în clipa în care şi-a trecut braţul bărbatului pe după umăr şi a spus:

— Opreşte-te din văitat până ieşim de aici.

— Nu m-ai auzit?

Alessa a alunecat de pe canapea.

— A încercat să mă ucidă.

Lorenzo a scuipat pe podea.

— Ar fi trebuit să îl laşi să o facă.

Alessa nu a putut face nimic altceva decât să se holbeze în timp ce gardianul ei personal îl scotea târâş-grăpiş afară pe cel care ar fi putut să-i fie asasin. Două perechi de ghete identice au dispărut după colţ.

Pereţii s-au aplecat, ameninţând parcă să o strivească, şi Alessa s-a trezit în hol, căutând un adăpost care nu exista.

Partea logică din ea voia să strige după ajutor, să le ceară sfetnicilor şi căpitanului Papatonis să pună un batalion de gardieni la uşa ei. Însă aceştia s-ar fi putut strânge cu alte intenţii decât aceea de a o proteja. Poate că dăduseră ordin să fie executată. Aveau să fie şocaţi să audă ceea ce se întâmplase… sau dezamăgiţi că era încă în viaţă?

Cât de adânc se infiltrase trădarea?

Alessa ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să se facă atât de mică încât nimeni să nu o mai găsească niciodată. Dar nu putea să fugă şi singurul loc în care s-ar fi putut ascunde era capela mică din capătul holului, dedicată rugăciunilor zilnice ale Finestrei. Odată ajunsă înăuntru, a încuiat uşa şi s-a prăbuşit la podea, lipindu-şi obrajii aprinşi de piatra rece. Cu ochii închişi strâns, nu era obligată să privească picturile murale ale predecesoarelor în toată gloria lor victorioasă.

Nu a venit nimeni după ea.

Alessa şi-a deschis ochii umezi dinaintea unui mozaic care înfăţişa în mărime naturală o Finestra

idealizată. Angelică. Perfectă. Serenă. Întotdeauna iritantă.

Lumina era prea slabă ca să poată citi literele încondeiate care încununau ca un halo creştetul preafericit al Finestrei, dar Alessa ştia cuvintele pe de rost.

Benedetti siano coloro per cui la finestra sul divina è uno specchio.

Binecuvântaţi sunt aceia pentru care fereastra spre divinitate este o oglindă.

Dacă ar fi avut o oglindă, ar fi spart-o în bucăţi şi i-ar fi folosit cioburile ca să scobească cu ele toate bucăţile de mozaic opalescent.

Binecuvântată. Ah, da, era *cea mai norocoasă* fată din lume, pentru că se lupta zilnic cu asasini pentru dreptul de a trăi îndeajuns încât să înfrunte un roi de demoni care pofteau să-i roadă oasele.

Vitralii şi pietre scumpe ornau pereţii, podeaua şi tavanul micuţei capele, dar în întuneric ar fi putut la fel de bine să fie doar ardezie mată. Cu veacuri în urmă, vreun biet artist petrecuse ani întregi smălţuind mozaicuri care spuneau povestea insulei Saverio, un efort colosal pentru o audienţă formată dintr-o singură persoană, iar acum era prea întuneric pentru ca ea să vadă ceva mai mult decât contururi.

Sistemul electric din Saverio slăbise de-a lungul secolelor, pentru că firele care legau moara de apă de oraş fuseseră atacate de paraziţi, iar saverienii nu puteau produce aceleaşi materiale pe care le avuseseră strămoşii lor, aşa că Alessa nu se deranjase să anunţe pe nimeni când becurile din jurul camerei se stinseseră, pâlpâind în întuneric, unul câte unul. Părea nimerit ca luminile să moară în timpul domniei sale.

Ochii rubinii ai scarabeilor din onix o priveau cu

poftă din colţurile înalte ale capelei, alături de siluetele acelor ghiotte monstruoşi, care pândeau printre copaci scheletici. Artistul responsabil cu asta avusese fie nişte idei bizare în legătură cu tipul de artă care motiva o persoană, fie un simţ al umorului sadic.

Alessa s-a chinuit să se ridice în şezut, zdrobind cu cotul frunzele uscate ale unui buchet depus pe altar. Ofranda *aceea* cu siguranţă nu-i fusese de niciun folos.

— Dacă preferi o altă floare, sunt căi mai simple prin care să-mi atragi atenţia!

A desprins un boboc uscat de pe tulpină şi i-a fărâmiţat petalele între degete. Nu merita pedeapsa, dar când protejase vreodată *meritul* pe cineva?

Dacă ar fi murit, o altă Finestra s-ar fi putut înălţa pentru a-i lua locul. Fie asta, fie saverienii s-ar fi trezit fără nicio urmă de apărare. Familia ei şi-ar fi pierdut fiica şi speranţa de a supravieţui în aceeaşi clipă.

Sub tălpile ei goale se aflau reprezentări ale celor trei insule-sanctuar care mai existau încă.

Cea de-a patra nu era înfăţişată. Insula pierdută fusese ştearsă de pe hărţi, blestemată să se piardă în întuneric după ce căzuse în urma primului Divorando.

Depindea de Alessa dacă Saverio avea să supravieţuiască următorului.

S-a ridicat în picioare, strângând din dinţi de durere, şi s-a strecurat pe lângă statuie spre racla de sticlă prinsă în perete. Trebuia să dea piept cu duşmanii ei şi, dintre toţi cei care se alăturau rapid pe lista aflată în continuă creştere, cel puţin acela era mort.

Rămăşiţele unui scarabeu, stafidit şi prăfuit în urma secolelor petrecute în mormântul fără aer, s-au uitat înapoi la ea, cu ochi nevăzători. Ca un fel de variantă enormă, de coşmar, a unui gândac Atlas, avea

trei coarne curbate şi o carapace lucioasă, care părea neagră la prima vedere, dar era în fapt marmorată cu toate culorile curcubeului, ca o picătură de ulei într-o mare de întuneric. Specimenul uscat, un suvenir din primul Divorando, menit să fie o dovadă a faptului că Saverio supravieţuise, o batjocorea.

Fata şi monstrul, faţă în faţă. Fata, ucigaşul. Monstrul, mort. Sau, poate, fata-monstru, care avea să fie în curând moartă.

Alessa şi-a încleştat degetele deasupra sticlei, zgâriind cu unghiile suprafaţa.

Mii de astfel de… *chestii…* aveau să vină. După ea. După Saverio.

Iar acum trebuia să facă faţă pumnalelor care se aţinteau spre capul ei şi degetelor care ardeau să o sugrume.

Oamenii speriaţi râvnesc la siguranţă.

Ea era speriată, dar, chiar mai rău de atât, îndărătul temerilor, al durerii şi al furiei persista o urmă de uşurare. Ani întregi ţinuse cu dinţii de credinţa părinţilor ei. Apoi devenise Finestra binecuvântată şi, la început, îi fusese uşor să creadă. Dar acum, după ce convingerile tuturor păliseră, îşi dădea seama că ei îi lipsea credinţa proprie.

Dacă Ivini avea dreptate, însemna că îşi irosise ultimii ani de viaţă. Nu putea suporta un asemenea gând.

Dacă greşea, moartea ei avea să le aducă tuturor pieirea. Nu putea să-şi asume un astfel de risc.

Tatăl ei îi spusese mereu să nu se încreadă în temeri, însă asta era tot ce avea.

Teama. Încăpăţânarea. Şi furia clocotitoare pe care şi-o ţinuse în frâu de când pumnalul acela o făcuse să sângereze.

Fiecare nod înghiţit îi aducea lacrimi în ochi, dar arsura pe care o simţea pe gât ameninţa să pornească în pieptul ei un foc care avea să se întindă, să o acopere şi să o pârjolească pe dinăuntru până când nu ar mai fi rămas din ea decât un morman de cenuşă.

Iar ea avea de gând să fi lase să ardă.

Dacă urma să dea greş din nou, atunci ştia răspunsul: era semnul pe care îl aşteptase. Dacă mâinile ei aveau să mai ucidă încă o dată, urma să se sacrifice pentru binele colectiv.

Mai întâi însă, trebuia să încerce încă o dată.

Întoarsă în camera ei, Alessa s-a privit în oglindă tremurând. Cearcănele de sub ochi aminteau de vânătăile pe care le avea în jurul gâtului, dar ochii îi străluceau de hotărâre.

Îmbrăcându-se fără tragere de inimă, şi-a pus o rochie largă, apoi şi-a înnodat un şal în jurul gâtului, ca să ascundă urmele. Dacă cineva avea să se arate uimit la vederea ei, voia să fie sigură că era pentru că nu se aşteptau să o vadă în viaţă, nu pentru că erau şocaţi de rănile ei.

A ales două dintre cele mai ascuţite cuţitaşe din bucătăria ei şi a strecurat cu grijă câte unul în fiecare cizmă.

La parter, o unitate de soldaţi a mărşăluit pe lângă ea. Ghete. Atât de multe ghete. Fiecare pereche identică cu aceea cu care *el* fusese încălţat.

Alessa a împietrit şi muşchii i s-au contractat de groază. Nu văzuse chipul atacatorului. Ar fi putut să fie unul dintre ei, ar fi putut să se plimbe prin Cittadella cu nepăsare.

Unul dintre soldaţi i-a aruncat o privire rapidă şi s-a încruntat. Alessa nu-şi putea da seama dacă reacţia femeii exprima milă sau dezgust, însă a fost suficient

încât să o scoată din starea de transă.

Înainte de a deschide uşa, Alessa şi-a reevaluat mental planul. Dacă Tomo şi Renata arătau vreun semn de dezamăgire când intra, avea să ştie.

A păşit înăuntru, aşteptând, în vreme ce uşa se închidea îndărătul ei.

Renata şi-a fluturat încet mâna şi a căscat în ceaşca ei de *espresso.*

— Bună dimineaţa, Finestra.

Tomo şi-a tras scaunul şi a făcut o plecăciune.

— Te-ai trezit devreme astăzi.

— Nu avem timp de pierdut.

Detaşarea forţată îi îngheţa glasul, făcând-o să sune anormal de calm.

Ei nu au observat. Renata şi-a golit ceaşca, fără să bănuiască nimic, iar Tomo s-a întors la ziarul lui.

Alessa s-a luptat să nu dea drumul unui oftat. Să nu se încreadă. Nu putea să uite. Chiar dacă nu ei ordonaseră asasinatul de peste noapte, puteau să-l ordone pe următorul. Fortăreaţa ei fusese de la început o cuşcă, însă acum i se părea o cursă gata să o prindă. Ar fi proastă să aibă încredere în cineva din Cittadella.

Avea nevoie de cineva care să-i păzească spatele. Cineva care îi apăra pe cei slabi şi nu credea teoriile lui Ivini. Cineva care ar fi fost disperat să obţină ceva ce doar ea putea oferi. Cineva care nu dă înapoi – nici nu se trage la o parte – dinaintea nimănui, mai ales a soldaţilor din Cittadella.

Speranţa i s-a aprins în piept, într-atât de strălucitoare încât ameninţa să o pârjolească.

Trebuia să ajungă la *Fundul butoiului.*

Capitolul 9

Chi hapiù bisogno, e più s'arrenda.
Calul de dar nu se caută la dinţi.

Fundul butoiului era pe măsura numelui.

Acea parte din Saverio – Alessa şi-a acoperit discret nasul când a intrat în localul „rafinat" – era o zonă plină de personaje vulgare. „Nutreţ", cum li se spunea adesea. Adică nutreţ pentru scarabei. Chiar dacă ar fi putut să ignore duhoarea de spaimă şi de sudoare – ceea ce nu putea să facă –, taverna murdară nu avea nici măcar vreun muzicant lipsit de talent care să distreze muşteriii. În schimb, mulţimea era adunată în jurul unei cuşti suficient de încăpătoare pentru o duzină de bărbaţi.

Însă în ea se afla doar unul foarte tânăr.

Cei din mulţime îşi lipeau feţele de bare, rânjind la silueta singuratică dinăuntru, care nu părea nici măcar să-i observe. Cu piele aurie şi pieptul dezgolit, desculţ, bărbatul stătea cu spatele la ea, strângând leneş drugii de fier. Părul negru, umed de sudoare, i se ondulase la ceafă, iar muşchii îi erau pătaţi de sânge.

Luptele până la moarte erau ilegale, însă pe docuri pariurile reprezentau o sursă de distracţie des întâlnită. Potrivit lui Adrick, atâta vreme cât ambii combatanţi erau în viaţă când lupta se încheia, nu era considerată crimă. Dacă rănile grave aduceau moartea unuia dintre adversari mai *târziu…* ei bine, atunci era ghinion.

Mulţimea a început să se agite şi Alessa s-a făcut mică, folosindu-şi pelerina ca pe un scut împotriva trupurilor care fremătau. Oamenii aceia nu o recunoscuseră, nu ştiau că trebuie să se teamă de atingerea ei. Era o senzaţie plină de adrenalină şi în

acelaşi timp terifiantă.

Alessa era atât de ocupată să cerceteze mulţimea, încât s-a împiedicat când un bărbat deşirat şi cu păr cărunt şi-a croit drum, ducând după el o brută monstruoasă. Îşi ţineau privirile pironite asupra cuştii.

Tânărul dinăuntru şi-a întors capul, arătându-şi profilul, şi Alessa a şoptit un cuvânt care cu siguranţă nu ar fi trebuit să facă parte din vocabularul Finestrei. Îl găsise pe cel pe care îl căuta, dar, judecând după răgetele însetate de sânge ale mulţimii, era pe cale să fie bătut măr.

Lumina neuniformă îi scotea trăsăturile în relief. Pomeţi cizelaţi, un maxilar puternic şi o gură pe care cineva cu mai mult tupeu ar fi numit-o botoasă. Deşi nu părea genul care să pună botic. Nici care să aprecieze complimentul. Părea cu desăvârşire dezinteresat de ce se întâmplă, deşi ochii îi străluceau. Bărbatul mai matur a intrat în cuşcă, mârâind şi aţâţându-l, iar tânărul a ridicat doar din sprânceană, de parcă ar fi fost uşor amuzat.

Alessa, pe de altă parte, nu mai putea să respire.

Braţele zvelte şi musculoase ale tânărului erau plăcute ochiului, dar ale oponentului său erau groase ca trunchiurile de copac, brăzdate de cicatrici şi arsuri, iar mâinile lui uriaşe i-ar fi putut sfărâma Alessei capul. Ei bine, nu pe *al ei,* dar pe al oricărei alte persoane.

O persoană cu o piele atât de catifelată, lipsită de semne, nu avea nicio şansă în faţa brutei masive, care purta cicatricile luptelor duse.

Avea să fie un masacru.

Crainicul a făcut un adevărat spectacol, ordonându-i namilei dezlănţuite să stea deoparte, şi s-a întors spre mulţime.

— Avem o provocare! Va fi cel de-al patrulea meci

al Lupului şi ultimul sau va putea răpune Ursul? Cine va ieşi pe picioarele lui şi cine va fi dus pe braţe?

Mulţimea s-a avântat înainte, fluturându-şi banii în aer. Nu aveai cum să te fereşti din calea puhoiului, iar Alessa nici măcar nu a încercat să o facă. Nu voia să vadă cum un tânăr atât de chipeş e transformat într-un morman de oase însângerate, dar nu-şi putea feri privirea.

Clopotul a făcut-o să tresară. S-a ridicat pe vârfurile degetelor, străduindu-se să vadă pe deasupra umerilor care-i blocau parţial vederea.

Bărbatul masiv s-a aruncat, a sărit în spate, apoi s-a prefăcut iar că atacă, batjocorindu-l pe tânăr. Lupul, aşa îi spuneau. I se potrivea aproape prea bine. Încordat, dar nemişcat, semăna cu creaturile întunecate care bântuiau prin pădurile de la capătul insulei. Buzele i-au dezvelit canini ascuţiţi. Un lup încolţit de un urs, care refuza să arate slăbiciune dinaintea unui oponent mai puternic, letal.

Ursul şi-a plecat capul, gata să lovească.

Lupul şi-a coborât privirea, cercetându-şi unghiile.

Alessa şi-a muşcat limba ca să nu ţipe.

În ultima clipă, Lupul s-a tras la o parte, bărbatul masiv abia reuşind să evite coliziunea cu barele.

Dansul lor a continuat până când Ursul a dat prima lovitură, pumnul izbindu-l pe Lup în falcă.

Lupul şi-a trecut mâna în lungul bărbiei şi a scuturat-o, împrăştiind sânge pe întreaga podea, apoi i-a tras un pumn bărbatului masiv în pântece, dar următoarea lovitură pe care a încasat-o a părut să-i fisureze câteva coaste. Alessa şi-a muşcat pumnii.

Tânărul i-a tras adversarului său un alt pumn, de data asta în falcă, dar, când se pregătea să lovească a doua oară, cineva a spart un pahar de bare,

împrăştiind cioburile lucitoare spre el. Lupul a tresărit şi s-a întors, acoperindu-şi ochiul cu o mână. Mulţimea a huiduit şi crainicul a anunţat o pauză.

Ursul l-a ignorat. Cum oponentul lui era întors, l-a lovit în spinare cu pumnul.

Lupul s-a prăvălit.

Alessa nu a fost singura care a scăpat un oftat. Întreaga încăpere părea să-şi ţină respiraţia: Ursul s-a îndreptat spre Lup şi l-a împins cu piciorul.

În acel moment, fata şi-a închis ochii strâns. Nu ar fi trebuit să rămână. Nu avea nevoie de încă o moarte de care să îşi aducă aminte.

Mulţimea a aplaudat, iar ea şi-a deschis ochii şi l-a văzut pe Lup chinuindu-se să se ridice în picioare, în timp ce îşi scutura capul, încercând să şi-l limpezească.

Ursul a mârâit, văzând că momentul lui de glorie fusese de scurtă durată.

— Loveşte-mă, căţelule!

— Loveşte-l! a şoptit Alessa, o rugăminte care se unea cu ecoul celorlalţi, oamenii începând să-şi schimbe preferinţele şi să facă noi pariuri.

Lupul şi-a lăsat capul într-o parte, de parcă ar fi uitat de ce se afla acolo, şi Ursul s-a aruncat asupra lui din nou, blocat însă de un upercut care l-a dat pe spate. Legănându-se, instabil, Ursul s-a scuturat, dar următorul pumn al Lupului a venit prea repede. Încă un pumn. Şi încă unul. Bărbatul masiv s-a răsucit, încă în picioare, dar aplecat, cu spatele vulnerabil.

— Loveşte-l! a urlat mulţimea, vibrând de nerăbdare să vadă momentul în care Lupul avea să se răzbune şi să dea lovitura care îl doborâse pe el.

În schimb, Lupul a făcut un pas înapoi, cu braţele coborâte pe lângă corp.

Ursul a făcut câţiva paşi dezechilibraţi şi apoi a

căzut în genunchi.

Lupul şi-a ridicat capul.

Ursul şi l-a plecat pe al său.

Alessa şi-a reamintit să respire.

Mulţimea urla, extaziată şi dezamăgită în egală măsură, dar Lupul nu s-a fălit şi nici nu şi-a savurat victoria. A primit un prosop, de care s-a folosit ca să-şi şteargă faţa, pătând ţesătura aspră de sânge.

Apoi porţile s-au deschis şi a dispărut în mulţime.

Alessei i-a luat o eternitate să traverseze încăperea şi aproape că renunţase să-l mai caute, când l-a identificat pe Lup.

— ... cincisprezece, nu doisprezece! a protestat el, apoi şi-a izbit mâna plină de sânge de bar. Patru meciuri, plus un bonus pentru că nu am fost înfrânt niciodată.

Cârciumarul s-a uitat urât la el, lăsând deoparte cârpa mai murdară decât tejgheaua pe care încerca să o şteargă.

— Minus trei pentru camera de noaptea trecută şi găzduire.

— Pentru că am dormit pe podeaua din cămară? Nu poţi vorbi serios!

— Minus...

Lupul a înjurat.

— Măcar dă-mi un whisky înainte să-mi goleşti punga.

— Bineînţeles, dacă vrei să dormi în şanţ.

Cârciumarul şi-a mutat privirea spre Alessa, care lua loc pe un taburet.

— Ce să fie?

— Whisky, vă rog.

— Bun, decent sau ieftin?

Zâmbetul lacom al bărbatului a dezvelit un cimitir de dinţi cenuşii.

— Bun, vă rog.

Privirea i-a întârziat asupra mănuşilor ei, în timp ce Alessa număra banii, făcând-o să se crispeze pe dinăuntru.

În oraş, dacă îţi acopereai mâinile, însemna că ai ceva de ascuns. Însă acolo, pe docuri, unde atâţia purtau însemnele exilului, unii preferau să păstreze secret tipul de fărădelege pe care îl săvârşiseră. Era întâia oară când faptul că purta mănuşi nu o înfiera în mod automat ca diferită, ci o arăta o străină oarecare, ruşinată de trecutul ei. Deşi pielea neagră şi subţire ca satinul nu îşi găsea locul într-un bar cum era acela.

După ce a turnat cu grijă un deget de lichid chihlimbariu într-un pahar, cârciumarul i-a împins Alessei băutura, fără să se deranjeze să-şi ascundă monedele pe care le avea tatuate pe încheietura stângă. *Hoţ.*

Alessa a învârtit paharul, privind cum whiskyul mângâie sticla, şi a inhalat căldura dulce înainte să soarbă un strop. Nu era cea mai bună băutură pe care o gustase vreodată, dar nici cea mai rea. De sub glugă, Alessa i-a aruncat o privire pe furiş Lupului, care luase loc lângă ea. Îşi trăsese o cămaşă pe el, dar nu şi-o încheiase, rămânând la fel de intimidant ca mai înainte, în timp ce se încrunta la barmanul care servea pe toată lumea, în afara lui. Mirosea a sudoare, lucru care ar fi trebuit să fie scârbos, dar nu era.

— Îi voi cumpăra un pahar! a zis Alessa, scoţând două monede strălucitoare din buzunar. Ce aveţi mai bun, vă rog.

Ochii negri ai Lupului s-au întors spre ea. A acceptat băutura, a dat-o pe gât dintr-o înghiţitură şi a

trântit paharul pe tejghea cu un mormăit care, a presupus Alessa, însemna mulţumesc. Nici el nu încerca în vreun fel să-şi ascundă însemnul.

Pumnale încrucişate, încercuite de sigiliul oraşului Saverio. *Ucigaş.*

Alessa s-a cutremurat.

— N-ar trebui să fii aici! a zis tânărul, privind înainte.

— De ce?

— Dacă *eu* mi-am dat seama cine eşti, îşi vor da şi alţii. Şi cei mai mulţi oameni din acest loc vor să vadă ce s-ar întâmpla dacă ai muri.

— Dar tu? a întrebat Alessa, ţinându-şi respiraţia. *Tu* ce vrei?

Tânărul s-a ridicat.

— Mie nu îmi pasă.

Şi-a aruncat o raniţă roasă peste umăr şi a plecat.

Alessa şi-a închis ochii.

Într-un oraş plin de oameni care se temeau de ea sau complotau împotriva ei, indiferenţa ar fi putut să fie tot ce putea spera mai mult.

El ştia cum să se apere, aşa că ar fi putut să o apere şi pe ea. Poate că nu din devotament sau din loialitate, dar toată lumea are un preţ.

Alessa a mai aruncat câteva monede pe tejghea şi şi-a abandonat paharul abia atins. Cârciumarul avea să-l toarne probabil înapoi în sticlă de îndată ce pleca, dar asta nu era problema ei.

Când a ajuns afară, tânărul traversase deja jumătate de drum, cu degetele înfipte în găicile de la curea.

Uşa s-a trântit în spatele Alessei, cufundând aleea în tăcere. Fără să se întoarcă, băiatul şi-a eliberat mâinile. Lumina lunii s-a reflectat în lamele ascuţite pe

care le ţinea strâns, în semn de avertizare pentru oricine s-ar fi putut gândi să-l urmărească.

— Aş vrea să te angajez! i-a strigat Alessa, de la o oarecare distanţă.

Tânărul şi-a pus pumnalele înapoi în teci.

— Nu.

— Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Îmi pare rău.

Refuzul fusese şoptit suficient de tare încât să ajungă până la ea, înainte ca tânărul să plece mai departe.

— Nu pare să-ţi pară rău.

Alessa a încercat să-l prindă din urmă.

— Bine. Nu îmi pare rău. Nici interesat nu sunt.

— Încerc să salvez Saverio.

— Saverio poate să se scufunde în mare, din partea mea.

Alessei i s-a făcut stomacul ghem. Pentru că îl văzuse zeflemisind un predicator pe stradă, *a* decis că era de partea ei. A presupus că îi va păsa dacă ea va trăi sau va muri, pentru că apărase o fetiţă. Era atât de naivă!

S-a cutremurat.

— Am nevoie de protecţie până îmi voi găsi următorul – ultimul – meu Fonte.

Alessa şi-a pus mintea la contribuţie, disperată să găsească un motiv, ceva, orice, ca să-l oprească din mers.

— Te voi plăti. Şi îţi voi oferi adăpost şi hrană.

Tânărul nu s-a oprit nici măcar o clipă.

— Mi-e bine.

Fata a rămas cu gura căscată.

— Bine? Ţi-e *bine?* Luptându-te pentru doi bani şi bând whisky îndoit cu apă în loc să ai mâncare,

adăpost, bani şi siguranţă?

— Nu vreau siguranţă.

Alessa a alergat după el, prea indignată ca să fie precaută.

— Toată lumea vrea siguranţă.

— Eu, nu.

— Dacă oamenii greşesc şi eu sunt ucisă, toată lumea va muri.

— Atunci nu mai da târcoale pe aici.

Tânărul părea complet lipsit de griji.

Alessa şi-a încetinit paşii şi distanţa dintre ei a crescut pe măsură ce el se apropia de capătul aleii, luând şi ultima fărâmă de speranţă.

— *Te rog!* a spus Alessa, cu voce frântă.

Tânărul s-a oprit şi şi-a scuturat capul, de parcă ar fi fost supărat pe el însuşi.

Ea şi-a tras gluga şi şi-a desfăcut eşarfa, ridicându-şi bărbia. Acum, vânătăile ei căpătaseră o nuanţă bolnăvicioasă, mov-verzuie.

— Am nevoie de ajutorul tău.

El s-a întors şi privirea i s-a oprit asupra gâtului ei, zăbovind acolo.

— Ai o armată. Poţi să…

Tânărul şi-a rotit privirea pe strada tăcută şi a păşit spre Alessa, coborându-şi vocea până la un mârâit aspru.

— Poţi să ucizi cu o simplă atingere. Nu ai nevoie de mine.

— Dar am!

Era uşor să lase spaima şi neputinţa să i se strângă nod în gât, să îşi lase vocea să se îmbibe de toate lacrimile nevărsate.

— Azi-noapte un bărbat a încercat să mă ucidă, iar gardianul meu l-a ajutat să fugă.

Dacă ţi se întinde un deget, apucă toată mâna.

Alessa şi-a împreunat mâinile sub bărbie şi a lăsat lacrimile fierbinţi să-i alunece pe obraji. Erau un răsfăţ pe care nu şi-l permitea în Cittadella, dar, dacă lupii aveau o slăbiciune pentru domniţele la ananghie, era dispusă să joace rolul.

Asta dacă era un rol.

— Nu mai ştiu în cine să am încredere şi cine lucrează pentru cine. Am nevoie de cineva care să lucreze pentru *mine.* Care să-mi păzească spatele. Temporar. Doar până îmi aleg următorul Fonte. Ştiu că îmi pot îndeplini misiunea, a minţit ea, dar nu şi dacă sunt moartă.

Lumina lunii a aruncat reflexe albăstrii în părul lui în timp ce-şi freca ceafa.

— Temporar?

— S-ar putea să fim morţi cu toţii în câteva săptămâni.

Totul este temporar.

Tânărul a ridicat din sprânceană.

— Scuze. Umorul negru este tot ce mi-a mai rămas. Dacă mă ajuţi, îţi voi obţine un loc în Fortezza.

El şi-a ciupit rădăcina nasului.

— Te rog?

A aruncat o privire exasperată spre cer şi, în acea clipă, Alessa a înţeles că l-a prins în plasă.

Capitolul 10

Bella in vista, dentro è trista.
Chip frumos, inimă putredă.

Entuziasmul victoriei i-a pălit repede.

Tânărul era însemnat. Nu putea să îl treacă pe porţile oraşului fără să-şi dezvăluie identitatea – şi incursiunea neautorizată – gărzilor. Alessa avea nevoie de un plan, iar pentru tunelele din afara zidurilor cetăţii exista o singură intrare.

În faţa lor s-a oprit o femeie care purta cu ea un copil înfăşat.

— Te rog, domnişoară! Oricât mi-ar ajuta bebeluşul să fie în siguranţă la Divorando.

Alessa nu avea idee ce legătură aveau banii cu asta, dar şi-a apucat geanta şi a lăsat câteva monede în palma femeii.

Când s-a întors spre noua ei gardă personală, a observat că tânărul se încrunta la ea.

— Ai de gând să îi ajuţi pe toţi sau doar pe aceasta?

Alessa şi-a întors capul spre femeia care o luase deja rapid la pas, în josul străzii, de parcă s-ar fi temut că fata s-ar putea răzgândi.

— Ce vrei să spui? Copiilor li se permite întotdeauna accesul în Fortezza.

— Şi cine îi va primi şi va avea grijă de ei dacă părinţii lor mor?

Vocea lui era rece, iar privirea de gheaţă.

— Eu… nu ştiu.

— De aceea cerşeşte. Ca să poată plăti pe cineva să aibă grijă de copil înainte de bătălie, ştiind că s-ar putea să rămână cu copilul acela pe viaţă!

Vorbele lui muşcătoare ar fi putut să rănească până la sânge.

— Bine ai venit în lumea reală, *Finestra.*

— Nu este vina *mea.* Eu nu vreau să fie ţinut nimeni în afara fortăreţei. Nu *eu* fac regulile, *eu* doar sunt obligată să le urmez.

— Ei bine, e puţin cam târziu să îţi pese acum.

De parcă *el* ar fi fost vreun apărător nobil al sărmanilor.

— Parcă Saverio putea să se prăvălească în mare?

Tânărul a zâmbit cu amărăciune.

— Lăsaţi toată insula să ardă din temelii sau oferiţi-le tuturor aceleaşi şanse, atâta tot.

Alessa l-a condus pe Lup pe lângă clădirile dărăpănate de pe doc, pe o potecă îngustă care ducea spre întunecimea umedă a unei peşteri imense, folosită pentru a adăposti flota în timpul furtunilor.

S-a auzit un hârşâit şi apoi chipul Lupului s-a luminat de la chibritul pe care îl ridicase.

— Mergi mai repede.

Alessa a iuţit pasul, căutând în întuneric luciul unei porţi din metal.

În peştera enormă se afla o singură navă, însă în curând aveau să ajungă şi altele, pline cu pasageri şi mărfuri aduse de pe continent. Cavernele de jos aveau să se umple cu butoaie de vin, seminţe, materiale, alimente şi animale de fermă – toate rezervele de care ar fi avut nevoie în cazul în care ar fi pierdut totul. Oamenii curajoşi care aleseseră să se mute pe continent pe perioada dintre invazii urmau să fie primiţi cu braţele deschise în camerele pentru invitaţi din Saverio, până când avea să sosească momentul în care toată lumea urma să se baricadeze în Fortezza.

Alessa nu fusese niciodată pe continent, dar

picturile îl făceau să pară un loc aspru şi straniu: numai câmpii sterpe şi creste muntoase. Îşi închipuia că este incredibil să urmăreşti cum natura renaşte între atacuri. Citise pe vremuri o carte în care se vorbea despre cum unele animale se ascundeau când veneau roiurile, dar mama ei i-o luase pentru că nu se mai putea opri din plâns, cu gândul la animalele care nu supravieţuiau.

— Ai să le spui celor care se ocupă de tine că ai bătut coclaurile ca să faci angajări în noaptea asta? a întrebat-o Lupul ironic.

— Nu, a spus ea, deşi nu era treaba lui. Nu am nevoie de permisiune ca să angajez un gardian.

— Ah, serios?

— Da, serios. Teoretic. Adică…

Alessa şi-a adunat forţele.

— Dacă are cineva vreo problemă, mă voi ocupa eu.

Răspunsul a fost un mormăit sceptic.

Alessa şi-a tras gluga pe spate. Dacă aveau să dea de gardieni în tunele, chipul ei era singurul lucru care-i proteja de o pedeapsă rapidă şi mortală.

— Ai nevoie de ajutor medical? a întrebat ea.

— Nu, i-a răspuns el cu o privire iritată.

Alessa avea îndoieli. Dar dacă bărbaţii şi lupii preferau să-şi minimalizeze rănile, era o pierdere de timp să încerci să discuţi cu oricare dintre aceştia.

Lupul se mişca atât de tăcut, încât ar fi putut să-i fie vânător. O făcea să-i vină să o ia la fugă, ca un iepure speriat.

Tatăl ei îi spunea pe vremuri că frica începe acolo unde începe necunoscutul, aşa că poate, dacă ar fi aflat mai multe despre băiatul care-i păşea pe urme, ar fi putut să mai stingă din temerile care-i înfiorau

pielea.

— Cum te cheamă?

— Mi se spune Lupul.

— Şi mie mi se spune Finestra, dar acesta nu este numele meu.

— Am crezut că Finestra nu are nume.

— Nu are, nu până după Divorando, dar măcar tu ştii cum să mi te adresezi. Să îţi spun Lupul atunci? Domnul Lup? Sau simplu: Lup?

Alessa a aruncat o privire peste umăr şi a prins un licăr de amuzament în ochii lui, repede stins.

— Dante.

— Ai vreun nume de familie?

Alessa s-a văzut nevoită să se întoarcă, pentru a nu se izbi de un perete.

— Nu mai am.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Dante.

— Serios?

Fie abilităţile ei conversaţionale erau ruginite din cauza lipsei de exerciţiu, fie el era un partener de conversaţii teribil de dificil. Fie şi una, şi alta. Însă, chiar dacă poate îi lipseau ei unele trăsături de personalitate, perseverenţa nu se număra printre acestea.

— De unde eşti?

— Nu ştiu.

— Dacă nu vrei să îmi spui, poţi să zici aşa.

— Nu mint. Nu ştiu.

— Ţi-ai pierdut memoria din cauza atâtor bătăi?

Alessa se avânta într-o zonă periculoasă, însă acesta părea să fie laitmotivul acelei seri.

— *Tu* îţi mai aminteşti naşterea ta? a întrebat-o el.

— Bineînţeles că nu, dar mi-au vorbit părinţii mei despre asta.

— Ei bine, părinţii mei sunt morţi, a zis el, cu o voce lipsită de emoţie.

La naiba. Alessa s-a crispat.

— *Tu de* unde eşti?

Adresase întrebarea ca pe o provocare menită să o împiedice să mai pună şi altele, dar Alessa i-a răspuns de parcă el chiar şi-ar fi dorit să afle.

— De aici, din oraş. Dintr-unul dintre terasamentele de jos însă, nu din apropierea Cittadellei.

Fiecare poartă părea să zăngănească mai tare şi să scârţâie mai mult timp, iar ultima, de dinainte de a intra în Cittadella, a scos un sunet nefiresc, asemănător unui urlet, atât de lung încât ar fi putut să trezească morţii din templu. Alessa s-a crispat. Faptul că escorta un tânăr însemnat prin Fortezza – o crimă care se pedepsea cu moartea în cazul oricărei alte persoane în afară de Finestra –, într-un moment în care atât de mulţi căutau să-şi justifice dorinţa de a o ucide, părea ca şi când li s-ar fi oferit pe tavă, însă, în chip miraculos, coridorul rămânea gol de fantome şi de gărzi.

Ultimul chibrit al lui Dante s-a stins când au ajuns la intrarea spre scările de sub Cittadella.

Uneori, când lumea era tăcută, Alessa putea să găsească ecoul puterilor pierdute – o scânteie din fulgerul lui Ilsi, spre exemplu, sau vântul de la înmormântarea lui Hugo. Poate că *ecou* nu era termenul potrivit. Era mai mult o *urmă.* Adâncitura pe care o lăsa cineva într-o saltea pe care dormise ore întregi. Alessa şi-a întors palma şi a suflat, dând viaţă unei mici flăcări albăstrii. Lumina a pâlpâit doar câteva secunde, dar a fost îndeajuns ca să o ajute să găsească gaura cheii.

Dante se holba la ea.

— Ce-a fost *asta?*

Alessa s-a îmbujorat.

— Un ecou. Nimic care să te alarmeze.

— Un ce?

— O… rămăşiţă. Nu am avut ocazia să folosesc puterea pe care am absorbit-o de la Fonţii mei, aşa că a mai rămas un strop din ea.

— Poţi s-o faci din nou?

Alessa a căutat în rezervoarele ei mentale, dar nu a găsit nimic.

— Nu. Acela a fost ultimul strop.

Ultima frântură din Emer. Alessei i s-a frânt inima. Îi arsese lumina şi nici măcar nu o folosise pentru ceva important.

— Atunci de ce mai ai nevoie de un Fonte? Atinge-l acum şi înmagazinează energia pentru bătălie.

Alessa şi-a scuturat capul.

— O Finestra poate să amplifice un dar doar când este în contact cu un Fonte. În cel mai bun caz aş avea suficientă putere încât să întârzii invazia câteva secunde. Probabil nici măcar atât. În mod obişnuit, o Finestra reţine puterea altuia un minut sau cam aşa.

— A durat mai mult de un minut.

Alessa a oftat şi şi-a închis ochii.

— Pentru că l-am ucis. Gândeşte-te că e ca o ultimă suflare. I-am furat ultima suflare magică.

— Dar…

— Crede-mă, am încercat. Lucrurile nu funcţionează aşa.

În timp ce îl conducea pe Dante pe scara în spirală, încordarea care îi încleştase pieptul ca într-o menghină a început să lase loc unui strop din adrenalina victoriei. O făcuse. Evadase din Cittadella, făcuse faţă unei

taverne pline cu criminali şi nelegiuiţi şi convinsese un lup sălbatic să o urmeze acasă.

În jurul pietrelor din curte, punctate de razele lunii, fiecare scară pentru următorul nivel se înălţa după un alt colţ, obligându-i pe cei de la etajele de sus să dea roată întregii structuri, aşa că drumul până la cel de al patrulea etaj avea să fie făcut în cea mai mare linişte.

Abia i-a trecut prin minte acest gând, când o siluetă s-a desprins din pragul unei uşi întunecate.

Capitolul 11

L'uomo solitario è bestia o angelo.
Omul singuratic e fie o bestie, fie un înger.

Căpitanul Papatonis l-a izbit pe Dante de perete şi a strigat:

— Atenţie, Finestra! Este înarmat.

I-a ridicat cămaşa lui Dante, dezvelindu-i o bucată de piele şi tecile de pe o parte şi de cealaltă a taliei. Chiar şi aşa, cu obrajii striviţi de perete, Dante reuşea cumva să arate iritat. Poate că Papatonis avea control asupra situaţiei, dar asta doar pentru că îl lăsa Dante, deşi era clar că nu avea de gând să tolereze prea mult timp agresiunea.

— Pe loc repaus, căpitane! a cerut Alessa, îndreptându-se. E cu mine.

Teoretic, ea *era* capul armatei, iar căpitanul ar fi făcut bine să-şi aducă aminte care-i era locul.

— Am dreptul să-mi aleg ofiţerul securităţii, iar eu l-am ales pe el.

Alessa nu văzuse niciodată vreo persoană atât de profund jignită precum era căpitanul Papatonis în acea clipă. Poate că nu era corect să nu mai aibă încredere în toţi gardienii din cauza unui trădător, dar acum se afundase deja prea adânc.

Pe chipul bătrânului căpitan s-a reflectat conflictul furios din interior, înainte de a-l elibera pe Dante şi a se da la o parte.

Holbându-se la Alessa, Dante şi-a aranjat hainele, trăgând de ele brutal de câteva ori.

— Cu tot respectul, Finestra.

Bătrânul burzuluit i-a rostit titlul muşcător.

— *Signora* Renata şi *Signor* Miyamoto ştiu despre asta?

— Desigur.

Căpitanul Papatonis şi-a umflat pieptul.

— Nu poate umbla pe aici arătând aşa.

— Atunci trimite pe cineva cu nişte haine mai potrivite, căpitane.

Bărbatului i s-a înroşit pielea întunecată de sub barbă şi, cu un salut brusc, a plecat val vârtej.

Zâmbetul ezitant al Alessei l-a făcut pe Dante să se încrunte şi mai profund.

Când au ajuns la apartamentul ei, Alessa a scăpat cheia, s-a chinuit să o recupereze şi apoi nu a mai reuşit să o scoată din broască.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Dante ironic.

— Nu.

Alessa a tras cu putere şi cheia s-a desprins cu un pocnet, făcând-o să alunece pe spate într-un perete de muşchi. A sărit repede în faţă şi a apucat mânerul uşii, apăsându-l cu o forţă neîndurătoare.

— Se pare că ai reuşit.

Ce ar fi trebuit să-i răspundă? Oare el o neliniştea? Oare tremura încă din cauza confruntării pe care o avusese cu căpitanul? Din cauza faptului că încălcase mai multe reguli şi spusese mai multe minciuni într-o singură zi decât o făcuse în ultimii cinci ani şi nu era sigură dacă asta o face să fie îngrozită sau încântată?

De îndată ce uşa s-a închis în urma lor, Dante a încuiat-o şi şi-a fixat privirea asupra belciugelor din fier prinse de o parte şi de cealaltă a acesteia.

— Astea sunt menite să creeze o baricadă. Unde este baricada?

— Nu ştiu.

Dante a pus mâna pe o umbreluţă din dantelă şi a

vârât-o printre belciuge, mormăind.

— O să găsesc ceva mai bun.

Alessa l-a urmărit cu privirea în timp ce-i cerceta apartamentul, ca un animal prins în cuşcă.

— Ce faci? l-a întrebat ea în cele din urmă.

— Evaluez situaţia.

Fata nu ştia prea multe despre îndatoririle unei gărzi personale, în afară de faptul că trebuia să „stea în faţa uşii încruntat”, lucru pentru care părea perfect croit, aşa că Alessa şi-a muşcat limba în timp ce Dante îi examina toate bunurile.

Nu era tocmai plăcut să îl observe cercetând zona centrală, în care se afla o sufragerie confortabilă şi o mică bucătărie, cu o masă de bistrou şi dulapuri cu geamuri din sticlă, dar chiar nu a mai putut să îşi controleze agitaţia odată ce tânărul a trecut pe lângă uşile de la dulapul ei şi de la baie, pe lângă paravanul care îi proteja zona dormitorului.

Dante a deschis uşile de la balcon şi a păşit afară, aplecându-se peste balustradă. Alessa şi-a permis să-i admire spatele o clipă, fără să îşi dea seama decât prea târziu că era pe cale să masacreze ceva frumos. Fără să îi pese de trandafirii albi şi oranj care se căţărau pe împletitura metalică, a apucat structura şi a smucit-o într-o parte şi-ntr-alta, slăbind-o, până când şuruburile s-au desprins, odată cu nişte bucăţi de piatră.

— Hei! a strigat Alessa, alergând spre balcon. Trandafirii aceia au fost plantaţi de prima Finestra.

— Atunci sunt suficient de viguroşi – a strâns din buze – ca să supravieţuiască – o ultimă smucitură – căderii.

Pergola s-a dezlipit de perete şi, scrâşnind metalic, s-a prăvălit pe pavajul din piatră de la sol.

Doi gardieni au alergat dinspre colţurile clădirii, au privit pergola pusă la pământ, apoi şi-au ridicat ochii spre Alessa.

— E totul în ordine, Finestra?

Alessa le-a făcut încetişor cu mâna.

— O pală bruscă de vânt!

În vreme ce Dante continua să dea târcoale prin cameră, ea a luat loc pe marginea patului şi şi-a tras ghetele, înjurând printre dinţi pentru că şireturile îi alunecau printre degetele înmănuşate. Nu l-a auzit apropiindu-se, aşa că, atunci când l-a auzit tuşind deasupra ei, a fost gata să cadă din pat.

— Probleme?

Alessa a încercat să respire regulat.

— Totul e mai complicat cu mănuşi.

— Atunci, scoate-ţi-le!

Dante s-a sprijinit de pat ca să verifice dedesubt, degetele lui lungi implântându-se în cuvertura moale.

Alessa a sărit în sus ca arsă.

Mulţumit că nu se ascundea nimeni sub pat, Dante a deschis uşiţa din colţul camerei şi şi-a aţintit privirea în întuneric.

— Ce e acolo?

— Scările care duc spre băile de sare.

Noul ei gardian a privit-o incredul.

— Nu băile *publice.* Cittadella are propriile săli, iar singura cale alternativă prin care se poate ajunge la ele este prin camera Fontelui. Care este goală. Evident.

Dante s-a încruntat la uşă de parcă ar fi avut o problemă personală cu aceasta şi apoi şi-a rotit privirea prin cameră pentru ultima oară. Când a ajuns în dreptul mesei, s-a oprit şi a ridicat un plic masiv, gravat.

— E pentru tine.

I l-a întins câteva clipe, însă, dându-şi seama că nu îl va lua din mâna lui, l-a aruncat înapoi pe masă.

Alessa ştia că plicul avea să vină, dar faptul că îl avea dinainte îi tăia respiraţia.

Nu ar fi vrut să fie urmărită de privirea pătrunzătoare a lui Dante în timp ce o citea, însă scrisoarea nu se lăsa ignorată, râcâind-o ca un zumzet stăruitor în urechi Alessa a ridicat plicul, întorcându-l pe o parte şi pe alta de câteva ori înainte să desfacă sigiliul şi să parcurgă scrisul caligrafic. După ce a ajuns la final, a mototolit hârtia în pumn, strângând-o până când colţurile ascuţite i-au înţepat palma prin mănuşile subţiri.

Dante a ochit scrisoarea cocoloşită în pumnul Alessei.

— O scrisoare de dragoste?

— O convocare, a spus Alessa, care a dat drumul cocoloşului boţit de hârtie în gunoi Consiglio se întâlneşte mâine.

Dante a ridicat din sprâncene.

— Au fost rapizi.

— Foarte.

Alessa a înghiţit un nod.

— Am crezut că voi mai avea la dispoziţie câteva zile, dar se pare că îmi vor trimite pachet următorul suflet amărât, până mâine-seară.

Dante s-a întors spre biblioteca ei, trecându-şi degetele de-a lungul cotoarelor învelite în piele, de parcă volumele ar fi fost preţioase ori poate periculoase.

— Gardienii mei stau în faţa uşii noaptea, de obicei! a declarat Alessa, îndreptându-se spre paravan. Dar poţi să-ţi iei un scaun, dacă te ajută să stai mai comod.

În timp ce studia cotorul decolorat al uneia dintre cărţi, Dante a arătat spre canapea.

— Am să dorm acolo.

Alessa s-a înecat cu un căscat.

— Ba nu.

— Nu am venit într-un castel ca să dorm pe un scaun.

— Atunci du-ţi pernele pe hol. Nu poţi dormi aici.

— De ce nu?

— Acestea sunt camerele *mele.*

Sanctuarul ei, locul în care îşi dezbrăca armura şi nu era nevoită să îşi facă griji că fiecare mişcare îi va fi analizată de ceilalţi. Dar Alessa nu putea să spună asta. Refuza să îşi expună durerea unui străin necioplit.

Dante şi-a pus mâinile-n piept, bicepşii lui testând rezistenţa materialului.

— Cum a intrat înăuntru tipul care a încercat să te ucidă?

Alessa a clipit din gene.

— Pe uşă?

— Sau din balcon.

— Crezi că a escaladat peretele unei clădiri cu patru etaje?

— A avut pergola.

— Care acum s-a dus, mulţumită eforturilor tale pline de îndemânare. Nu pot să ţin un *bărbat* în camera mea. Există reguli!

— Tu eşti Finestra. Dacă tu nu poţi schimba regulile, atunci cine?

— Nu înţelegi cum funcţionează poziţia mea.

— Şi tu nu înţelegi cum funcţionează paznicii personali. Vezi tu, *eu* – s-a arătat cu degetul – *păzesc* – a arătat spre ea, desenându-i în aer forma – persoana *ta.*

Alessa s-a arătat pe jumătate de după paravan.

— *Tu* munceşti pentru *mine.* Eu dau ordinele.

— Eu nu-mi fac meseria cu jumătate de măsură. Dacă vrei să te păzesc, aşa vom proceda.

Dacă trebuia să-şi închidă uşile de la balcon ca să-l convingă să stea în hol, şi-ar fi petrecut toată noaptea răscolindu-se într-un dormitor încins, sufocant, asaltată de fantasmele mâinilor îmbrăcate în piele care o strânseseră de gât.

— Bine. Dar am ucis trei oameni recent, iar dacă ai de gând să te strecori pe lângă mine neanunţat, în timp ce dorm, vei fi cel de-al patrulea.

Dante a pocnit din călcâie.

— La fel şi în cazul meu.

Alessa a mijit ochii la el. Zicea cumva că ucisese trei oameni? Că avea să o ucidă pe ea dacă se furişa? Ambele lucruri?

Privind-o în ochi, de parcă ar fi ştiut exact la ce se gândeşte, Dante a început să îşi deschidă nasturii de la cămaşă. Cuprinsă de panică, Alessa a fugit înainte să se facă şi mai rău de râs.

Cum ar fi putut să se relaxeze când între ea şi un străin pe jumătate dezbrăcat exista doar un panou translucid?

— Dea, a şoptit Alessa. Doar nu se dezbracă *de tot!*

Încercând să-i descifreze avertismentul, Alessa şi-a îndepărtat cu hotărâre gândurile de la clipa în care îi întrezărise pielea, clipă care îi era acum întipărită în minte, şi şi-a tras pe ea cea mai voluminoasă cămaşă de noapte pe care o avea.

Era un criminal. Poate că îi aduna lucrurile de valoare chiar în acea clipă sau poate că aştepta până când avea să adoarmă ca să îi spargă capul. Ar fi

trebuit să-şi pună fermoar la gură pe acea alee când îşi dăduse seama că nu era eroul pe care îl crezuse.

Era ridicol.

Alessa a ieşit de după paravan cu un ferm „ieşi afară” pe limbă, dar Dante nu mai era acolo.

Uşa de la intrare era închisă. Baia, întunecată. O cămaşă împăturită îngrijit în capătul mesei era singurul semn că trecuse pe acolo.

Alessa şi-a rotit privirea prin încăpere şi apoi şi-a ridicat ochii în tavan, de parcă bărbatul ar fi putut să-şi ia zborul. A simţit o adiere caldă pe ceafă şi s-a răsucit, dar nu a văzut pe nimeni.

Vântul a foşnit, aducând cu el parfumurile din Saverio.

Balconul.

Dante stătea în spatele uşilor, cu pantalonii atârnându-i pe şoldurile înguste, în vreme ce pumnalele erau încă prinse în tecile lor. Le-a atins, apoi degetele i-au alunecat, căutându-le din nou. A repetat mişcarea, iar şi iar, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu dispăreau. Spatele musculos şi umerii laţi, aproape aurii şi atât de plini de viaţă în ring, păreau marmură poleită cu argint în lumina lunii.

Ar fi putut să fie capodopera unui sculptor: *Bărbat pe balcon.*

S-a încordat la auzul unui sunet îndepărtat – *Bărbat pregătit de luptă pe balcon.*

Treptat, şi-a coborât umerii, şi-a descleştat mâinile, pieptul palpitându-i uşor, de parcă şi-ar fi ordonat singur să se relaxeze, centimetru cu centimetru. A făcut un pas în faţă, dar s-a oprit, scuturându-şi uşor capul, de parcă nu ar fi avut încredere în cerul care se întindea dinaintea lui sau s-ar fi temut că libertatea era o capcană. Masându-şi ceafa, s-a întors, privind oraşul

peste umăr.

Alessa a fugit înainte ca el să se preschimbe în *Bărbat pe balcon care te-a prins holbându-te.*

Dante dormise pe podele în cămările tavernelor. Putea să îl lase să se bucure de o noapte bună de somn. Era clar că tânărul îşi avea propriii demoni, iar ea nu se număra printre aceştia.

Şi, în plus, era vorba doar despre o noapte.

Capitolul 12

Anche in paradiso non è bello essere soli.
Nu există chin mai mare decât să fii singur în paradis.

Alessa era într-un sicriu.

Nu moartă. Nu încă.

Adrenalina i-a inundat venele, acră şi ascuţită, de parcă i s-ar fi tăiat respiraţia.

S-a trezit brusc, tresărind violent. Cu degetele încârligate ca nişte gheare, a lovit ceva dur şi cald.

O respiraţie şuierată. În lumina slabă a zorilor, Dante şi-a strâns la piept braţul.

— Ce faci?

Alessa şi-a tras cearşafurile până sub bărbie.

— Ţi-am spus să nu te apropii de mine!

Dante a făcut o grimasă, scuturându-şi mâna de parcă ar fi fost opărit.

— Aveai un coşmar. Am crezut că te vei răni singură.

— Atunci ar fi trebuit *să mă laşi* s-o fac!

Cuvintele ei, atât de asemănătoare cu acelea ale lui Lorenzo, au lovit puternic.

— Să nu mai faci *niciodată* aşa ceva!

Dante i-a aruncat o privire întunecată.

— Crede-mă, nu o s-o mai fac.

S-a auzit un răpăit scurt în uşă şi Dante i-a făcut semn Alessei să se tragă înapoi şi a ocolit paravanul. Având în vedere cât se împotrivise iniţial, acum îşi lua datoria foarte în serios. *Prea* în serios.

Alessa şi-a tras pe ea un halat şi l-a urmat.

L-a găsit holbându-se la uşă, cu un teanc de haine în braţe.

— A fugit. Camerista sau cine o fi fost.

— O poţi învinovăţi? l-a întrebat Alessa, cu inocenţă. Eşti puţin intimidant. Ar trebui să zâmbeşti mai des.

Dante i-a aruncat *o privire.*

— Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că fug şi de mine. Fata şi-a fluturat mâna spre baie.

— Poţi să te speli acolo.

Dante s-a zbârlit şi apoi, plouat, s-a pus în mişcare.

Alessa n-a vrut să sugereze că era murdar în general, dar orice încercare de clarificare ar fi făcut lucrurile şi mai jenante, aşa că şi-a muşcat limba. Dacă el voia să se simtă ofensat din cauza fiecărui mic comentariu, era problema lui. Alessa şi-a acoperit faţa cu o pernă, dar a reuşit să nu ţipe.

Razele dimineţii începeau să se strecoare pe podele, în timp ce Alessa îşi aduna energia ca să facă faţă zilei. Membrii din Consiglio se strângeau probabil jos, aşteptând să îi audă decizia ca să îi poată invoca următorul Fonte, dar ea încă nu avea nicio idee pe cine să aleagă. Plănuia să le ofere o listă cu numele celor pe care îi eliminase şi să îi lase pe ei să ia hotărârea. Era o laşă, dar cel puţin era o laşă care nu dorea să fie responsabilă pentru încă o alegere greşită.

Câteva minute mai târziu, Dante şi-a făcut apariţia într-o cămaşă albă imaculată şi pantaloni de uniformă militară. Îi erau puţin strâmţi, dar căpitanul îi aproximase destul de bine mărimea, iar Alessa nu putea să se plângă de felul în care îi îmbrăţişau trupul. Era însă greu de spus dacă şi căpitanul Papatonis avea să fie mulţumit de înfăţişarea lui Dante. Cu mânecile suflecate până la coate, cu câţiva nasturi de la cămaşă descheiaţi şi mănuşile din piele îndesate în buzunar, arăta alarmant de atrăgător, însă trecea cu greu drept respectabil pentru standardele Cittadellei.

Alessa i-a zâmbit încurajator.

— Mult mai bine!

Dante s-a încruntat, de parcă l-ar fi insultat din nou.

Baia era umedă când Alessa a păşit înăuntru. Aproape de fiecare cârlig şi suport atârnau bucăţi de cârpă, articole de lenjerie intimă pe care le lăsase ea la uscat după ce le spălase de mână. Şi nu lenjerie fină, de mătase, ci articole intime practice, de zi cu zi.

Bravo, Alessa!

Noul ei gardian nu avea cu siguranţă să mai fie impresionat de autoritatea ei de Finestra după ce făcuse baie printre cele mai plictisitoare articole de lenjerie intimă ale ei. Le-a smuls pe toate şi le-a îndesat într-un sertar.

Grijile şi oboseala o făcuseră şi mai palidă decât era de obicei, ochii i se lărgiseră, iar părul îi atârna în şuviţe lipsite de viaţă în loc să cadă în onduleurile obişnuite, care se cârlionţau în zilele pline de umezeală. Nu arăta deloc ca o salvatoare curajoasă, lucru conform cu ce simţea, însă de neacceptat!

Faptul că se spăla era un început, dar Dante se afla de cealaltă parte a unei uşi fără încuietoare şi, dacă din cine ştie ce motiv ar fi deschis uşa, Alessa ar fi fost complet expusă. Nu putea să o atingă, cu sau fără voia ei, *dar… Ar fi văzut-o.*

Alessa s-a strâmbat în oglindă. Nu era de parcă ar fi avut vreun interes să o facă.

După baie a început să îşi cerceteze cosmeticele. Ziua aceea cerea măsuri extreme, aşa că, după ce şi-a tamponat buzele cu un luciu transparent, Alessa şi-a pus fard de culoarea cernelii negre pe pleoape, întinzându-l până când a ajuns să semene cu un înger răzbunător. Nimeni nu avea să-i citească slăbiciunea

îndărătul atâtor umbre fumurii. Machiajul acela nu era menit să impresioneze pe nimeni altcineva, era doar pentru ea însăşi. Pentru a-i da încredere.

După ce a terminat cu faţa, Alessa a început să ascundă vânătăile pe care le avea pe gât, dar fiecare atingere o durea în timp ce îşi aplica uşor cu degetele straturi de cremă şi pudră pigmentată. Cel puţin rochia albă tradiţională, dedicată întâlnirilor cu Consiglio, era largă şi lejeră, aşa că avea să îi ascundă hainele pentru antrenament de dedesubt şi nu urma să fie nevoită să se întoarcă în camera ei ca să se schimbe înainte de sesiunea zilnică.

Pe Renata, antrenamentul pentru luptă o elibera de stres. Pentru Alessa era o tortură aprobată de stat. Durerile prin care trecuse îmbrăcându-se o ameţiseră şi, dacă ar fi ridicat acum o spadă, simţea că ar fi putut să se frângă.

Decolteul adânc i-a alunecat de pe umeri când s-a ridicat, luptându-se să treacă ultimul nasture de satin prin gaica de la gât, care părea în mod intenţionat prea mică, şi a scăpat un oftat dureros.

— Eşti bine? s-a auzit vocea lui Dante.

Una era să plângi în faţa unui străin pe o alee – dar acum erau în Cittadella şi ea era Finestra. Sau, cel puţin, încerca să fie.

— Sunt bine.

Vocea i-a tremurat. Trădătoarea.

— Nu sună ca şi cum ai fi.

— Eşti garda mea personală, nu dădaca mea.

O pauză lungă, paşi şi scârţâit de scaune împinse pe podea.

Alessa a apucat o panglică, crispându-se pentru că această mişcare uşoară o săgeta în claviculă. Ce era cu ea? Uitase cum să accepte bunătatea?

A crezut că experimentase toate aromele singurătăţii, dar aceasta era nouă. Ar fi trebuit să se simtă *mai puţin* singură, nu mai singură, dar ca o flacără care pare mai strălucitoare în întuneric, izolarea ei tăia mai adânc având un străin care ocupa acum spaţiile de obicei goale.

Strângând din dinţi, Alessa şi-a împletit părul pe spate, într-o coadă, dar, până să reuşească să şi-o lege, împletitura s-a desfăcut. La naiba cu tradiţia, Consiglio îi putea accepta părul despletit!

A ieşit din baie, ajustându-şi postura cu degajare, ca să nu arate ca şi cum ar poza.

Cu o expresie goală pe chip, Dante stătea dinaintea mesei, jucându-se cu un pumnal pe care-l arunca în aer, iar şi iar, atât de repede încât lama părea argint-viu.

Tânărul a ridicat din sprâncene dinaintea transformării ei.

— Îmi pare rău! a spus Alessa. Nu am vrut să mă răstesc la tine. Unele îndeletniciri îmi provoacă încă dureri.

Dante şi-a prins pumnalul şi l-a poziţionat în vârf. Când şi-a ridicat mâna, arma a rămas în picioare, în perfect balans.

— Aş putea să ajut.

— Nu. Nu poţi.

Doar zeii ştiau dacă exista cineva care ar fi putut să o ajute, dar cu siguranţă acea persoană nu era el.

Alessa şi-a tras mănuşile, oprindu-se să-şi ajusteze un deget răsucit.

— Păstrează-ţi banderola tot timpul, mai ales când nu eşti cu mine.

— De ce nu aş fi cu tine?

— Nu voi avea nevoie de protecţie când sunt cu

mentorii mei.

Dante a apucat un capăt al banderolei în gură, ca să îşi lege materialul în jurul bicepsului, adresându-i-se printre dinţi:

— Ai încredere în ei?

Avea? Nu avusese când fugise în oraş şi implorase un străin să o protejeze.

— Desigur! a zis, conştientă că îi luase prea mult timp ca să răspundă.

Dante a cules un măr din fructieră şi l-a şters pe cămaşă, cu o expresie de nepătruns.

— Mai ai şi altceva de mâncat?

Alessa şi-a muşcat buzele. Nu era genul de persoană care preferă un mic dejun copios, de obicei intra dimineaţa în bucătărie doar ca să îşi facă un *espresso* şi să ronţăie un *biscotte.*

— Avem pâine şi brânzeturi. Aş putea să cer ceva mai consistent dacă vrei…

— Nu. E bine.

Dante s-a uitat la ea de parcă s-ar fi oferit să-l lovească, nu să-l hrănească. *Morocănos, morocănos.*

Apoi a făcut tărăboi prin bucătărie, deschizând şi închizând dulapurile de parcă ar fi locuit acolo de ani întregi. În ciuda faptului că era un străin, un interlop şi un om însemnat, nu ezita să se impună şi să se acomodeze într-un loc. Acum, că se gândea mai bine, cei mai mulţi bărbaţi făceau asta. Unii oameni erau retraşi, în timp ce alţii erau de neclintit, de parcă ar fi avut tot dreptul să existe.

Poate că şi ea merita să ocupe un mic loc, nu datorită titlului ei, şi nici măcar pentru că l-ar fi câştigat. Ci pur şi simplu.

Nu ar fi trebuit să simtă asta ca pe o revelaţie.

Pumnalul lui Dante a ţăcănit pe farfurie în timp ce

tăia o bucată de brânză, urmat de mestecatul pâinii – sunetele erau alinătoare, dar şi deconcertante după atât de multe mese tăcute.

— Deci, a spus Dante în cele din urmă, cu aerul cuiva care se pregătea să scoată o măsea. Câtă vreme a trecut de când ai atins pe cineva fără urmări criminale?

— Nu este vorba de *crimă.* Şi nu ştiu.

Dante părea sceptic.

Alessa şi-a luat un pahar cu apă şi s-a aşezat pe scaunul din faţa lui cu un oftat lung.

— Patru ani, zece luni. Şi câteva săptămâni.

— Cine mai ţine socoteala, corect? a spus Dante şi a împins farfuria spre centrul mesei. Care-i planul tău de data asta?

Alessa a cules o felie de parmezan, subţire ca o coală de hârtie, care i s-a topit pe limbă într-o explozie delicioasă de sare şi grăsime.

— Să mă rog?

— Ăsta nu e un plan.

Nici adevărul nu era. Nu se mai rugase de ani întregi. Din clipa în care zeii îi întorseseră spatele şi îl lăsaseră pe Emer să moară. Ah, rostea cuvintele, îngenunchea în Templu şi îşi ridica privirea spre cer. Uneori chiar le vorbea. Dar nu se *ruga.* Să te rogi însemna să îţi deschizi sufletul ca pe o mână întinsă, având încredere că o entitate invizibilă ţi-o va prinde. Ori de câte ori îşi întindea ea mâna, moartea era cea care i-o strângea.

Nu, nu se ruga.

— Salvarea regiunii Saverio nu este acelaşi lucru cu a găsi o metodă nouă prin care să rezolvi probleme matematice, a spus Alessa.

— Există metode diferite?

— Fie că îţi vine sau nu să crezi, da. Profesorii mei nu au fost niciodată impresionaţi de faptul că obţineam toate răspunsurile corecte, dar nu ştiam să explic cum. *Am obţinut* însă întotdeauna răspunsurile corecte. Acum însă, nu mai este vorba despre exerciţii matematice şi *planul meu* este acelaşi ca al tuturor Finestrelor dinaintea mea.

Alessa şi-a ridicat paharul.

Dante a zâmbit uşor.

— Şi cum merge?

Alessa a izbucnit în hohote necontrolate de râs, vărsându-şi apa din pahar.

— În mod clar, nu grozav. Altfel Fontele meu ar fi stat astăzi acolo, în locul tău.

Alessa şi-a trecut degetele prin picăturile vărsate, desenând râuleţe care se uscau mai repede decât reuşea ea să le înlocuiască.

— Atunci, poate că ar trebui să încerci altceva.

— *Grozav* sfat! Îţi mulţumesc.

— Crezi că va funcţiona de data asta?

— E imperativ.

— Asta nu înseamnă că se va şi întâmpla.

Dante vorbea atât de degajat, de parcă nu i-ar fi aruncat în faţă posibila anihilare a insulei Saverio, chiar înainte să fie nevoită să ia decizii de viaţă şi de moarte.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acorzi! a strâns din buze Alessa, trăgând aer pe nas. Am credinţă.

— În ce?

— În… În zei?

Războinicilor unşi de zei nu li se permitea să aibă îndoieli.

— Dacă aştepţi să te salveze zeii, eşti deja

osândită.

— Asta este blasfemie! a comentat Alessa, fără să poată pune prea mult suflet.

— Ucide-mă atunci. Nimeni nu-mi va simţi lipsa.

Alessa i-a aruncat o privire lungă.

— Aş prefera să nu. Îmi place covorul acela şi ar fi o adevărată povară să-ţi scot sângele din el.

Un început de zâmbet i-a îmblânzit trăsăturile.

— Eşti o fată stranie.

— Nu sunt o fată. Sunt o Finestra.

După ce a urcat ultima spirală a scării, Alessei i-a bubuit inima în piept la auzul vocilor mentorilor ei, Tomo şi Renata, răsunând din anticamera din faţa templului.

Nu i-a contrazis niciodată. Nici pe ei, nici pe altcineva, de altfel. Lumea îi dădea instrucţiuni şi ea le urma. Fără explicaţii. Nici măcar nu ştia cum să se certe cu ei, cu atât mai puţin cum să câştige o dispută.

În clipa de faţă, Tomo şi Renata ar fi trebuit să fie rezervele, să le ofere ocazional sfaturi Alessei şi Fontelui ei. Însă, de vreme ce Alessa era încă singură, iar armata se temea de ea mai degrabă decât să o respecte, îşi asumau mai multe responsabilităţi decât ar fi trebuit să aibă în mod obişnuit, iar vina pe care o simţea o făcea pe Alessa să încerce mereu să nu fie o povară mai mare decât era.

Asta până acum.

— Finestra? a chemat-o Tomo.

— Imediat.

Alessa a descuiat poarta fără tragere de inimă.

Ar fi putut să îi înmâneze nişte monede lui Dante şi să îl trimită spre cea mai apropiată ieşire. Tomo şi Renata nu ar fi aflat niciodată şi totul ar fi putut să fie din nou ca înainte.

Când o femeie a aruncat cu un pumnal în ea.

Când Tomo şi Renata discutau cu degajare despre asasinarea ei.

Când un bărbat a încercat să stoarcă viaţa din ea. Un bărbat care ar fi putut să păşească pe holurile din Cittadella chiar în clipa aceea.

Ar fi putut să-l îndepărteze pe Dante şi să-şi accepte soarta… sau ar fi putut să tragă de timp.

— Încuie după mine şi apoi du-te! i-a şoptit ea lui Dante şi i-a aruncat cheia.

Dante a prins-o cu o mână.

— Unde?

— Oriunde. Păstrează banderola însă.

Alessa l-a uşuit, dar el n-a făcut decât să-şi încline capul într-o parte, ca un căţel uimit. Ea crezuse că porecla de lup era un compliment, dar poate că se înşelase.

— Ne vedem sus după ce termin.

— Ce fac până atunci?

— Nu ştiu. Orice vrei.

Alessa nu avea idee ce făceau sau nu gardienii. Simţea ranchiună când se fereau de ea, dar altfel nu se prea gândea la ei. Zecile de oameni care mărşăluiau pe la etajele de jos în fiecare zi abia dacă-i treceau prin minte. Având în vedere că ea însăşi era o persoană care ura să se simtă ca şi cum ar fi fost invizibilă, era o constatare neplăcută.

— Du-te şi împrieteneşte-te cu ceilalţi gardieni sau ceva de genul, l-a îndemnat.

Dante şi-a strâmbat buzele cu dezgust.

— Voi da târcoale pe aici ca să aflu de cine trebuie să te păzeşti.

— Bună idee.

Alessei i s-a făcut stomacul ghem amintindu-şi

ghetele grele şi mâinile neiertătoare.

— Consiglio *aşteaptă,* Finestra! a strigat Renata. Sper că ai luat decizia.

Dacă tu nu poţi să schimbi regulile, atunci cine?

— Am făcut-o, a spus Alessa, ridicându-şi apoi vocea. *Am luat o* hotărâre.

Spera că nu îi auziseră tremurul din voce.

Dante a privit-o atât de intens, încât Alessei i s-a făcut teamă că-i putea citi gândurile.

Capitolul 13

L'occasione fa l'uomo ladro.
Ocazia face dintr-un om hoţ.

Padre Calabrese ar fi putut să vorbească toată ziua dacă l-ar fi lăsat.

— Ne-am adunat astăzi pentru a consfinţi uniunea sfântă, pentru a completa cercul sacru…

Templul era mai puţin solemn şi nu la fel de aglomerat cum fusese la înmormântarea lui Hugo, dar Alessa stătea îngenuncheată dinaintea altarului, din nou. Ceilalţi membri ai consiliului o priveau de sus, aplecată ca şi cum ar fi fost o cerşetoare, nu salvatoarea.

Înainte nu se arătase afectată de condescendenţa pe care aceştia o aveau gravată pe chip, dar Alessa se săturase să mai fie respectuoasă, se săturase să se mai simtă mică, înfrântă, să simtă că greşeşte. Indiferent de ceea ce avea să se întâmple în săptămânile care urmau, nu va putea să-i poată ţină piept cu spatele încovoiat.

— Aş dori să vorbesc, a spus Alessa, cu inima bătându-i de două ori mai repede în piept.

Renata şi Tomo au schimbat priviri furişe între ei în spatele părintelui.

Alessa a tras adânc aer în piept.

— Mi-ar plăcea să mă antrenez cu toţi Fonţii eligibili.

Padre Calabrese şi-a scuturat capul.

— Tradiţia cere o nuntă înainte ca Finestra să pună mâna pe cineva.

— Cu tot respectul, tradiţia a murit odată cu Emer Goderick.

Durerea pe care o simţea pronunţându-i numele ameninţa să-i taie răsuflarea.

— Dar ne-am adaptat atunci şi putem să o facem din nou. Până la urmă, acea uniune era menită să dureze o viaţă întreagă, însă zeii au avut în mod clar alte planuri. Primul Avertisment ar putea veni în orice clipă. Nu mai avem timp pentru reguli şi ritualuri.

Tomo s-a foit în scaun, fără să trădeze prin expresia de pe chip dacă tăcerea lui era în semn de sprijin pentru Alessa sau dezaprobatoare.

— Poate că, a spus Renata, dacă se va antrena cu toţi, vom descoperi cine poate face faţă darului ei înainte să aleagă, evitând astfel o nouă tragedie.

— Nu, nu, nu! a protestat Calabrese, care şi-a fluturat mâna, îndepărtând ideea. Oamenii sunt deja agitaţi, nu pot face faţă schimbării bruşte a celor mai sacre tradiţii.

— Tradiţiile nu ne vor salva de scarabei, a zis Alessa.

— Oamenii *sunt* agitaţi, *Padre!* a aprobat Renata. Iar moartea unui nou Fonte ar putea fi chibritul care să aprindă incendiul.

— Nu putem să abandonăm…

— Nu vom abandona nimic! a spus Alessa, împreunându-şi mâinile într-un gest asemănător rugăciunii. Vom schimba doar ordinea evenimentelor puţin.

— Nu trebuie ca lumea să ştie, a adăugat Renata. Le putem spune tuturor că Finestra a ales un Fonte, dar că, din respect pentru cei răposaţi, pregătim o ceremonie privată, care va fi mai apoi urmată de o dezvăluire măreaţă.

— Şi cum sugeraţi să împiedicăm oamenii să-şi dea seama că niciunul dintre Fonţi nu şi-a părăsit casa?

— Chemaţi-i pe toţi aici! a spus Alessa, străduindu-se să-şi ascundă încântarea. Am putea declara că au fost mutaţi în locuinţe mai sigure sau că stau aici, pentru a-l sprijini pe Fontele ales.

Liderii religioşi şi aleşii oficiali din Saverio au şoptit între ei, cu îngrijorarea citindu-li-se pe chipuri. Bătrânii clerici nu păreau convinşi, dar câţiva dintre politicieni dădeau gânditor din cap.

Alessa s-a ridicat.

— Vă apreciez sprijinul.

Nu permisiunea.

— După cum ştiţi, este de o importanţă majoră să ne prezentăm ca un front unit în astfel de vremuri, atât de primejdioase.

— De acord! a zis Renata, deşi în privire i se citea un avertisment clar împotriva atitudinii ei rebele.

Tomo a dat din cap.

— Nu putem să mergem pe acelaşi drum, la infinit, şi să ne plângem că ajungem la aceeaşi destinaţie.

— *Padre* Calabrese, stimat consiliu, a grăit Renata. Suntem, ca de fiecare dată, recunoscători pentru îndrumarea şi sprijinul vostru.

Tomo i-a sărutat Renatei mâna şi s-a ridicat.

— Voi începe imediat pregătirile şi voi instrui escortele să aştepte la uşa invitaţilor până când îşi vor face bagajele şi vor fi gata de drum. Îi vom primi pe toţi în această după-amiază.

— Perfect, dragul meu! i-a zâmbit Renata. Finestra, mergem?

Padre Calabrese a părut să-şi dea seama prea târziu că lucrurile nu erau în favoarea lui.

— Aşteptaţi! Când va fi luată decizia finală?

Renata a ridicat din umeri.

— La Carnevale. Umăr la umăr, nobilii noştri

salvatori vor deschide festivităţile de la balconul Finestrei.

La Carnevale avea să fie perfect. Pregătirile pentru fiecare Divorando implicau adunarea seminţelor, a unor plante mici şi a unor animale. Atâta vreme cât *cineva,* oricine, avea să supravieţuiască şi să poată deschide porţile mai apoi, Saverio urma să aibă o şansă de a fi reconstruit şi ar fi putut renaşte. După ce rezervele aveau să fie protejate în spatele unor uşi bine încuiate, în subsolurile din Fortezza, oamenii urmau să aibă la dispoziţie o noapte în care să petreacă pe străzi în cele mai frumoase haine, pe care nu şi le puteau împacheta, îndopându-se cu delicatese mult prea perisabile pentru a fi păstrate în Fortezza şi bând în neştire vin şi spirtoase. Carnevale era o sfidare colectivă a scarabeilor, care puteau să răpească vieţi şi să stârpească lumea, dar *nu* aveau să le ia vinul şi ciocolata.

— Strălucită idee, draga mea! a spus Tomo. Carnevale este o celebrare a bucuriilor trecătoare ale vieţii până la urmă, şi ce bucurie poate fi mai mare decât să ştii că salvatorii tăi se vor asigura că vei putea să ai parte şi de alte bucurii pe viitor? O ceremonie modestă a doua zi, în Ziua Odihnei şi a Căinţei, când nu avem slujbe, iar prima apariţie publică a Cuplului poate fi în ziua următoare, la Binecuvântarea Trupelor. Perfect.

Padre Calabrese a clipit, dar nu a comentat nimic.

Alessa a făcut o reverenţă adâncă, părul ei despletit ascunzând zâmbetul care îi înflorise pe chip. Câştigase.

Abia se închiseseră uşile templului, că Renata s-a şi răsucit spre Alessa.

— Data viitoare când te hotărăşti să te răzvrăteşti,

Finestra, te rog adu-ţi aminte să ne informezi şi pe noi din timp.

Alessa merita o medalie pentru cea mai scurtă victorie din istorie.

A observat o umbră pe podeaua coridorului şi şi-a înghiţit scuzele.

— Am crezut că vreţi să fiu un lider. Să fii lider nu înseamnă că trebuie să iei decizii?

— Nu înseamnă că trebuie să ai secrete faţă de *noi.*

— Ah? şi-a coborât Alessa vocea.

Dacă Consiglio nu lua încă în considerare asasinarea ei, nu avea ea să le dea idei.

Tomo s-a încruntat.

— Despre ce este vorba aici?

— Ai încredere în mine, Renata?

Alessa a încercat să o privească pe Renata în ochi, dar privirea îi tot aluneca spre uşă.

— Desigur, a răspuns Renata. Eşti Finestra.

— Sunt? Sau poate că ar trebui să fiu ucisă ca să vedem dacă se va înălţa una mai bună?

Expresia de pe chipul femeii mai mari abia dacă s-a clintit, însă jocul subtil al gândurilor i-a încordat pielea din jurul ochilor.

— Ţi-am zis deja să nu îl iei în seamă pe bărbatul acela ridicol!

— Şi, cu toate acestea, *voi* nu aţi făcut-o!

Tomo a oftat.

— Renata. Ne-a auzit.

Nu era o întrebare.

— Da. V-am auzit.

Alessa i s-a adresat direct Renatei.

— Am auzit şi eu teoriile şi nu vă învinovăţesc că le discutaţi. Datoria voastră este să vă pregătiţi pentru

ceea ce urmează, iar asta înseamnă să cântăriţi toate variantele, indiferent de cât de neplăcute ar fi. Dar data viitoare ar trebui să fiu şi eu inclusă în conversaţie.

— Nu luam *cu seriozitate* în consideraţie varianta aceea, a declarat Renata, fiecare cuvânt tăind în carne vie, dar eu şi Tomo avem o responsabilitate faţă de Saverio.

— Şi eu am o responsabilitate faţă de această insulă. Dacă voi veţi decide că moartea mea este preţul pe care trebuie să-l plătim – dacă voi credeţi cu adevărat că este cea mai bună opţiune pe care o avem –, vă voi accepta decizia şi o voi face eu însămi. Dar, dacă voi fi atacată fără avertizare, nu voi sta cu mâinile în sân.

Alessa nu fusese niciodată mai încântată că avea buzunare, în care să-şi ascundă mâinile tremurânde. Nu le mai ţinuse piept mentorilor ei niciodată, dar acum era momentul să o facă. Nu avea să mai aştepte să ucidă sau să fie ucisă.

Renata l-a apucat pe Tomo de braţ şi s-au întors spre ieşire, dar uşa era blocată.

Alessa a oftat exasperată.

— Tu cine eşti? l-a întrebat cu autoritate pe Dante.

— O persoană care *nu ştie să* urmeze instrucţiuni, a murmurat Alessa.

A tras aer în piept, adunându-şi forţele.

— Este noul meu gardian.

Renata l-a studiat pe Dante aşa cum o pisică ar îmboldi o pasăre moartă ca să vadă dacă este destul de proaspătă ca să o mănânce.

— *Ăsta* de ce nu poartă uniformă?

— Ăstuia, a tărăgănat Dante, *nu îi plac* uniformele.

— Şi cine, mai precis, eşti tu? a întrebat din nou

Renata. Dante i-a zâmbit rece.

— Ai auzit ce a spus. Sunt noul ei gardian.

— Şi ce s-a întâmplat cu vechiul tău gardian, *Finestra? a* întrebat Renata, preschimbând titulatura într-un avertisment.

Alessa a încercat să răspundă, însă cuvintele păreau să-i fi fost încuiate într-un cufăr cu cheie.

— Păi… a renunţat la post.

— *Ce a făcut?*

Furia care a fulgerat în privirea Renatei a convins-o pe Alessa mai mult decât tot ceea ce spusese până în acel punct.

Dacă ar fi vorbit despre ceea ce se întâmplase, lucrurile ar fi devenit prea reale. Groaza abia îi dăduse drumul din gheare, iar Alessa nu ar mai fi suportat să împungă din nou bestia. Ceva trebuie să i se fi citit pe chip, pentru că Renata a tras aer în piept.

— Îi voi retrage imediat rangul lui Lorenzo.

— Îţi mulţumesc.

— Însă, sincer: ai aruncat un bileţel pe geam şi ai angajat prima persoană care l-a găsit?

— Nu contează cum l-am găsit.

— Un străin apare în Cittadella, la dreapta Finestrei, iar tu nu vrei să ne punem nişte întrebări? a certat-o Tomo cu blândeţe.

— Regulile spun că Finestra are dreptul să-şi aleagă gărzile din propriul personal de securitate, atâta vreme cât nu îi sunt rude.

Dacă rudenia *ar fi fost* permisă, l-ar fi implorat pe Adrick să vină din prima zi. Însă tocmai de aceea fuseseră stabilite regulile. Faptul că ţi se cerea să rupi legătura cu vechea ta viaţă însemna că nu îţi poţi târî fratele geamăn după tine.

Tomo şi-a masat tâmplele.

— Trupele vor fi singura ta apărare când va veni Divorando, Finestra. Dacă nu eşti convinsă de loialitatea lor, ar trebui să luăm măsuri.

Alessa nu era convinsă de loialitatea *nimănui.* Singura persoană ale cărei motivaţii le înţelegea stătea în faţa ei. Dante nu prea avea şanse să supravieţuiască fără ea, când avea să vină Divorando, ceea ce însemna că, pentru el, viaţa ei era preţioasă.

— Îmi voi pune toată încrederea în trupele noastre când va veni vremea bătăliei! a declarat Alessa, mutându-şi privirea de la Renata la Tomo. Însă până atunci mă voi concentra mai bine asupra îndatoririlor mele ştiind că am pe cineva de încredere care îmi păzeşte spatele.

Ani întregi, Alessa fusese imaginea unei armate care, în cel mai fericit caz, o trata ca pe un copil, iar în cel mai sumbru scenariu, ca pe un duşman, însă acum avea în sfârşit ocazia de a conduce pe cineva. Un tânăr puternic care nu îngenunchea dinaintea nimănui – nici măcar a fostei Finestra şi a fostului Fonte – şi, deşi nu era încovoiat nici de autoritatea *ei,* cel puţin îi asculta ordinele. Pe unele dintre ele. Oricum, lucra pentru *ea.*

Renata a tras aer în piept şi Alessa şi-a îndreptat spatele.

— Este un luptător cu experienţă şi nu voi discuta mai multe despre asta.

Era prima oară când o vedea pe Renata rămasă fără cuvinte.

Rebeliunea putea să creeze dependenţă.

Capitolul 14

Senza tentazioni, senza onore.
Fără luptă, nu există glorie.

În timp ce Tomo şi Renata se îndepărtau, Alessa l-a fixat pe Dante cu o privire întunecată.

Rezemat de arcadă, Dante şi-a dus la gură un măr verde, lucios, ignorând complet concursul de priviri iniţiat de Alessa.

— Ţi-am spus să mă aştepţi sus.

Dante a ridicat din umeri.

— Aşa plănuiam, dar se pare că jumătate dintre persoanele din acest loc te vor moartă, aşa că m-am gândit că ţi-ar prinde bine o escortă.

Singurul sunet care se auzea era ronţăitul indiferent al lui Dante, care ignora cu totul hotărârea ei de a-i scoate ochii prin puterea gândului.

— Ce-a fost *aia?* a întrebat-o el.

Săltându-şi capul ca să se asigure că mentorii ei erau destul de departe şi nu o puteau auzi, Alessa şi-a dat buclele brune după umeri.

— Renata se gândeşte dacă să mă asasineze sau nu.

Dante a înmărmurit, cu dinţii înfipţi în pulpa albă a fructului. A muşcat şi a înghiţit.

— Şi?

— *Şi?* Asta este tot ce ai de spus?

— Dacă mă ating de ea mă vor spânzura.

— Ei bine, atunci eşti în siguranţă, pentru că i-am spus că, dacă moartea mea va deveni o necesitate, mă voi ocupa singură de asta.

Ochii lui Dante au rătăcit în depărtare.

— Ha! Şi atunci cum voi fi plătit?

— Nu pot să cred că eu *te plătesc* pentru asta.

Dante a muşcat din nou din măr, vorbind în timp ce-şi ronţăia bucata de fruct.

— Dacă ţi-ai fi dorit un gardian de genul *da, doamna! – nu, doamna!,* ai fi avut o mulţime din care să alegi.

— Ah, cu siguranţă nu mă aştept la *asta* de la tine! şi-a dat ea ochii peste cap. Dar puţină simpatie nu te-ar ucide.

— Nu multe lucruri m-ar putea ucide! a comentat Dante, cu un zâmbet dur. Iar simpatia nu era pe lista îndatoririlor pentru post.

— Nici răspunsurile obraznice nu erau.

— Nu mă dau în lături de la nimic, a ridicat el din umeri. Ţi-ai ales următoarea victimă?

— Nu! a mârâit Alessa, deşi şi ei îi trecuse acelaşi gând prin minte de mii de ori. Aşa cum mi-ai sugerat, încerc ceva nou. Eşti dispus să mai rămâi o vreme?

— *Câtă* vreme? a întrebat-o Dante, făcând ochii mici.

— Le-am promis că voi lua o decizie până la Carnevale.

Dante şi-a lăsat capul pe spate cu un oftat.

— Biletul pentru intrarea în Fortezza ar fi bine să fie din aur!

— Îl voi semna cu sângele meu. Acum, haide! Renata e întotdeauna mai dură cu mine când e într-o pasă proastă. Nu e cazul să mai şi întârzii!

Înainte să intre în sala pentru antrenamente, Alessa şi-a dat jos pantofii şi a început să-şi scoată rochia pe care o purtase în templu, în vreme ce Dante privea înăuntru, prin uşile întredeschise. Cea mai mare parte a încăperii era capitonată, iar pe peretele din capătul sălii erau atârnate de cârlige şi tocuri tot felul

de arme, reale şi pentru antrenament. Dând cu ochii de colecţia de pumnale ceremoniale, Dante a scăpat un oftat molatic, plin de dor.

Rochia de la templu i-a alunecat Alessei destul de uşor până în talie, dar a trebuit să se chinuie puţin să şi-o tragă peste şolduri. În vreme ce materialul îi aluneca în valuri spre călcâie, Dante s-a întors, cu ochii aprinşi de dorinţă – pentru *pumnale,* nu pentru *ea* – şi Alessei i s-au înmuiat genunchii.

Ridicându-şi fruntea, Dante şi-a fixat privirea asupra peretelui de deasupra ei.

— Ce fel de antrenament faci?

Alessa nu ar fi trebuit să se îmbujoreze, dar a făcut-o. Ţinuta ei subţire, pe corp, fusese croită pentru a-i oferi liberate de mişcare, nu pentru a fi sobră, deşi acoperea tot ceea ce trebuia să acopere.

— Scrimă, sper. Am şi o spadă şi un bo[11], dar sunt mult mai grele.

Asta l-a făcut să o privească cu un început de zâmbet curios.

— Ştii să mânuieşti o sabie?

Într-o lume perfectă, Alessa ar fi smuls o spadă de pe panoplie şi i-ar fi lipit-o lui Dante de beregată cu un sardonic *Desigur, tu nu?,* dar, deşi chiar avea una la îndemână, adevărul era că i-ar fi cedat braţele încercând să facă asta. În schimb, şi-a înfipt mâinile-n şolduri.

— Nu excelez, dar ştiu cum să mă joc puţin cu ea.

Din sala de antrenamente, Renata s-a auzit dregându-şi vocea. A ridicat din sprâncene când l-a văzut pe Dante urmând-o pe Alessa şi apoi căutându-şi un colţişor în care să se retragă. Fata credea că o să o aştepte în foaier, dar, cum ea nu îi ceruse asta, iar el

11 Baston lung pentru arte marţiale, armă japoneză străveche.

se invitase deja înăuntru, nu avea să-i dea Renatei satisfacţia de a-i citi propria uimire.

Renata a pus mâna pe un bo şi Alessei i-a stat inima în loc. Arma era mai înaltă decât ea şi aproape prea groasă pentru a o putea strânge în mână, iar pe sub învelişul de plută avea un miez solid. Poate că armele folosite la antrenament nu provocau răni serioase, dar tot trebuiau să se antreneze cu ele.

Renata nu era în mod intenţionat crudă. Nu ştia nimic despre rănile Alessei, însă asta nu însemna că o să o doară mai puţin. Ei bine, nici scarabeii nu o să-i arate milă, aşa că nu avea sens să o aştepte din partea Renatei.

Alessa a ridicat arma, extrem de conştientă de audienţa din sală. Acum era şansa ei să îi arate lui Dante că era mai mult decât o fetiţă plângăcioasă. Nu era *bună* la luptă, nu prea, dar oricum nu avea cum să coboare şi mai mult în ochii lui. Nu că i-ar fi păsat!

Lecţia a început cu încălzirea, cele două femei şfichiuind şi împungând aerul. Fiecare mişcare o săgeta dureros pe Alessa, dar ritmul susţinut îi încălzise şi îi întinsese muşchii încordaţi, aşa că nu era totul chiar rău.

Renata s-a răsucit, ţintind-o pe Alessa în spatele piciorului.

Genunchiul i s-a îndoit şi fata a căzut pe covoraş cu un icnet ascuţit.

Vorbise prea repede. Putea însă să treacă peste asta. Avea să o facă. Trebuia să o facă.

Strângând din dinţi, Alessa a plasat şi ea câteva lovituri înainte ca Renata să o pună din nou la pământ cu o buşitură în pântec. Din fericire, atacul i-a tăiat doar respiraţia.

Balansa, para, bloca – iar şi iar, din ce în ce mai

repede, până când fulgerele izolate de durere s-au unit într-o suferinţă constantă, pulsantă. Alessa a încercat să-şi iasă din trup. Nu a plâns.

— Pauză.

Cu pieptul palpitând, Renata a trecut pe lângă Dante, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Agăţându-se de arma ei pentru sprijin, Alessa s-a lăsat într-un genunchi, cu chipul contorsionat de agonie. Cu spatele la Dante şi cu faţa acoperită de cortina părului asudat, a sperat că el nu avea să observe.

Bocănitul ghetelor s-a oprit dinaintea ei.

— Ea ştie că eşti rănită?

— Nu, şi nici nu va afla.

— Eşti rănită, iar asta nu te ajută.

Nici să vorbesc despre asta nu mă ajută.

S-a ridicat înainte ca Renata să se întoarcă. Apoi, când, câteva clipe mai târziu, nuiaua femeii i-a lovit umărul, Alessa s-a răsucit, cu buzele întredeschise într-un strigăt mut de durere.

Dante a ieşit valvârtej din încăpere.

Şansa ei de a-l impresiona s-a dus pe apa sâmbetei.

După ce, în cele din urmă, Renata a început să strângă materialele de antrenament, bombănind despre servitorii care nu ştiau cum să lustruiască armele, Alessa a ieşit şchiopătând pe uşă.

Dante stătea rezemat de perete, pe coridor. Dormea. În picioare. Cu ochii închişi, cu buzele pline întredeschise, cu genele lui dese odihnindu-i-se pe pomeţi, de parcă peretele de piatră din spatele lui ar fi fost un pat din puf.

Alessa abia reuşise să-i convingă pe mentorii ei că

era un gardian vigilent şi dedicat, iar el dormea în post.

Mormăind, i-a lovit vârful ghetei.

Dante a deschis ochii instantaneu şi pumnalele i-au strălucit imediat spre Alessa.

Capitolul 15

L'uomo propone, Dio dispone.
Omul îşi doreşte, Dumnezeu le rânduieşte.

Alessa s-a tras înapoi, tresărind din cauza clanţei care i s-a înfipt în coaste.

Dante s-a retras şi mârâitul i-a amuţit. Şi-a pus apoi deoparte pumnalele, evitând privirea Alessei.

— Scuze.

Pentru prima oară, suna ca şi cum ar fi spus-o din suflet.

— Se presupune că ar trebui *să mă aperi,* nu să mă ataci! a spus Alessa.

— Te-am avertizat să nu te strecori prin preajma mea.

— *Dormeai!* Pe *hol!* Nu poţi să-i înjunghii pe toţi cei care au drum pe aici, a spus Alessa, masându-şi pieptul, pentru că inima ameninţa să-i sară cu totul din trup. Porţi alea cu tine tot timpul?

— Da.

— De ce?

Dante i-a oferit un zâmbet sarcastic.

— În caz că se furişează cineva pe lângă mine.

Alessa şi-a dat ochii peste cap, figură care, cumva, a reuşit să-i provoace dureri.

Încă dinainte să fie aproape ucisă de garda ei personală, Alessa simţise că se pierde, frântă, iar acum vânătăile îi zvâcneau şi fiecare gură de aer o ustura. Până să ajungă la al patrulea etaj, a trebuit să se oprească şi să se agaţe de perete, rugându-se fără cuvinte ca întunericul care-i ameninţa vederea periferică să se retragă.

— Eşti bine? a întrebat Dante.

Alessa a dat din cap, strângând din buze ca să nu-i vomite pe ghete.

— Trebuie să merg la băile saline.

— Ai putea să faci asta fără să te îneci?

— E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Dante a scos un sunet dezaprobator.

A urmat-o însă în josul scării înguste din apartamentul ei. În timp ce coborau, aerul devenea din ce în ce mai cald şi mai îmbibat de sare, felinarele din cristal roz răspândind o lumină trandafirie pe piatra albă. Alessei i se condensau picături pe şuviţele părului deja umed de sudoare, răsucindu-i vârfurile în bucle strânse.

— Vezi? E foarte sigur.

Alessa a arătat spre suprafaţa vălurită a piscinei. Un curent continuu purta apă caldă şi proaspătă din izvor înăuntru şi elimina apa stătută afară.

Dante a luat loc pe scări.

— Nu mă uit.

Alessa şi-a simţit gâtul înroşindu-i-se, dar nu mai avea energia necesară ca să se certe cu el. Trebuia să-l creadă pe cuvânt.

Bazinul o îmbia, promiţându-i alinare. Avea nevoie de asta ca să se adune, înainte ca Fonţii să ajungă. Apa cu un conţinut foarte ridicat de sare o făcea să plutească, aşa că se îndoia că ar fi avut *cum* să se scufunde, dar, dacă ar fi ajuns să aibă de ales între a-l lăsa pe Dante să îi târască trupul gol la mal şi să se înece, ar fi ales să-şi ţină gura.

Moartă nu ar fi fost obligată să îndure ruşinea şi, în plus, nu ar mai fi fost nevoită să primească un grup de Fonți îngroziţi peste doar câteva ore.

Aruncând priviri furişe peste umăr, Alessa şi-a scos hainele şi a păşit în apă. Pietrarii care dăduseră forma

bazinului cu secole în urmă ştiuseră că trupurile nu aveau unghiuri perfecte, aşa că suprafeţele de sub apă erau cioplite într-un amestec plăcut de adâncituri şi curbe. Alessa s-a ghemuit într-o scobitură curbată cu un sunet care ar fi fost un geamăt dacă nu i-ar fi surprins ghetele lui Dante în timp ce-şi întindea picioarele. Tânărul nu avea cum să stea confortabil, dar nu se plângea.

Dintr-un borcan din ceramică, acoperit, care se afla lângă bazin, Alessa a luat o palmă de ulei aromatic, care plutea deasupra unui amestec de suc de lămâie şi sare de mare aspră, pe care şi l-a masat cu delicateţe între gât şi umeri.

— Ce e *aia?*

Alessa a tresărit, acoperindu-şi pieptul cu mâinile încrucişate, deşi Dante nu avea cum să o vadă.

— La naiba! Miroase ca într-o livadă aici.

— Ce ai contra lămâilor? l-a chestionat Alessa.

Singurul răspuns a fost norişorul întunecat de ostilitate pe care Alessa îl simţea prin perete.

A deschis din nou borcanul, scuturându-l agresiv în direcţia lui Dante.

— Ştii, unii oameni cred că aceste ape încă au proprietăţi vindecătoare.

Dacă reuşea să-l ţină de vorbă, avea să fie avertizată din vreme în cazul în care s-ar fi mişcat.

Dante ar fi preferat probabil să ridice din umeri, însă, cum Alessa nu putea să îl zărească, s-a văzut nevoit să scoată un „Hmm”.

— *Nonna*[12] mi-a zis că vindecă genunchii reumatici.

— Miraculos.

Tonul lui Dante sunase atât de sceptic, încât i-a smuls Alessei un zâmbet.

---

12 Bunica (it.)

— În orice caz, te face să te simţi grozav, a spus fata, care şi-a fluturat mâinile prin apă, vălurind-o. *La fonte di guarigione.*

— *La fonte* della *guarigione!* a pronunţat Dante, accentuând tocmai silabele pe care ea nu le scosese în evidenţă. Şi accentul tău este îngrozitor.

— Ei bine, mă scuzaţi! a răspuns Alessa, puţin indignată. Nu am studiat limba veche decât după ce am ajuns în Cittadella, iar pronunţia nu a fost prioritatea mea. Tu vorbeşti fluent?

— Da.

— Cine te-a învăţat?

Tăcere.

Aşa-i trebuia pentru că încercase să fie de treabă. Alessa şi-a răsucit mâna prin apă ca să creeze o pâlnie.

— Crezi ceva din vechile legende?

— Câte ceva.

— Ce zici de ghiotte? Unii oameni cred că încă bântuie prin lume.

O pauză.

— Ai întâlnit unul vreodată?

— Bineînţeles că nu.

— Dar crezi că dau târcoale prin păduri, aşteptând să îi atace pe oamenii buni din Saverio?

— Nu, a răspuns Alessa tărăgănat. Cum au fost exilaţi pe continent, fie au fost ucişi în primul Divorando, fie au pierit de atunci. Nimeni nu ar putea supravieţui atât de mult timp fără o comunitate.

— Poate că au avut propria comunitate. Poate că încă o au.

— Eşti extrem de defensiv pentru o persoană care nu are nicio părere. Parcă nu credeai că există.

De această dată, Alessa a trebuit să şi-l închipuie

ridicând din umeri.

— Ai, probabil, dreptate. Dacă ar fi fost reali, atunci Dea ar fi luat pur şi simplu puterea înapoi. De ce ar lăsa pe cineva să păstreze un dar furat?

— Cine ştie de ce fac zeii ceea ce fac?

— Ştim destul de multe. Ei au creat Finestra şi Fontele pentru a proteja insula. Evident.

— Pentru a o proteja de atacul pe care *ei* l-au trimis. De ce Dea nu-i spune lui Crollo să se astâmpere?

— Încearcă să ne facă mai buni. Să ne reamintească de comunitate, de bunătate şi de legăturile dintre noi. Două suflete unite într-un parteneriat care creează o fereastră spre divinitate şi ne amintesc în plan fizic că toţi muritorii pot şi trebuie să fie iţe în marea tapiserie a lumii.

— Te-au pus să memorezi discursul ăsta?

— Nu.

Da.

Alessa a plesnit apa, creând valuri furioase.

— Dacă soldaţii ar putea să bea din fântână, sute de oameni ar putea fi salvaţi la Divorando. E revoltător că cineva ar putea să fie atât de egoist.

— *Oamenii* sunt egoişti, i-a răspuns Dante. Toţi oamenii se prefac doar că le pasă de ceilalţi, sperând că nu vor fi descoperiţi.

— Cât de încântător de cinic! Cu atât mai justificat să avem ghiotte ca pildă.

Dante a pufăit.

— Care să ne apere de ce? De vindecare?

— De egoism. Am presupus întotdeauna că Finestra este în mod natural altruistă. Însă eu nu sunt aşa.

Alessa nu-şi putea controla tremurul din voce.

— Cred că de aceea se repetă. Sunt pedepsită.

Dante părea să-şi fi epuizat dispoziţia pentru conversaţii.

Alessa şi-a aţintit privirea în apă, dorindu-şi să fi putut să-şi înghită confesiunea şi să i-o şteargă lui Dante din minte.

De ce oare când vorbeai cu cineva pe care nu îl vedeai, aveai tendinţa să împărtăşeşti mai mult decât trebuie?

Chiar când credea că discuţia era moartă şi îngropată, el a spus:

— Tu chiar şi când nu te străduieşti eşti mai bună decât cei mai mulţi oameni.

Alessei i s-au arcuit buzele într-un zâmbet plin de gratitudine.

— De ce eşti tu, Dante, atât de drăguţ cu mine?

— Nu o fac în mod intenţionat.

O clipă lungă de tăcere.

— Ai să stai acolo toată ziua?

— Trebuie să ajungi undeva?

Fata se simţea tentată să mai rămână în apă, doar ca să-l scoată din sărite, dar, dacă mai stătea o clipă în plus, era posibil ca până la urmă Dante să fie nevoit să o pescuiască de pe fund. În plus, Fonții aveau să ajungă curând. Până la lăsarea serii urma să fie cu toţii singuri, pentru prima dată. Bine, pentru prima dată singuri cu *ea.* N-avea de unde să ştie, dar îşi putea închipui că ei se adunau în fiecare săptămână ca să discute despre cât de mult o urau.

Alessa s-a ridicat şi a privit picăturile de apă care-i alunecau de-a lungul picioarelor, înainte de a se întinde după un halat pufos. S-a înfofolit bine, asigurându-se că era complet acoperită, şi a înaintat spre Dante, care stătea rezemat de scări, cu mâinile la

ceafă.

Acesta a privit-o pe sub evantaiul genelor lui întunecate.

— Nu te-ai înecat.

— Poate data viitoare.

Capitolul 16

Tristo è quel barbiere che ha un sol pettine.
Nu-ţi pune toate ouăle în acelaşi coş.

O oră mai târziu, Alessa se plimba prin faţa băncii ei preferate, din cel mai îndepărtat colţ al grădinii. Ascunsă de crengile încâlcite ale unui lămâii, nu putea să vadă Cittadella – avea dinainte doar frunze şi flori. Uneori, ocrotită în acel loc, într-o lume atât de verde şi de luxuriantă încât i se părea un paradis, legănată de cântecul păsărilor şi al albinelor, aproape că-şi putea uita captivitatea. Nu azi.

Arăta cu siguranţă ca un pui care încearcă să zboare, cu aripile zbătându-i-se în lături, dar nu îi păsa. Ucisese trei Fonți – *trei* – şi planul ei genial pentru a evita să mai ucidă un altul era să îi aducă pe *toţi* în Cittadella? Expresia „a-ţi pune toate ouăle într-un coş” nu era destul de sinistră pentru a-i putea reda cu acurateţe situaţia.

— Cauţi ceva, Finestra? a întrebat-o Dante, de la locul lui, rezemat de un copac.

Curaj. Hotărâre.

Ar fi trebuit să aranjeze lucrurile astfel încât să îi întâmpine pe Fonți pe rând, primindu-i pe fiecare dintre ei ca pe o picătură de otravă pe limbă, în loc să înghită toată sticla odată.

Dante s-a desprins de copac şi s-a întors ca să-l măsoare, scoţându-şi unul dintre pumnale din teacă.

Alessei i s-a accelerat pulsul, deşi nu pe ea o ţintea. Lama s-a înfipt în scoarţa netedă, vibrând.

— Mă simt ridicol spunându-ţi „Finestra”. Fereastră.

— Nu ştii? Sunt *o fereastră* spre *divin!* a râs Alessa

sumbru. Le ofer oamenilor o fărâmă de perfecţiune şi împrăştii lumină sfântă asupra tuturor. Ar trebui să profiţi de apropierea mea şi să te scalzi în ea.

Dante şi-a mijit ochii, încercând să-şi reţină un zâmbet.

— De *aceea* e atâta lumină în jur?

— Într-adevăr. Încep însă să cred că fereastra aceasta s-ar putea să aibă câteva fisuri.

Tânărul a pufnit.

— Cu atât mai bine poate pătrunde lumina aceea sfântă, *luce mia.*

Alessa a privit cu dor spre cerul de un albastru pal care se întindea dincolo de ziduri.

— Dacă-ţi plănuieşti evadarea, să ştii că aceea nu este cea mai uşoară rută, a comentat Dante.

Alessa a bătut încet în zid.

— Dacă am să sar peste, te vei preface că nu ai văzut nimic?

— Sunt convins că nu va fi aşa rău.

— Iar eu sunt sigură că va fi îngrozitor, *a* spus ea. Mă urăsc.

— Te cunosc măcar?

— Nici nu e nevoie. Le-am ucis prietenii.

Alessa şi-a fluturat mâinile spre Dante.

— Repede! Adu-mi o scară.

Dante s-a întors, auzind uruitul surd al porţii.

— Prea târziu.

Renata şi Tomo aşteptau chiar la intrarea în curtea interioară. În celălalt capăt, încadrat de tunel, membrii unui grup mic se înghesuia ca un banc de peşti prinşi într-o plasă, cu umerii împovăraţi de tristeţe.

Kaleb a îmbrăţişat un bărbat mai în vârstă, bătându-l pe spate cu afecţiune violentă, în vreme ce o femeie de vârsta a doua plângea alături de ei. Josef şi

Nina îşi strângeau cu putere mâinile. Saida stătea lângă părinţii ei solemni.

Şi-au luat rămas-bun ca nişte eroi care intră în fălcile unui monstru. Veniseră, dar nu de bunăvoie. Urmau să îşi facă datoria, dar nu aveau deloc încredere în ea.

Kamaria stătea de o parte, studiind cu atenţie totul şi cercetându-i pe toţi.

— Celălalt geamăn a fugit noaptea trecută, a ţâţâit Renata dezaprobator.

Consiglio nu avea să fie încântat de asta. Poate că nu era cinstit să o judece pe soră pentru trădarea fratelui, dar Alessa nu se îndoia că asta plănuiau să facă. Era dificil de spus dacă fapta era într-atât de gravă încât consiliul să voteze împotriva Kamariei, dacă ar fi fost prima alegere a Alessei, însă avea să-şi facă griji pentru asta la momentul potrivit.

Pe Alessa o ardeau tălpile să fugă, dar s-a consolat trăgând de aţa desprinsă dintr-unul dintre buzunarele ascunse cu mare artă în pliurile ample ale fustei mov.

— Să îi aşteptăm şi pe ceilalţi?

— Nu mai sunt şi alţii.

Alessei i-a stat inima în loc. Când se ridicase ea la putere, pe insulă se aflau două duzini de Fonţi, mai mult decât suficienţi, din care să aleagă, chiar dacă nu i-ar fi pus la socoteală pe aceia care nu se calificau din motive de sănătate, vârstă, sarcină şi aşa mai departe. Ucisese trei. Restul aleseseră să-şi abandoneze casa pentru totdeauna. Probabil că se duseseră pe Altari, cea mai apropiată dintre cele două insule-sanctuar încă locuite.

Şi alţi oameni fugiseră în ultimii ani, dar *lor* avea să li se permită să se întoarcă după asediu… dacă insula ar mai fi meritat să te întorci pe ea. Pentru cei atinşi de

zei însă, lipsa credinţei însemna trădare, iar trădarea însemna exil.

Cei cinci care mai rămăseseră se aflau dinaintea ei. Ei bine. Cinci însemna puţin mai bine decât niciunul.

Renata a făcut un pas în faţă.

— Salutări şi bine aţi venit! Suntem onoraţi de prezenţa voastră. Vă rog, poftiţi în atrium, unde Finestra a pregătit o recepţie încântătoare pentru voi.

Alessa şi-a ascuns uimirea. Aşa făcuse?

Renata i-a împins pe Fonți de la spate înăuntru, a aşteptat ca primul rând de servitori să iasă din bucătărie cu tăvile, şi apoi a făcut un adevărat spectacol din a-i urma pe servitorii care duceau gentile la etaj, supraveghind astfel bunurile Fonților.

Tomo s-a retras imediat după aceea, zicând că vrea să verifice cum merg pregătirile pentru banchetul din acea seară, lăsând-o pe Alessa singură cu Fonții. Într-un ocean de tăcere, suficient încât să umple fiecare colţ al atriumului întins pe patru etaje.

Veniseră cu toţii îmbrăcaţi lejer, aşa cum le ceruse, dar niciunul dintre ei nu părea să se simtă confortabil.

Kamaria, care a renunţat la postura defensivă după ce Renata şi Tomo s-au retras, reuşea cel mai bine să se prefacă, cu degetele mari înfipte în buzunarele de la pantalonii ei din piele de căprioară şi buzele pline arcuite într-un zâmbet care spunea că nu are nicio grijă pe lume. Bluza ei largă, ghetele tocite din piele şi unda de culoare din obrajii de aramă o făceau să arate de parcă doar ce ar fi sărit de pe un cal, după o cursă revigorantă. Cu toate acestea, mişcările bruşte o făceau să tresară.

Nina, îmbrăcată într-o rochie simplă din bumbac, se agăţase de poale cu o mână, iar cu cealaltă, de braţul lui Josef.

Kaleb s-a înfipt într-o tavă cu aperitive, speriindu-l pe servitor, şi a început să mănânce în tăcere, înciudat.

Alessa şi-a dres vocea.

— Îmi cer scuze pentru că totul s-a petrecut în mare secret, dar nu am vrut să neliniştim lumea.

Restul lumii. Pentru că *ei* erau în mod clar neliniştiţi.

— Consiglio mi-a acordat dreptul de a încerca o strategie nouă. Aş vrea să înţeleg mai bine cum funcţionează darurile şi punctele voastre forte, înainte să începem antrenamentele…

Alessa s-a tras la o parte pentru că un rând de servitori se apropiau cu tăvile pline cu limonadă şi *limoncello.*

Josef a luat un pahar, dar din greşeală l-a îngheţat, aşa că nu a avut ce să mai soarbă prin pai.

— Scuză-mă! a zis Saida. Cum te putem învăţa despre darurile noastre dacă tu nu poţi să ne atingi?

— Ah! Ei bine, s-ar putea să fim nevoiţi să adaptăm câteva reguli.

Saida şi Kamaria au schimbat câteva priviri.

Paharul Ninei s-a lărgit deasupra şi dedesubtul degetelor ei.

— Scuze. Uneori nu reuşesc să mă controlez când sunt agitată.

Şi-a relaxat mâna şi pocalul din cristal şi-a recăpătat forma.

— Aşteaptă!

Kaleb părea să-şi fi pierdut respiraţia.

— Vrei să spui că ne vei folosi darurile înainte de a alege un Fonte?

— Păi… Ăă…

— Hai să nu ne facem griji în această privinţă astăzi! a salvat-o Renata, care cobora scările. Vă vom

lăsa timp să vă cunoaşteţi mai întâi, apoi Fontele Tomohiro Miyamoto va fi…

Renata s-a oprit, încruntându-şi sprâncenele. Tropăituri de ghete grele au răsunat din tunel.

Un regiment de soldaţi a dat năvală în curtea cetăţii, în frunte cu căpitanul Papatonis, al cărui chip era alb ca varul.

— Finestra, Straja a venit să te vadă.

Pe Alessa au trecut-o fiori pe şira spinării.

Soldaţii i-au adus dinainte o targă acoperită cu o bucată de material pătat, care ascundea ceva masiv. Când şi-au coborât povara de pe umeri, ceva a alunecat de sub prelată.

O gheară, contorsionată şi subdezvoltată.

A zvâcnit.

Un soldat din apropierea ei şi-a ridicat baioneta şi a împuns materialul. Zvâcnetul a încetat şi de dedesubt au început să se prelingă stropi de un albastru-închis.

Căpitanul Papatonis şi-a dres vocea.

— Stimatul Al Cincilea Regiment se află aici pentru a prezenta Primul Avertisment.

Paharul lui Josef s-a izbit de podea, spărgându-se într-o cascadă de cioburi aurii.

De bine, de rău, Alessa ştia în sfârşit cât timp mai avea la dispoziţie.

O lună.

O lună ca să îşi aleagă Fontele.

O lună până când aveau să se înfrunte cu un roi din acele… chestii.

O lună şi totul se va sfârşi.

Capitolul 17

La morte e la sorte stanno dietro la porta.
Moartea şi soarta aşteaptă la uşă.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 28

Tusea subtilă a Renatei a făcut-o pe Alessa să îşi smulgă privirea de la creatură şi a forţat-o să-şi mişte buzele.

— Vă mulțumesc pentru serviciul şi vigilenţa voastră!

Renata avea dreptate: exersând, *chiar* te perfecţionai. Răspunsul ceremonial îi alunecase de pe buze atât de uşor, de parcă ar fi primit un buchet de flori, şi nu cadavrul desfigurat al unei insecte uriaşe, demonice.

Soldaţii au salutat, armurile lor zornăind în liniştea stupefiată care se aşternuse în curtea interioară, şi au lovit cu suliţele solul, făcându-i pe toţi cei adunaţi să tresară.

Adunându-şi în mod vizibil curajul, căpitanul Papatonis a apucat colţul prelatei şi a smuls-o, scoţând la iveală un exoschelet lucios, negru, şi ochi de un roşu lichid, bulbucaţi. Scarabeul era atât de bine conservat, atât de perfect în hidoşenia lui, încât părea adormit.

— Voi cere să fie depozitat după ce vei avea ocazia să îl inspectezi, a spus căpitanul, mărşăluind apoi brusc în timp ce murmura ceva despre pregătiri.

Soldaţii, cu chipurile împietrite îndărătul coifurilor, s-au plecat şi s-au retras, abandonând scarabeul mort în mijlocul a ceea ce cu doar câteva clipe în urmă fusese o petrecere de bun-venit.

Alessa a dat pe gât o gură de *limoncello.*

Se aşteptau să îl mute ea însăşi? Să îl atârne deasupra patului ei ca pe un dispozitiv pentru monitorizat copiii poate? Ceva la care să se holbeze în nopţile lungi în care stătea întinsă în pat, trează, împietrită de groază?

— Îl va îndepărta cineva, mai târziu, s-a auzit încet vocea Renatei. E vremea să conduci.

— Urâţi, nu-i aşa? a spart Tomo tăcerea.

Fonții priveau toţi cu aceeaşi expresie de groază îngreţoşată pe chip, în vreme ce Tomo şi Renata examinau cu degajare creatura trimisă din iad care zăcea în faţa lor într-o băltoacă din ce în ce mai mare din propriul ichor[13].

— Mic, însă, a spus Renata dându-i roată şi cercetându-l din toate unghiurile.

— Primii întotdeauna sunt mici.

— Totuşi. Ar putea fi semn că este un an slab.

Ei făceau conversaţie, repetând lucruri pe care Alessa le ştia deja, în timp ce ea încerca să îşi adune curajul ca să se apropie de un monstru mai mare decât un om masiv, în puterea vârstei. Mandibulele creaturii se răsuceau în loc să îi ţâşnească din falcă, însă erau oricum suficient de late şi de ascuţite ca să frângă un om în două.

— Pare, într-adevăr, puţin… moale! a zis Alessa, încercând să pară neimpresionată.

Saida a scos un sunet straniu, între tuse şi oftat.

Kamaria şi Kaleb îşi închiseseră ochii şi nu era clar dacă Josef o sprijinea pe Nina sau invers, pentru că amândoi arătau de parcă ar fi fost gata să se prăvălească.

Alessa şi-a înghiţit hohotul de râs isteric. Fie toţi anii în care se pregătise dădeau în cele din urmă roade

13 Sângele zeilor şi al nemuritorilor în mitologia greacă.

şi ajunsese să fie întărită de nenumăratele ore pe care le petrecuse în depozitul rece examinând scarabei mumificaţi de la alte Divorando, din trecut... fie îşi pierduse, în sfârşit, minţile.

Aperitive şi un scarabeu decedat. O primire cum nu se poate mai potrivită în Citadela Pieirii.

Dea, sincronizarea ta este de un comic perfect.

— Cleştii sunt, ăă, mai curbaţi decât la creaturile din cel mai recent lot, nu credeţi? Mai asemănători cu cele de la acel Divorando din 431?

Renata a dat din cap, de parcă Alessa ar fi punctat ceva extrem de interesant, lucru foarte curios, mai ales având în vedere că nu fusese niciun Divorando în 431. Ci în 43... 5? 437? Era cu siguranţă un număr impar.

Nu conta. Fonţii nu păreau să priceapă prea multe oricum.

Alessa a reuşit să mai scoată pe gură câteva comentarii ridicole, înainte ca Renata să bată din palme şi să anunţe veselă că le va arăta Fonților camerele lor.

Aceştia au urmat-o pe scări ca un cârd de răţuşte triste, părând la fel de înfrânţi de ideea că trebuiau să se mute acolo, pe cât erau de aceea de a rămâne în preajma monstrului.

— Ei bine, ai avut dreptate! a comentat Dante, păşind spre Alessa. Nu a mers bine.

— Zici? l-a chestionat ea, împingând gheara scarabeului cu călcâiul ghetei.

Mie mi s-a părut că stârvul demonului a mai destins puţin atmosfera.

— E tot mort? a întrebat Dante, apoi l-a lovit cu piciorul şi a dat din cap când acesta a scos un trosnet umed Tot mort.

— Ar trebui probabil să îi spun Renatei să încuie

ferestrele, astfel încât Fonţii să nu încerce să evadeze.

Alessa şi-a aţintit privirea în jos, la gheara aflată la o lungime de braţ depărtare de tocul ghetelor ei negre, lucioase. Două forme identic curbate, lucioase şi netede, întunecate şi ucigătoare.

Se potriveau.

Alessa nu a verificat ferestrele, dar şi-a luat un zâmbet politicos de gazdă şi a aruncat un ochi în apartamentul Fonților, ca să se asigure că noii candidaţi nu-şi împleteau funii din cearşafuri.

Aceştia s-au oprit din despachetat când au văzut-o în uşă, niciunul dintre ei nepărând dispus să vorbească, aşa că Alessa a mormăit ceva despre faptul că ar trebui să rămână prin preajmă şi apoi a fugit spre bibliotecă, cu Dante pe urmele ei, ca o umbră ursuză.

Alessa s-a oprit în sala cu boltă, trăgând adânc în piept parfumul de piele, hârtie veche, lemn de santal şi o undă de ceva tulburător de atrăgător, pe care nu o mai simţise până atunci.

Biblioteca era încăperea ei preferată din Cittadella şi cel mai la îndemână spaţiu de evadare, cu cărţi şi hărţi de toate felurile. Din câte ştia ea, aici erau adăpostite exemplare ale celor mai importante cărţi tipărite în Saverio şi multe altele de dinainte ca Dea să fi creat insulele-sanctuar. Şi mai grozav era că rafturile ascundeau şi o mulţime de cărţi mai puţin pompoase, iar Alessa devorase deja sute de poveşti pe care mama ei cu siguranţă nu le-ar fi aprobat.

Dante părea împietrit. Nu mai clipea, cu buzele întredeschise, cu desăvârşire uluit.

Şi ea avusese o reacţie asemănătoare când văzuse prima oară încăperea opulentă. Grandoarea volumelor şi a operelor de artă nepreţuite era îndeajuns pentru a tăia respiraţia oricui, iar în acest moment al zilei, când

totul era presărat cu razele curcubeielor reflectate de lumina soarelui care se cernea prin ferestrele înalte cu vitralii, era cu adevărat magic.

Alessa i-a lăsat un minut ca să se acomodeze, prefăcându-se că studiază o hartă enormă a insulei Saverio, atârnată pe cel mai apropiat perete. Toate oraşele de pe insulă erau marcate, la fel şi sistemul de galerii subterane. Era într-atât de mare încât cartograful inclusese toate străzile importante din oraş. Tânăra şi-a ridicat mâna şi a trasat nenumăratele plaje de pe coasta cea mai îndepărtată, oprindu-se asupra unui golfuleţ fără nume. Pe vremuri avusese o denumire, dar cuvintele erau atât de decolorate, încât se pierdeau în fundal. Într-o zi avea să le viziteze pe toate.

Dante s-a scuturat şi s-a pus în mişcare, străbătând sala pentru a verifica dacă se ascundea cineva în spatele rafturilor. Nu a sărit niciun bau-bau din umbră şi, odată convins că erau singuri, a început să îşi arunce un ochi asupra titlurilor şi să scoată cărţi de pe raft. În câteva minute avea o stivă înaltă.

— Ce?

Dante i-a aruncat o privire Alessei, de parcă ar fi putut să-i simtă curiozitatea.

— Credeai că nu ştiu să citesc?

Alessa trebuie să fi arătat pe cât de surprinsă se simţea.

— Nu, i-a răspuns ea. Pur şi simplu nu m-am gândit că eşti genul care citeşte *de plăcere.* Ce fel de cărţi îţi plac?

Era un subiect destul de simplu de abordat, chiar şi pentru cineva care părea alergic la conversaţii.

Dante a ridicat din umeri şi s-a întors la rafturi.

— Dacă nu ai nicio preferinţă, cum alegi?

— Pui multe întrebări.

— Tu oferi prea puţine răspunsuri.

Alessa şi-a încrucişat braţele.

— Bine. Nu-i nevoie să ştiu nimic despre tine.

— Nu, nu e.

După ce şi-a depus cărţile pe o măsuţă, Dante s-a aşezat confortabil într-un fotoliu de piele. Stătea într-o poziţie la fel de relaxată ca aceea a unei pisici întinse la soare, deşi răsfoia carte după carte cu fervoare, lăsând-o pe una jos doar pentru a o apuca imediat pe următoarea, de parcă ar fi vânat ceva.

— N-ai să te afli în acest loc suficient timp încât să le citeşti pe toate! a comentat Alessa, enervată de faptul că era scoasă din sărite.

— Ia să vezi.

Îl vedea. Prea îndeaproape.

În timpul care se scurgea între foşnetul moale al fiecărei pagini întoarse, liniştea îi pulsa în timpane. Alessa nu îşi dăduse seama până atunci că tăcerea avea greutate, un puls, care, paradoxal, aproape că o împiedica să mai audă orice altceva.

Din când în când, vocile Fonților răsunau prin pereţi şi o făceau să tresară.

Alessa a luat-o spre uşă, cu urechile ciulite.

— *Come la cosa indugia*[14]*...* a murmurat Dante.

Alessa a încheiat ea propoziţia, pentru el.

— *... piglia vizo*[15]*. Ştiu!* Dar nu trăgeam cu urechea, voiam doar să mă asigur că nu au plecat fără mine.

— A-aha. Sigur.

Alessa s-a lăsat pe braţul celui mai apropiat fotoliu, lovind uşor pielea cu călcâiele. Pantofii ei fini nu făceau prea mare zgomot. Şi-a balansat picioarele cu mai

14 *Pe măsură ce lucrul persistă...* (it.)

15 *...devine viciu* (it.)

multă forţă, fiecare impact provocând o bufnitură moale.

Dante nu şi-a ridicat privirea.

Avea de gând *să evite o* dispută, exact când ea îşi dorea una. Alessa s-a întins după un glob mic, de pe măsuţa alăturată fotoliului, şi l-a învârtit împingându-l o dată cu degetul. Continentele erau zugrăvite în umbre gri, arătându-se astfel că erau distruse, în vreme ce insulele erau pictate în culori vii.

Populaţia retrasă de pe Altari se mulţumea să fie lăsată în plata ei pe insula aceea acoperită de zăpadă, cumpărând puţine lucruri şi vânzând încă şi mai puţine. Alessa nu putea decât să-şi imagineze cum aveau să reacţioneze în faţa valului recent de Fonţi refugiaţi. Dacă ea ar fi putut să sară într-o barcă şi să fugă, ar fi riscat călătoria lungă şi plină de pericole spre Tanp, un paradis tropical de la capătul lumii. Membrii echipajelor de pe navele care se întorceau de acolo povesteau despre ape limpezi precum cristalul şi fructe care aveau savoarea bucuriei înseşi, deşi puieţii pe care îi aduceau căpitanii nu creşteau niciodată după ce erau plantaţi în Saverio.

— Te gândeşti vreodată să pleci? l-a întrebat ea pe Dante.

— Din Saverio? a răspuns el, fără să-şi ridice privirea. În fiecare afurisită de zi.

— Mai ai încă timp. Sunt convinsă că sunt destui căpitani care ar prefera să petreacă Divorando sub protecţia unei alte Finestra. Am auzit că insula Tanp este frumoasă. Are o climă mai bună decât Saverio şi probabil şi o salvatoare mai bună.

Dante şi-a încruntat sprâncenele.

— Aş prefera să merg pe continent şi să-mi port singur de grijă.

— Asta este o idee *foarte* proastă. Scarabeii pun totul la pământ la fiecare Divorando.

— Nu-i adevărat! De obicei se retrag cu mult înainte de a devora totul. Nu au niciun motiv să piardă timpul pe acolo când există o insulă întreagă, plină de oameni delicioşi.

— Tu crezi că ai supravieţui fără protecţia insulei Saverio?

— Până acum nu a făcut prea multe pentru mine.

— Ce te opreşte atunci?

— Nu am monedele necesare. Şi în plus: am zis că te voi ţine în viaţă, ca să salvezi Saverio.

Alessa a răsuflat prelung.

— Corect. Să salvez Saverio.

Nervii îi vibrau destul de tare, încât să-i zdrobească oasele, în vreme ce elabora o fantezie mentală complexă în care îi smulgea lui Dante cartea din mâini şi o arunca cu suficientă putere încât să o audă izbindu-se de perete. Orice ca să spulbere tăcerea.

Fără să aibă idee că Alessa îl pironea cu privirea, Dante s-a afundat mai adânc în fotoliul lui.

— Aş putea să plec, dacă ai nevoie de intimitate! a comentat ea.

— Citesc, nu mă îmbăiez.

Alessa s-a lăsat să alunece în fotoliu, până când picioarele au ajuns să-i atârne peste spetează, şi şi-a tras o pernă de la spate, pe care a strâns-o cu putere la piept.

— Te simţi bine? l-a întrebat pe Dante.

— Fotoliul este confortabil. Compania nu e rea.

Fata şi-a lăsat bărbia pe puiul de pernă.

— Asta s-ar putea să fie cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva în ultimii ani.

Alessei i-a ghiorţăit stomacul şi şi-a lipit imediat

mâna de el.

Dante şi-a coborât cartea.

— Nu poţi să suni dintr-un clopoţel ca să ţi se aducă mâncare sau ceva de genul? Nu asta fac oamenii cu ifose?

Alessa l-a săgetat cu privirea.

— Da, noi, oamenii cu ifose *adorăm* clopoţeii. Dar în seara aceasta găzduiesc un banchet pentru Fonţi şi nu ar trebui să-mi stric apetitul. Te invit să cinezi în sala de mese, cu soldaţii, dacă preferi să nu fii martor la carnajul social.

Dante s-a încordat.

— Şi să-mi scot ochii cu o lingură ruginită?

— *Asta* ţine numai de tine.

Alessa şi-a zis că probabil nu ar fi trebuit să îl încurajeze să-i vorbească de rău pe soldaţi, dar, dacă Dante simţea nevoia să judece şi pe altcineva, atunci ea nu avea de gând să obiecteze.

— Ce au făcut de te tentează să-ţi scoţi ochii cu o lingură ruginită?

— Se plâng. În mod constant.

Ah! Tot vina ei atunci.

— Da, păi, se aşteptau la nişte poziţii de vază slujindu-i pe Finestra şi pe Fonte şi în schimb s-au procopsit cu cea mai mare ratată din istoria ţinutului Saverio. Nu-i tocmai slujba la care s-au înhămat.

— S-au înrolat. Este datoria lor.

Alessa a oftat.

— Ultima oară când m-am aventurat în oraş, copiii au rânjit la ei şi apoi au fugit ca să se ascundă când m-au văzut pe mine.

— Dacă ei nu te tratează cu respect, nu au cum să se aştepte ca alţii să o facă.

Alessei i s-a uscat gâtul.

— Nu prea am câştigat respectul nimănui.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Mentorul tău… domnişoara…

— *Signora Renata.* Finestra anterioară. Îi ştii numele.

— Cum zici tu. În fine, a părut impresionată când ai lătrat la ea mai devreme, ca un căţelandru care se dă la un buldog.

— Ei, acesta este plusul de încredere de care aveam nevoie.

— Finestra?

Kamaria stătea în uşă, urmărindu-i cu o privire stranie pe chip.

Alessa a dat perna la o parte şi s-a grăbit să se ridice în picioare, blestemându-se în gând că s-a lăsat prinsă într-o poziţie atât de compromiţătoare.

— Da? Ai nevoie de ceva?

— Coborâm.

— Minunat! Voi veni şi eu imediat.

Kamaria a plecat şi Alessa şi-a îndreptat umerii, simţindu-se de parcă ar fi avut nevoie de o armură.

— *È meglio cader dalla finestra che dal tetto*[16]*,* i-a şoptit Dante blând.

E mai bine să cazi pe fereastră decât de pe acoperiş. Una dintre zicalele preferate ale mamei Alessei.

— Foarte înţelept. Vrei să zici că ei cad prin mine sau că mă împing pe o fereastră?

Dante s-a ridicat, strecurându-şi un carneţel învelit în piele în buzunarul de la spate.

— Există un singur mod prin care putem afla.

16 E mai bine să cazi de la fereastră decât de pe acoperiş (it.)

Capitolul 18

Chi vive tra lupi, impara ad ululare.
Cine trăieşte printre lupi, învaţă să urle.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 28

Alessa ocupa locul de onoare în capul mesei, astfel încât să nu piardă nici măcar una dintre privirile jalnice şi nicio tresărire de-a Fonţilor care îşi ocupau locurile.

La dreapta ei, Nina şi-a plecat capul şi a şoptit o rugăciune. Alessa şi-a ridicat furculiţa, iar mişcarea a speriat-o pe Nina, care şi-a vărsat paharul cu apă în poală.

De cealaltă parte a mesei, Saida s-a crispat. Kaleb a mormăit.

Ninei i-au tremurat buzele în vreme ce un servitor alerga în ajutor cu un teanc de şerveţele.

Alessa şi-a scotocit mintea, încercând să găsească vreo amintire de care să se poată agăţa.

— Kamaria, încă îţi place să cânţi la chitară?

Kamaria şi-a învârtit leneş furculiţa.

— Da. De ce?

— Mă întrebam doar. Nina, cum mai e în corul templului zilele astea? Partitura ta de la slujba de săptămâna trecută a fost încântătoare.

— E drăguţ din partea ta să spui asta, a mormăit Nina.

Vocea lui Josef a răsunat molatec, cu delicateţe:

— Îi tot spun că are o voce de înger, dar ea nu mă crede.

Alessa şi-a încercat din nou norocul.

— Saida, cum merge proiectul tău?

— Merge pe cât de bine se poate, presupun.

Deocamdată mă concentrez asupra deserturilor.

Alessa a încercat să menţină conversaţia cât erau servite aperitivele cu pepene *şi prosciutto,* dar răspunsurile scurte şi chinuite pe care reuşea să le smulgă de la Fonţi îl făceau pe Dante să pară vorbăreţ prin comparaţie.

Personalul de la bucătărie pregătise un ospăţ demn de nişte salvatori divini, gândindu-se probabil că Fonții meritau o ultimă cină bogată, însă Alessa era singura care se înfrupta cu adevărat din ea. Fără a-l pune la socoteală pe Dante, care stătea pe un scaun lângă uşile de la bucătărie, devorând cel de-al treilea fel, fără să dea vreun semn că ar fi gata să se oprească.

În timp ce aşteptau să vină desertul, Dante şi-a întins picioarele şi şi-a pus mâinile sub ceafă. Mişcarea lui degajată a scuturat tensiunea ca un chicotit în mijlocul slujbei de la templu.

Alessa nu a fost singura care i-a aruncat o privire lungă.

Kaleb a pocnit din degete la Dante.

— Fă-te util şi mai adu-ne o sticlă, bine?

Alessa s-a crispat.

— Te rog?

Dante şi-a înfipt mâna într-o sticlă din bufetul alăturat şi apoi i-a dat drumul pe masă, făcând să zornăie vesela, după care s-a retras înapoi în colţul lui.

— Nu se mai găsesc ajutoare bune pe nicăieri! a bombănit Kaleb, înfigându-şi furculiţa în farfuria lui cu *gnocchi* proaspete, îmbibate cu unt şi usturoi.

— E gardian, nu servitor! a punctat Alessa.

— Deci cum se vor petrece lucrurile? a întrebat Kaleb. Ne vei tortura până când va rămâne doar unul, iar *câştigătorul* va fi acela care va rămâne în picioare la sfârşit?

Nina părea gata să izbucnească în lacrimi, fără să bage de seamă că puterile ei îndoiseră lingura pe care o avea în mână.

— Nu spune asta.

— De ce nu? a zis Kaleb. Ar trebui să mă prefac că sunt încântat că ne aflăm aici? Că sunt din cale afară de bucuros că vom deveni următorii miei sacrificaţi?

— Destul, Kaleb! a intervenit Josef, căruia i s-au aprins mai tare obrajii. Spui blasfemii!

— Şi eşti mai nesimţit decât de obicei, a completat Kamaria şi a mimat o mişcare de înjunghiere cu cuţitul de unt.

— Deci, a răsuflat Saida prelung. Am citit o carte despre puterea gândirii pozitive şi vreau să v-o recomand cu toată încrederea.

Kaleb i-a tăiat vorba:

— Gândirea pozitivă nu i-a salvat pe ei. Nici pe Emer, nici pe Ilsi, nici pe Hugo. Şi nu o va împiedica să te ucidă şi pe tine.

— Nu intenţionez să ucid pe *nimeni,* a spus Alessa. Fonții mei anteriori nu au murit din cauza unei simple atingeri. Am… insistat, pentru că ei îşi acceptaseră rolul şi erau devotaţi cauzei. Vouă nu vă cer asta. Cred – adică, sunt încrezătoare – că timpul şi antrenamentele mă vor ajuta să-mi reglez puterile.

— Vezi? a zâmbit Saida cu un optimism feroce. Lucrează la asta. Gândire pozitivă şi antrenament. Totul va fi bine.

— Şi dacă până atunci cultul acela ne va pune capetele în ţepuşe? a întrebat Kaleb.

Alessa a renunţat la ultima ei fărâmă de zâmbet.

— Nu vor veni după tine – vor veni după mine. Şi, dacă aş crede că astfel Saverio ar fi salvat, i-aş lăsa să facă tot ce vor, a spus ea, apoi a făcut o pauză, astfel

încât cuvintele ei să pătrundă adânc. Dar nu avem nicio dovadă că teoriile lor conţin vreun sâmbure de adevăr.

Nina şi-a băgat capul între ei.

— Despre ce vorbiţi?

Kamaria şi-a masat tâmplele.

— Pe tine te ţin încuiată într-un turn de fildeş, Nina? Nişte nebuni zic că ea nu este adevărata Finestra şi că singura cale prin care se poate înălţa cea reală este să… ştii tu.

Fata a mimat scuze spre Alessa, cu o grimasă pe chip.

— Te referi la *Padre* Ivini? s-a încruntat Nina. A fost în vizită la grupul meu pentru tineri săptămâna trecută şi mie nu mi s-a părut că ar fi nebun. Fiecare om comunică cu Dea în felul lui, aşa că şi el are dreptul la propria interpretare, chiar dacă nu suntem de acord cu ea.

— Nu şi când interpretarea lui presupune asasinarea salvatoarei alese de Dea, şi-a dat cu părerea Kamaria.

— Sunt convinsă că nu a *spus* nimănui să facă asta.

Josef a tuşit tare, salvând-o astfel pe Nina, care se ducea la fund.

Alessa şi-a înăbuşit un geamăt. Cumva, în niciunul dintre scenariile de groază pe care şi le închipuise legate de prima ei cină cu Fonţii nu se gândise că aceasta avea să înceapă cu o discuţie degajată despre moartea ei.

— Da, ei bine – a spus Alessa –, nu există nicio dovadă că, dacă moare o Finestra, se va înălţa o alta în locul ei, aşa că v-aţi pricopsit cu mine.

Kaleb a mijit ochii.

— Nici că nu se va ridica nu avem dovezi.

Kamaria şi-a înclinat paharul spre Kaleb.

— Dacă încerci să fii eliminat fiind nesuferit, te descurci de minune!

— Încerc să împlinesc aşteptările, a zis Kaleb, admirând o scamă microscopică pe care reuşise să o prindă între degetul mare şi arătător. Ce mai face fratele tău, Kamaria? Ah, stai. A fugit, nu-i aşa? Ştiam eu de ce nu am apetit astăzi. Probabil din cauza putorii trădării care pluteşte în aer.

Kamaria părea gata să-l ucidă.

— Ei bine, *eu* cred în zei.

Saida şi-a înţepenit un zâmbet pe buze.

— Şi în Finestra noastră.

Cel puţin o persoană era dispusă să se prefacă.

— Dea nu greşeşte, a spus Nina cu blândeţe, deşi suna mai mult a întrebare decât a convingere.

Era un dezastru.

— Mi-aş dori să vă cruţ pe toţi, le-a zis Alessa. Dar Saverio are nevoie de mine, iar eu am nevoie de un Fonte. Am de gând să mă arăt capabilă, astfel încât, când va veni vremea deciziei finale, unul dintre voi să se ofere voluntar.

— Şi dacă nu se va oferi nimeni? a întrebat-o Nina.

— Consiglio va trebui să decidă. Dar eu nu o voi face. Ştiu ce înseamnă să te alegi cu un rol pe care nu l-ai cerut şi nu am de gând să mai fac asta nimănui, niciodată.

— Un toast atunci! a spus Kaleb, turnându-şi un pahar plin până în buză. Noroc. Pentru cel care va muri primul!

Capitolul 19

Non è prudente aprire vecchie ferite.
Nu e înţelept să zgândări răni vechi.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 28

Alessa şi-a împăturit mănuşile şi le-a aşezat alături de farfurie, privind cu ochi goi la masa plină de platouri cu mâncare abia atinsă şi pahare goale. Când servitorul a adus cupe mici acoperite de gheaţă cu *limoncello,* Fonții s-au scuzat de la masă, declarându-se extenuaţi. Scaunele lor aproape că lăsaseră şanţuri în podea.

Dante a întors scaunul de lângă ea, l-a încălecat şi şi-a rezemat bărbia de braţ.

— *Chiar* sunt speriaţi de tine, ei?

— Bineînţeles că sunt!

Alessa şi-a strâns palmele în pumni.

— Eu sunt monstrul care le bântuie coşmarurile.

Privirea tânărului a devenit mai blândă. Cu o zi în urmă nu ar fi observat schimbarea, dar acum o vedea.

Dante a ridicat o sticlă de vin, mijindu-şi ochii prin recipientul albastru.

— I-am urmărit când au deschis-o, i-a spus Alessa. Nu este otrăvită. Din nefericire.

El a înclinat-o, încercând să prindă ultimele picături, apoi a luat alta. A înfipt un cuţit în dopul de plută şi, cu o răsucire abilă, l-a scos. A întins imediat sticla spre Alessa, dar ea şi-a scuturat capul.

Nici nu şi-a dat seama că se holba la pumnalele pe care el le avea tatuate pe încheietură decât când l-a văzut ridicând din sprâncene.

— Regreţi? l-a întrebat Alessa, arătând spre tatuaj.

— Tot timpul.

Nu avea niciun drept să îl judece sau să îşi bage nasul în trecutul lui. Era o ucigaşă care angajase un ucigaş, iar el era însemnat, nu exilat, aşa că, oricare-i va fi fost fapta, nu fusese o crimă cu sânge-rece, ci probabil o încăierare pe străzi care se sfârşise nefericit. În acea clipă i-a trecut însă prin minte că, mai mult ca sigur, numai cu Dante vorbise despre ce înseamnă să iei o viaţă, el ştiind la rândul lui ce implica o asemenea faptă.

— Trebuie să fie îngrozitor să ai un memento al celei mai mari greşeli gravat pentru totdeauna în piele.

Dante şi-a trecut absent degetul peste semn.

— Dacă aş uita, ar fi ca şi cum ar muri a doua oară. Nu merită asta.

Vina şi tristeţea fuseseră dintotdeauna o greutate de care Alessa nu reuşise să scape, dar el vorbea despre regret ca despre un dar, de parcă i-ar fi păsat suficient de mult încât să vrea să îi păstreze amintirea vie.

— Ei bine, a spus Alessa, încercând să zâmbească şi dând greş în mod spectaculos, mă bucur că eu nu trebuie să fiu însemnată. Nu aş mai avea petic de piele gol.

Zâmbetul i s-a stins.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Doar fantomele ei mai respirau în clipa aceea nesfârşită de tăcere. Purtase cu ea povestea lui Emer prea mult timp, pentru că nimeni nu era dispus să o asculte.

— Prima oară am fost atât de… entuziasmată.

Cuvintele au venit nechemate, ca sângele care înfloreşte într-o rană.

— După o aşteptare atât de lungă, eram ahtiată după orice fel de legătură, îmi doream o simplă atingere măcar.

— Ahtiată?

Alessei i s-au aprins obrajii.

— E cel mai potrivit cuvânt la care mă pot gândi.

— Îl doreai.

— Nu! şi-a scuturat ea capul. Nu ştiu. Poate. Dar nu asta am vrut să spun. Voiam pur şi simplu să fac din nou parte din societate, să fiu o fată obişnuită care nu era condamnată să stea deoparte. Era dulce şi blând, şi am ştiut că va avea răbdare cu mine până când învăţam să îi controlez – să ne controlez – puterile. Am simţit că mi-ar putea fi prieten şi, poate, ceva mai mult mai târziu.

— S-a întâmplat rapid?

Alessa a înghiţit un nod.

— Nu. Iar eu am înrăutăţit lucrurile. Fusesem avertizată că s-ar putea să simt un şoc, aşa că, atunci când mi-a sărutat mâna, am aşteptat. Nu am băgat de seamă că nu se mişcase. Până în clipa în care s-a prăbuşit. Ar fi trebuit să îl las şi să alerg după ajutor, dar nu mi-am dat seama că fusese vina mea. Am fost atât de naivă, desigur. Acelaşi lucru s-a petrecut atunci cu copilul cu care mă jucam la şcoală, în ziua în care am devenit Finestra, dar *acel* băiat nu fusese Fonte. A fost doar un băiat care a avut ghinionul să mă atingă când s-a pogorât darul. Aşa că am încercat să îl ajut pe Emer. Am strigat după ajutor.

Alessa s-a înecat cu un râs înlăcrimat.

— Am vrut să ştie că sunt acolo, cu el, că nu este singur.

Fetei i se albiseră încheieturile de cât de tare îşi strângea paharul.

— Pentru că eu asta aş fi vrut. Nimeni nu ar trebui să sufere sau să moară singur. Până au ajuns ajutoarele, până am ajuns să înţeleg ce se întâmplă, el era deja mort.

— Ce ai făcut? a întrebat-o Dante blând.

Farfuriile dinaintea ei s-au diluat într-un pastel cu natură moartă.

— I-am ţinut strâns mâna.

Dante încă dormea când Alessa a păşit în camera de zi, pustiită şi stoarsă de energie.

Dea trebuie să fi ştiut că avea să-şi petreacă viaţa încercând să fie ursuz, pentru că îi dăltuise un chip care avea să atragă oamenii oricum. Sau poate că a vrut să-l binecuvânteze cu trăsături perfecte şi farmec, dar el se răzvrătise, alegând sarcasm şi replici înţepătoare.

Dante a deschis ochii şi Alessei i-a tresăltat inima.

— Neaţa, rază de soare! a spus ea cu un zâmbet nesigur. Misiunea noastră ne aşteaptă.

Pentru Renata, „împrietenirea” implica arme, aşa că prima activitate de pe agenda Fonților era să se lovească unii pe alţii cu săbii boante. Alessa se îndoia că asta avea să îi ajute să îşi consolideze camaraderia. Nu erau o echipă. Erau aproape străini şi încercau să nu se privească în ochi.

Şi-au ocupat locurile într-un rând lung, cu privirea aţintită în faţă. Renata a început să se plimbe de la un capăt la altul al şirului, corectându-le postura, instruindu-i să-şi închipuie un oponent invizibil, deşi Alessa vizualiza fiecare pas şi fiecare lovitură de spadă ca paşii unui dans. Nu dansase niciodată *cu adevărat* cu cineva, dar floreta îi devenise partener – răspundea fiecărei atingeri, lăsând în urma ei o dâră argintie în

aer. Alessa şi-a simţit muşchii cuprinşi de o oboseală plăcută şi totul s-a pierdut în fundal.

Bătaia din palme a Renatei a speriat-o teribil, de parcă ar fi fost împinsă într-un lac îngheţat, şi floreta Alessei a ţăcănit pe podea.

Au privit-o cu toţii rostogolindu-se.

— Ei bine, asta e liniştitor! a mormăit Kaleb în barbă.

Cu un zâmbet chinuit pe chip, Renata a numit-o pe Alessa responsabilă pentru lecţie. Plecarea ei a lăsat în încăpere o senzaţie stranie şi neplăcută de intimitate. Alessa a început să îşi lustruiască floreta cu o fervoare disproporţionat de mare.

Kaleb şi-a aruncat sabia la podea cu zăngănit.

— Ar putea să-mi spună cineva de ce ne exersăm abilităţile combative când avem magie?

Kamaria i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Nu toată lumea trăieşte într-o vilă cu ziduri înalte, iar toţi cei care sunt mai puţin privilegiaţi decât tine – cu alte cuvinte, restul lumii – ştiu că este important să înveţi cum să te aperi.

— De câte ori te-ai luptat *tu* cu un atacator? a chestionat-o Kaleb, dându-şi ochii peste cap.

— Întreabă-l pe el! l-a arătat ea pe Dante. Fac pariu că *el* are un răspuns.

Dante s-a îndreptat odată ce atenţia tuturor s-a întors brusc asupra lui.

— Un răspuns pentru ce?

— Pentru faptul că este important să ştim tactici de autoapărare.

— Ah, desigur. Dacă aşa alegi să le spui! a zâmbit Dante.

— Ce-i aşa amuzant? a cerut să afle Kaleb. Dacă ai vreo problemă, spune-mi-o în faţă.

— Tu crezi că un scarabeu va spune *en garde* înainte să te mănânce? i-a trântit-o Dante, care se ridicase de pe scaun.

Kaleb i-a aruncat o privire urâtă.

— În fine, noi avem puteri adevărate.

— Nu veţi avea suficient timp la dispoziţie pentru a le folosi.

— De aceea avem arme… i-a întors-o Fontele, arătând spre arme.

Dante l-a măsurat pe Kaleb, pufăind dispreţuitor.

— O armă are valoarea celui care o mânuieşte.

— Dante, l-a avertizat Alessa.

Gărzile personale ar fi trebuit să se piardă în fundal, nu să se dedea la competiţii de măsurat cine are cea mai lungă sabie.

Kaleb şi-a încleştat pumnii.

— Cel care este ales Fonte ar trebui să aibă la dispoziţie ani întregi pentru a se pregăti, dar noi încercăm să îngrăşăm porcul în ajun din cauza *ei.*

— Ai grijă! l-a avertizat Dante, dar Kaleb nu i-a luat în seamă privirea oţelită.

— Nu porţi uniformă. Nici măcar nu eşti soldat. Ce ştii tu?

Kaleb s-a înfoiat ca un răţoi jignit şi a păşit spre Dante, până când au ajuns nas în nas.

Alessa abia dacă a avut timp să ofteze înainte ca bărbia lui Kaleb să ţâşnească în sus, Dante lipindu-şi pumnalul de beregata Fontelui.

— Ştiu cum să găsesc punctul slab al unui oponent.

Ochii lui Kaleb s-au mărit de spaimă dinaintea lui Dante, care şi-a ridicat fruntea.

— Destul, a spus Alessa.

Nu o deranja să îl vadă pe Kaleb umilit, dar nu ar fi trebuit să lase lucrurile să ajungă atât de departe.

Dante nu s-a mişcat.

— Lasă-l.

Încetişor, Dante şi-a coborât pumnalul, iar Alessa şi-a atârnat floreta pe perete.

— Mulţumesc, Dante. Îmi eşti de ajutor, ca de obicei.

Nina şi-a ronţăit vârful cozii împletite.

— Ăă… scarabeii *au* puncte slabe?

Dante şi-a flexat degetele.

— Toate fiinţele au puncte slabe.

Alessa a păşit spre unul dintre scarabeii pictaţi pe perete, încercând să îşi aducă aminte detaliile legate de cadavrele pe care le disecase.

— Nu am fost niciodată prea atentă la punctele lor vulnerabile, dar haideţi să le aflăm împreună.

Alessa a identificat cartea subţirică şi ponosită pe care o căuta pe cel mai înalt raft din bibliotecă, în secţiunea dedicată scarabeilor. Abia reuşea să o atingă cu vârful degetelor, chiar dacă ţopăia. S-a întors ca să caute un scăunel, dintre cele împrăştiate în jur, şi s-a trezit cu trupul cald al lui Dante chiar în spatele ei, prinzând-o între el şi rafturi. Alessa a tras aer în piept şi s-a lipit de cărţi, dărâmând câteva într-un colţ.

Dante i-a aşezat în palme volumul dorit, iar apoi a dat roată raftului, ca să pună la loc cărţile căzute, încruntându-se la ea prin spaţiile goale. Era dispus să lase nişte străini să îl bată măr, dar se ofensa de moarte că nişte cărţi vechi şi ponosite ar fi putut să fie afectate.

Adunându-şi mintea împrăştiată, Alessa a răsfoit paginile în timp ce se întorcea spre Fonți. Diagramele se înceţoşau sub degetele ei tremurânde, iar scarabeii realist desenaţi, care alergau pe pagini, păreau atât de

vii încât Alessa s-a cutremurat.

— Iată! Vedeţi locul în care li se unesc platoşele armurii?

Folosindu-se de o masă ca barieră între ea şi Fonți, Alessa a lăsat jos cartea, deschisă la pagina despre care vorbea. Fonții şi-au întins gâturile ca să vadă mai bine, dar nu au făcut niciun pas ca să micşoreze distanţa dintre ei şi ea, aşa că le-a împins-o mai aproape şi şi-a retras mâna.

— Dante, ai putea să ne spui ce mişcări ai folosi ca să loveşti acele puncte vulnerabile?

Tânărul şi-a făcut apariţia dintre rafturi.

— Mă aflu aici pentru a te ţine în viaţă, nu pentru a face pe profesorul.

— Înfrângerea scarabeilor m-ar *ajuta* să rămân în viaţă.

Dante a ridicat din umeri.

— Munca mea se va fi încheiat până atunci.

Alessa i-ar fi aruncat cu cartea în cap dacă nu ar fi avut nevoie de ea. Ar fi ratat probabil, dar ar fi meritat să îi vadă expresia îngrozită de soarta sărmanei cărţi.

Josef şi-a dres vocea.

— Domnule, îmi cer iertare pentru atitudinea revoltătoare a lui Kaleb. Noi, restul, am aprecia orice fărâmă de sfat ne-aţi putea oferi.

— Eu sunt luptător de stradă, nu soldat.

— Nici scarabeii nu sunt soldaţi, a punctat Kamaria. Mă îndoiesc că vor respecta regulile. Ar fi bine să învăţăm ceva util. Şi nu m-ar deranja să văd din nou trucul acela al tău cu pumnalul.

Nici pe Alessa nu ar fi deranjat-o, însă ea bănuia că din motive cu totul diferite. Dante era plăcut ochiului tot timpul, iar când era gata de luptă arăta fabulos, dar, din câte ştia ea, Kamaria prefera fetele.

— Ce arme aveţi voie să alegeţi? a întrebat Dante.

— Baionete şi săbii lungi, nu? a spus Kamaria.

— Exact. Atunci de ce faceţi scrimă?

— Aşa este tradiţia? a încercat Nina.

Expresia de pe chipul lui Dante s-a îmblânzit când s-a întors spre ea.

— În ziua în care va începe Divorando…

— În ziua în care va începe Divorando va trebui să ne folosim puterile ca să îndepărtăm invazia.

Kaleb era acum posac, însă mai puţin pus pe harţă.

— Zeii ne-au oferit darurile pentru a ne apăra, aşa că pe ele le vom folosi. Toate armele pe care le vom lua cu noi vor fi doar obiecte ceremoniale.

— Nu-i de mirare că atât de mulţi Fonți şi Finestre sunt răniţi! s-a încruntat Dante. Dacă ar fi după mine, aş prefera să nu aştept să fiu sfârtecat.

— Fonți şi Finestre? s-a răstit Kaleb.

— *Si, stronzo!*[17] a comentat Dante. Fonte vine din vechea limbă, iar pluralul este *Fonți,* nu *Fonți. Finestre, Fonți, Scarabei.* Nu mă aştept ca un *somaro*[18] ca tine să ştie asta, însă.

— Felicitări, Dante! a intervenit Alessa cu un zâmbet larg. Tocmai ce te-ai ales cu o promovare. Pe lângă gardă personală, acum eşti şi principalul antrenor pentru lupte din Cittadella.

Dacă privirile lui Dante ar fi fost la fel de ucigătoare ca pumnalele sale, Alessa ar fi sângerat mortal.

— Ai putea *măcar să încerci* să nu ameninţi pe nimeni în după-amiaza asta? l-a întrebat pe Dante, în timp ce aşteptau în sala pentru antrenamente ca

17 *Da, idiotule!* (it.)

18 *Măgar* (it.)

ceilalţi să se întoarcă pentru a doua repriză. Situaţia este destul de dificilă fără să-i mai sperii şi tu.

— Kaleb e un măgar.

Alessa s-a luptat să îşi păstreze o expresie severă pe chip.

— Toată lumea e stresată. Sunt sigură că va deveni mai bun cu timpul.

— Mă îndoiesc, a comentat Dante. Oamenii nu se schimbă.

— Asta nu este adevărat.

— Ba este foarte adevărat. Kaleb s-a născut măgar şi va muri măgar.

— Ei bine, e şi Fonte, aşa că dacă îl răneşti te vor trimite pe continent, în timp ce el va continua să trăiască precum un măgar, iar scarabeii vor ronţăii la oasele tale, aşa că potoleşte-te!

Dante a căzut pe gânduri.

— Transport gratuit. S-ar putea să merite.

Alessa a arătat spre scaunul dintr-un colţ.

Kamaria a ajuns prima, rotindu-şi privirea prin sala aproape goală până când a dat cu ochii de Dante, care şi-a scos o cârpă cu care să-şi lustruiască pumnalele, ignorând în aparenţă tot ce se întâmpla în jur.

— Finestra, a spus Kamaria în loc de salut.

— Kamaria. Mă bucur să te văd.

— Da, sigur. În legătură cu ce a spus Kaleb noaptea trecută despre fratele meu.

Kamaria avea o undă sfidătoare pe chip.

— Nu a… adică nu cred că…

Fata a oftat.

— Nu a fost niciodată genul care să întoarcă spatele unei provocări, dar prietenii lui… Doar că… sunt sigură că a regretat totul de îndată ce şi-a revenit.

— Nu voi pune decizia fratelui tău în cârca ta, dacă

de asta îţi este teamă.

— Nu, nu e asta.

Renata a intrat agitată în sală şi Kamaria s-a întors, lăsând restul lucrurilor nespuse, pentru că Tomo şi ceilalţi Fonţi îşi făcuseră şi ei apariţia.

— Ah, Kamaria! Vino să ni te alături! a spus Tomo, îndrumându-le de la spate într-un capăt al sălii, în vreme ce Renata îşi concentra toată atenţia asupra Alessei, ca un general în ajunul unei bătălii.

Fata s-a străduit să se concentreze, privirile alunecându-i înapoi spre Tomo, care era înconjurat de un cerc de Fonţi.

Renata a urcat pe o bordură de piatră lipită de perete. Deasupra, un păianjen uriaş alerga pe o pânză pe jumătate lucrată, cu fire sclipitoare care ţeseau un model complex. Renata a arătat spre capătul de jos al pânzei.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş trage de firul acesta?

— S-ar rupe, a răspuns Alessa sârguincioasă.

— Corect. Urcă.

Alessa le-a aruncat o privire Fonţilor. Nina şi-a ferit repede ochii.

Odată sus, tânăra a urmat indicaţiile Renatei şi a prins delicat un fir.

— Trage. Încetişor.

Pânza şi-a schimbat forma, dar a rămas intactă în timp ce Alessa trăgea în jos de fir.

Cu colţul ochiului, l-a surprins pe Dante privind cum păianjenul se opreşte din muncă şi se retrage într-un colţ.

— Acum dă-i drumul înapoi, fără să strici nimic.

Această parte era mai dificilă, deoarece presupunea ca Alessa să îşi răsucească degetele pentru a desprinde firul fără să îl rupă, însă în scurt

timp pânza a revenit la forma ei originală.

— Iată, vedeţi? a zâmbit Renata. Puterea unui Fonte este împletită cu sufletul său şi, dacă încerci să o desprinzi, vei afecta fibrele interconectate. Trebuie să extragi îndeajuns din dar pentru a împlini cerinţele acelei părţi din tine care îţi controlează puterea şi apoi să îl eliberezi. Nu este o luptă, este dăruire şi asumare.

Alessa s-a încruntat.

— Cred că înţeleg.

Poate înţelegea.

— Ştiu că eşti agitată. Am fost în locul tău.

Nu tocmai.

— Finestra? a strigat-o Tomo. Le-am spus Fonţilor că voi face eu prima demonstraţie.

Renata a coborât cu un bocănit surd.

Alessa presupusese că aveau să tragă la sorţi care dintre Fonţi avea să fie primul. Nu se gândise la Tomo. Iar el nu adusese vorba despre voluntariat înainte să se afle în mijlocul unei săli pline cu martori, aşa că acum Alessa şi Renata nu mai puteau să se certe fără să-şi dea de gol temerile. Nu aveau de ales: trebuiau să îi urmeze indicaţiile.

Renata a dat şovăitor din cap şi s-a întors spre Alessa.

— Strategia?

Poate că până în acea clipă Renata nu o înţelesese niciodată pe Alessa cu adevărat, dar acum cineva la care *ea* ţinea era în primejdie. Putea să-i simtă teama.

Alessa a recitat din memorie:

— Mâini sigure, respiraţie regulată, atingere delicată, calm interior.

— Cum?

— Doar cu vârfurile degetelor.

— Când vei simţi puterea?

— O controlez şi o încapsulez.

Tomo şi-a întins mâinile, cu palmele în sus, în timp ce Alessa păşea spre el.

Toţi ochii din acea sală erau aţintiţi asupra Finestrei, care îşi scotea mănuşile. Palmele îi erau umede de sudoare.

Şi-a ridicat capul, fără să-l privească însă pe Tomo în ochi. Nu putea să o facă. Gândul că ar fi putut să vadă lumina din ei întunecându-se…

Nu. Nu avea nici măcar să se gândească la asta.

Tomo aştepta.

Cu toţii aşteptau.

Respirând adânc, Alessa şi-a întins vârfurile degetelor spre ale lui Tomo.

Capitolul 20

Chi semina spine, non vada scalzo.
Dacă împrăştii spini, nu umbla desculţ.

ZILE
PÂNĂ LA DIVORANDO: 27

Vântul începuse să urle afară odată cu lăsarea nopţii, dar aerul din camera lui Tomo era la fel de închis ca acela dintr-o criptă.

Rezemat în pat pe un munte de perne, Fontele avea ochii negri ca două lacuri întunecate, în contrast cu pielea lui cenuşie.

Renata s-a întors de la capul lui când Alessa a intrat tiptil.

— Se odihneşte! a avertizat-o ea.

— Nu stau. Trebuia să văd însă…

— Intră, copilă!

Pe chipul lui Tomo a apărut un zâmbet palid şi bărbatul a dat drumul mâinii Renatei.

— Serveşte-ne nişte ceai, te rog, iubire.

Renata i-a aruncat o privire aspră Alessei înainte să iasă din cameră.

— Ia loc, ia loc! Lasă-ţi vina la uşă, i-a spus Tomo. Sunt un bătrân slab şi am întârziat cu unul dintre tratamentele mele. Prea multă agitaţie, atâta tot.

Tomo a bătut patul cu palma, îndemnând-o să i se aşeze alături, dar Alessa a luat loc pe un scaun îmbrăcat în brocart. O fi vrut el să îi arate că nu se teme de ea, dar ei îi era teamă de ea însăşi.

— Nu eşti bătrân, Tomo.

El i-a zâmbit.

— Vârsta este relativă. Când eram de vârsta ta, mi

se părea că un bărbat de patruzeci de ani este aproape de sută.

— Sunt doar fericită că eşti bine. Am crezut că…

Alessa şi-a închis ochii strâns, amintindu-şi cum culoarea i se scursese din obraji.

— Ai fost foarte curajos să te oferi voluntar.

Tomo a ţâţâit din buze.

— Am înrăutăţit lucrurile. Renata mi-a spus că a trebuit să anulezi restul lecţiei.

— Toată lumea îşi face griji pentru tine. Vom reîncepe de dimineaţă, cu forţe proaspete.

— Îmi pare rău.

— Să nu îţi pară. Odihneşte-te. Mă descurc fără tine.

Tomo şi-a coborât pleoapele.

— Ştiu că poţi să o faci. Eşti menită să aduci oamenii împreună, Alessa.

Cu ecoul numelui ei răsunându-i în urechi, Alessa s-a strecurat afară din cameră, ştergându-şi ochii.

— Va fi bine? a întrebat-o Dante.

— Nu ştiu, dar, dacă Fonţii nu erau deja îngroziţi, acum sunt.

— L-ai atins măcar? Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici măcar nu mi-am putut da seama.

— Abia l-am atins. Nu contează. Astăzi ar fi trebuit să îi încurajăm. În schimb, l-au văzut pe ultimul Fonte suferind un atac de cord în clipa în care l-am atins. Voi fi norocoasă dacă-şi vor face apariţia mâine, la antrenamente.

În timp ce urcau pe scări, dinspre bibliotecă s-au auzit plânsete, slabe, dar de neconfundat. Alessa şi-a ridicat mâna spre Dante în chip de avertizare.

— Mă voi oferi voluntar, s-a auzit vocea lui Josef dinăuntru. Tu du-te acasă, la familia ta.

Alessa a încercat să se retragă, făcând paşi mici înapoi, dar s-a izbit de un zid în formă de Dante.

— Şi cum rămâne cu familia *ta?* a întrebat Nina. Ei nu au suferit deja destul?

— Sunt convins că persoana pe care o va alege va fi… bine! a spus Josef, pe un ton liniştitor.

— Bine? Sfârşind ca Tomo sau mai rău?

Nina şi-a tras nasul cu putere.

— Renata a fost o Finestra *bună* şi tot l-a îmbolnăvit. Poţi să-ţi imaginezi ce va face *asta?*

Asta. Alessa şi-a trecut mâinile în jurul mijlocului.

— Sunt mai mare şi mai puternic decât tine. Mă descurc.

— Kaleb ar trebui să o facă. Nimeni nu i-ar duce dorul.

După tonul din vocea ei, Kaleb nu s-ar fi oferit voluntar niciodată. Avea să-şi ia tălpăşiţa înainte ca Alessa să îi mulţumească aceluia care *ar fi făcut-o.*

— O voi face eu.

Ninei i-a tremurat vocea şi Alessa a putut să şi-o închipuie cu uşurinţă ridicându-şi bărbia mică şi ascuţită, cu lacrimi strălucitoare prinse de genele ei de culoarea cuprului. Portretul unei martire.

Dante a dat drumul unui oftat plin de compătimire.

Alessa nu putea să nege unda de invidie care se amesteca în otrava vinii. Sărmana, delicata Nina, al cărei sacrificiu plin de curaj îi făcea pe oameni să vrea să o protejeze.

Nu era cazul Alessei. Lumea o ajuta pe *ea* doar când oferea monede sau pentru că asta era porunca zeilor. Simpatia, bunătatea, dragostea şi prietenia – toate aceste experienţe umane preţioase care făceau viaţa frumoasă – erau menite altor oameni, nu ei.

Fata a încercat să se retragă rapid pentru că se

auzeau paşi apropiindu-se, dar nu avea cum să ajungă în camera ei înainte ca Josef şi Nina să iasă.

Cuplul s-a oprit în loc dinaintea Alessei şi a lui Dante.

— Ah, bună! a spus Alessa. Nu am ştiut că biblioteca este ocupată.

Josef a strâns-o pe Nina de mână.

— Finestra. Cum se simte *Signor* Miyamoto?

— Bine, a dat Alessa din cap. Este bine. S-a trezit şi se simte mult mai bine. Din păcate, are astfel de crize des, iar agitaţia din ultimul timp…

Alessa şi-a muşcat buzele.

— În fine, vă rog să le transmiteţi celorlalţi că vă trimite cele mai bune gânduri, dar că nu va putea să participe la antrenamentele de dimineaţă. Am cerut să se servească masa sus, aşa că nu va fi nevoie să vă pregătiţi pentru cină.

Nina nu voia să o privească în ochi, dar Josef i-a mulţumit şi apoi şi-a dres vocea.

— Ştim că nu este vina ta, a spus el. Nimic din toate acestea. Vreau doar să ştii că nu te învinovăţim pe tine. Eu… eu nu te învinovăţesc.

Alessa a înghiţit un nod.

— Mulţumesc.

Josef a făcut o plecăciune şi a împins-o de la spate pe Nina spre apartamentele Fontelui.

Dacă ar fi putut să coboare scările şi să iasă afară pe poartă, Alessa ar fi mers tot înainte până când ar fi ajuns la capătul insulei Saverio, însă deocamdată biblioteca trebuia să-i fie îndeajuns.

Josef nu o învinovăţea. Pentru ceea ce se întâmplase cu Tomo? Sau pentru Ilsi? Oricum ar fi fost, se învinovăţea suficient pentru amândoi.

Alessa *a* păşit în biblioteca slab luminată, pierdută

în gânduri, şi a fost cât pe ce să se izbească de Kaleb.

Acesta a tresărit, cu ochii mari, ieşiţi din orbite.

— Rahat, ai auzit şi tu?

Tânăra şi-a lipit palma de inima care ameninţa să îi sară din piept.

— Îi spionai?

— Nu, căutam ceva de băut.

Kaleb a ridicat o sticlă de cristal pe care o şterpelise cu siguranţă de pe bufet.

— Dar apoi şi-au făcut apariţia îndrăgostiţii aflaţi sub o stea potrivnică şi eu am rămas prins ascultându-le văicărelile. Tu îi spionai?

— Bineînţeles că nu! a strâns din dinţi Alessa. Îţi interzic să îi ridiculizezi.

— Ah, nu te agita atât!

Rânjetul de pe chip nu i se reflecta în privire.

— Am să termin sticla asta şi am să uit totul.

Înainte să iasă pe uşă, i-a dat un ghiont lui Dante.

Alessa şi-a încleştat pumnii.

— Crezi că îi va şicana?

— Probabil. A fost o durere-n fund din prima clipă în care şi-a făcut apariţia aici. Mă îndoiesc că se va schimba acum.

— Ah, corect, uitasem!

Alessa şi-a dat ochii peste cap.

— Oamenii nu pot să se schimbe.

— Am spus că oamenii nu *se schimbă.*

— E acelaşi lucru.

— Nu tocmai.

Dante a bătut uşor în dulap.

— Nu mi-ai spus că e o rezervă de bunuri ascunsă aici.

— Cele mai multe sticle sunt pur şi simplu vechi, şi nu în sensul bun.

— *Chi ha bisogno s'arrenda*[19]*,* a comentat el făcând cu ochiul.

Alessa şi-a scuturat capul cu un zâmbet slab, zicându-şi că trebuia să se intereseze ce însemna asta. Cum era prea agitată ca să stea jos, a apucat una dintre scările mobile şi a început să urce.

Simţind mişcare jos, şi-a coborât privirea spre Dante.

— Încerci să te uiţi pe sub fusta mea?

— Nu te flata. Mă asigur că nu se clatină scara şi că nu cazi în fund. Nu prea am chef să te prind.

— Ah, Dante! a gângurit Alessa. Tu *chiar* ştii cum să faci să tresalte inima unei fete.

Dante a rânjit.

— Dacă aş fi încercat să îţi fac inima să tresalte, ai fi ştiut-o.

Alessa a aruncat o carte, ţintindu-i faţa iritant de frumoasă, deşi ştia că avea să o prindă.

— *Asediul din Avalin,* a citit Dante, ţinând scara la locul ei cu piciorul, ca să poată deschide cartea.

— Ei bine, asta încapsulează perfect atmosfera din această seară, a comentat ea, încreţindu-şi nasul.

Dintre toate cărţile care existau în Cittadella, a ales o consemnare despre un Divorando peste care Saverio aproape că nu reuşise să treacă.

— Finestra care a intrat în panică, aşa-i?

— Da. A fugit înapoi în oraş şi a încercat să se ascundă. Fortezza a fost străpunsă, pe străzi au curs râuri de sânge, sute de oameni au fost masacraţi înainte ca Fontele lui să îl convingă să se întoarcă pe creastă. Ah, şi te sfătuiesc să sari peste capitolul şapte.

Dante a dat imediat la capitolul şapte, pentru că ce altceva ar fi putut să facă Dante?

---

19 Proverb italian, cu sensul *„Calul de dar nu se caută la dinți".*

— *Orfanii lăsaţi în urmă.* Nu se compară cu cascadele de sânge sau ce ai mai zis tu. Dacă sunt *orfani* înseamnă că au avut cel puţin norocul să supravieţuiască.

— Şi să supravieţuieşti este întotdeauna de preferat?

— Ai şi tu dreptate.

— Nu este cel mai rău capitol, ci cel mai trist. Au grupat copiii mici în mai multe case, apoi, în câteva luni, cei mai mulţi au încetat să mai plângă şi au refuzat să mai mănânce.

Alessa a clipit din gene, ca să-şi alunge lacrimile.

— Unui singur grup i-a mers bine.

Alessa a coborât treptele, întorcându-se ca să se rezeme de scară, însă Dante era prea înalt şi prea aproape de ea, aşa că a rămas pe ultima treaptă şi s-a ridicat pe vârfuri, de parcă el nu avea să observe că dintr-odată crescuse cu aproape trei centimetri.

Ochii lui Dante au strălucit descoperind-o brusc mai înaltă şi a făcut un pas înapoi.

— Şi?

Fata a coborât ultima treaptă.

— Şi?… Ah, copiii. Da. Fata care avea grijă de ei îşi pierduse întreaga familie în timpul asediului, aşa că i-a ţinut în braţe tot timpul. Le-a cântat, i-a legănat, le-a vorbit. În cea mai mare parte a timpului i-a ţinut doar în braţe. A fost îndeajuns. Toată lumea a crezut că aveau nevoie de mâncare şi de adăpost, dar cei mai mulţi aveau nevoie de atingere. Fără ea, ceilalţi micuţi au renunţat la luptă, pur şi simplu.

Dante şi-a muşcat buzele.

— Şi tu ştii ce au simţit.

Alessa s-a înroşit.

— Nu întru totul, dar pot înţelege. Atâta tot.

Dante şi-a bătut cu volumul în palmă.

— Se întâmplă de fiecare dată, *indiferent* de persoana pe care o atingi?

— Da, din câte îmi pot da eu seama, a râs Alessa, strident şi cu amărăciune. Ironic, nu-i aşa? Aş *ucide* ca să pot strânge mâna cuiva, dar dacă aş face-o, persoana aceea ar muri.

— Şi toată izolarea aceasta de care eşti înconjurată ar trebui să te facă să apreciezi divina legătură sau ceva de genul?

— Da. Relaţiile anterioare ale Finestrei sunt întrerupte pentru a putea evita distragerea atenţiei, pentru a ne păstra inima pură şi pentru a ne putea dedica trup şi suflet misiunii care ne aşteaptă. Ar trebui să învăţ să apreciez legăturile, fiind văduvită de oricare dintre ele.

— Sună contradictoriu.

— A funcţionat. Mă simt extrem de dornică să am un Fonte.

Dante şi-a încruntat sprâncenele.

— Te-ai ales cu un târg extrem de prost, Finestra.

— Alessa, a murmurat ea.

Cuvintele aveau un gust straniu, stânjenitor şi străin pe buzele ei.

— Numele meu este Alessandra Diletta Paladino.

— Parcă nu trebuia să ai un nume.

— Nu trebuia nici să îmi ucid Fonţii sau să am un băiat la mine în cameră.

Dante şi-a fluturat mâna spre perete.

— Ai de gând *să le spui?*

— Poate că ar trebui să o fac. Măcar aşa ar şti ce nume să blesteme. Dar nu o voi face.

— De ce îmi spui mie?

— Nu ştiu.

Alessa s-a afundat într-un fotoliu şi a strâns un pui de pernă la piept.

— Presupun că m-am săturat să fiu doar un titlu, şi nu o persoană. Te rog doar să nu-mi rosteşti numele când am putea fi auziţi.

Dante a cercetat-o, gânditor.

— Alessandra. Protectoarea aleasă de zei.

— De unde ştii asta?

— De la prea multă religie în copilărie.

Alessa ştia cum e asta.

— Părinţii tăi erau devotaţi?

— Nu!

Expresia de pe chipul lui Dante s-a întunecat.

— Ei bine, numele meu se traduce aproximativ prin *cea îndrăgită de zei, protectoarea curajoasă a umanităţii.* Dea trebuie să fi simţit că nu are de ales după ce părinţii mei m-au pricopsit cu un aşa nume.

— Familia ta vine vreodată în vizită? a întrebat-o Dante.

— Sunt Finestra, ai uitat? Eu nu am familie.

— Nu, *Alessa,* nu am uitat.

Numele ei, desprins de pe buzele lui, a înfiorat-o.

— Deci. Familia ta. Ai avut o familie.

Alessa a oftat.

— Da, am avut o familie. Presupun că încă am, depinde cât de pios eşti.

— *Ei* sunt pioşi?

— Părinţii mei, da. Nu au mai vorbit cu mine din ziua în care am plecat. Sunt buni credincioşi.

— Şi părinţi de rahat.

— Nu eşti corect.

Dante nu părea convins.

— Ai fraţi?

— Am – *am avut* – ah, uită! *Am* un frate geamăn pe

nume Adrick. Uneori îmi aduce lucruri sau stă de cealaltă parte a zidurilor grădinii şi vorbeşte cu mine, chiar dacă este interzis.

— Deci viaţa ta… a fost bună? Adică pari atât de…

Dante a ezitat, căutându-şi cuvintele, fluturându-şi mâna prin aer ca şi cum ar fi frunzărit un dicţionar mental.

— Singură. De parcă i-ai duce dorul.

— Îmi este dor. Îmi lipseşte atât de mult familia mea, încât mă simt de parcă mi-ar fi fost smuls ceva din piept, a recunoscut ea, coborându-şi privirea. Tata îmi spunea că sunt pisicuţa lui, pentru că nu puteam să rezist îmbrăţişărilor, a adăugat Alessa şi a râs trist. Am fost *prea* iubitoare uneori. Îl făceam de ruşine pe Adrick pentru că încercam să îl ţin de mână în faţa prietenilor lui.

— Trebuie să fi fost un şoc pentru tine.

— Să devin Finestra a fost ca şi cum m-aş fi înecat. Îţi trăieşti viaţa, zi după zi, fără să bagi de seamă aerul din plămâni, apoi – brusc – eşti scufundat într-o apă adâncă şi aerul devine cel mai de preţ dar, cel despre care n-ai ştiut niciodată că ţi-a fost oferit ori că ţi s-ar putea lua.

— Nu sunt sigur că eu aş observa.

— Asta este trist.

Dante a ridicat din umeri.

— Atunci mi-aş dori să fi fost tu Finestra. Ai fi avut tot spaţiul personal din lume, o bătălie legendară şi izolare cât cuprinde. În mod clar, zeii au pierdut un candidat perfect.

Tânărul a râs înfundat, fără strop de veselie.

— Zeii nu mă vor.

Alessa nu ştia cum ar fi putut să răspundă.

— Deci tu îmi ştii tot numele, dar eu încă nu îţi

cunosc numele *de familie?*

— *Numele de familie?* a articulat Dante, cu o sclipire în ochi. *Luce mia,* tu nu îmi ştii nici măcar numele.

— Ia stai!

Alessa s-a ridicat.

— Dante nu este numele tău *adevărat?*

— Este numele meu, doar că nu este numele meu *mic.*

Pe buzele lui Dante a înflorit o urmă de zâmbet şiret în timp ce Alessa se trăgea mai aproape.

— Atunci care este numele tău mic?

Dante a zâmbit.

— Nu spun.

— De ce nu? l-a întrebat Alessa plină de indignare. Doar ca să mă şicanezi?

— Bineînţeles că nu. Deşi faptul că te şicanez este un bonus.

— Fac pariu că este un nume îngrozitor, ca Eustice, de exemplu. Poate că am să te strig aşa până când îmi vei spune.

Dante a pufnit.

— Strigă-mă cum vrei tu. Dar nu te aştepta să-ţi răspund.

— Cum se zice măgar în limba veche?

— *Stronzo.*

— Bastard?

— *Bastarda.*

Dante a luat-o legănat spre uşă.

— Să ţi le notez pe ceva?

— Sunt sigură că-mi vor fi de folos.

Dante i-a ţinut uşa, ca să poată ieşi ea prima. Un *bastarda,* dar şi un gentleman.

Capitolul 21

Chi pecora si fa, il lupo se la mangia.
Cel care se preschimbă în oaie va fi mâncat de lupt

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 26

Insula a început să se zguduie la micul dejun, de parcă şi ea ar fi fost cuprinsă de teamă. Al doilea cutremur a trimis-o pe Alessa înapoi sus, plină de suc de portocale şi bombănind la adresa zeităţilor care *ar fi putut* să trimită mesaje alcătuite din nori şi curcubeie! Dar, nu! Ah, nu! Zeii ţineau să se folosească de dezastre naturale ca să numere clipele pe care le mai aveau.

Până a ajuns ea în sala de antrenamente, cu haine curate pe ea, zguduiturile încetaseră, dar acum Crollo părea determinat să toarne un întreg ocean din cer. Alessa s-a pus pe treabă şi a început să aranjeze pernele pe care le adusese cu ea ca să facă spaţiul mai puţin ameninţător – şi să împiedice eventuale accidente –, deşi nu putea să facă nimic în privinţa bubuiturilor înfricoşătoare ale furtunii.

În pantalonii ei sport, strâmţi şi cafenii, Kamaria stătea sprijinită de perete, afişând o plictiseală degajată, chiar dacă se tot juca cu şireturile de la bluza lăsată pe afară. Nina era în spatele lui Josef, imitându-i subtil toate mişcările, ca mareea care răspunde lunii. Rozul pal al rochiei pe care o purta era diferit faţă de ţinuta ei albă obişnuită, deşi nu cu mult.

Dispreţul afişat în mod obişnuit de Kaleb se topise în posomorâre ursuză şi, în cazul în care nu era clar ce părere avea despre faptul că se afla acolo, alesese să se îmbrace în negru din cap până în picioare. Cu tălpile

bine înfipte în podea şi braţele încrucişate, se uita urât la toţi cei care îndrăzneau să arunce o privire în direcţia lui.

Saida a fost prima care a întâlnit ocheada cercetătoare a Alessei şi a păşit în faţă. Îmbrăcată ca şi când culorile strălucitoare ar fi putut alunga aerul greu, încărcat de pesimism, fiecare volan al fustei pe care o purta era mai aprins decât celălalt şi avea ochii machiaţi cu fard albastru. Nuanţa se asorta perfect cu eşarfa pe care şi-o legase în păr, probabil pentru a nu o incomoda când avea să-şi folosească puterile.

— Am putea sta jos, dacă preferi! a spus Alessa, arătând spre puii de pernă împrăştiaţi pe podea.

Saida s-a îndreptat şi a privit-o pe Alessa fix în ochi.

— Mulţumesc, dar prefer să am loc de mişcare.

Pentru a putea fugi.

Alessa şi-a scuturat degetele, încercând să-şi facă sângele să circule, deşi ultima grijă pe care o aveau Fonţii era o mână rece.

Dintr-un colţ, Renata privea cu atenţie, mişcându-şi buzele odată cu litania şoptită: „delicat, uşor, cu grijă”, care se potrivea cu refrenul din capul Alessei.

Avea mâinile atât de asudate, încât se îndoia că ar fi putut să le strângă pe ale Saidei, aşa că, atunci când aceasta şi-a plecat temător fruntea, Alessa şi-a îndoit degetul mare şi pe cel arătător în jurul încheieturii Saidei, cuprinzând-o ca o brăţară.

Puterea i s-a trezit tumultuos, ca un curent care îi traversa corpul, lacom, tânjind după ceva ce i se refuzase timp îndelungat. Era prea mult, prea repede.

Saida a oftat şi Alessa i-a dat drumul. Avea nevoie de o secundă.

— Îţi mulţumesc, Saida. Mă voi întoarce la tine.

Josef?

Acesta adusese un pahar cu apă pe care Alessa să încerce să îl îngheţe şi se gândise să îl lase jos, ca să nu sfârşească în cioburi împrăştiate peste tot.

Alessa a strâns mâinile reci şi catifelate ale lui Josef şi şi-a fixat privirea asupra paharului cu apă. Acesta nu s-a schimbat în niciun fel. Un fior i-a zguduit pieptul Alessei şi apoi a început să i se propage spre extremităţile corpului. Ar fi putut să fie darul lui Josef sau panica pe care o simţea din ce în ce mai acut.

Josef a rezistat mai mult decât Saida, şoptind insistent printre dinţii încleştaţi că era bine, de parcă s-ar fi temut că avea să i se facă rău dacă şi-ar fi deschis gura.

Era abia prima zi. Aveau timp.

Puţin timp.

Nu destul.

Kamaria a păşit spre ea, cu o lumânare înfiptă într-un sfeşnic din metal.

— Am adus recuzită.

Vocea îi era melodioasă, dar flacăra tremura. Kamaria a aşezat-o pe podea şi a apucat mâinile Alessei, care nu putea să şi le elibereze.

Avea să o rănească pe Kamaria, sau şi mai rău…

Concentrează-te! S-a pălmuit mental. A respirat adânc şi şi-a subjugat puterea până când nevoia nesăţioasă s-a domolit. Apoi – abia apoi – a încercat să atingă scânteia din puterea Kamariei. Aceasta i-a atins mintea, dansând ca o flacără în adierea brizei, dar Alessa nu a putut să o prindă.

Renata îi spusese să se gândească la o cântăreaţă – adevărul era că Alessa începea să piardă şirul metaforelor –, dar încercarea ei de a-şi folosi puterea semăna mai degrabă cu aceea de a-ţi aminti o melodie

uitată sau cu senzaţia că un cuvânt îţi stă pe vârful limbii. Era acolo, înlăuntrul ei, şi o parte din ea ştia cum ar fi trebuit să funcţioneze, dar cu cât încerca mai tare, cu atât era mai greu să o stăpânească.

Kamaria şi-a slăbit strânsoarea suficient cât Alessa să se poată retrage, amândouă respirând uşurate. Tremurând uşor, Kamaria a făcut o plecăciune elaborată, cu un zâmbet mândru pe buze.

Nu se întâmplase nimic cu lumânarea.

Trei Fonţi, niciun rezultat.

Alessei i-au alunecat pe spinare fiori reci Fusese atât de îngrijorată că ar fi putut să îi ucidă pe Fonţi, încât nu se gândise la toate posibilităţile îngrozitoare în care aceştia trăiau, dar ea nu era capabilă să le canalizeze puterea.

Kaleb şi-a târât picioarele până la ea, arătând atât de încordat încât ar fi putut să se frângă în două dacă Alessa ar fi făcut vreo mişcare bruscă. Avea mâini mari şi reci – o observaţie caraghioasă, dar a fost primul lucru pe care l-a remarcat înainte de a-şi deschide complet mintea. Un curent electric i-a străbătut braţele, iar Alessa s-a desprins cu un oftat.

Fontele s-a aplecat, strângându-şi mâna.

— La naiba, *a durut!*

— Îmi pare rău! a spus Alessa.

Printre degete îi jucau fulgere.

— Nu am vrut să…

— E rândul tău, Pistruiato! a mârâit el la Nina, care se ascundea în spatele lui Josef, şoptind o rugăciune către Dea. Hai odată! Gândacii monstruoşi şi diabolici se apropie.

— Eşti un tiran, Kaleb!

Nina şi-a lăsat mâinile în jos, ochii lucindu-i cu lacrimi de furie. A plâns tot timpul, bocetele ei

scuturându-le pe amândouă în vreme ce Alessa încerca să menţină o legătură uşoară. Nici măcar nu a încercat să folosească darul Ninei pentru denaturarea materiei. Pas cu pas. Nina trebuia să se simtă în siguranţă înainte să aibă vreo şansă să fie un Fonte util.

După încă o rundă despre care cel mai bun lucru care se putea spune era că „nimeni nu a murit”, Kaleb a declarat sesiunea închisă şi a luat-o spre ieşire, aruncând priviri urâte tuturor celor care îndrăzneau să se uite spre el.

Alessa l-a lăsat să plece. Ar fi fost în stare să dea foc la citadelă dacă ar fi încercat să-i ţină un discurs moralizator.

Ceilalţi l-au urmat îndeaproape, doar Kamaria a rămas în urmă.

— Aş putea să te rog ceva?

— Desigur.

— Finestra şi Fontele au puterea de a ierta pe cineva vinovat de înaltă trădare?

Alessa i-a aruncat o privire cercetătoare.

— Nu îţi face griji, nu sunt o criminală în serie sau ceva de genul. Mă refer la fratele meu. Ştiu ce crede toată lumea, dar Shomari nu este un dezertor, jur. După cum îţi spuneam, nu refuză nicio provocare, iar prietenii lui l-au provocat să se strecoare pe o navă. Nemernicii au fugit când s-a trezit echipajul şi fac pariu pe orice că Shomari a încercat să se ascundă ca să nu dea de necaz, apoi a intrat în panică atunci când ambarcaţiunea a părăsit portul, şi uite-aşa a devenit în ochii tuturor un dezertor. Nici măcar nu a luat nimic cu el.

Alessa a răsuflat prelung.

— Mi s-a spus întotdeauna că dezertarea este o crimă de neiertat, însă nu ştiu – poate că depinde de

circumstanţe.

— Spre exemplu, dacă sora făptaşului ar fi Fonte?

Era tentant pentru Alessa să spună da, să îşi asigure un candidat puternic, însă nu ar fi putut să se folosească de fratele Kamariei pentru a o şantaja şi adevărul era că nu ştia răspunsul la acea întrebare.

— Poate. Nu pot promite nimic.

— Înţeleg. Îmi pare rău că nu îţi uşurăm situaţia.

Alessa a încercat să îşi şteargă discret ochii în timp ce Kamaria părăsea şi ea sala.

— Să nu zici nimic! s-a răstit ea la Dante, care o urmărea mult prea îndeaproape.

— Nu aveam de gând.

Fata şi-a tras nasul.

— Sunt cu toţii în viaţă.

— Sunt.

— Saida are o atitudine bună. Josef este de treabă. Kamaria este puternică şi îmi pare motivată. Kaleb a fost… ei bine, Kaleb a fost Kaleb.

— M-am distrat privindu-l cum se chinuie.

Alessa l-a privit cu reproş.

— Fii de treabă.

— Nu sunt de treabă.

— Eu cred că, de fapt, s-ar putea să fii.

Dante arăta profund ofensat, lucru care Alessei i s-a părut atât de amuzant, încât a început să râdă, nemaiputându-se opri, până când i-au dat lacrimile şi nu a mai ştiut dacă râdea sau plângea.

Dante arăta din ce în ce mai îngrozit, dar Alessa nu ar mai fi putut să se oprească pentru nimic în lume.

— Ăă, eşti bine? a întrebat-o el.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine! i-a răspuns printre hohote. Inigo?

— Greşit.

— Alberto?

— Nici.

Garda ei de corp i-a ţinut uşa deschisă.

— Ranieri?

— Nici măcar pe aproape.

— Julian? Amadeo?

— Bine, *piccola*[20], ţi-ajunge pe ziua de azi.

Pe durata antrenamentelor, ploaia se preschimbase într-un potop. Apa se scurgea prin burlanele din curte, iar palele puternice de vânt loveau cu perdele de ploaie din părţi, astfel încât trecerea acoperită nu mai oferea nicio protecţie.

Alessa şi Dante au răzbit prin ploaie până la scări, unde ea a auzit un grup de servitori contrazicându-se în privinţa celei mai rapide căi de a scăpa din bucătărie. Dacă Cittadella, care era cocoţată în vârful oraşului, era atât de inundată, Alessa nu voia să se gândească prin ce treceau toţi ceilalţi.

— Să o rupem la goană? l-a întrebat Alessa pe Dante.

Dante şi-a ridicat privirea spre cer, cu picături de apă alunecându-i din păr. Aveau să se ude până la piele, indiferent de ce alegeau.

— Haide!

Alessa şi-a apucat marginea fustei şi a luat-o la goană prin ploaia torenţială. Abia dacă putea să distingă ceva prin apa care se prelingea pe faţă, dar a ţinut să scoată limba la statuia lui Crollo când a trecut pe lângă edificiu.

Un bubuit zgomotos şi cineva s-a izbit de ea.

— Ce…

Dante a împins-o de la spate în timp ce ceva se prăvălea la pământ în spatele lor. Statuia. Bucăţile de

20 *Micuţo* (it.)

marmură s-au împrăştiat prin curtea inundată.

Alessa s-a împiedicat, dar nu a căzut. Dante îi strângea braţul ca într-o menghină şi a reuşit să o tragă spre scări.

— Nu se va prăvăli *din nou,* a spus ea, zbătându-se să scape din strânsoare, dar mâna lui Dante era ca o cătuşă de fier. Nu ai voie să o atingi pe Finestra, prostuţule! Cutremurul s-a terminat.

— Nu a fost niciun cutremur. Iar acela nu a fost un accident.

Alessa a încercat să se întoarcă.

— Ai văzut pe cineva?

— Abia dacă am văzut în general.

Dante i-a dat drumul când au ajuns la scări, îndepărtându-şi părul umed care i se lipise de frunte.

Şi-a scuturat stropii de pe degete şi apoi a arătat spre faţa Alessei.

— Sângerezi.

— Ce?

Alessa şi-a atins obrazul.

Tânărul a apucat-o din nou de cot, îndemnând-o să înainteze, dar fustele ei îmbibate de apă i se tot încurcau printre picioare, lipindu-se laolaltă.

— Of, preaslăvită Dea! *Stai* aşa!

Alessa şi-a smuls braţul din strânsoarea lui Dante şi şi-a desfăcut fusta, strângând materialul ud în braţe. Colanţii de un verde-închis pe care îi purta erau aproape la fel de groşi ca o pereche de pantaloni, iar ghetele din piele – care fuseseră probabil distruse – îi ajungeau până deasupra genunchilor.

Dante şi-a coborât privirea şi apoi şi-a ferit-o imediat.

— Ah, te rog! a zis Alessa. De parcă nu ai văzut niciodată picioarele unei femei.

— Mergi şi gata! a instruit-o el ursuz.

Odată ajunşi în apartament, Alessa s-a grăbit să meargă în baie, ca să îşi examineze rana. Tăietura pe care o avea la tâmplă, graţie unui ciob rătăcit de marmură, era dreaptă, lungă cât degetul ei, şi relativ umflată. Nu cerea copci, slavă zeilor – pentru că ar fi trebuit să facă operaţiunea ea însăşi şi probabil ar fi leşinat. Mai întâi urechea, acum faţa. În ritmul acesta avea să arate ca o Finestra răvăşită de război înainte să înceapă Divorando.

Dante s-a apropiat de ea.

— Am găsit un unguent. Stai nemişcată.

Şi-a ridicat degetul şi Alessa a făcut un pas în spate, împiedicându-se de comodă şi aterizând în cele din urmă în cadă.

— Ţi-ai pierdut minţile? s-a răstit ea. Nu poţi *să-mi atingi pielea,* pentru că *ai să mori.*

— A, da, a zis el, clipind. Ţine! a adăugat şi i-a aruncat crema în braţe.

O durea spatele, îi pulsa tâmpla şi cu siguranţă arăta ridicol cu picioarele atârnate peste marginea căzii şi degetele ridicate în sus. Dante în schimb, în loc să-i amintească de un şoarece înecat, arăta superb, cu păr ondulat, cămaşa albă străvezie lipită de piept şi pantalonii… Nu, *nu* avea să se uite la pantalonii lui.

Alessa i-a aruncat o privire urâtă în timp ce desfăcea dopul.

— Tu râzi cumva de mine? l-a întrebat. Crezi că cineva a încercat să mă ucidă *din nou* şi râzi?

Dante şi-a astupat gura cu pumnul.

— Cineva încearcă să te ucidă de când te cunosc.

Alessa a aruncat tubul de alifie, ţintindu-i capul, dar el l-a prins.

— Am putea să ne punem de acord ca, de acum

înainte, când îţi spun să-ţi mişti fundul, să o faci fără să stai la discuţii?

— Fie! Am putea să ne punem de acord că, dacă fac asta, să nu mă târăşti de colo-colo? Finestra nu trebuie bruscată.

— De acord!

Dante a fluturat tubul cu alifie pe dinaintea ei.

— Ai terminat cu ăsta?

Alessa s-a sprijinit în coate, mijind ochii la încheietura lui Dante. Cercetând cele două săbii încrucişate, cercul subţire alcătuit din litere mici care le înconjura – semnul care arăta că este un criminal, un ucigaş. Semnul *decolorat.*

Dante şi-a coborât mâna, dar Alessa văzuse deja dovada.

— E fals, a rostit ea. Te-ai însemnat *tu singur!*

Capitolul 22

Si dice sempre il lupo più grande che non è.
Lupul din poveste este întotdeauna mai mare decât în realitate.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 26

Lui Dante i-a pierit zâmbetul de pe chip.

— De ce?

Alessa s-a ridicat pe brânci din cadă.

— De ce te-ai preface că eşti un criminal? Un proscris?

— De ce îţi pasă?

Dante a trântit alifia pe blat şi a ieşit din baie.

Lăsând o dâră udă în urma ei, Alessa a alergat după el.

— Încerc să te înţeleg.

— Asta-i prima ta greşeală.

— Dacă nu eşti însemnat, nici măcar nu ai nevoie de un permis pentru a intra în Fortezza, aşa că de ce ai venit să lucrezi pentru mine?

Nu voia – sau nu putea – să se uite la ea.

— Pentru că bărbaţii fac lucruri stupide când femeile plâng?

— Nu-i îndeajuns. M-ai minţit.

Dante s-a răsucit spre ea, cu ochii aprinşi.

— Tu m-ai găsit pe *mine,* mai ţii minte? Şi, însemnat sau nu, *sunt* un proscris. Nu am casă, nu am familie, nu am prieteni.

— Ţi-am spus…

Alessa s-a oprit, simţindu-se brusc ameţită.

— Am crezut că înţelegi sentimentul, dar tu nu ai ucis niciodată.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău. Poate că doar nu am fost prins.

— Care este adevărul?

— Nu i-am salvat. E acelaşi lucru.

Dante şi-a aţintit ochii în podea, cu mâinile înfipte în tecile pumnalelor, de parcă armele ar fi fost singurul lucru care îl ancorau.

Alessa nu putea să rămână supărată când arăta atât de pierdut.

— Părinţii tăi?

— Cu ei a început.

— Ca să ştii, mă pricep mai bine să ascult decât să fiu Finestra.

— Nu ai nevoie de povestea mea urâtă.

— Ce mai contează o tragedie în plus?

Alessa a ridicat delicat din umeri, o mişcare riscantă, care i-a câştigat însă un început de zâmbet.

— Eu ţi-am spus-o pe a mea, a zis ea cu un început de tachinare în glas.

Dante s-a întors spre uşile spălate de ploaie de la balcon, cu pumnii strânşi şi gura încleştată. Alessa se pregătea să-l lase în pace când, în cele din urmă, a vorbit:

— Au fost ucişi de o gloată. Oameni pe care îi cunoşteam de-o viaţă s-au întors împotriva lor, i-au târât în stradă şi i-au bătut până când i-au ucis.

Alessa s-a cutremurat.

— De ce? Ce ar fi putut să…

— *Nimic!* a izbucnit Dante. Nu au făcut *nimic* ca să merite asta.

— Nu, bineînţeles că nu! s-a grăbit Alessa. Nu am vrut să…

— Nu au fost perfecţi, dar nimeni nu merită aşa ceva.

— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu nu pot să-mi închipui de ce ar face cineva un lucru atât de sinistru, fără motiv.

— Ah, sunt sigur că au avut *motive*! Oamenii au întotdeauna motive. Oamenii pot justifica orice dacă îşi doresc cu adevărat.

— Îmi pare foarte rău. Câţi ani aveai?

— Destui.

Furia din vocea lui Dante era îndreptată asupra lui însuşi, nu asupra ei, dar a făcut-o oricum să tresară.

— Câţi?

— Doisprezece. Dar eram mare pentru vârsta mea. Puternic. Aş fi putut să lupt, aş fi putut să le ofer o şansă să scape. Şi nu am făcut-o.

Vocea lui Dante suna atât de goală încât părea să înghită tot aerul din cameră.

— M-am ascuns. Am auzit totul şi nu am făcut nimic.

— Nu a fost vina ta.

— Bineînţeles că a fost.

Dante şi-a trecut mâna prin păr.

— Erai un *copil.*

— Iar ei erau familia mea. Ar fi trebuit să mor *cu* ei.

Nu era nimic de spus. Chiar dacă Alessa ar fi găsit cuvintele potrivite, nu ar fi putut să ajungă la el, aşa cum era, închis în sine însuşi. Şi ştia, fără urmă de îndoială, că, dacă ar fi spus ceva greşit, ar fi frânt legătura fragilă pe care Dante o îngăduise.

Cât de crud era că, atunci când împărtăşeai durerea cuiva, nu puteai să i-o şi alini. În fizică existau reguli şi forţe, reacţii egale şi opuse, exista o balanţă. Dar emoţiile nu se supuneau regulilor şi, chiar dacă empatia o învăluia ca o cuvertură grea, nu îl ajuta pe el cu nimic. Indiferent de cât de mult era dispusă să ducă,

nu putea să îi uşureze povara. Nici măcar mâinile ei, care furau putere şi viaţa însăşi, nu puteau să îi ia din suferinţă.

Aşa că nu a rostit niciun cuvânt, dar nici nu a plecat. S-a tras aproape şi i-a dăruit fărâma de sprijin pe care i-o putea oferi prin simpla ei prezenţă.

Dante îşi ţinea privirea aţintită asupra oraşului înecat de ploaie de jos, dar Alessa ştia că nu vede în fapt nimic din el dinaintea ochilor.

În zilele care au urmat, au fost mai multe crispări de durere decât hohote de plâns, însă după o săptămână de antrenamente Fonţii încă tresăreau de fiecare dată când Alessa se apropia de ei.

Tomo îşi recăpătase în mare parte puterile, dar continua să o urmărească de la o distanţă sigură pe Alessa, care folosea cu rândul puterile tuturor Fonţilor, inclusiv pe ale Ninei. Remodelarea materiei îi dădea însă un sentiment neplăcut, care-i întorcea stomacul pe dos, de parcă legile fizicii s-ar fi luptat împotriva unei forţe atât de nenaturale.

La finalul unei după-amiezi extrem de lungi, Fonţii şi Alessa s-au aşezat în jurul mesei din salon, pleoştiţi ca nişte flori în mijlocul deşertului. Tomo şi Renata li se alăturaseră pentru o cină liniştită cu carne albă de peşte în sos de lămâie – calitatea hranei din Cittadella se îmbunătăţise *cu siguranţă* de când veniseră Fonţii – şi nici măcar ei nu încercau să întreţină conversaţia, răspunzându-i doar Saidei care întreba cu inima îndoită despre reţete de familie. Tomo se învigorase puţin, arătându-se fermecat de felul în care fata îşi explica proiectul. Şi el ştia surprinzător de multe lucruri despre gătit. Însă, dacă Tomo a înşirat un număr de feluri din care Saida să îşi aleagă, Renata n-a făcut decât să

zâmbească vag şi să promită că se va gândi la ceva mai târziu, în vreme ce toţi ceilalţi se simţeau uşuraţi că nu erau obligaţi o vreme să-şi adune energia pentru a vorbi.

În timp ce Tomo şi Saida dezbăteau folosirea făinii de orez în defavoarea gelatinei pentru prepararea unui desert, Kamaria privea cu ochi goi cel mai apropiat sfeşnic. Puterile ei făceau flăcările să crească şi să se micşoreze într-un ritm leneş, de parcă focul însuşi ar fi respirat, împrăştiind fum spre Kaleb. Fie nu observa, fie alesese să ignore suspinele lui cu înţeles.

În cele din urmă, conversaţia s-a dizolvat în tăcere.

— Cred că s-ar putea să fie timpul pentru o pauză, a zis Tomo, bătând cu noul lui baston în scaun.

Alessa a fost cât pe ce să ţipe. *O pauză?* Ziua ar fi trebuit să se încheie!

— E vorba despre ceva anume ce ar trebui să exerseze acum? l-a întrebat Renata. Toată lumea arată puţin obosită.

— Am cerut dulciuri, a încercat Saida. Poate că un pic de zahăr ne va ajuta să răzbim.

— Eşti foarte conştiincioasă, draga mea, a spus Renata. Dar, Tomo, cred că este suficient pentru azi.

— Îmi cer scuze, a răspuns Tomo. Nu m-am exprimat clar. Nu am vrut să spun pe ziua *de azi,* ci voiam să sugerez ca mâine să fie o zi întreagă de odihnă.

Renata s-a încordat.

— Nu cred că asta este înţelept.

— Odihna este esenţială când te antrenezi, la fel cum este esenţial somnul când înveţi. O zi de odihnă, cu rugăciuni şi timp petrecut alături de familie ne va înzdrăveni pe toţi, plus că nu mă pot gândi la un mod mai bun de a ne motiva războinicii decât acela de a le

reaminti pentru ce luptă. Şi apoi, Mastro Pasquale vine de dimineaţă, aşa că Finestra va fi ocupată să pozeze pentru portretul ei oficial.

Alessa nu a fost singura care a aruncat o privire furişă spre şirul de portrete de pe perete: Duo Divino de-a lungul secolelor, surprinşi în picturi pe pânză, privindu-i cu solemnitate. La prima vedere, oamenii înfăţişaţi în tablouri păreau să aibă puţine lucruri în comun, având diferite mărimi, forme, culori ale pielii şi sexe. Un lucru *aveau* însă în comun, şi anume faptul că fiecare Finestra făcea pereche cu un Fonte.

Ei bine, cel puţin Mastro Pasquale, care fusese profesoara de artă a Alessei în primii ei ani ca Finestra, era destul de talentată încât să adauge un Fonte mai târziu, astfel încât să pară că pozaseră împreună. Ar fi fost cu siguranţă o poveste amuzantă pe care ghizii să o împărtăşească viitorilor vizitatori ai citadelei. Asta, bineînţeles, dacă Alessa reuşea să găsească un Fonte alături de care să iasă triumfătoare din Divorando, aşa încât Cittadella să fie încă în picioare peste o lună.

Renata şi-a masat tâmplele.

— Presupun că am putea termina prima jumătate acum, într-adevăr, aţi putea să vă luaţi cu toţii o zi liberă.

Decizia părea să fie una dureroasă pentru Renata.

— Însă vă aştept pe toţi cu o oră mai devreme a doua zi, pregătiţi să daţi tot ce aveţi mai bun. Şi sper că veţi alege cu toţii înţelept cum să vă petreceri ziua liberă.

Cu o privire ostilă la portrete, Renata s-a ridicat înconjurată de fustele ei vişinii şi l-a ajutat pe Tomo să se scoale, în timp ce acesta îşi flutura mâna, mulţumind.

— Ei bine, a răsuflat Saida după ce au ieşit, asta

merită cu siguranţă sărbătorit. Sunt bucuroasă că m-am răsfăţat cu nişte *cannoli* asortaţi de lux, glazuraţi cu ciocolată.

De sub scaunul Saidei şi-a făcut apariţia ca prin magie o cutie cu produse de patiserie şi toţi Fonții s-au servit imediat cu poftă.

Josef, Nina şi Kamaria şi-au luat porţia de desert la pachet. Kaleb a înghiţit-o pe a lui dintr-o îmbucătură şi apoi a mai luat un al doilea *cannoli* din cutie înainte ca aceasta să ajungă în capătul mesei.

— Sunt de la *Il Diletto*[21]*,* a spus Saida. Este patiseria familiei tale, corect?

Alessa a clipit din gene dinaintea blazonului familiar, ascuns sub degetul ei mare.

— Finestra nu are familie, a şoptit ea.

— Corect, s-a bâlbâit Saida. Desigur. Ştiu asta. M-am gândit doar că…

— Ia stai! a intervenit Kaleb, cu gura plină de *cannoli.* Fratele tău este Adrick Paladino?

Alessei i s-a pus un nod în gât.

— După cum spuneam, Finestra nu are…

— Da, da, şi-a fluturat Kaleb mâna iritat. Finestra ţâşneşte, neatinsă, din pântecul sfânt al Deei. Am priceput.

Şi-a lins praful de zahăr pudră de pe o unghie îngrijită, mijind ochii la ea.

— Nu semeni deloc cu el. Bine, poate doar la ochi.

Alessa nu vedea rostul pe care l-ar fi putut avea povestea originii ei divine, când ei refuzau să accepte convenţia.

— Nici măcar nu ştiam că îl cunoşti pe Adrick, cu atât mai puţin că ştii ce culoare au ochii lui.

Kaleb s-a îmbujorat uşor.

---

21 *Deliciul* (it.)

— E peste tot. Nu ai cum să îl eviţi.

Saida, care arăta de parcă ar fi fost gata să fluiere, i-a înmânat cutia cu prăjituri lui Dante.

— Voi doi puteţi împărţi ce a mai rămas. Haide, Kaleb! Se anunţă o bătălie pe duşuri înainte de partida de cărţi, iar eu nu mai am de gând să rămân ultima de această dată.

Kaleb a pufăit.

— Dacă nu ne antrenăm mâine, eu plec chiar acum.

Saida a alergat după el până la uşă.

— Suntem în mijlocul unui joc de *Chiamata*[22]*!*

Vocea lui Kaleb a răsunat cu ecou de pe hol:

— Treceţi la *Scopa*[23]*,* atunci. Josef şi Nina sunt practic lipiţi unul de altul, pot juca împreună.

Dante a ridicat cutia cu prăjituri şi i-a întins-o Alessei, dar ea a refuzat, jucându-se cu un lănţişor delicat din argint cu medalion pe care îl avea la gât.

— Poţi pleca şi tu, dacă vrei. Ştiu că nu te gândeai că vei rămâne legat de mine atâta vreme când ai acceptat această misiune.

Tânărul i-a aruncat o privire stranie.

— Nu-i mare lucru.

Ca atunci când te doare un dinte şi nu te poţi abţine să îl zgândăreşti, Alessa nu s-a putut opri:

— Eşti sigur? Pun pariu că petrecerile sunt destul de sălbatice când se apropie Divorando.

— Ţi se pare că sunt genul petrecăreţ?

— Nu am nicio idee ce gen eşti. Tot ce ştiu este că Dante nu e numele tău real, că îţi place să citeşti o mulţime de cărţi, dai pumni străinilor pentru bani, memorezi proverbe în vechea limbă şi pretinzi că eşti o

22 Joc de cărți cu cinci jucători.
23 Joc de cărți popular în Italia.

persoană îngrozitoare fără să aduci nicio dovadă în acest sens. Tu, NonDante Nenumit, eşti o adevărată enigmă pentru mine.

Dante s-a aplecat deasupra cutiei.

— Iar tu nu suporţi enigmele, nu-i aşa?

— Chiar deloc.

— Ei bine, hai să-ţi spun un adevăr! Nu îmi plac cei mai mulţi oameni, aşa că nu-mi plac cele mai multe petreceri.

— Şocant. Eu adoram petrecerile. Şi oamenii. Pe vremea când nu se temeau de mine.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Alessa chiar avea nevoie de ceva dulce.

Ignorându-i mâinile întinse, Dante a continuat să cerceteze metodic prăjiturile asortate.

— Mie nu-mi este teamă de tine.

Alessa şi-a ridicat triumfătoare pumnul.

— Am cucerit unul! Victoria este a mea.

Chicotind, Dante a lăsat să i se topească în gură un *cannoli* pufos.

Capitolul 23

Lupo non mangia lupo.
Lupii nu mănâncă lupi.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 20

Întoarsă în camera ei, Alessa a început să dezbată cu voce tare ţinuta pe care ar fi trebuit să o poarte a doua zi, când avea să i se picteze portretul, în vreme ce Dante ignora complet subiectul, întins într-un fotoliu cu o nouă carte în braţe.

Alessa şi-a întors cu fundul în sus şifonierul şi *a scos* afară braţe întregi de mătase rubinie, tafta argintie şi dantelă violet, apoi a agăţat o jumătate de duzină de rochii pe care le purtase o singură dată sau chiar niciodată de spatele paravanului care se afla între patul ei şi camera de zi.

După ce şi-a dres vocea tare de vreo câteva ori (şi a bătut o dată, dar hotărât, cu piciorul în podea), Dante şi-a ridicat privirea cât să voteze mormăit în direcţia vagă a unei rochii purpurii. Alessa nu s-a mai deranjat să-i ceară părerea în privinţa bijuteriilor şi a pantofilor, pe care i-a aranjat în dreptul rochiei, ca să nu se mai vadă nevoită să cotrobăie de dimineaţă.

Rătăcind înapoi în camera de zi, Alessa a ridicat cartea mică şi îmbrăcată în piele pe care o lăsase deschisă pe măsuţă, apoi şi-a trecut degetele pe deasupra cuvintelor scrise pe interiorul coperţii.

Per luce mia.

— E pentru mine?

Dante şi-a îndreptat privirea spre ea şi s-a încordat.

— Nu.

— Scuze.

Alessa şi-a retras repede mâna.

— Nu am vrut să fiu indiscretă.

— Nu. E în ordine.

Dante s-a întunecat la chip.

— Poţi să o răsfoieşti. Este scrisă în vechea limbă însă.

Alessa a deschis volumul la întâmplare.

— *O mangiar questa minestra o saltar della finestra,* a citit ea, poticnindu-se puţin. Ceva legat de preoţi… care sar pe ferestre?

— *Minestra* înseamnă supă. Mănâncă supa sau sari pe fereastră. Adică: fii hotărât.

— Ah! a zis Alessa, închizând cartea. Începusem să mă întreb dacă ai memorat o carte cu proverbe antice şi, *voilà,* iată cartea!

— Am memorat mai multe, de fapt. Bărbatul *sfânt* care m-a luat după ce părinţii mei au murit m-a pus să citesc *Verità* în fiecare zi. Era suficient de mare încât să pot ascunde alte cărţi în spatele ei.

— Ah!

Alessa şi-a muşcat buza.

— Câtă vreme ai locuit cu el?

— Prea multă. Mi-a luat trei ani să scap.

— Asta e îngrozitor.

Alessa ar fi vrut să pună mai multe întrebări, să înţeleagă prin ce trecuse, atât pe perioada captivităţii cât şi în anii care urmaseră, deşi instinctul îi spunea că un prieten adevărat ar fi schimbat subiectul.

Degetele Alessei au simţit şănţuleţe pe spatele cărţii, aşa că a întors-o ca să vadă literele săpate în piele.

E. Lucente.

— Ştiam eu! a gângurit Alessa. Numele tău chiar *este* Eustice!

Dante şi-a scuturat capul cu un zâmbet trist pe chip.

— *E* vine de la *Emma.* Cartea a fost a mamei.

— Fir-ar! s-a posomorât Alessa. Păi, cel puţin acum îţi ştiu numele de familie. *Lucente. Lumină.* Şi *Dante* înseamnă…

— Dăinuitor.

— Lumină dăinuitoare, a murmurat Alessa. Îmi place. Odată mi-ai spus *Luce mia.*

Dante şi-a pus mâinile-n piept şi apoi şi le-a întins, dregându-şi uşor vocea.

— Ea obişnuia să îmi spună aşa.

Pe Alessa a durut-o inima pentru băieţelul care fusese Dante odată.

— Ce citeşti acum? Ceva bun?

Dante şi-a strecurat privirea spre ea.

— Tu să-mi zici. Am găsit cartea pe noptiera de lângă patul tău.

Alessei i s-a scurs tot sângele din obraji.

— Dă-mi-o înapoi!

Dante a strâns cartea mai aproape.

— O să ţi-o dau. O împrumut doar. E un târg cinstit.

— Nu ai voie. E *a mea!* Adică nu e a *mea.* Am găsit-o. E clar că nu îşi avea locul în bibliotecă, aşa că am luat-o de acolo. Ca să o arunc.

— De ce ai face aşa ceva?

— Pentru că e… necuviincioasă.

Alessei i s-au înroşit vârfurile urechilor.

— Ei bine, cineva e clar că s-a bucurat de ea. Jumătate dintre pagini au colţurile îndoite.

Dante a zâmbit uşor, iar fata şi-a făcut de lucru aruncând un pui de pernă dintr-o parte într-alta.

— N-am de unde să ştiu.

— Cititorul a însemnat cele mai bune părţi, dacă

mă întrebi pe mine.

Cele mai bune. Cele mai scandaloase – asta voia să spună –, dar, cum ea *nu citise* cartea şi prin urmare *nu* îndoise colţurile de la paginile la care voia să revină, nu putea nici să îl contrazică, nici să fie de acord cu comentariile lui, iar nemernicul o ştia prea bine!

— Autoarea este destul de, ah, descriptivă! a comentat Dante, făcând pe inocentul. Oh, iată un pasaj bun: „Când prinţul regent s-a întors ca să-şi arate paloşul de nădejde, domniţa a oftat. O asemenea armă impresionantă ar fi putut…”

O pernă în faţă i-a tăiat avântul. Râzând, Dante a dat-o la o parte.

— Fii cinstită! De câte ori ai citit asta?

— Ţi-am spus, nu am…

— De o duzină de ori? De o sută?

— Eşti o persoană îngrozitoare, ştii asta?

— Ştiu.

A sunat mult prea serios, aşa că Alessa a ezitat, întrebându-se dacă ar fi trebuit să îşi ceară scuze, dar expresia de pe chipul lui s-a metamorfozat într-una de sinceritate copilăroasă.

— Dar pur şi simplu *trebuie* să aflu dacă îndrăzneaţa noastră eroină îl va alege pe prinţ sau pe proscris, aşa că să nu îndrăzneşti să-mi dezvălui finalul.

Alessa s-a ridicat în picioare, dreaptă, cu o ţinută demnă de o Finestra.

— Nu aş face aşa ceva niciodată. Numai cei mai îngrozitori oameni dezvăluie sfârşitul unei cărţi.

— Adevărat. Iar tu nu ai cum să faci asta. Bineînţeles. Pentru că tu nu ai citit cartea.

— Pentru că nu am citit-o.

— Ştii, nu ai de ce să te ruşinezi.

Dante i-a aruncat o privire furişă.

— E complet normal.

— Să citeşti?

— Să te bucuri de astfel de cărţi. Oi fi tu un vas sfânt şi toate cele, dar tot om eşti.

— Oarecum.

Dante s-a aplecat spre ea.

— Întru totul. Cu titlu sau fără titlu, cu puteri sau fără puteri, rămâi om. Nu lăsa sfintele aiureli să îţi afecteze judecata.

— *Sfinte aiureli?*

Tânărul şi-a fluturat degajat mâna dinaintea revoltei Alessei.

— Păstrează-ţi zeii şi zeiţele pe piedestal, dacă vrei, dar ritualurile, regulile, izolarea? Ştii că toate acestea nu vin cu adevărat de la ei, nu-i aşa? Sunt lucruri scrise de muritori. De bărbaţi, în mare parte. Avem prostul obicei de a închide persoanele de care ne este teamă şi lucrul de care le este cel mai teamă bărbaţilor care deţin puterea este o femeie care are mai multă putere decât ei.

Alessa nu-şi putea închipui de ce ar fi vrut cineva puterea ei, însă existau un milion de lucruri pe care nu le înţelegea despre oameni, aşa că nu l-a contrazis. Până şi Adrick i se păruse gelos când vorbiseră ultima oară.

Dante a privit-o cu înţeles.

— Dacă sunt părţi din această învoială care nu sunt în acord cu tine, atunci ignoră-le. Alege tradiţiile de care ai nevoie şi dă-le la o parte pe celelalte. Fii îndrăzneaţă!

— Îndrăzneaţă, zici?

Alessa a înşfăcat cartea de pe masă.

— În cazul acesta voi lua înapoi acest volum.

Râsul lui Dante a urmat-o până în balcon.

— Vorbeau despre un joc de cărţi în seara asta, i-a spus el, venind din spate. Ar trebui să li te alături.

— I-am chinuit toată ziua.

Alessa şi-a netezit fusta.

— Sunt sigură că nu mă vor prezentă.

— Nu vei şti dacă nu încerci, a observat Dante. Vrei prieteni, du-te să-ţi faci!

— Nu voi *obliga* pe nimeni să îmi fie prieten.

— Ha! *Pe mine* m-ai încolţit.

Dante şi-a lăsat braţul pe speteaza scaunului ei şi i s-a apropiat de ureche.

— Nu eşti *speriată,* nu-i aşa?

Alessa şi-a scuturat capul cu vădită indignare, şfichiuindu-l peste faţă pe Dante cu părul ei.

Râzând, Dante şi-a îndepărtat câteva şuviţe de pe obraz.

— Miroşi ca o livadă.

— Miros divin, mersi frumos. *Nonna* mea îmi pregăteşte săpunuri şi creme din lămâi crescute la noi în grădină şi sare de mare. Fac bine la ten.

— Am să reţin asta. Te lasă să îţi vizitezi bunicii?

— Nu. Nici măcar nu mi se permite să le scriu. Însă regulile nu specifică de la cine am voie să fac cumpărături, aşa că îmi comand câte un coş de la ei la câteva luni şi Norma îmi scrie bileţele secrete pe interiorul ambalajelor.

— Încep să înţeleg de unde ai moştenit spiritul rebel.

— Îi port şi numele, şi i-am moştenit înclinaţia de a găzdui câini vagabonzi. Dacă v-aţi cunoaşte, te-ar obliga să mănânci tone de paste şi te-ar certa pentru că eşti prea chipeş.

— Crezi că sunt chipeş?

Alessa s-a îmbujorat.

— Nu. Dar *ea* ar crede. Şi n-ar avea pretenţia să vorbeşti, aşa că ai fi fericit. Când nu-şi cântă, vorbeşte de una singură şi e imposibil să strecori vreun cuvânt. *Nonno* este surd, iar ea uită mereu că nu toată lumea este ca el.

— Deeeci – a tras Dante de cuvânt – e o versiune mai în vârstă a ta?

— Deduc că nu ai spus-o ca pe un compliment, dar eu am s-o interpretez oricum aşa.

— Orice te ajută să-ţi întăreşti încrederea de sine este binevenit, *luce mia!* Hai, să mergem!

Alessa nu s-a clintit.

— Pe ei, soldat!

Alessa a apucat strâns braţele scaunului şi şi-a încârligat gleznele în jurul picioarelor acestuia, dar Dante l-a înclinat, lăsând-o să aleagă între a se ridica sau a ateriza pe podea.

— Te dispreţuiesc.

— Mă pot obişnui cu gândul.

În timp ce traversau holul, au început să audă voci, care au crescut în intensitate, urmate de râsetele provocate de o glumă pe care Alessa nu o prinsese. Tot ceea ce-şi dorise ani întregi se afla dincolo de o uşă şi singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să ciocăne.

Spaimă. Speranţă. Două feţe ale aceleiaşi monede, care se schimbau prea repede ca să le poată diferenţia.

Alessa şi-a ţinut mâna întinsă, până când a simţit că îi amorţeşte braţul, apoi şi-a coborât-o.

— Nu pot.

— Cum vei reuşi să faci faţă unui roi de scarabei dacă eşti prea speriată să baţi la o uşă?

— Să îţi faci apariţia neinvitată la un eveniment social este mai rău decât să duci o bătălie pe viaţă şi

pe moarte.

— Salută-i şi gata.

Alessa s-a crispat la auzul unui nou acces de râsete care venea de cealaltă parte a uşii.

— Fie, o voi face eu!

Fata s-a poziţionat dinaintea lui.

— Să nu îndrăzneşti!

Şi-a scuturat fără prea mare convingere degetul dinaintea lui Dante, care era mult mai înalt decât ea.

— Laşo! a comentat el cu un rânjet.

Uşa s-a deschis şi Alessa s-a răsucit, dând nas în nas cu Saida, care îşi dusese mâinile la inimă, la fel de surprinsă ca ea.

— Finestra. S-a întâmplat ceva?

Peste umărul Saidei, Alessa l-a văzut pe Josef scăpând cărţile din mână, în vreme ce Nina se străduia cu o mişcare caraghioasă să prindă paharul pe care aproape îl vărsase pe masă când s-a ridicat în grabă. Dacă fata era tot atât de neîndemânatică şi în afara citadelei, Josef era probabil nevoit să-şi folosească puterile tot timpul, pentru a se asigura că nu este udat până la piele.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, a grăit Alessa, netezindu-şi fusta. Am vrut doar să văd dacă aveţi nevoie de ceva.

Fonţii alcătuiau un tablou al groazei, cu toţii arătând de parcă ar fi fost o familie de şoareci care dădeau piept cu motanul care le dezgropase ascunzişul.

Saida a clipit din gene.

— Nu cred că avem nevoie de nimic. Avem nevoie de ceva?

Toţi au clătinat din cap.

Alessa şi-a plecat fruntea. După ce şi-a dat seama

că stătuse în uşă un timp jenant de lung, a adăugat brusc:

— Grozav.

A dat din cap din nou.

— Ei bine, să aveţi o seară agreabilă!

— Şi tu.

— Mulţumesc.

Saida a închis uşa, dar nu a tras zăvorul. Aşadar lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.

Dante a pufnit.

— Bine. Poate că ar fi trebuit să le aduci ceva ca să îi destinzi.

— Nina are doar cincisprezece ani.

— Fursecuri pentru ea şi alcool pentru restul.

— Ai fi putut să-mi sugerezi asta înainte să mă înfăţişez la uşa lor ca o fraieră.

Dante i-a aruncat o privire furişă în timp ce se îndreptau înapoi spre camerele lor.

— Hei, puncte în plus pentru efort.

Alessa s-a încruntat mustrător la el.

Emoţiile şi agitaţia se tot adunaseră şi nu avea cum să le împrăştie, aşa că, atunci când Dante i-a arătat ridicând din sprâncene un alt roman de dragoste, Alessa a refuzat să-i mai facă jocul.

— Ăla e chiar bun, a comentat ea. Dar îţi interzic să te retragi într-o carte acum.

— Îmi interzici? Crezi că poţi să-mi dai ordine?

— Îţi dau ordine tot timpul. Doar că tu nu le urmezi.

Alessa i-a aruncat o privire.

— Dante, tu eşti singurul meu prieten.

— Cred că s-ar putea ca şi tu să fii al meu.

Dante şi-a frecat podul nasului.

— *Dea, e* jalnic, nu-i aşa?

— Calitate, nu cantitate. Acum te *rog frumos,* aşa că trebuie să spui da.

— Pentru?

Alessa a bătut din palme.

— Un joc cu mine.

Dante a mijit ochii şi ea a zâmbit şi mai larg. Dacă el avea de gând să o tachineze pentru că citea romane deocheate, ea avea să îi răspundă cu insinuări în fiecare replică.

— Bine, a aprobat el, cercetând-o încă. Să dau o tură prin bibliotecă sau ai ceva de băut aici?

— Eu sunt *Finestra.* O războinică unsă de zei.

— Asta înseamnă nu?

— Vreau doar să punctez că ar fi extrem de nepotrivit…

Alessa s-a ridicat pe blatul de bucătărie şi s-a întins ca să deschidă dulapul cel mai de sus, dând la o parte o franzelă veche. *Extrem* de nepotrivit să ţin alcool la mine în cameră.

Cea mai la îndemână era o sticlă prăfuită de *limoncello* pe care uitase să o ţină la rece, şi Alessa a luat-o ca să-i ceară părerea lui Dante. Acesta a ridicat din sprânceană. Alessa a depozitat sticla la loc.

Şi-a scos limba, străduindu-se să tragă cu vârful degetelor o carafă grea, în timp ce cu cealaltă mână se pregătea să o prindă dacă ar fi alunecat peste margine.

Degete lungi şi maronii au prins carafa dinaintea ochilor ei, Alessa retrăgându-şi imediat mâna. Lipită cu spatele de dulap, s-a întors ca să-l înfrunte pe Dante.

Şi a uitat cum să vorbească.

Dante era atât de aproape, încât îi atingea practic genunchii, iar ochii lui negri erau şi ei atât de aproape, încât putea să le vadă striaţiile aurii.

Şi-a coborât privirea spre buzele ei.

— Dă-te la o parte! a strigat Alessa pe un ton ascuţit. Nu mai am nevoie de încă o moarte pe conştiinţă.

Ţinând sticla cu mai multă grijă decât arăta pentru propria viaţă, Dante s-a întors şi s-a rezemat de blatul de bucătărie, încă teribil de aproape de ea.

— Ar fi întru totul vina mea, nu-i aşa?

A tras dopul şi a luat o înghiţitură.

— Ah, ce bună e!

— Eu ar trebui oricum să trăiesc cu remuşcările şi să găsesc un nou gardian.

Alessa a pus mâna pe două pahare joase şi apoi a coborât de pe blatul de bucătărie, cu o privire plină de înţeles.

— Se numesc pahare de băut.

— Fascinant.

Dante i-a întins sticla, şi cum Alessa nu a pus mâna pe ea, a lăsat-o pe masă cu un oftat.

Alessa şi-a turnat puţin în pahar, apoi a pus dopul sticlei şi a strâns-o la piept. Ostatică.

— Să jucăm un joc.

— Ah?

— Un *joc.*

Ca să-şi distragă atenţia de la nereuşitul eveniment social.

— Ce fel de joc?

— Unul de băut.

Alessa a sorbit din pahar – ca o *domniţă* – şi a lăsat provocarea să plutească în aer.

Dante s-a lăsat pe scaun, înfigându-şi coatele în masă.

— Ascult.

— Adevăr sau provocare. Când e rândul tău, tu

alegi pentru runda respectivă.

Tânărul şi-a înclinat scaunul pe spate, cu scepticismul zugrăvit pe chip. Într-o zi avea să cadă în fund şi ea abia aştepta să vadă asta.

— Dacă nu îndeplineşti provocarea sau nu răspunzi la întrebare, trebuie să bei.

Chipul lui a început să se lumineze încet de la un zâmbet.

— Mie îmi convine.

— Vei refuza totul, nu-i aşa?

— Dap.

Picioarele din faţă ale scaunului lui Dante au pocănit pe podea.

— *Nu!*

Alessa a strâns sticla mai tare la piept.

— Nu-ţi torn decât dacă vrei să iei parte.

Dante a pocnit din degete, semnalându-i că poate să înceapă.

— Bine. Dar nu-ţi voi spune numele meu.

— Nu poate fi *chiar* atât de rău.

— Nu am zis niciodată că ar fi rău.

— Am să ţi-l smulg eu, într-un fel sau altul. A devenit misiunea vieţii mele. Nu mă dau în lături de la nimic. Voi desprinde şuruburile, unul câte unul.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând.

— Te gâdili?

— Deloc.

— Fac pariu că te gâdili. Fac pariu că râzi ca o şcolăriţă.

Alessa i-a aruncat o privire provocatoare.

— Îţi voi dubla salariul dacă îmi vei spune.

Cute de amuzament au apărut în jurul ochilor lui Dante.

— Nicio răsplată nu este mai mare decât să văd că

am fost mai tare ca tine. Voi lua secretul în mormânt.

— Ah, haide!

Dante a căzut pe gânduri.

— Fie! Presupun că aş putea să îţi spun pe patul de moarte.

— Două lucruri pe care le aştept cu entuziasm atunci!

— Jucăm sau nu?

Era amuzant să-l tachineze, dar nu putea să-i lase timp la dispoziţie ca să se răzgândească.

— Voi începe cu o întrebare uşoară. Care este cel mai frumos loc pe care l-ai văzut vreodată?

Dante a strâns uşor din buze.

— O plajă mică, de la capătul insulei.

Alessei i-a tresărit inima.

— Cum arată?

Dante şi-a ridicat paharul, l-a lăsat pe masă, şi apoi a repetat mişcarea.

— O plajă.

— Ce *fel* de plajă?

— Genul de plajă unde pământul întâlneşte marea, a răspuns el tărăgănat, încântat de frustrarea ei.

Alessa a vânturat sticla.

— Fă-mi pe plac! Nu am mai fost pe o plajă de ani întregi.

Dante şi-a ridicat ochii în tavan.

— Stânci înalte de o parte şi de cealaltă. O potecă îngustă pe care să ajungi la ea, aşa că nu prea merită osteneala pentru cei mai mulţi. Dar apa… Dante a zâmbit visător. Nu am mai văzut culoarea aia nicăieri.

— Sună perfect, a oftat Alessa.

L-a răsplătit turnându-i câteva picături şi apoi a pus din nou sticla la păstrare, între picioarele ei: cel mai sigur loc de pe pământ.

— Care este întrebarea mea?

— Dacă ai putea face orice înainte de Divorando, ce ai alege să faci?

— E simplu. Să îmi controlez puterile şi să nu mai ucid oameni.

— Nu, nu. Jocurile ar trebui să fie *amuzante.* Alege un răspuns bun.

Dante şi-a dus paharul la buze.

— Să îmi pierd virginitatea.

Dante s-a înecat. Roşu la faţă, cu lacrimi în ochi, a început să se bată cu pumnul în piept.

Alessa a chicotit.

— Eşti mai bine?

— Mult mai bine, a cârâit el. Provocare.

— Hmm… Spune ceva drăguţ despre Kaleb.

— Nup!

Dante şi-a înclinat paharul.

— Mai încet! a protestat ea râzând. Jocul se va sfârşi în cinci minute dacă bei atât de repede.

— Nu. Sunt din fier, a spus el bătând cu palma în abdomenul lui ferm. Of, Kaleb! I se potriveşte faptul că produce electricitate.

— De ce?

— Ai fost vreodată în vecinătatea unui loc în care loveşte fulgerul? Nu e distractiv.

— Tu nu ai *pic* de noroc!

— Nu am fost lovit direct. În plus, mi-am scrântit şapte oase, inclusiv nasul, am fost înjunghiat, ars şi aproape mi-am pierdut un deget.

Alessa s-a crispat.

— Zeii te urăsc cu siguranţă!

— Sunt convins că da.

— Bine ai venit în club atunci.

Dante a pufnit.

— Tu eşti salvatoarea. După Divorando, nu vei mai munci nicio zi în viaţa ta. Se vor scrie sonete despre tine.

— *Sau* voi ucide toţi Fonţii de pe insulă, toată lumea din Saverio va muri şi va fi doar vina mea. Alessa şi-a lipit paharul rece, acoperit de condens, de obraz. Nu îmi place să rănesc oamenii.

— Ah, serios? Nu mi-am dat seama.

— Am o misiune. *Una.* De ce nu pot să o îndeplinesc?

Dante a cercetat-o lung, muşcându-şi buza de jos.

— Ai zis că te-ai simţit flămândă.

— Hmm?

Alessa şi-a desprins privirea de la gura lui, dar ochii – calzi şi întunecaţi, ca ciocolata topită presărată cu caramel – nu o ajutau să se concentreze.

— Atunci când l-ai atins pe primul tău Fonte, ai spus că te-ai simţit *flămândă.* Ai fost vreodată *cu adevărat* înfometată?

Alessa şi-a încreţit nasul.

— Toţi oamenii au fost înfometaţi la un moment dat.

— Nu mă refer la senzaţia pe care o ai când întârzie cina – ci la *adevărata foame.* Ai fost vreodată într-atât de hămesită încât să mănânci pământ ca să-ţi umpli golul din burtă?

— Presupun că nu.

— Ei bine, când eşti atât de gol şi primeşti de mâncare, ştii că ţi se va face rău dacă mănânci prea repede, dar nu te poţi abţine.

Alessa s-a holbat la paharul ei, de parcă înlăuntrul lui ar fi putut să descopere nişte răspunsuri, dar nu a dat decât de reflexia ei distorsionată.

— Bine…

— De aceea te-au încuiat aici, nu-i aşa? Ca să-ţi reamintească de legăturile dintre oameni şi comunitate, răpindu-ţi-le?

Dante a aşteptat ca Alessa să-şi ridice privirea şi s-a uitat în ochii ei.

— Te-au înfometat, iar tu te-ai înfruptat de cum s-a ivit prima ocazie.

Alessa a simţit cum i se aşază o greutate pe inimă.

— Vrei să spui că ucid oameni pentru că sunt atât de nefericită în singurătatea mea, încât îi înghit practic pe ceilalţi? Pentru că asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Zic că nu este vina ta.

Alessa a simţit că se îneacă.

— În cărţi sună atât de romantic să mori de singurătate, dar să ucizi *pe altcineva* cu singurătatea ta? Ei, ăsta e *cu adevărat* un talent!

Dante s-a aplecat spre Alessa, cu coatele rezemate de masă.

— Poate dacă ai hrăni doar un pic nevoia asta, ai avea mai multă stăpânire de sine.

Fetei i-au tremurat buzele.

— Cum adică? Un fel de aperitiv afectiv?

— Ceva de genul.

Dante a bătut toba cu degetele în masă.

— Ai putea să-ţi iei un animal de companie?

— Un animal de companie?

— Ştii tu… mic? Pufos? Animal domestic? Dante a mimat gheruţe care zgârie aerul.

— Cum ar fi o pisică.

Alessa a luat o duşcă de whisky, tuşind din cauza arsurii.

— Îmi propui să-mi iau o *pisică.* Ca să umplu golul, prăpastia din sufletul meu. O pisică.

— De ce nu? Poate că aşa ai vedea mai bine în întuneric.

— Sau aş ucide o pisică.

— Crezi?

Dante părea surprins.

— Au pielea acoperită de blană.

— Nu ştiu şi nu vreau să aflu. Dacă aş ucide o pisicuţă dulce, nu mi-aş ierta-o niciodată.

— O pisică? Dar deja ai…

— Ucis trei oameni? Asta te pregăteai să spui?

Dante a avut decenţa să se arate jenat.

— Cel puţin ei au făcut o alegere. Un animal nu poate alege.

El părea încă pierdut în gânduri.

Alessa şi-a ridicat degetul, în chip de avertizare.

— Dacă mâine-dimineaţă mă trezesc cu o pisică la mine în cameră, veţi ajunge amândoi pe stradă.

Dante a izbucnit în râs şi s-a întins după paharul ei, pentru că al lui era gol, dar Alessa i-a uşuit mâna.

Era oare cu putinţă?

Fusese dintotdeauna convinsă că trebuia să îşi asume izolarea şi se învinovăţise pentru că lăsase singurătatea să umple spaţiile care ar fi trebuit să aparţină divinităţii, însă acum cuvintele lui Dante o făceau să se îndoiască.

Poate că se luptase împotriva curentului, poate că înotase în direcţia greşită de la început.

După ce s-a ars de atâtea ori cu flacăra speranţei, era oare nebună pentru că încerca din nou să o atingă?

Capitolul 24

I frutti proibiti sono i più dolci.
Fructul interzis este cel mai dulce.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 20

Pe la miezul nopţii, Alessa râcâia o pată de pe bluza ei. Vărsase ceva. La un moment dat. Nu îşi amintea exact ce. Cu privirea înceţoşată, şi-a ridicat un deget nesigur la nas – ups, la obraz! Nu, aceea era bărbia ei.

— Ăsta nu-i whisky!

Cuvintele i-au sunat dogit.

Dante, întins într-un fotoliu, cu un picior atârnat pe o parte, gura căscată şi un ochi închis, se holba la o statuie din lemn pe care şi-o ţinea lipită de faţă.

— Nu, aceea este apa pe care ţi-am spus să o bei cu o oră în urmă. Ţi-ai turnat jumătate pe rochie, ţi s-a scurs ca un râuleţ printre sâni.

Alessa a pufnit.

— Ba *nu.* Şi, *dacă* aş fi făcut asta – ceea ce nu am făcut –, nu ar trebui să aduci în discuţie piepturile unei domniţe.

— Piepturile?

Dante a dat drumul statuii – un odor nepreţuit, vechi de cel puţin două sute de ani – pe puiul de pernă de lângă el.

— Nu cred că se foloseşte pluralul piepturi.

Fata s-a sculat, cu bărbia ridicată, şi a aşteptat ca încăperea să nu se mai învârtă.

— Ba bineînţeles că da! Piepturi, pentru că aproape întotdeauna este vorba despre o pereche.

— Sânii vin pereche, dar nu cred că piept – cine se

exprimă aşa? – poate fi folosit la plural. Doi sâni, un piept. Cum ar veni eu am două picioare, dar un pelvis – în sensul ăsta.

— N-am de unde să ştiu.

— Gramatică?

— Despre pelvisul tău! Şi tu nu ar trebui să bagi de seamă când o fată îşi varsă apă în decolteu.

— Nu am băgat! s-a apărat Dante. Dar ai început să chiţăi şi să te vaiţi că e foarte rece. Apoi ai mai băut un pahar de whisky, aşa că mă îndoiesc că apa te va ajuta prea mult, a adăugat el, uitându-se cu jind la propriul pahar. Al cui e rândul?

— Al meu, cred.

— Cântă ceva.

— Pas. Sunt o cântăreaţă îngrozitoare. Următoarea înghiţitură i-a alunecat pe gât puţin cam prea uşor. Cântă tu ceva.

Alessa nu se aştepta să o facă, dar, cu o voce la fel de bogată precum cel mai fin whisky, a început să cânte:

Am dus-o pe un vas pe iubita mea frumoasă

Ah! Arsura alcoolului şi căldura vocii lui păreau să topească, lent, ceva înlăuntrul Alessei.

Ca să simtă gustul mării

Ei bine, asta nu era deloc corect.

Iar când ne-am întors la mal

Dante a tras aer în piept, cu o strălucire diabolică în privire.

Iubita mea frumoasă m-a gustat pe mine.

Alessa şi-a lăsat capul pe spate, înecându-se cu hohote de râs.

— Ah, *bravissimo!* O voce angelică pentru un cântec diabolic.

— *Grazie!* a exclamat Dante, care şi-a plecat capul.

E rândul tău.

— Eu nu cânt.

— Culoarea preferată, atunci.

— Verde, a răspuns Alessa. Nu eşti deloc bun la jocul acesta. E rândul meu. Câte persoane ai sărutat?

— Şapte. Nu, opt. Stai, gemenele se socotesc ca una sau ca două?

— Gemenele sunt fiinţe individuale, aşa că două, bineînţeles. Şi e dezgustător. N-ar trebui să pupi surori.

— Nu erau surorile *mele!* Eu nu refuz niciodată un sărut de la o fată drăguţă.

Atunci era surprinzător că lista lui nu era mai lungă. În ciuda defectelor lui de personalitate, Alessa ar fi fost prima la rând, dacă nu ar fi fost mortală. Deşi, cu câteva pahare la bord, Dante era aproape fermecător. Sau poate că nu mai putea ea să judece drept. Whiskyul distorsionase toate celelalte lucruri, aşa că era foarte posibil să aibă acelaşi efect şi asupra lui Dante. Până şi paharul era aplecat într-o parte. Sau poate că podeaua era înclinată. Sau ea. Greu de spus.

Despre ce vorbeau?

Alessa şi-a adunat gândurile împrăştiate.

— Presupun că nici eu nu aş refuza un sărut, dacă aş şti că urmările nu ar fi tragice. Singura mea încercare *nu* a mers bine.

Dante a rânjit leneş.

— E nevoie de antrenament.

— Atunci adaugă sărutatul pe lista lucrurilor la care nu voi fi niciodată bună.

— Eh!

Dante şi-a fluturat mâna.

— Sunt sigur că vei rezolva faza cu atingerea morţii până la urmă.

Alessa a chicotit, dând la o parte vocea slabă care

o avertiza că avea să regrete toate astea odată cu venirea dimineţii.

— Hiper-super-ipotetic, dacă ai putea trece peste eventualitatea foarte probabilă a unei morţi dureroase, ai vrea să mă săruţi vreodată?

— Ipotetic? a enunţat el cuvântul mai clar, dar nu cu mult.

— Bineînţeles.

— E greu să trec de partea cu moartea foarte dureroasă, trebuie să recunosc.

Dante şi-a aplecat paharul, dând noroc cu ea.

— E *ipotetic!*

Alessa a încercat să-i dea un şut, însă abia l-a atins cu piciorul.

— Nici măcar nu va trebui să o faci cu adevărat vreodată. E chiar atât de greu să te prefaci că mă crezi frumoasă?

— Nu asta ai întrebat.

— Atunci vreau să reformulez.

Alessa şi-a dat părul după urechi.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Da. Mâncarea preferată?

Alessa şi-a fluturat părul cu exagerată mândrie. Merita cu siguranţă un punct în plus pentru că reuşise să smulgă un compliment de pe buzele lui încăpăţânate.

— Tot nu este o întrebare reală.

— Încerc să conduc discuţia spre ape limpezi. Cea mai mare temere?

— Ah, mult mai limpezi! s-a încruntat Alessa. Că vom muri cu toţii.

— Plictisitor.

— Că va fi vina mea? Cred că sunt mai înspăimântată de asta decât de ideea că toată lumea

va muri. Asta trebuie să însemne că sunt o persoană îngrozitoare.

— Nu am eu dreptul să judec. Dante şi-a trecut degetele în jurul paharului. Ce îţi place cel mai mult să faci în timpul liber?

— În afară de faptul că ucid accidental oameni? Nimic. Poate că ar trebui să învăţ să croşetez.

— Eşti sumbră la beţie, ştiai asta?

— Era rândul tău, oricum. E prea târziu să-mi schimb părerea în privinţa unei pisici?

— Ah, deci îmi accepţi teoria?

— Că sunt atât de îngrozitor de singură încât sorb viaţa partenerilor mei? Sigur, să zicem.

Alessei i s-a accelerat respiraţia.

— S-ar putea să am nevoie de mai mult de o pisică.

Dante şi-a lăsat paharul jos şi s-a ridicat.

— Am o idee.

Alessa s-a dat înapoi.

— Ce faci?

— Am să-ţi dau o îmbrăţişare, ca să poţi salva lumea.

Fata a dărâmat un scaun în graba ei de a se sustrage.

— Nu! E o idee foarte proastă.

— Eşti acoperită de la bărbie până în vârfurile degetelor, iar eu sunt cu un cap mai înalt decât tine. Ar trebui să faci o săritură în aer şi să-ţi lipeşti faţa de a mea şi să mă răneşti.

Cu canapeaua între ei, Alessa a reuşit să-şi ia cea mai aspră mină.

— E prea periculos.

— Vrei îmbrăţişarea asta afurisită sau nu?

Cu disperare.

Alessa a înghiţit un nod.

— Mănuşi.

Dante şi le-a smuls din buzunarul de la spate, scuturându-şi capul cu o exasperare amuzată.

Când a făcut primul pas, Alessa s-a tras înapoi.

— Faţa.

Tânărul şi-a dat ochii peste cap, dar apoi şi-a rotit privirea prin cameră până când a dat de nişte eşarfe colorate, expuse în dreptul uşii. A luat una violet şi, după ce a strecurat unul dintre capete sub cămaşă, a răsucit-o apoi în jurul capului. A aranjat pliurile cu degetele înmănuşate, încercând să le desprindă, ca să poată vedea.

— La naiba, unde te-ai dus?

Alessa şi-a mușcat limba.

Unul dintre ochii lui negri şi-a făcut apariţia şi Dante şi-a deschis braţele, aşteptând.

Curajul, disperarea sau poate doar prostia beţiei a împins-o în braţele lui în clipa în care s-au atins, fiecare fibră din trupul ei s-a întins atât de tare, încât nu ar fi putut să se mişte nici măcar dacă ar fi vrut.

Era cald.

Era singurul lucru la care putea să se gândească. Uitase că oamenii sunt calzi.

A încercat să-şi odihnească mâinile pe spatele lui, dar s-a retras imediat, din reflex. Braţele lui s-au strâns în jurul ei, puternice şi netemătoare, aşa că Alessa a încercat din nou, lăsându-şi palmele întinse pe spatele lui Dante.

Puţin câte puţin, fibră cu fibră, Alessa s-a aplecat spre el, ajungând în cele din urmă să-şi odihnească obrazul la pieptul lui.

Ritmul regulat al inimii lui s-a accelerat.

Alessa a încercat să găsească puterea de a se mişca – nu voia ca Dante să îşi facă griji în privinţa

siguranţei sale –, dar el nu se retrăgea, şi ea nu simţise *niciodată* ceva mai plăcut de atât. Niciodată. Îmbrăţişarea aceea era în mod oficial cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Jalnic.

Nu îi păsa. Se simţea de parcă ar fi putut să respire după ce zăcuse ani întregi în adânc. Legănată de căldură şi confort, a lăsat lumea să amuţească în jur, cu toate simţurile alinate de braţele puternice care o ţineau pe picioare, cu căldura respiraţiei lui mângâindu-i obrazul…

Alessa a ridicat capul brusc.

Vocea lui Dante a răsunat cu ecou prin piept.

— Ai adormit?

Alessa a clipit.

— Poate.

— Serios?

— Doar pentru o clipă.

— Ah! Nu-i tocmai ce şi-ar dori un bărbat când ţine o femeie în braţe, dar bănuiesc că e de bine?

Pânza cămăşii lui i s-a lipit de piele când a dat din cap.

— Eşti mai bine? a întrebat-o Dante. Mulţumită?

Mulţumită? Nici pe departe.

Mai bine? Da.

Alessa a mormăit ceva menit să nu aibă niciun sens.

— Ce?

Cu un braţ strâns bine în jurul ei, Dante s-a străduit să-şi aşeze eşarfa cu celălalt.

— Nimic.

Alessa s-a cuibărit mai bine în braţele lui.

— Nu-ţi face griji, îţi voi da drumul într-o clipă.

Dante s-a oprit.

— Nu te grăbi.

Alessa s-a legănat uşor odată ce s-a desprins din braţele lui.

— Îmi spui *te rog* numele tău?

Dante şi-a dus mâna la buze.

— Uite ce e! Tu salvezi lumea şi apoi eu îţi voi spune numele meu. Ce zici de această motivaţie?

— Mi se pare că ceri mult în schimbul unor informaţii de bază pe care trebuie să le ştie un angajator.

— Acceptă târgul sau nu.

Dante a căscat.

— Merg să fac un duş. Mai bea nişte apă! Îmi vei mulţumi mai târziu.

Alessa s-a îndreptat spre chiuvetă ca să îşi umple un pahar uriaş. Vărsând destul de mult pe jos, şi-a croit drum spre pat, împotrivindu-se impulsului de a se întinde în el.

Ţinuta ei de noapte era în dulapul care se afla în baie şi nu avea de gând să dea năvală acolo în timp ce Dante făcea duş, aşa că s-a dezbrăcat până la furou şi şi-a dat rochia la o parte cu piciorul înainte de a se urca în pat. Manevra a cerut ceva îndemânare, dar până la urmă a reuşit să-şi ţină cearşafurile lipite de piept şi să se întindă din nou după pahar.

A dat pe gât jumătate din el, adunându-şi toată voinţa. Ca să-l termine avea nevoie de mai multă motivaţie. S-a încruntat la apa călduţă. Dacă voia gheaţă, ar fi trebuit să traverseze rapid încăperea – o idee proastă dacă ar fi fost trează şi de-a dreptul periculoasă în starea în care se găsea – înainte ca Dante să se întoarcă.

Trebuia să se mulţumească doar cu apă călduţă de la robinet.

În timp ce-şi aduna forţele ca să mai bea o gură, Dante a ieşit din baie purtând nimic mai mult decât un prosop.

Alessa şi-a coborât paharul dinaintea buzelor încă întredeschise.

— Scuze. Am uitat să îmi iau haine de schimb.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Eşti bine?

Ah! Se holba. Şi nu o prea trăgea inima să se oprească. Şi-a ridicat mâna.

— Nu te mişca.

Dante şi-a rotit privirea prin cameră, încercând să identifice un potenţial pericol, şi apoi şi-a încrucişat braţele.

— De ce stau aici?

— Mi-ai spus să fiu îndrăzneaţă.

— Şi?

— Şi am un bărbat pe jumătate dezbrăcat în dormitor, prin urmare privesc cu îndrăzneală.

Dante şi-a trecut mâinile prin păr, nedumerit.

— Nu… nu la asta mă referam.

— Nu ai dreptul să hotărăşti cum este aplicat sfatul pe care îl oferi. Voi lucra la alte tipuri de îndrăzneală mai târziu. Deocamdată, îmi clătesc ochii. Asta doar dacă nu cumva eşti timid.

— *Timid?*

Dante şi-a trecut limba peste dinţi, fără să-şi ascundă cu totul zâmbetul.

— Deloc.

Şi-a întins palmele şi a făcut încet o piruetă.

— Iată. Ai văzut destul?

O întrebare periculoasă.

— Presupun că am să te las să te îmbraci acum.

Dante a pufnit.

— De parcă ai putea să mă împiedici.

— Aş putea să te ucid cu degetul meu mic.

— Tremur.

Alessa a aruncat o pernă, pe care Dante a prins-o şi a luat-o la subsuoară, îndreptându-se spre hainele curate, împăturite pe canapea.

— Dacă o să tot arunci cu astea în mine, ai să te trezeşti în curând că rămâi fără niciuna.

Cu un zâmbet pe buze, Alessa s-a afundat într-un morman de perne. Cel puţin un om se purta cu ea ca şi cum ar fi fost o persoană normală. Era mai mult decât îndrăznise să spere de foarte multă vreme.

Capitolul 25

Le bestemmie sono come la processione: escono dal portone e ritornano dallo stesso.
Blestemele sunt ca alaiurile: se întorc de unde au venit.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Era pe moarte. Altă explicaţie *nu putea* să existe! Craniul ei părea decis să se crape în două şi Alessa era destul de sigură că nu aceasta era menirea capului.

S-a legănat, întinzându-şi mâna ca să apuce ceva, pentru a se putea ridica, dar a dat doar de aer.

Apoi Dante a prins-o de cot.

— Încetişor.

— De câte ori…

Alessa a încercat fără succes să se elibereze, văzându-se obligată să cedeze, pentru că mişcarea făcuse lumea să se clatine.

— Relaxează-te. Port mănuşi, iar tu ai mâneci lungi şi mănuşi.

— Niciun îndemn consemnat în istorie nu s-a dovedit mai puţin util decât *relaxează-te!*

Alessa şi-a smuls braţul din strânsoarea lui.

— Mă doare capul.

— Ar fi trebuit să bei mai multă apă.

Fata a găsit peretele şi şi-a lipit fruntea de piatră.

— Mor.

— Nu mori. Eşti mahmură.

— *Tu* de ce nu eşti mahmur?

— Ai *vrea să* fiu?

— Da, aş vrea. Foarte tare.

— Şi eu care credeam că suntem atât de buni prieteni.

Erau oare? Alessa nu mai avusese un prieten de la treisprezece ani, dar poate că, atunci când eşti adult, aşa îţi faci prieteni: după o noapte de beţie. Nu putea să gândească din cauza pulsaţiei pe care o simţea în urechi – pentru că pulsaţia căpătase sunet dintr-odată – aşa că şi-a pus în gând să facă o plimbare. Îndatoririle o aşteptau, fie că era pregătită sau nu.

— Uneori, cel mai bun antidot este încă puţină otravă. S-ar putea să mai fi rămas ceva pe fundul sticlei.

Alessa a icnit.

— Îmi sună a genul de sfat inventat de patronul lacom al unui bar.

— Haide, trebuie să mănânci ceva.

În timp ce lua loc, Alessa şi-a simţit stomacul în noduri. Sudoarea i-a acoperit fruntea, fierbinte şi lipicioasă în acelaşi timp. Verificând şi asigurându-se că nimeni nu o vedea, şi-a lipit un pahar cu apă de obraz, oftând când i-a simţit răcoarea.

Dante i-a plasat un rulou simplu pe farfurie, a privit-o încruntat, îndemnând-o să mănânce, şi apoi s-a întors la locul lui de lângă uşă.

Alessa l-a împins şi a înghiţit în sec de câteva ori.

Kaleb se făcuse deja nevăzut, iar ceilalţi Fonți îşi consumau grăbit produsele de patiserie şi sucul, în mod evident nerăbdători să-şi înceapă ziua liberă.

— Te-ai distrat prea tare noaptea trecută? a rânjit la ea Kamaria, în vreme ce Nina îi vorbea lui Josef despre slujba la care ar fi trebuit să asiste, opinând că poate ar fi fost bine să meargă la toate, ca să fie siguri.

Îndurerată, Alessa s-a holbat la furculiţa ei.

— Ce planuri ai pentru această după-amiază, Finestra? a întrebat Saida. Poţi ieşi după ce ţi se termină portretul?

— Nu prea am unde să merg, a spus ea, renunţând cu totul la mâncare.

— Ah! şi-a muşcat buza Saida. Îmi pare rău!

Singurul lucru bun legat de itinerarul Alessei din acea zi era că, pentru a-i supravieţui, trebuia doar să stea.

Asta aproape că o ucisese oricum.

A trecut o oră până când Mastro Pasquale s-a arătat mulţumită de poziţionarea ei, de vreme ce ea nu putea să-şi aşeze singură modelul, iar Alessa urma instrucţiunile mai prost ca oricând în acea zi.

Cu păr argintiu, vag androgină şi cu trăsături atât de pregnante încât păreau cioplite în marmură, ca ale sculpturilor ei, maestra avea în plus şi un umor foarte sec, care o împiedica pe Alessa să îşi dea seama cu precizie când glumea şi când nu şi învăţase cu mult timp în urmă că era mai sigur să nu râzi.

În cele din urmă, Mastro Pasquale a trecut în spatele şevaletului, continuând însă să-i pună întrebări fostei sale studente despre *sfumato*[24] şi *chiaroscuro*[25], ordonându-i să-şi încline capul, să-şi arcuiască spinarea, să-şi ridice bărbia – şi apoi să şi-o plece, în vreme ce ea trasa o schiţă.

Cu mult timp înainte ca pictoriţa să declare terminată şedinţa pe acea zi, Alessa ajunsese să fie convinsă că să stai era cea mai dificilă cerinţă fizică. Singura ei consolare era că Dante arătase puţin uluit când îşi făcuse apariţia în rochia ei roşie şi de atunci nu-şi mai luase ochii de la ea.

---

24 Termen folosit prima dată de Leonardo da Vinci, desemnând o tehnică folosită în pictură care suprapune multiple straturi translucide de culoare care sunt aplicate în tuşă extrem de subţire (n.t.).

25 Clarobscur este un termen desemnând un procedeu grafic şi pictural cu ajutorul căruia se obţine redarea volumelor, a perspectivei şi a „adâncimii” unei imagini (n.t.).

— Frumos *contrapposto*[26], i-a spus Mastro Pasquale lui Dante, care urmărise chinurile Alessei de la depărtare. Finestra, observi linia netedă a piciorului aici, felul în care răsucirea în afara axei a trunchiului său îi accentuează atât umerii, cât şi şoldul?

Dante a părut uşor alarmat, în vreme ce Alessa dădea gânditor din cap.

Mastro Pasquale a pocnit din degete.

— Ar trebui să vii la atelier, ca să fii modelul pentru următoarea mea sculptură.

— Chiar ar trebui! a aprobat Alessa printre dinţi, ca să nu-şi strice „curbura gâtului” pentru a treia oară. Mastro Pasquale este celebră pentru atenţia pe care o acordă detaliilor anatomice.

— Este adevărat, a declarat maestra, începând să-şi strângă recuzita. Plătesc bine, de asemenea, dar să nu te deranjezi să vii dacă eşti o mimoză.

Alessa şi-a masat gâtul.

— Ah, Dante m-a asigurat că nu este timid deloc.

— Excelent. Iată cartea mea de vizită. Finestra, a fost o onoare. Mă voi întoarce după ce Fontele tău va fi pregătit.

Maestra i-a întins un cartonaş poleit lui Dante şi s-a strecurat prin grădină.

Dante a aruncat cartea de vizită spre Alessa.

— Să înţeleg că tocmai ce m-ai oferit voluntar pentru a poza nud?

Tânăra a cules cartonaşul din iarbă.

— Îţi petreci cea mai mare parte a timpului stând şi încruntându-te. Ai putea să fii plătit pentru asta!

— Mă plăteşti tu deja şi îmi pot păstra hainele pe mine.

---

26 În artele vizuale, o schemă sculpturală orignară din Grecia Antică (n.t.).

Odată ajunşi la etajul al patrulea, Dante s-a oprit.

— E în ordine dacă ies puţin? Ar trebui să fii în siguranţă dacă te încui înăuntru. Nu întârzii mult.

Alessei i s-a căscat un gol în inimă şi unul în stomac, parcă întrecându-se care să doară mai tare la auzul veştii că urma să îşi petreacă restul zilei singură, încuiată în apartamentul ei, în vreme ce toţi ceilalţi vor fi alături de prieteni şi familie. Până şi Dante avea lucruri mai bune de făcut în ziua lui liberă, decât să stea cu ea.

— Vizitezi pe cineva drag?

— Nu. Verific doar ceva.

— Ai lăsat un felinar arzând?

— Ceva de genul.

Ziua se întindea în faţa ei, tăcută şi singuratică, dar Alessa şi-a înţepenit un zâmbet pe buze şi i-a spus lui Dante că poate să meargă.

— Mai întâi, dă-mi voie să-ţi arăt baricada pe care am găsit-o…

Păşind în cameră, Dante s-a încordat.

— Stai. A fost cineva aici.

Alessa şi-a rotit ochii prin cameră, dar singurul lucru care îi atrăgea atenţia era tipsia cu prăjituri cu lămâie şi verbină de pe masă. Putea să simtă aroma acrişoară şi să vadă onduleurile cojilor glasate care le decorau.

— E în ordine, a spus ea, răsuflând. Cineva a adus dulciuri.

— Servitorii nu lasă mâncarea pe hol de obicei? a întrebat-o Dante. Câte persoane au cheile de la apartamentul tău?

Alessa s-a încruntat.

— Nu ştiu. Vine cineva să schimbe așternuturile şi să facă curăţenie, apoi…

Alessa s-a bâţâit de pe un picior pe altul, simţindu-se judecată de privirea lui Dante.

— Schimbăm broasca.

Dante a ajuns primul la tavă, ridicând-o rapid, ca să o adulmece. Alessa şi-a pus mâinile-n sân.

— Ai de gând să le şi lingi sau pot să gust şi eu una?

Tânărul a muşcat puţin dintr-o prăjitură, scuipând-o imediat în palmă.

— *Daphne.*

— Cine?

— *Daphne gnidium.* O otravă care are un gust oribil, aşa că cel mai probabil nu ai fi mâncat suficient cât să te ucidă, dar o fărâmă este îndeajuns să te facă să-ţi doreşti să fii mort. Să fii mulţumită că a fost un asasin amator.

Pe Alessa au trecut-o căldurile şi a început să respire sacadat.

— De unde ştii ce gust are otrava?

— Am fost un copil prost.

Dante a aruncat restul prăjiturilor în coşul de gunoi, a examinat tava şi apoi a aruncat-o şi pe aceasta.

— De acum înainte îţi voi aduce eu mâncarea. Una dintre fetele de la bucătărie a avut bunătatea de a-mi arăta cum merg lucrurile pe acolo. Voi vorbi cu ea.

Din câte putea să-şi dea Alessa seama, un atentat de otrăvire nu era decât o întâmplare obişnuită din viaţa Lupului.

Sau nu.

Dante şi-a scos unul dintre pumnale.

— La naiba! Nu îmi place să te las neprotejată.

— Atunci ia-mă cu tine.

— Oraşul nu e un loc sigur.

— Nici Cittadella nu este, din câte se vede. Părinţii mei sunt brutari. Ar putea şti cine a făcut prăjiturile. Mă îndoiesc că adăpostesc asasini în cămară, aşa că ai putea să mă laşi acolo cât îţi vezi de treabă.

Dante s-a încruntat.

— Nu ştiu…

— Nu mă va recunoaşte nimeni. Nu mă voi îmbrăca în ţinută de Finestra şi, în plus, jumătate dintre gardieni sunt ocupaţi cu salvarea proviziilor din depozitele de la nivelurile care au fost inundate ieri.

— Mereu încalci atât de multe reguli?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar este o apucătură nouă.

Alessa şi-a împreunat mâinile sub bărbie.

— Te rog, Dante! Chiar dacă nu ştiu nimic despre prăjituri, vreau să îi văd. Dacă ai dreptate în privinţa motivului care mă constrânge să fac rău oamenilor, poate că mi-ar fi de ajutor să închid un capitol din trecut.

— Sau poate ar înrăutăţi lucrurile.

— Te rog?

Alessa şi-a ascuns satisfacţia când l-a auzit mormăind afirmativ. Dacă avea să-şi dea seama de câte ori obţinuse ceea ce îşi dorea fluturându-şi genele, Dante nu ar mai fi fost de acord cu nimic, niciodată.

Alessa şi-a pus rochia rubinie pe un umeraş şi şi-a răscolit dulapul, oprindu-se la o rochie albastră simplă, cu mâneci lungi, care-i ascundeau în bună parte mănuşile, şi dresuri aurii, atât de pale încât picioarele îi păreau goale dacă nu te uitai îndeaproape. Alessa voia să se întoarcă acasă ea însăşi, nu ca Finestra, aşa că şi-a spălat faţa şi şi-a făcut o cărare în păr, împletindu-l într-o coadă simplă.

Când s-a privit în oglindă, a avut senzaţia stranie

că privea de fapt printr-o fereastră către o altă viaţă, că întrezărea o frântură din fata care ar fi putut să fie. A încercat să zâmbească de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume, dar arăta fals. Nu exista nici o altă Alessa, nici o altă viaţă. Asta era tot ce avea.

Vitrina de modă veche arăta mai bine decât pe vremuri, literele fuseseră trasate din nou cu auriu, iar ferestrele, înlocuite cu vitralii.

— Arată bine locul! a spus Dante, întrebându-se probabil de ce Alessa stătea şi se holba, în loc să intre.

— Au investit cu folos alocaţia.

Ar fi trebuit probabil să fie bucuroasă pentru că banii pe care îi primeau lunar pentru sacrificiul făcut – pentru că o sacrificaseră pe ea – ajutau afacerea familiei, dar Alessa nu era îndeajuns de nobilă încât să-şi poată ascunde amărăciunea.

— Vrei să intru cu tine? a întrebat-o Dante.

— Nu, i-a răspuns ea.

Urma să fie destul de greu şi fără să mai aibă un martor.

— Întoarce-te doar, de cum termini.

Era aproape ora la care se încheia programul, iar brutăria era goală, dulciurile obişnuite nemaifiind expuse. Învăluită de aroma zahărului şi a drojdiei, şi de parfumul copilăriei sale, Alessa a încuiat uşa în urmă şi a întors semnul care anunţa că închiseseră.

— Ne pregătim să închidem pe ziua de azi, dar au mai rămas câteva...

Tatăl ei ieşea din camera din spate, ştergându-şi mâinile acoperite de făină pe şorţ. Dând ochii cu ea, s-a oprit brusc.

Avea părul mai lung, mai alb şi era puţin mai supt la faţă, dar expresia lui era aceeaşi pe care i-o văzuse

ultima oară – temere şi veneraţie, temperate de melancolie.

— Finestra! şi-a ridicat el braţele şi apoi le-a lăsat să cadă. Ce te aduce aici?

Alessa tânjea după îmbrăţişarea care nu avea să vină.

— Bună, tată. Te rog, spune-mi pe nume.

Bărbatul şi-a rotit privirea spre bucătăria goală.

— Alessa. Iubirea mea mică, ai crescut!

— Mi-a fost dor de tine.

Alessei i-au alunecat lacrimi pe obraji.

Tatăl ei a ieşit din spatele tejghelei, dar a păstrat distanţa.

— Ne-a fost dor de tine. Nu voi înţelege niciodată de ce fac zeii alegerile pe care le fac, dar am credinţă. Ştiu că nu-ţi poate fi uşor.

Era puţin spus. Dacă şi-ar fi lăsat garda jos, Alessa s-ar fi dizolvat într-un lac de lacrimi, aşa că şi-a înghiţit un oftat şi a scos prăjitura otrăvită din buzunar.

— Ştii cine a făcut-o?

Tatăl Alessei s-a încruntat.

— Nu am mai copt din astea de mult timp, dar Adrick s-a ocupat ieri de bucătărie. Ar fi putut să o facă el. De ce?

Alessei i s-a accelerat pulsul, care i s-a înteţit şi mai tare la auzul paşilor care urcau scările din spate.

— Marcel, ai întors tu semnul?

Mama Alessei s-a oprit din mers brusc, de parcă podeaua i s-ar fi închegat în jurul pantofilor.

— Mamă.

— Finestra! a exclamat femeia, făcând o reverenţă până în pământ. Cu tot respectul, nu ar trebui să fii aici.

Inima ei nesăbuită s-a făcut ţăndări.

— Cunosc învăţăturile din *Verità,* mamă. Nu stau mult.

— Dacă le cunoşti, atunci ştii ce ne cer zeii. Nu ar fi trebuit să vii aici.

— Ştiu, dar am vrut să…

Cuvintele i s-au înecat în gât. *De ce* venise? Ca să elucideze un mister a cărui rezolvare nu voia să o afle? În căutarea unei iubiri pe care ştia că nu avea să o găsească? Sau pur şi simplu pentru că voia să închidă un capitol?

— Am vrut să-mi iau rămas-bun.

Mama ei îşi întorcea deja spatele, aşa că Alessa nu a putut să-i vadă faţa când a răspuns scurt:

— Rămas-bun!

Tatăl Alessei a făcut semnul pentru *Îmi pare rău.*

Fata nu i-a răspuns. Nu era cinstit să se aştepte ca el să-i ia partea, dar o durea că nu făcea asta.

Treisprezece ani. Treisprezece ani în care fusese soarele de pe cerul fiicei sale, iar acum femeia nu voia nici măcar să o privească în ochi în clipa despărţirii.

În acel moment, în inima Alessei ceva s-a veştejit şi a murit.

— Adrick e aici?

Tatăl ei a tresărit când i-a auzit tonul rece.

— Nu, e la drogherie. De ce…

Alessa ieşise deja pe uşă, înainte ca bărbatul să-şi termine de rostit întrebarea.

Ar fi trebuit să îl aştepte pe Dante, dar respingerea mamei ei şi durerea din ochii tatălui o alungaseră din acel loc. Trebuia să dea de Adrick, să scape de teama că nu mai avea pe nimeni.

Când să treacă de ultimul colţ, a fost cât pe ce să dea nas în nas cu membrii înveşmântaţi în robe din Fratellanza, care erau adunaţi ciorchine în faţa

drogheriei.

Acoperindu-şi chipul cu mâna, ca şi cum ar fi încercat să-şi protejeze ochii de lumina soarelui, Alessa a ţâşnit pe aleea îngustă dintre drogherie şi croitoria de alături.

Pentru întâia oară, Dea era de partea ei. Adrick se afla în spate, cu o ladă goală în mână. Curtea mică, înconjurată de ziduri, era plină de astfel de lăzi, întoarse cu fundul în sus şi aranjate într-un semicerc aproximativ.

Adrick a tresărit.

— Ce *faci* aici?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu. Trebuie să pleci. Chiar acum.

Alessa a pipăit în buzunar după fursec, scoţându-l pe jumătate fărâmiţat.

— Cine a comandat astea de la brutărie ieri?

Adrick s-a albit la faţă.

— Nu-mi aduc aminte.

— Îţi aduci aminte dacă ai pus otravă în prăjiturile cu lămâie ale tatei sau dacă a pus-o altcineva după?

Adrick şi-a înfipt mâinile în păr.

— Îţi pot explica, dar nu acum. Trebuie să pleci. Nu aşa trebuia…

Şi-a ridicat brusc fruntea la auzul vocilor care veneau din magazin, încordându-se din cap până în picioare.

— Ce-i cu tine?

— Voi veni în Cittadella în noaptea asta, promit. *Te rog.* Du-te!

Panica lui Adrick i-a îmblânzit furia şi Alessa a fugit, îndesându-şi fursecul fărâmiţat înapoi în buzunar.

Membrii din Fratellanza nu mai erau în faţă, dar toate chipurile pe care le zărea pe stradă îi deveniseră

duşmani, fie că se întorceau spre ea sau nu. Oamenii vedeau ceea ce se aşteptau să vadă, aşa că o fată cu chipul proaspăt şi haine simple nu era demnă de luat în seamă, deşi Alessei, în starea în care se afla, i se părea că toată lumina se revărsa asupra ei, atrăgând doar priviri răutăcioase.

Strada era aglomerată, dar, în timp ce încerca să se hotărască dacă să se întoarcă la brutărie sau să încerce să îl găsească pe Dante prin zona *Butoiului,* privirea i s-a oprit asupra unei siluete de la câteva sute de metri depărtare. Îi era ruşine că îl identificase cu atâta uşurinţă, că toată atenţia i se concentrase asupra fracţiunii de secundă în care îi întrezărise ceafa, în timp ce se îndepărta, în direcţia opusă.

Alessa l-a strigat, dar Dante nu s-a întors. S-au întors în schimb prea mulţi trecători de pe stradă.

Trebuia să-l prindă din urmă.

În vreme ce ocolea lumea, încercând să nu-l piardă din vedere, Dante şi-a lovit umărul de cel al unui bărbat care mergea în cealaltă direcţie şi ambii s-au întors, ca două pisici vagaboande gata să se ia la harţă.

Două femei şi-au aruncat privirile, pe furiş, spre Alessa, când aceasta trecea pe lângă toneta lor de pe stradă, măsurând-o puţin cam prea intens, aşa că Alessa şi-a tras gluga mai bine pe faţă, pierzându-l din ochi pe Dante în timp ce încerca să se amestece în mulţime.

Era gata să treacă pe lângă o alee îngustă, dar vocea lui Dante a oprit-o în loc. În capătul aleii, acesta se certa cu un bărbat înveşmântat în robă albă.

Alessa s-a ascuns după o stivă de butoaie, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, şi a început să-i urmărească printr-o crăpătură.

Bărbatul în robă era înalt şi avea un pântec gros, iar părul îi era tuns scurt. Nu era Ivini. Alessa s-a simţit inundată de uşurare, deşi senzaţia nu a durat prea mult.

— Şi eu ce am de câştigat? a mârâit bărbatul, şi Dante i-a răspuns cu mai multă otravă chiar, deşi cea mai mare parte a răspunsului se pierdea în hărmălaia străzii din spatele ei, unde se răsturnase o căruţă.

Alessa a reuşit să discearnă un singur cuvânt.

Ucide.

Privirea i s-a întunecat.

Era o ameninţare… sau o promisiune?

Bărbatul şi-a încordat pumnii.

Dante şi-a răsucit pumnalele, prinzându-le de mânere.

Alessa şi-a ţinut respiraţia.

Atmosfera era încărcată de tensiune, fiecare dintre ei fiind gata să atace, deşi niciunul nu s-a mişcat şi nici nu a scos vreun cuvânt o bună bucată de timp.

În cele din urmă, Dante şi-a pus pumnalele în teci, cu un rânjet batjocoritor.

— Vai a farti fottere[27]*!*

Bărbatul în vârstă a scuipat în ţărână şi s-a tras înapoi, într-atât de atent la Dante, încât nici nu a observat-o pe Alessa când a trecut pe lângă ea.

Furia a început să crească înăuntrul Alessei, umflându-se ca un val.

Mamei sale îi păsa atât de puţin de ea, încât abia dacă îşi luase rămas-bun, fratele ei se pregătea pentru o întâlnire în vreme ce Fratellanza era adunată prin preajmă, iar acum *Dante* făcea târguri cu unul dintre oamenii lui Ivini pe o alee întunecată? Secrete după secrete, îngrămădite unele peste altele.

---

27 *Du-te dracului!* (it.)

Alessa nu avea unde să se ducă. Şi nu avea de gând să părăsească acea alee până când nu reuşea să obţină răspunsuri de la *cineva.*

Dante avea spatele întors când Alessa a păşit afară din ascunzătoarea ei. L-a sfredelit cu privirea, voind să-l facă să se întoarcă cu faţa la ea, să îl vadă coborându-şi ruşinat umerii sau să îl audă explicându-i ce se petrecea, pentru numele Deei!

Fără să-i bănuiască prezenţa, Dante şi-a luat avânt şi a izbit cu pumnul în perete, suficient de tare încât să-şi zdrobească toate oasele din mână.

Un spasm violent l-a zguduit şi a lovit din nou. Apoi iar. Şi iar. Fiecare lovitură mai rapidă, mai puternică, smulgând frânturi de tencuială la fiecare impact.

Alessa şi-a dus mâna la gură.

Mâna lui. Avea să şi-o nenorocească, asta dacă nu cumva reuşise deja.

Alessa a făcut un pas în faţă. Ca să îl oprească. Sau ca să ţipe la el. Nu ştia nici ea.

O sticlă spartă i-a trosnit sub talpă.

Dante s-a întors atât de repede, încât Alessa nu a avut timp să scoată nici măcar un cuvânt.

Ochii i s-au aprins, strălucitori şi înspăimântători din cauza furiei, şi Alessa a simţit două focuri gemene sfâşiindu-i abdomenul.

Buzele i s-au întredeschis, într-un început de oftat. Alessa şi-a coborât privirea şi a văzut pumnii lui Dante, în care erau strânse mânerele pumnalelor, înfipte în ea.

Printre degete îi picura sânge.

Cu un şuierat înfricoşat, Dante a scos lamele. Armele au zăngănit la pământ.

Protectorul ei. Ucigaşul ei.

Alessa i-a şoptit numele înainte ca picioarele să i

se secere.

Capitolul 26

Piove sul bagnato.
Un necaz nu vine niciodată singur.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Dante a prins-o, lăsându-se în genunchi ca să-i amortizeze căderea.

De ce?

Durerea şi trădarea i s-au răspândit Alessei în tot corpul, întreaga lume condensându-se în îmbrăţişarea lui.

I-a cercetat chipul, căutând răspunsuri, dar nu a citit decât groază.

Buzele lui Dante se mişcau fără să scoată niciun sunet, formând cuvintele *Nu, nu, nu!*

Nu te furişa pe lângă mine.

O avertizase. De mai multe ori.

Ea nu ascultase.

Nu avea să aibă parte de o moarte glorioasă, până la urmă.

Dante a culcat-o la pământ, ocrotindu-i capul, astfel încât aproape că nici nu a simţit când a atins piatra.

Alessa ştia că trebuie să-l avertizeze să nu o atingă, dar întunericul o împresura, din ce în ce mai aproape.

Dante s-a aplecat deasupra ei, umbra lui acoperind soarele, şi Alessa a ţipat, săgetată de o nouă durere copleşitoare.

O înjunghiase din nou?

Nu. Îi apăsa rănile, scuturându-şi capul, de parcă ar fi dezbătut cu el însuşi gravitatea lor, deşi adevărul i se

citea în ochi. Lovise pentru a ucide şi nu rata niciodată.

Unele răni nu puteau fi vindecate.

Dante şi-a abandonat efortul de a opri sângerarea şi i-a strâns mâinile în ale lui, care erau atât de îmbibate de sângele ei, încât părea că şi el poartă mănuşi.

Nu ar fi putut să i se smulgă din strânsoare nici dacă ar fi încercat.

I-am ţinut strâns mâna.

Îşi amintise.

Dante i-a tras de mănuşi, dar pielea umedă se împotrivea încercărilor lui. Bun. Nu ar fi trebuit să facă asta. Alessa şi-a încleştat degetele, dar era prea slăbită ca să-l poată opri. Palme aspre s-au lipit de ale Alessei, Dante împreunându-şi degetele cu ale ei, în timp ce încerca să-şi înăbuşe un şuierat dureros.

Putea oare o inimă să se înalţe şi să se frângă în acelaşi timp?

Nu voia ca el să moară, dar râul auriu de căldură care îi curgea prin vene, scânteia vieţii, o încălzea pe dinăuntru, cuprinzându-i tot pieptul. Senzaţia euforică o aprindea pe interior, aproape într-atât de glorioasă încât să o facă să uite că îi fura viaţa. Chiar şi în ghearele morţii, Alessa *lua.*

Mâinile lui Dante au strâns-o cu putere, aproape strivindu-i degetele, respiraţia devenindu-i din sacadată chinuită.

Inima i-a tresărit uşor.

Dante s-a prăvălit deasupra Alessei, cu degetele împreunate cu ale ei.

Aveau să moară amândoi.

Dar nu singuri.

Nimeni nu ar trebui să moară singur.

Capitolul 27

Chi è all'inferno non sa ciò che sia cielo.
Cel care se află în iad nu ştie ce este raiul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Viaţa de apoi mirosea a urină şi a rachiu acru de secară, dar Alessa îşi începea existenţa eternă în braţele unui băiat şi, dacă zeii voiau să o răsplătească în ciuda rateurilor ei, nu avea de gând să facă mofturi pentru mici detalii.

Şi-a trecut degetele de-a lungul coloanei lui, cu muşchi pronunţaţi de o parte şi de alta, iar Dante s-a foit cu un oftat adânc, în timp ce Alessa i-a simţit barba aspră atingându-i gâtul.

Dacă ar fi ştiut care sunt beneficiile, poate că nu s-ar mai fi temut atât de tare de moarte.

Pământul era însă dur şi neiertător, o durea tot trupul, iar pe undeva, pe aproape, cineva îşi oprise interpretarea unui cântec porcos de tavernă ca să verse.

Lucru care… nu părea la locul lui.

Alessa s-a străduit să-şi deschidă ochii şi şi-a fixat privirea asupra apusului şters, până când formele şi culorile au început să se închege într-un zid de cărămidă, iar mai aproape un cap se odihnea la pieptul ei, cu chipul ascuns din unghiul în care se afla. A simţit muşchi încordându-se sub palmele ei şi băiatul misterios a oftat din nou.

Nu era viaţa de apoi. Nu era un băiat fără chip.

Dante.

Şi *nu* se simţea bine deasupra ei.

Alessa şi-a smuls mâinile din ale lui şi a întins gâtul

ca să-şi îndepărteze capul de el, dar fruntea lui Dante era încă lipită de pielea de sub clavicula ei şi nu avea cum să-l mişte fără să-l atingă, şi...

Şi-a zgâriat spatele în pietrişul de pe drum în tentativa de a se strecura de sub el. Era ca şi cum ar fi încercat să se smulgă de sub dărâmăturile produse de o alunecare de teren. Cu un ultim avânt, şi-a eliberat trunchiul şi un pumnal a ţăcănit la pământ.

Amintirile i-au năvălit în minte.

Ochi întunecaţi, furie ucigătoare, pumnale înfipte în carne. Ceva – spaima, şocul sau sângele pierdut – îi amorţea durerea, dar nu avea nevoie de dovezi ca să ştie care era adevărul.

Nu mai avea nicio şansă.

Însă Dante, da. Încă!

Alessa s-a răsucit pe o parte şi palma i-a aterizat într-o băltoacă de sânge. Teama a încolţit în ea când şi-a reamintit vina plină de groază pe care o citise pe chipul lui. Genul acela de vină care ar fi putut împinge un om să-şi întoarcă propriile arme asupra sa.

Fata şi-a dus mâna la gură şi a simţit gustul sângelui, rânced, ca de rugină.

Te rog, să fie al meu!

A dat de o mănuşă umedă lângă capul lui Dante şi s-a chinuit să şi-o tragă pe mână, ca să-i poată întoarce faţa spre ea.

Chipul îi era cenuşiu, avea pleoapele închise.

Alessa s-a tras mai aproape, căutându-i respiraţia. Dante a tresărit şi s-a ridicat brusc, izbindu-şi nasul de obrazul Alessei.

Fata a alunecat pe spate cu un strigăt ascuţit, acompaniat de o avalanşă de blesteme din partea lui Dante.

— Ah, biata ta faţă! a strigat Alessa.

— Sunt bine.

Dante s-a ridicat în picioare, şi-a dus mâna spre nasul în mod cert spart şi şi-a aplecat capul.

— Nu eşti bine.

Dar, când şi-a ridicat fruntea, Alessa a văzut că faţa lui, deşi acoperită de sânge, arăta normal.

Pentru numele Deei, ce?!

— Sângerezi? a întrebat-o el.

Clipind din gene, confuză, Alessa şi-a coborât privirea spre trupul pe care nu-l simţea ca fiind al ei.

— Eu… nu cred.

Rochia îi era rece şi băţoasă, nu umedă de sânge proaspăt.

— Mişcă-ţi afurisita aia de mână, bine?

— Nu pot. Trebuie să aplic presiune asupra rănii, ca să nu încep să sângerez din nou.

Dante a prins-o de încheietura protejată de marginea mânecii şi i-a dat mâna la o parte. Alessa a tras aer în piept şi Dante a sfâşiat gaura pe care o avea în rochie, scoţând la iveală o palmă de piele palidă, pătată de sânge, însă altfel neatinsă.

Imposibil.

— N-am crezut că va funcţiona.

Dante a făcut un pas în spate şi şi-a astupat gura cu o mână tremurândă.

Alessa s-a aplecat ca să-şi cerceteze abdomenul.

— Nu înţeleg.

— Nu? a întrebat-o Dante, privind-o intens.

Exista o singură explicaţie plauzibilă.

Sângele i-a pulsat în tâmple.

— Eşti ghiotte.

Capitolul 28

Chi nasce lupo non muore agnello.
Cel care se naşte lup nu poate muri miel.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Nu în fiecare zi i se întâmpla unei fete să fie rănită mortal, să-şi revină în pragul morţii şi să descopere că singurul ei prieten era una dintre creaturile care-i bântuiau coşmarurile. Era… mult.

Ghiotte erau demoni diabolici. Era un fapt, nu o părere. Dar Dante nu *era rău.* Nu era cu putinţă!

La început a crezut că el nu-i va răspunde, că va râde de ea şi că se vor minuna împreună de absurditatea cuvintelor pe care le rostise.

În schimb, tânărul a dat din cap.

— Eşti ghiotte, a repetat Alessa, iar gândurile i s-au învălmăşit, imposibil de descâlcit.

Aşa că a prins cel mai important fir şi a tras.

— Şi ţi-ai folosit darul ca să mă vindeci.

— Nu, a spus el. *Tu* l-ai folosit.

— Dar tu ai ales să îmi strângi mâna pentru că ai bănuit că o *pot face.*

Alessa a fost cuprinsă de euforie.

— Dante, mi-ai salvat viaţa!

Dante s-a întunecat la chip dinaintea încântării ei.

— Sunt gardianul tău. Asta e datoria mea.

Tânărul s-a ridicat şi şi-a netezit pantalonii. Un gest în zadar, deoarece erau îmbibaţi de sânge şi nu mai puteau fi salvaţi.

Alessei îi vuia mintea, răscolită de o furtună de emoţii: groază, gratitudine, spaimă şi încântare.

— Dante, mi-ai strâns mâna şi nu ai murit!

El apărut jenat.

— Pentru o clipă mi s-a părut că s-ar putea să mor.

— Dar…

— Nu te entuziasma. Nu am nicio putere *folositoare.*

Dante a cercetat aleea, practic zbârnâind din cauza agitaţiei.

— Trebuie să te întorci în Cittadella, iar eu trebuie să ies de aici.

Alessa şi-a atins abdomenul vindecat ca prin minune.

Pufăind nerăbdător, Dante a ridicat-o în picioare.

Fata s-a legănat uşor, de parcă ar fi fost beată, şi şi-a întins mâinile însângerate, una cu mănuşa trasă, cealaltă fără mănuşă, de parcă ar fi vrut să-i arate lui Dante un soi de comoară fascinantă.

Tânărul i-a oferit privirea mustrătoare pe care o are un crâşmar treaz la bar, când e trecut de miezul nopţii, şi a apucat-o de braţ ca să o împingă de la spate.

El era în viaţă.

Ea era în viaţă.

Pentru numele Deei, cum de erau amândoi în viaţă?

Alessa a chicotit, ameţită de uşurare – şi din cauza sângelui pierdut, dacă era să fie sinceră – şi i-a cuprins mijlocul. S-a simţit inundată de căldură când trupul lui s-a lipit de al ei, muşchii tonifiaţi mişcându-se cu fiecare pas.

Arătau probabil ca doi îndrăgostiţi, agăţaţi unul de celălalt, în căutarea unei alei retrase. Alessa a chicotit din nou. Mai puţin sângele. Nu avea ea prea mare experienţă ca să poată face comparaţii, dar, în cărţi cel puţin, întâlnirile romantice clandestine nu implicau *de*

obicei atât de mult sânge.

Intrat în rolul de gardian morocănos, Dante nu s-a abătut pe nicio alee întunecată, ci a purtat-o după el, bun cunoscător al străzilor şerpuite, fără nume, până au ajuns dinaintea impunătorului port-peşteră.

Odată înăuntru, Dante a condus-o pe potecă. Plimbarea rapidă nu îi limpezise capul, ci avusese exact efectul opus, iar când el a rezemat-o de perete, Alessa a văzut stele verzi în faţa ochilor. Deşi vag conştientă că alunecă, nu se putea opri. Dante a prins-o, poziţionându-şi genunchiul între picioarele ei ca să o ţină rezemată.

— Ah, dragă! Nici măcar nu m-ai scos la o cină, a comentat ea fornăind.

Dante a oftat – o furtună de muşchi încordaţi şi mişcări bruşte – în timp ce căuta pe sub pelerina Alessei cheia ascunsă în buzunarul rochiei.

Fata şi-a lipit faţa de cămaşa lui Dante şi i-a tras în nări parfumul. I se părea un lucru perfect natural, deşi, dacă stătea să se gândească mai bine, probabil nu era. Nu se putea învinovăţi prea tare însă. Magia care îi vindecase rănile nu îi umpluse la loc venele cu sângele pe care îl pierduse şi deficitul îi afecta acum capacitatea oricum redusă de a se controla.

— Uuups! a bolborosit ea, ridicându-şi capul. Sunt puţin ameţită.

Dante nu a răspuns, rotindu-şi privirea de jur-împrejur în timp ce descuia uşa, respirând rapid şi greoi. Acesta nu mai era băiatul care o tachinase în privinţa romanelor scandaloase şi care îi oferise o îmbrăţişare ca să poată salva lumea. *Acesta* era animalul încolţit pe care îl văzuse pe balcon, în prima noapte în care îl adusese acasă.

Îi era teamă de ea. Bineînţeles. La fel ca tuturor

celorlalţi. Iar acum, după ce simţise pe pielea lui durerea sfâşietoare pe care le-o provoca tuturor celor care se apropiau prea mult de ea, avea să i se pară întotdeauna înspăimântătoare.

— Îmi pare rău! a zis Alessa, îndesându-şi mâinile în buzunare. Nu te voi mai atinge niciodată.

— Ăă? s-a bâlbâit el înainte să clipească şi să-şi concentreze atenţia asupra ei. Nu. Nu-i vorba despre... Asta nu e... Trebuie să te duc în braţe?

— Relaxează-te! i-a spus ea, cu ceea ce spera că-i o fluturare degajată a mâinii. Pot să merg.

Nu se ţinea bine pe picioare, dar a reuşit să înainteze.

Mai era un lucru care o deranja. Ceva ce o necăjise sau îşi dorea să înţeleagă. Gândurile i se derulau încet, încâlcite, dar, în vreme ce Dante închidea uşa în urma lor, a desluşit în cele din urmă despre ce era vorba.

— Cine era acel bărbat? Şi de ce te certai cu el?

Dante s-a încordat.

— Nu contează.

— Ba sigur că da. Te-ai întâlnit cu unul dintre acoliţii lui Ivini, care mă vrea moartă, şi apoi aproape m-ai ucis. Merit să ştiu ce se întâmplă.

Tot Dante fusese acela care o vindecase, fapt care îi submina cumva pledoaria, însă el părea că vrea oricum să evite subiectul.

— Este bărbatul care m-a luat după ce mi-au murit părinţii. Cel care a spus gloatei că un copil poate fi schimbat şi că se va îngriji el de asta. Ştii tu, că îmi va salva sufletul nemuritor. Dante a împins-o de la spate, cu mâna coborâtă pe talia ei. L-am văzut în mulţime în seara în care te-am cunoscut. Au trecut ani întregi, aşa că nu eram sigur că m-a recunoscut, dar mi-am zis că ar fi bine să mă asigur că îşi va ţine gura, astfel încât

nimeni să nu afle adevărul. S-a dus şi planul ăsta!

Dante a deschis ultima poartă şi a lăsat cheia în palma Alessei.

— Încuie poarta în urma ta.

De ce suna ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun?

— Tu nu vii?

— Eu…

Dante şi-a trecut degetele prin păr.

— Trebuie să… Nu pot să…

Tânărul care se luptase cu adversari de două ori mai mari decât el fără să clipească, cel care îi privea de sus pe Fonţii nervoşi, cel care nu tresărea niciodată dinaintea unei fete ale cărei mâini provocau moarte şi durere, tremura acum pentru că Alessa îi cunoştea secretul.

— Dante, nu aş spune *niciodată, nimănui!*

Gardianul a răsuflat întretăiat.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă adevărul ar ieşi la iveală?

Un ghiotte în Cittadella. Un şobolan într-o bucătărie. Gloate furioase, cu torţele aprinse şi furcile la îndemână. Ar fi norocoasă dacă nu ar arunca-o şi pe ea pe rug, cu el.

Lui Dante i s-au aprins ochii.

— La naiba! Alege-ţi un Fonte, rămâi în Cittadella şi uită că m-ai cunoscut vreodată.

— Vino măcar să-ţi iei lucrurile, a spus Alessa, cu o voce molatică.

— Îmi voi cumpăra altele, noi.

— Te rog, hai să vorbim despre asta.

— Nu avem despre ce să vorbim.

Era prea mult, prea repede. Dante îi aluneca printre degete şi ea nici măcar nu asimilase ce se întâmplase şi cine era el. *Avea nevoie de un moment*

de respiro, la naiba!

— Atunci sângele meu îţi va păta mâinile din nou! a spus Alessa. Sunt şaptezeci la sută convinsă că mă voi prăbuşi pe scări, mă voi rostogoli până jos, îmi voi frânge jumătate din oase şi îmi voi fisura craniul, iar tu nu vei fi acolo ca să mă vindeci, aşa că voi muri pentru *a doua oară* astăzi într-o băltoacă din propriul sânge. Ce sfârşit tragic pentru povestea despre supravieţuire a zilei de azi!

Dante o privea încruntat în continuare, însă îndărătul furiei şi fricii se ascundea ceva vag.

Ar fi putut să fie speranţă.

— Te rog?

Alessa şi-a ridicat o mână tremurândă spre faţă, proptindu-se de poartă. Nu era deloc cinstit să profite de slăbiciunea lui, dar vremurile disperate cereau măsuri disperate.

Dante şi-a spălat pumnalele în chiuvetă, le-a uscat cu prosoape uscate, apoi le-a spălat şi le-a uscat din nou, înainte să şi le înfigă la loc în teci.

Când Alessa a intrat ca să facă baie, Dante se plimba de colo-colo, iar când a aruncat un ochi de după paravan, înainte să se îmbrace, acesta încă se plimba.

Era ghiotte.

O fiinţă care abia dacă era considerată umană.

Atinsă de demoni, egoistă şi crudă până în măduva oaselor.

Ar fi trebuit să se teamă de el. Să îl urască. Ar fi trebuit să schimbe totul.

Dar nu era aşa.

Un ghiotte îi strânsese mâna pe acea alee, fără să ştie dacă avea să supravieţuiască încercării disperate de a o salva. Un ghiotte îşi riscase mândria *şi* siguranţa

când îşi înfăşurase o eşarfă ridicolă în jurul capului şi o îmbrăţişase când avea cea mai mare nevoie de asta.

Din ziua în care se cunoscuseră, Dante încercase să o convingă că era crud, nemilos şi rece, dar faptele lui spuneau cu totul altceva. Era ghiotte, dar rămânea Dante. Şi nu îşi alesese singur soarta, aşa cum nici ea nu şi-o alesese pe a ei.

Alessa l-a găsit încercând să scoată sângele din cămaşa lui albă de bumbac. Când i-a auzit paşii, Dante a aruncat cămaşa în chiuvetă şi şi-a proptit mâinile de blatul de bucătărie.

— Promit că nu voi spune nimănui, a zis Alessa cu calmul unei persoane care vrea să liniştească un câine agitat. Dar trebuie să ştiu ceva.

Dante nu s-a întors.

— Poveştile spun că ghiotte sunt demoni deghizaţi în bărbaţi.

Alessa a înghiţit un nod.

— Este adevărat? Eşti… altceva? Pe dedesubt?

— Mă întrebi dacă am coarne?

Exact asta îl întreba, dar părea mai sigur să se abţină şi să nu confirme, nici să nu nege.

— Nu, a oftat Dante. Nu am coarne. Nici coadă. Nici gheare. Ăsta sunt.

Alessa a răsuflat uşurată. Nu era un monstru, cel puţin nu unul diferit de ea. În acea clipă a luat o decizie.

— Nu trebuie să mai afle nimeni altcineva.

Dante a părut mai degrabă iritat decât recunoscător.

— Cineva deja ştie. De ce crezi că îl ameninţam? E destul de rău că ştie că mă aflu în oraş. Nici toţi banii de pe lume nu-i vor ţine gura închisă dacă va afla că sunt în Cittadella. Una e să ştii că un ghiotte umblă

liber şi alta să îl laşi să doarmă pe canapeaua Finestrei.

— Atunci ne vom asigura că nu află. Dante, te rog! Nu poţi pleca. Nu acum, când în sfârşit ştiu cât de multe avem în comun...

— În comun? a scuipat Dante. Ce avem noi doi în comun?

— Multe. Pentru început, amândoi ştim cum este să fii temut şi urât. Amândoi avem daruri pe care nu le-am cerut.

— Dar! a ironizat-o Dante. Halal dar!

— Tu te poţi vindeca. Darul meu nu face decât să ucidă oameni.

Dante şi-a încleştat degetele pe blatul de porţelan.

— Şi al meu a ucis destui.

Alessa şi-a închis ochii strâns.

— De aceea ţi-au ucis părinţii.

— Da. În vreme ce ai tăi sunt plătiţi pentru că au dat naştere binecuvântatei Finestra. Aşa cum ziceam, nu avem nimic în comun. Tu eşti o salvatoare. Eu sunt o abominaţie. Tu ai un castel, iar eu am fost încuiat într-o magazie de un bărbat care a încercat să scoată demonii din mine bătându-mă.

Alessei i s-a întors stomacul pe dos.

Nu, vieţile lor *nu* erau la fel. Nu la suprafaţă, dar în ungherele ascunse, frânte şi mutilate dinlăuntrul lor... de ce nu putea să vadă că *erau?*

— Îmi pare rău pentru ceea ce ai păţit. Nu meritai asta. Nici părinţii tăi nu meritau aşa ceva. Dar... a început Alessa, încordându-şi pumnii, uimită şi ea de această posibilitate. Poate că puterea ta îi poate *ajuta* pe alţii.

— Ce? a pufnit Dante. Ai vrea să îţi fiu Fonte? Mult noroc! Singurul dar pe care l-ai primi de la mine ar fi o moarte lentă, ca să te poţi bucura de sfârşitul lumii.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar aş putea exersa pe tine.

— Vrei să spui că m-ai putea tortura.

Alessa a tresărit.

— Dar nu te-aş ucide.

— Nu sunt *invincibil.* Aş muri dacă ai încerca destul de tare.

— Dar tu eşti mai potrivit decât oricine altcineva. Tot zici că nu-ţi pasă de siguranţa ta. E atât de diferit faţă de luptele pentru bani? M-ai putea ajuta să salvez Saverio.

— Ce a făcut Saverio pentru mine?

— Sunt *copii* care vor muri în chinuri groaznice.

— Copiii cresc şi devin oameni cruzi, ca toţi ceilalţi.

— Nici eu nu am cerut această responsabilitate, dar cel puţin mă străduiesc!

— Tu eşti salvatoarea, nu eu! Eu sunt cel egoist, ai uitat? Asta este problema *ta.*

Alessa ar fi vrut să-şi înfigă unghiile în obrazul lui şi să îi smulgă dispreţul rece cu forţa.

— Bună încercare, Dante, dar e prea târziu. *Te cunosc.* Nu cred că eşti gata să laşi mii de copii să moară, când tu nu ai putut să ignori nici măcar unul aflat la ananghie.

— Despre ce vorbeşti?

— Am văzut când unul dintre acoliţii lui Ivini te-a împins pentru că ai ajutat-o pe fetiţa aceea sărmană. I-ai ţinut piept.

Dante şi-a lăsat capul pe spate.

— Nu mă transforma într-un erou doar pentru că nu-mi plac cei care abuzează de putere. Sunt *exact* aşa cum spun ceilalţi că sunt.

— Nu îmi pasă de ce zic poveştile. Eşti o persoană bună…

Gardianul şi-a ridicat mâinile spre cer.

— *Opreşte-te!* Nu ştii ce fel de persoană sunt. Nu ai nicio idee ce am făcut şi pe cine am rănit.

— Atunci, spune-mi. Convinge-mă! Demonstrează-mi că eşti diabolic. Te provoc!

Dante şi-a înfipt mâinile în păr.

— Fie! A existat o singură persoană care a încercat să mă ajute după ce am fugit. *Una singură!* Şi eu am ucis-o.

Capitolul 29

Quando l'amico chiede, non v'è domani.
Când un prieten te roagă ceva, nu amâni pe mâine.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANO: 19

Alessei i-a îngheţat sângele în vene.

— Nu te cred.

Cuvintele nu sunau convingător, nici măcar pentru Alessa însăşi.

— Ba să crezi.

Tonul lui Dante era lipsit de orice emoţie.

— O copilă m-a găsit după ce am fugit. N-avea cum să aibă mai mult de zece ani. A dat pe plajă peste un străin plin de sânge, abia conştient, şi, în loc să fugă, a hotărât să mă ajute să-mi recapăt sănătatea. Dante a râs amar. M-a văzut vindecându-mă. Nu am putut să mă ascund.

Alessa şi-a ascuns un fior. Dante, cel pe care ea îl ştia – sau credea că îl ştie – nu ar fi ucis niciodată o copilă nevinovată doar ca să o împiedice să vorbească. Însă poate că nu îl cunoştea deloc.

— Aşa că am minţit. I-am spus că am găsit Fonte della Guarigione în vârful unei stânci. Ea voia să ştie unde anume, mă tot întreba, aşa că eu am continuat să mint, mutând-o din ce în ce mai sus, ca să îi fie prea greu să ajungă la ea. Dar fata nu voia să o lase baltă.

Un copil curios. Un secret de moarte. Şi Dante, un fugar disperat să ascundă adevărul.

Alessei avea să i se facă rău.

Ochii lui Dante s-au aprins ca tăciunii.

— I-am găsit trupul a doua zi dimineaţă, sfărâmat, pe stânci.

Fata şi-a înghiţit lacrimile, deşi genunchii i se înmuiaseră de uşurare.

— Un accident. Nu a fost intenţia ta ca ea să fie rănită.

— *Nu contează.*

— Ba da. Eu, mai mult ca oricine, ştiu.

— *Opreşte-te!* a ţipat Dante. *Nu suntem* la fel. Tu atingi oameni şi ei mor, dar nu este alegerea ta şi vina nu îţi aparţine. Toţi cei care ţin la mine mor şi este întotdeauna vina mea. Tu oferi. Eu *smulg.*

— Atunci, schimbă-te!

— Oamenii nu se schimbă.

— *Eu* am făcut-o!

Alessei îi tremura vocea de furie.

— M-am schimbat de atâtea ori încât am şi pierdut şirul. Când am devenit Finestra eram doar o fetiţă naivă, care credea tot ce i se spune, care urma regulile fără să pună întrebări, chiar şi când simţea că nu este corect. Chiar şi când credeam că am să mă chircesc şi am să mă prefac în pulbere. Am devenit umbra unei fiinţe, numai durere şi amărăciune. Apoi ai apărut tu. Iar tu nu m-ai privit cu veneraţie şi *nici* cu milă. Ai observat când mă făceam mică şi am urât asta. Am vrut să-ţi demonstrez că nu sunt aşa şi m-am *schimbat!*

Alessa s-a tras mai aproape de el şi l-a privit în ochi.

— Nu îmi pasă de ce spun toţi ceilalţi – darul tău face parte din tine, dar nu te defineşte. Poţi alege să fii mai bun.

Privirea din ochii lui Dante era de piatră.

— Ei bine, aleg să nu o fac. Iar *asta* – a arătat spre el şi apoi spre ea – nu înseamnă nimic. Nu suntem la fel. Nu suntem prieteni. Nu suntem *nimic.* Am de gând

să duc datoria asta până la capăt pentru că avem o înţelegere, dar asta este tot.

— Eşti un mare măgar!

— Ai început să înţelegi.

Furia a aprins-o ca pe o torţă vie. Ar fi vrut să-şi înfigă unghiile în faţa aia a lui încăpăţânată şi să-i smulgă sufletul din el o dată şi pentru totdeauna. Ghiotte sau nu, nu ar fi avut nicio şansă împotriva ei.

În schimb, Alessa a plecat val vârtej. Orice potenţial asasin care şi-ar fi ales acel moment ca să o atace ar fi pierdut.

Timp de cinci ani plini de singurătate îşi zisese că darul şi poziţia ei erau singurele lucruri care-i ţineau pe oameni la distanţă. Că, dacă cineva şi-ar fi petrecut timpul cu ea, cu siguranţă ar fi ajuns să ţină la ea. Nu la Finestra sau la salvatoare. Ci la ea. Alessa.

Însă Dante o cunoscuse cu adevărat şi nu îi păsa. Se afla acolo doar pentru că îl plătea, iar ea era atât de fraieră că nici nu-şi dădea seama de diferenţa dintre un prieten şi un angajat.

Avea nevoie de aer. Trebuia să evadeze.

Când a auzit voci venind din faţă, s-a adăpostit în umbrele bucătăriei.

Din întuneric, cineva i-a şuierat numele. Nu titlul. *Numele.*

O siluetă întunecată a păşit spre ea.

Alessa s-a tras înapoi, pipăind cu mâna după uşa deschisă. În schimb, degetele i s-au oprit în coapsa dură a lui Dante.

— Pentru numele lui Crollo, aici…

Până să încheie ce voia să spună, Dante s-a aruncat rapid pe lângă ea şi a izbit umbra de perete. În lumina palidă a holului a fulgerat lama unui pumnal şi intrusul a ţipat scurt.

Alessa cunoştea acel strigăt.

— Opreşte-te! a strigat ea. E fratele meu!

Pentru o fracţiune de secundă, a crezut că Dante îi va reteza oricum beregata, dar el s-a retras, cu pumnalul aţintit spre pieptul lui Adrick.

— Adrick, ce cauţi aici? a cerut să ştie Alessa.

— *El* ce caută? i-a întors-o Adrick. Nu este Fonte.

— E gardianul meu.

Adrick l-a măsurat pe Dante cu o privire sceptică.

— Pe jumătate dezbrăcat?

Dante îşi trăsese o cămaşă pe el înainte să plece după ea, dar nu îşi închisese decât câţiva dintre nasturi. A mijit ochii.

— E miezul nopţii.

— Da, aşa este.

Adrick şi-a îngustat privirea.

— Dante, ai putea să ne laşi singuri câteva clipe? a întrebat Alessa.

Gardianul s-a încruntat şi mai tare.

— Ţipă dacă ai nevoie de mine.

Fratele Alessei a făcut un pas în faţă, lumina palidă care se cernea prin uşile franţuzeşti de la grădină luminându-i chipul în timp ce studia rapid bucătăria tăcută şi întunecată.

— Adrick, cum ai intrat?

— Cunosc pe cineva, i-a răspuns el, frecându-şi palmele de pantaloni. Cine-i tipul ăsta? Nu participa la luptele ilegale de pe docuri la un moment dat?

Alessa a oftat din toţi rărunchii.

— Ţi-am spus, Dante este gardianul meu. Şi, da, se lupta la *Butoi.* Destul despre asta. Ce s-a petrecut astăzi? Cine a încercat să mă otrăvească? Şi de ce?

— Nu ştiu.

— Vrăjeli.

— Uite, nu contează în clipa de faţă.

— Nu contează? Pentru că mie mi se pare că ai pregătit fursecurile speciale ale tatei şi le-ai oferit cuiva care *a adăugat otravă* în ele şi mi le-a livrat apoi, ca să mă îmbolnăvesc sau să mor. Iar tu nu eşti nici măcar puţin uimit de asta. *De ce?*

Adrick a părut să se întărească singur.

— Am să-ţi explic după ce îmi vei spune dacă ai un Fonte. Merg lucrurile?

Alessa a făcut un pas în spate.

— Da. Oarecum. E complicat.

— Întrebarea este simplă.

Alessa şi-a pus mâinile-n sân.

— Răspunsul e complicat.

— Aşadar, nu. Şi toţi cei de aici o ştiu, aşa că te-ai văzut nevoită să angajezi o brută de pe docuri ca să te protejeze.

Chipul lui Adrick s-a contorsionat, de parcă era gata să râdă, şi Alessa a aşteptat să audă poanta, însă fratele ei s-a înecat cu un sughiţ de plâns.

— Ai încercat, dar nu a mai rămas timp.

— Nu mai ai încredere în mine? Serios? Adrick, încerc al naibii de tare…

— Ştiu. Ştiu că încerci.

Şoaptele răguşite ale lui Adrick s-au stins, învinse.

— Întotdeauna încerci. Încerci să pregăteşti cina şi arzi totul, iar noi suntem nevoiţi să mâncăm supă chioară. Încerci să scrii un eseu perfect pentru şcoală, dar îl uiţi acasă şi eu trebuie să mă întorc după el ca să ţi-l aduc şi dau de bucluc. Încerci să fii Finestra, dar îţi ucizi Fonţii în schimb, punându-ne vieţile tuturor în pericol şi lăsându-mă pe mine să muncesc cât doi.

Fiecare cuvânt deschidea o nouă rană care nu avea să se mai vindece niciodată. O viaţă întreagă

împovărată de vină şi ruşine i se arunca în faţă şi pe ea o durea mai mult decât îl durea pe el să i-o spună.

Alessa era o povară. Un eşec. Iar fratele ei ştia asta mai bine ca oricine, pentru că el fusese acela care strânsese după ea.

— Îmi pare rău!

Chipul lui Adrick nu arătase niciodată atât de livid şi serios.

— Însă acum nu mai primeşti puncte în plus pentru efortul depus. Nici eu nu vreau asta, aşa cum nici tu nu o vrei, dar... cred că, poate, de aceea mă aflu aici. Poate că acesta este motivul pentru care m-am născut.

Lacrimile i-au strălucit în ochi în timp ce scotea din buzunar o sticluţă.

Alessa s-a tras înapoi, sângele îngheţându-i în vene.

— Ce e aia, Adrick?

Dacă trebuia să-i îndure trădarea, atunci el trebuia să trăiască ştiind că rostise cuvintele.

— Ai avut chemarea ta, soră. Acum mi-o înţeleg şi eu pe a mea. Ştii că nu aş vrea niciodată să îţi fac rău.

— Atunci nu îmi face.

Adrick a tresărit.

— De ce crezi că ţi-am spus să pleci astăzi? Crezi că ei ar fi fost la fel de atenţi ca mine? Nimeni nu s-ar asigura ca mine că nu ai să suferi. Nu înţelegi? Aceasta este şansa ta de a te salva. Vei fi o eroină, iar noi vom fi salvaţi.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji.

— Am pregătit-o special pentru tine.

Alessa ar fi vrut să urle, să-l izbească în piept cu pumnii. Ar fi vrut să se agaţe de el şi să îl implore să-şi retragă cuvintele. În schimb, a rămas complet nemişcată, abia respirând.

Adrick i-a pus sticluţa albastră în palmă şi i-a strâns degetele înmănuşate în jurul ei.

Tânăra a rămas aşa, cu ochii aţintiţi la pumnul strâns între mâinile fratelui ei. Nu mai fuseseră atât de apropiaţi de ani întregi.

— Ai să mi-o torni cu forţa pe gât? a şoptit ea.

— Nu, a zis el, apoi şi-a coborât pleoapele. Ştiu că vei face alegerea corectă.

Umbra lui Dante a apărut în pragul uşii.

— Ţi s-a scurs timpul.

— Rămas-bun, surioară. Adrick şi-a şters ochii. Mă voi asigura că nimeni nu îţi va uita sacrificiul.

Adrick a plecat şi Dante s-a apropiat de Alessa, cu sprâncenele încruntate.

— Ce-a fost asta?

Ah, *acum* îşi făcea griji? După ce călcase în picioare prietenia dintre ei, se aştepta să-şi dezvelească rănile în faţa lui?

— De parcă ţi-ar păsa.

— Nu am vrut să spun ceea ce am spus.

— Las-o baltă. Nu vreau să vorbesc cu tine.

Alessa a alergat până la uşile de sticlă din capătul bucătăriei şi le-a dat de perete.

O pală rece de vânt i-a lipit fustele de picioare şi ploaia rece i-a lovit faţa. Deşi purta mănuşi, vârfurile degetelor i-au îngheţat de cum a păşit afară.

— Nu e o noapte potrivită pentru plimbări, a spus Dante din spatele ei.

— Trebuie să gândesc.

— Neplăcut loc ţi-ai ales.

— Compania neplăcută nu mă ajută. Dacă vrei să-ţi duci datoria la bun sfârşit, fă-o! Dar fii o umbră.

Dacă Dante nu voia să îi fie prieten, atunci putea să-i fie duşman. Asta era tot ce părea să-i fi rămas,

oricum.

— Pot să spun ceva?

— Nu.

Era grozav să-l pună la locul lui.

Gheaţa acoperise crengile copacilor, încapsulându-i ca pe nişte sculpturi de sticlă. Alessa s-a simţit scuturată de fiori, dar a mers mai departe.

Dante se ţinea după ea ca un căţeluş.

— Încerc să îmi cer scuze.

— Nu te obosi.

Tânărul a oftat din toţi rărunchii.

— Uite, de obicei, când află adevărul, oamenii încearcă să mă ucidă. Am intrat în panică!

Dante s-a aşezat în faţa ei, cu o privire hotărâtă în spatele genelor strălucind de gheaţă.

— Te rog, vii înăuntru?

— Nu.

— O voi face, bine? a mârâit el plin de frustrare. Te voi lăsa să exersezi pe mine.

— De ce? Nu-ţi pasă de Saverio.

— Nu mă ofer pentru a ajuta Saverio! Mă ofer să te ajut pe *tine.*

Alessa şi-a închis ochii.

— Uită de asta! A fost o idee ridicolă. Nici măcar nu ai un dar pe care l-aş putea folosi.

— *Ce vrei?* a întrebat-o exasperat Dante.

Stropii reci de ploaie i-au alunecat pe obraji ca lacrimile.

— Să fiu lăsată în pace.

— Nu acum. În general. Spui că vrei să fii o eroină, dar te grăbeşti să joci rolul victimei. Spui că vrei prieteni, dar nu mă ierţi. Spui că-mi vrei ajutorul, dar nu-l primeşti. Deci ce vrei?

Alessa a arătat spre peretele înalt care înconjura

grădina, spre tot ceea ce ţinea departe de ea.

— Să salvez Saverio. Asta este menirea Finestrei.

— Nu te-am întrebat ce vrea toată lumea *de la tine.* Te-am întrebat ce vrei *tu.*

— Nu contează.

— Eu cred că eşti speriată.

Fata şi-a dat ochii peste cap.

— Un roi de demoni se apropie şi *eu* trebuie să protejez pe toată lumea. Cine nu ar fi speriat?

— Nu, nu despre asta este vorba. Îţi este teamă că te vei pierde pe tine însăţi.

— *Se presupune* că mă voi pierde pe mine însămi! Numele, familia, viaţa.

— Exact! Şi tu nu vrei asta. Nu pot să te învinovăţesc, dar trebuie să te hotărăşti cu ce te vei alege *tu* din toate astea, dacă vei reuşi. Aşadar *tu ce* vrei?

— Vreau ca totul să se sfârşească!

Alessa s-a răsucit, îndepărtându-se de el.

— Vreau să nu mai fiu singură şi curajoasă. Vreau o îmbrăţişare când sunt tristă, ca o fată normală care are o casă şi o familie. Vreau să strâng mâini şi să mă sărut pe alei întunecate, să înot goală în ocean, să fac toate lucrurile acelea mici şi caraghioase pe care nu am ştiut că s-ar putea să nu am ocazia să le fac vreodată.

— Există locuri mai plăcute decât aleile în care să te săruţi.

Alessa a râs, în pragul isteriei.

— Mersi pentru pont! Mă îndoiesc că-mi va fi util.

— Dacă vrei să-ţi controlezi puterea ca să poţi trăi apoi o viaţă normală şi să te săruţi pe fiecare alee din oraş, atunci agaţă-te de asta.

Dante a tremurat.

— Şi acum, *te rog,* putem intra?

Tânăra a încercat să-i răspundă isteţ şi răutăcios, dar dinţii îi tremurau prea tare ca să poată răspunde.

— La naiba! Apelez la prerogativa de gardian! Haide!

Dante a apucat-o de încheietură şi a tras-o după el.

Căldura din bucătărie nu era îndeajuns. Cu fiecare tremurat, bucăţi de ţurţuri i se desprindeau de pe fustele umede, ţăcănind la podea.

Gardianul i-a atacat, aplecându-se spre fusta acoperită ca de o glazură de gheaţă.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar, dacă mori de hipotermie, n-ar ajuta cu nimic Saverio.

Alessa a înghiţit nodul care i se ridicase brusc în gât.

— Ba s-ar putea să ajute.

— Nu crezi asta cu adevărat, a zis el, ridicându-şi privirea spre ea.

— Alţii o cred.

Privirea lui Dante s-a oprit asupra sticluţei pe care ea o strângea în mână.

— Ce e aia?

Alessa a ezitat o clipă.

— Parfumul mamei.

Dante a smuls sticluţa dintre degetele îngheţate ale Alessei, i-a tras dopul şi i-a şters marginea cu un deget pe care şi l-a ridicat la buze.

— Nu!

Alessa a încercat să smulgă fiola, dar el a ascuns-o la spate.

— Ce e înăuntru?

Fata a strâns din dinţi, dar buza de jos i-a tremurat.

Dante a vărsat conţinutul sticluţei în ghiveciul unui lămâi miniatural şi apoi a dat cu ea de pământ. Se

pregătea să o certe, deşi de ce era ea de vină că fratele ei voia să o otrăvească Alessa nu ştia. Însă expresia de pe chipul lui Dante o avertiza că el voia să rănească pe *cineva* şi doar ea era acolo.

Alessa a reuşit să îngâne un *îmi plăcea acel copăcel,* apoi a izbucnit în lacrimi.

Mormăind înjurături care cumva sunau compătimitor, Dante a strâns-o la pieptul lui, iar Alessa s-a agăţat de el, ahtiată după căldura corpului său, care emana prin straturile hainelor lor reci şi ude. Adevărul i-a explodat din piept ca un torent – cum o mie de mici greşeli pe care le făcuse în viaţă se adunaseră una peste alta, cum Adrick i le enumerase, trăgând la final concluzia că nu putea să înfăptuiască nimic din ceea ce trebuia să facă. Cum fiecare mic episod şi măruntă greşeală din copilărie devenise acum o dovadă împotriva ei, expusă de singura persoană care crezuse că îi va fi alături indiferent de ceea ce avea să se întâmple. Ivini îi răpise ultimul membru al familiei, dar asta fusese cu putinţă doar din cauza propriilor eşecuri.

Alessa simţea în muşchii încordaţi ai lui Dante că se lupta să-şi păstreze controlul şi să nu fugă după Adrick. Şi-a înfipt pumnii strânşi în cămaşa lui, agăţându-se cu toată puterea, pentru că, dacă el ar fi plecat, ea s-ar fi prefăcut în praf şi pulbere.

— Dacă are dreptate? l-a întrebat Alessa pe Dante. Poate că nu am fost niciodată menită să fac asta. Dea a avut încredere în mine, dar eu nu am fost vrednică de încrederea ei. Toată lumea, mai puţin eu, a înţeles. Ai spus-o tu însuţi. Zeii ne-au abandonat – pe mine, cel puţin, m-au abandonat.

— *Acum* te-ai găsit să începi să mă asculţi? Oamenii de teapa lui Ivini îşi câştigă existenţa

convingându-i pe cei speriaţi că au răspunsuri, dar cei care vorbesc mult arareori ştiu multe.

— Asta nu înseamnă că greşeşte.

— Nu înseamnă nici că are dreptate. Hai, lasă-mă să încerc!

Avea măcar de ales? Avusese *vreodată* de ales?

— Gândeşti prea mult!

Dante i-a ridicat bărbia cu degetul lui înmănuşat.

— E numai gura de tine? Ai tupeu să faci propunerea, dar nu şi să faci mişcarea.

Alessei i s-a tăiat respiraţia.

— Nu mă tenta.

— Încerc să te tentez. Tu ai spus că pot fi mai bun, aşa că lasă-mă să încerc.

— Şi *tu* tot zici că nu eşti un erou.

În inima Alessei a pâlpâit ceva – speranţă, teamă sau poate că altceva, complet diferit.

— Nu sunt! a zis Dante, iar colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet. *Tu* eşti eroul. Eu doar rog o fată să mă ţină de mână.

Capitolul 30

Come la cosa indugia, piglia vizio.
Aşteaptă pe propriul risc.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 18

A doua zi, Alessa a reuşit să treacă de antrenamentele care merseseră cam la fel de bine precum şedinţele de dinainte de „ziua lor liberă” – şi nu a fost singura care s-a trezit din amorţeală abia când a dat cu ochii de parada cărucioarelor cu îngheţată din curtea interioară.

Josef fusese cel care plănuise surpriza, pe care a explicat-o puţin cam prea pe lung, în vreme ce privirile tuturor celorlalţi se scurgeau la deserturile ademenitoare.

Alessa a stat deoparte cât ceilalţi au inspectat sortimentele aduse de la cofetăria familiei lui Josef. Pentru a se arăta politicoasă. Şi pentru că spaima legată de apropierea serii, când avea să fie rândul lui Dante la tortură, îi paraliza încetul cu încetul toate speranţele că acesta ar fi putut să o ajute.

Scăpase şi nu pierise de mâna ei o dată. Asta nu însemna că avea să fie la fel de norocos şi a doua oară.

Josef, care stătea lângă Alessa, se împăna de mândrie urmărindu-i pe ceilalţi Fonţi cum îşi aleg îngheţata.

— Dintotdeauna am fost de părere că poţi afla multe despre o persoană în funcţie de aroma preferată de îngheţată.

— Ah? s-a mirat Alessa.

— Eu aleg de obicei vanilia.

Josef o privea, aşteptând.

— Pentru că vanilia este…

Plictisitoare părea răspunsul greşit.

Josef a zâmbit, de parcă i-ar fi oferit soluţia unei ghicitori.

— Subtilă, dar complexă.

— Desigur.

Alessa şi-a anunţat preferinţa pentru ciocolată neagră şi zmeură şi a aşteptat ca Josef să ia bolul din mâna angajatului alarmat şi să i-l întindă.

— Mai spune-mi.

Alessa nu avusese niciodată şansa să discute cu el faţă în faţă, iar dacă subiectul deserturilor îngheţate era o ocazie pentru a-l face să se deschidă, atunci avea să profite de ea.

— Cei mai mulţi oameni se poartă de parcă vanilia nu ar avea aromă, însă ea este de fapt foarte complexă. Notele variază în funcţie de locul din care provin boabele şi de felul în care le pregăteşti înainte de amestec.

Josef a zâmbit la bolul lui, care era încă pe jumătate plin, dar, graţie puterilor lui, nu dădea semne că s-ar topi.

— Ştiu că nu sunt o persoană foarte vorbăreaţă, dar îmi place să cred că şi eu sunt mai complex decât bănuiesc ceilalţi.

Alessa a dat din cap gânditoare.

— Aroma mea preferată ce spune despre mine?

Josef s-a înroşit.

— Nu aş îndrăzni să fac presupoziţii, Finestra.

Alessa a oftat.

— Nina, atunci. *Stracciatella?* Lasă-mă să ghicesc, dulce dar inconsecventă?

Josef a clipit din gene, încurcat.

— O cunosc prea bine. Nu ar fi cinstit.

— Nu-mi poţi expune o teorie a personalităţilor bazată pe *gelato,* Josef, şi apoi să nu o aplici!

Privirea Alessei a traversat încăperea până la Dante, însă, chiar dacă Josef era cel mai inocent băiat din câţi văzuse vreodată, până şi el ar fi putut să-i observe curiozitatea jenantă, dacă nu era atentă. Aşa că a ales ceva mai sigur.

— Kamaria ce şi-a luat?

— Jumătate mentă, jumătate cafea cu lapte! Dar ea comandă ceva diferit de fiecare dată când vine la noi în magazin.

Alessa a rămas pe gânduri.

— Hm… Lasă-mă pe mine să încerc. Eu aş zice că-şi doreşte aventură şi experienţe noi şi că urăşte plictiseala.

În ochii lui Josef s-a aprins o sclipire.

— Sunt de acord.

— E amuzant! Zi-mi despre Kaleb.

— Căpşuni şi frişcă. Încă nu m-am prins care-i faza cu el.

— Nici eu! Roz. Şi dulce.

Alessa a ridicat din umeri.

— Mda, nu mă pot gândi la nimic.

Au renunţat la subiect pentru câteva clipe, amândoi absorbiţi de îngheţata lor.

— Lămâie, a zis deodată Josef.

— Pardon?

— Asta a ales *Signor* Dante. În caz că te întrebai. Poate că nu te întrebai însă.

— Nu mă întrebam.

La naiba! Nu ar trebui să protestez prea tare.

— Ce spune aroma asta despre cineva? Că este acru?

Josef şi-a luat o mină uşor ofensată.

— Lămâia nu este *acră,* ci *acrişoară.* Nu-i deloc acelaşi lucru. În secţiunea culinară a ziarului, aroma noastră de lămâie a fost caracterizată drept „un amestec aproape-perfect de acrişor şi dulce: atrăgătoare, multilaterală, complexă. Inima oraşului Saverio în fiecare linguriţă. O aromă clasică”. Familia noastră a petrecut ani întregi perfecţionând-o. Este cea mai îndrăgită aromă pe care o avem.

Dante şi-a îndreptat privirea spre ei, de parcă ar fi ştiut că este subiectul conversaţiei.

Cu un zâmbet exagerat pe buze, Alessa a luat o linguriţă plină de îngheţată şi a simţit imediat aroma ciocolatei negre, care i-a subminat imediat efectul dorit. Şi-a închis fără să vrea ochii, ca să aprecieze din plin cum i se topeşte pe limbă ciocolata hedonistă combinată cu gustul acrişor-fructat.

Odată revenită la realitate, şi-a dat seama că Josef începuse să o analizeze pe Saida, în vreme ce Dante îşi împungea îngheţata cu lămâie, de parcă l-ar fi ofensat cu ceva.

— Nu mai trage de timp! i-a cerut Dante, care, cu coatele rezemate pe genunchi, o urmărea plimbându-se dintr-o parte într-alta.

Alessa amânase momentul atât cât a putut, mestecând fiecare dumicat pe cât de încet cu putinţă.

— Ieri era cât pe ce să murim! *a* comentat Alessa, căscând dramatic. Asta nu ne dă dreptul să ne culcăm mai devreme astăzi?

Dante a privit-o pe sub gene.

— Asta este scuza pe care ai folosit-o ieri. O facem sau nu?

Îl lăsase inconştient o dată. O a doua atingere ar fi putut să îi fie fatală.

— M-am răzgândit, a spus Alessa. A fost o idee îngrozitoare.

— Dacă stăm să aşteptăm una mai bună, vom sfârşi cu toţii morţi. Uite, ca cineva mai în vârstă ca tine…

— Ha! Nu cu mult, asta dacă chiar eşti. Ştii măcar câţi ani am?

Dante a mormăit întrebarea, tărăgănând cuvintele de parcă i-ar fi tăiat ani din viaţă:

— Câţi ani ai?

Alessa a zâmbit, pentru că ştia că asta îl va enerva:

— Optsprezece.

— După cum spuneam. Fiind mai mare decât tine…

— Tu câţi ani ai?

— Nouăsprezece. Sau douăzeci. Nu mă mai întrerupe.

— Cum poţi să nu ştii câţi ani ai?

— Nu umblu cu un calendar de buzunar după mine şi am pierdut şirul zilelor cu câteva săptămâni în urmă. Tu *mereu* pui atât de multe întrebări?

— Nu ştiu, pun?

— Ha-ha! Şi acum, lasă-mă să termin. Fiind mai în vârstă decât tine…

Dante s-a oprit, anticipând o întrerupere, dar Alessa şi-a împreunat nevinovată mâinile în poală.

— Pot să îţi spun că este întotdeauna mai bine să termini repede când ai ceva neplăcut de înfăptuit. Trăgând de timp nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Un adevăr pe care îl ştia şi ea prea bine la vârsta de optsprezece ani, dar era mai uşor de zis decât de făcut.

— În primul rând, spune-mi cum stă treaba. Un ghiotte se poate vindeca din orice?

Dante a prins un fir deşirat din tapiseria scaunului.

— Nu, nu orice, pentru că altfel părinţii mei ar fi încă în viaţă. Dacă mi-ai tăia capul sau ai dărâma un perete peste mine, aş fi terminat. Rănile obişnuite le-aş putea vindeca. Dacă este o rană care se repetă, îmi este mai uşor. Prima oară când mi-am rupt mâna m-a durut îngrozitor. A treia oară abia dacă am mai observat. M-am vindecat şi mai repede. Cred că asta face parte din… dar, însă nu sunt sigur.

— Cu toţii treceţi prin acelaşi lucru?

— Dacă am să găsesc un alt ghiotte, voi întreba.

— Nu ştii cum funcţiona în cazul părinţilor tăi?

— Eram copil. Nu am luat notiţe. Era doar un lucru despre care ştiam că nu trebuie să vorbesc. Tot ceea ce ştiu este că în cazul meu, cu cât este mai gravă rana, sau cu cât sunt mai înfometat şi mai obosit, cu atât durează mai mult vindecarea.

Alessa a răsuflat printre buzele lipite strâns.

— Acum îţi este foame? Eşti obosit? Îţi e sete?

— Sunt bine. Să începem cu lucrurile de bază. Ştiu ce s-a întâmplat cu primul tău Fonte, dar cum s-au sfârşit lucrurile în cazul celorlalţi?

Alessa a început să-şi frece braţele, încercând să-şi aducă aminte.

— Lui Ilsi i-a cedat inima la cea de-a patra tentativă. Hugo a încercat câteva secunde, apoi s-a prăbuşit şi şi-a spart capul de masă. Nu ştiu dacă l-am ucis eu sau dacă de vină a fost impactul.

Dante a strâns din buze, de parcă Alessa i-ar fi înşirat o listă de cumpărături, şi nu o serie de morţi înfiorătoare.

— Vom rămâne aşezaţi atunci. Vino-ncoa!

Abia şi-a lipit coapsele de scaun, că Alessa a şi sărit în sus.

— Am mâinile reci.

— Ei bine, în cazul *acesta…* a comentat Dante, care s-a plesnit peste genunchi, ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare. Stai jos.

— E prea periculos. În cazul Fonților, am un motiv ca să risc, pentru că am nevoie de darurile lor. Dar tu nu eşti…

— Bun de nimic?

Tonul era unul jucăuş, dar Dante îşi strânsese mâinile-n pumni.

— Nu am ce să îţi ofer, nu am cu ce să apăr Saverio, aşa că nici măcar nu merită să mai adaugi un număr pe listă?

Alessa şi-a lipit degetele de tâmple.

— Nu. Asta nu este…

— Ei bine, ai dreptate. Nimeni nu mi-ar duce dorul.

— Eu, da!

Fetei i-a tremurat buza de jos, dar nu avea de gând să plângă. Lacrimile ei îl aduseseră în poziţia în care se afla acum.

— Nu voi muri.

— Nu ştii asta.

— Nimic nu m-a ucis până acum, a zis el, ridicând din umeri.

— Ăsta-i un argument ridicol. *Oricine* ar putea susţine aşa ceva!

Dante a făcut cu ochiul.

— Ai puţină *credinţă,* Finestra!

Alessa a mai stat fără mănuşi în preajma lui şi înainte, dar nu şi le-a scos niciodată pentru el şi, în timp ce Dante privea materialul alunecându-i în josul braţelor, şi-a văzut pielea ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Venele de un albastru pal de pe interiorul încheieturilor, palmele palide şi degetele subţiri. Inima i se izbea frenetic de coşul pieptului.

— Am să-ţi dau drumul dacă tresari doar.

Tânăra s-a tras în spate când Dante s-a întins spre ea.

— Mâinile pe masă, cu palmele ridicate. *Nu* mă apuca!

Dante a oftat, dar a făcut ceea ce i se cerea.

— Durerea o simţi însă, nu? l-a întrebat Alessa.

Gardianul a ridicat din sprâncene.

— Da.

— Atunci de ce naiba eşti atât de calm?

— Dacă îţi faci griji în privinţa durerii, asta nu o va împiedica să vină! i-a răspuns el. Dacă nu tragi aer în piept cât mai repede, am să te înghiontesc în pântece ca pe un catâr încăpăţânat.

— Eşti un măgar.

— Dap. Acum, fă-o odată!

Alessa şi-a coborât încet palmele peste ale lui, până când vârfurile degetelor au ajuns să li se atingă odată cu fiecare bătaie a inimii. Fata a inspirat adânc şi şi-a lipit mâinile de ale lui Dante, care, la fel ca restul trupului, erau puternice şi agile, aspre, dar suple.

Acesta a icnit uşor, dar Alessa era pierdută în avalanşa bruscă a puterii. *Da mai mult vreau ia da.* Darul ei cerea, ca un ocean care trage în adânc o navă pe cale să se scufunde. Adunându-se, Alessa s-a concentrat asupra chipului său, luptându-se cu pofta până când puterea a intrat în reflux.

Dante şi-a încleştat falca, dar nu s-a tras înapoi.

Când Alessa şi-a ridicat mâinile, au răsuflat amândoi.

— Ei bine, a început ea. Cât de rău a fost?

— Suportabil, a zis Dante, care şi-a trosnit încheieturile. Să repetăm.

— Nu încă.

Alessa şi-a scuturat mâinile şi s-a ridicat ca să aducă apă şi biscuiţi. Dacă foamea şi setea reprezentau factori de risc, avea să i le bage sub nas la primul semn de necaz.

Din obişnuinţă, tânăra a pus ambele pahare în centrul mesei şi s-a aşezat, uluită la gândul că, chiar şi fără mănuşi, ar fi putut pur şi simplu să i le înmâneze.

Dante a ignorat biscuiţii săraţi, dar a dat pe gât jumătate de pahar cu apă.

— De data aceasta, ridică-ţi tu palmele. Mă voi retrage dacă va fi nevoie.

Alessa ura să cedeze controlul, dar ea nu putea să simtă durerea lui Dante, iar el, da. De această dată, când s-au atins, *nevoia* vorace a fost mai puţin insistentă, iar Alessa a putut să-şi concentreze atenţia asupra tuturor celorlalte lucruri. A început să numere mental, analizând textura pielii lui, bătaia regulată a pulsului său sub vârfurile degetelor ei, cât de *viu* îl simţea.

Dante i-a dat drumul în clipa în care a ajuns la cincizeci şi doi.

— Ei bine? a întrebat ea, cu respiraţia tăiată.

— Mai bine. Prima oară a durut. Acum a fost… inconfortabil, dar nu neplăcut.

— Cuvintele astea două înseamnă acelaşi lucru.

— Ba nu.

— Ba sigur că da. Dacă ceva e inconfortabil, e şi neplăcut.

— Nu întotdeauna.

— Dă-mi ca exemplu o experienţă care nu este confortabilă, dar *plăcută.*

— Un masaj. E grozav după o luptă, dar au!

— Un *ce?*

— Când ţi se freacă muşchii încordaţi. Ţi s-a făcut

vreodată un masaj? Ah, da! Bineînţeles că nu.

— Tu *plăteşti* pe cineva să îţi frece corpul?

Pe cine încerca Alessa să păcălească? Ea ar fi fost dispusă să plătească pentru a-i freca lui corpul.

— Pentru un masaj bun sunt dispus să implor, să împrumut sau să fur. E o fată care stă deasupra *Butoiului…*

Dante şi-a scuturat capul cu un mic zâmbet.

Uleiuri parfumate, cearşafuri curate, iar mâinile ei sunt magice.

— Nu vreau să aud detaliile, mersi.

Însă imaginea pe care i-o zugrăvise Dante i se impregnase deja în minte şi Alessa s-a înroşit.

Tânărul şi-a îngustat privirea.

— Ce-ţi trece prin cap în secunda asta?

Alessa şi-a ridicat bărbia.

— Mi-am adus aminte de lupta ta din ring. Eram tristă că ceva atât de frumos era pe cale să fie distrus.

Orice se va fi aşteptat Dante să audă, nu era asta.

— Ah! Mersi?

A arătat spre ochii ei, apoi şi-a întors degetele spre ai lui.

— Concentrează-te. Încerc să îţi explic cum ceva poate să doară într-un sens bun.

— Iar eu încerc să îţi explic de ce cuvintele *bun* şi *durere* nu-şi au locul împreună.

— Ar putea însă. Trebuie doar să găsesc exemplul potrivit.

Dante şi-a rotit privirea după acel exemplu care îi scăpa, până când ochii i s-au oprit asupra unui teanc de romane.

— Excitarea!

Alessei i s-au aprins obrajii atât de tare, încât părul ar fi putut să-i ia foc.

— Am zis că *nu* vreau să aud detaliile.

Dante şi-a muşcat buzele ca să nu râdă.

— Nu are nicio legătură. Ai răbdare. Ştiu că eşti închisă aici de ceva timp, dar bănuiesc că ai avut oricum… gânduri. Dante şi-a întors privirea cu înţeles spre romane. Deci. După cum spuneam: *nu confortabil,* dar nici *neplăcut.*

Fata şi-a înţepenit o expresie neutră pe chip. Avea tot felul de gânduri chiar în clipa aceea, dar nici *nu-i* trecea prin cap să reacţioneze.

Dante a pocnit din degete.

— Exerciţiile fizice! Ar fi trebuit să fie primul meu exemplu.

— *Chiar* da.

Tânărul a râs mai mult decât era cazul.

— Ştii ce vreau să spun – durerea aceea plăcută pe care o simţi în muşchi după un antrenament greu. Nu e ceva confortabil, dar e plăcut.

— Fie! i-a răspuns Alessa printre dinţi. Te-ai simţit ca în oricare dintre aceste exemple?

— Păi, nu.

Dante s-a încruntat. Bineînţeles că nu. Senzaţia era aceea de durere şi Alessa nu voise niciodată să afle mai multe detalii, dar trebuia să înţeleagă dacă voia să spere că o va îmblânzi.

— E mai degrabă… un zumzet. Sau o vibraţie. Doare numai când este prea… rapidă? Intensă? La început mi-a tăiat respiraţia, dar cu timpul a devenit mai puţin sesizabilă – ca un fel de tors.

— Ce-i cu tine şi pisicile?

Dante a rânjit.

— Presupun că îmi aminteşti de o pisică.

— Pentru că sunt atât de dulce şi de adorabilă?

— Nu, nu e asta.

— Misterioasă şi graţioasă?

— Cu siguranţă, nu. Probabil pentru că nu şezi niciodată aşa cum trebuie şi devii vizibil iritată când cineva citeşte o carte în prezenţa ta.

Alessa a pufăit şi şi-a descârligat picioarele, lăsându-le să atârne, cu degetele abia atingând podeaua.

— Majoritatea scaunelor sunt prea înalte pentru mine. Nu e confortabil.

— Scuze, scuze. În fine, când mă vei atinge, să gândeşti ca o pisică.

Imaginea mentală care i s-a format Alessei pe retină nu avea nicio justificare – ea, cu ochii încondeiaţi cu tuş, alunecând spre Dante cu şolduri legănate, ca o felină care se furişează – însă îşi făcuse oricum apariţia.

Dante şi-a bătut absent genunchiul cu palma.

— E ca şi cum te-ai întinde. Dacă-i smuceşti cuiva braţul, ai putea să i-l disloci. Trebuie să o iei uşor şi să te opreşti în punctul durerii bune. Viteza şi forţa sunt cele care fac diferenţa. De exemplu, dacă atingi fruntea cuiva e de bine, dar, dacă o faci suficient de rapid, ai putea scoate pe cineva din luptă. Înţelegi ce vreau să zic?

Alessa a ridicat din sprâncene.

— Le-am dat oamenilor capete în figură?

— Într-un fel. Nu te gândi la putere, concentrează-te doar asupra atingerii. Acum nu eşti rănită, aşa că nu ai nevoie de nimic de la mine.

Existase vreodată o propoziţie mai falsă?

Fata a tras aer în piept.

— Promite-mi că te vei opri dacă va fi prea mult.

— Jur pe viaţa mea!

Dante şi-a întins mâinile pe masă.

— Nu ai voie.

Doi dintre Fonţii ei supravieţuiseră primelor două atingeri, dar niciunul nu suportase mai mult de patru.

Şi-a închis ochii, concentrându-se. Nu lua, nu folosea, nu fura. *Atingea doar.*

Alessa s-a lăsat pe spătarul canapelei, cu obrazul la câteva degete depărtare de buzele întredeschise ale lui Dante, şi şi-a ţinut respiraţia până când o boare liniştitoare i-a încălzit pielea.

Trup şi suflet, era stoarsă ca o cârpă udă. Petrecuseră ore întregi exersând şi acum avea nevoie de odihnă, dar, de fiecare dată când urca în pat, intra în panică şi alerga la Dante, ca să se asigure că doarme doar.

Tot timpul fusese înfricoşată că următoarea atingere avea să fie cea fatală. Însă, dacă agitaţia ei creştea, Dante devenise mai calm pe măsură ce orele se scurgeau una după alta şi atingerile se prelungeau.

Când în cele din urmă acceptase şi el să se oprească, Alessa vibra, plină de atât de multe energii secătuitoare, că nici nu le putea numi. Fiecare atingere i se întipărise în minte, iar pielea o furnica, atât de sensibilă încât se simţea de parcă ar fi avut febră.

Pe durata ultimelor încercări, Dante pretinsese că nici măcar nu îl mai doare, însă afectat fusese cu siguranţă, pentru că adormise imediat, fără să se mai schimbe.

Alessa i-a mai verificat o dată respiraţia. Era încă viu.

De această dată a reuşit să se întoarcă în pat şi să rămână acolo, holbându-se la tavan plină de uluială şi neîncredere.

Dante – Dante cel cu ochi negri şi păr răvăşit,

sarcasticul, încăpăţânatul, frumosul Dante – care dormea în camera ei de zile bune, putea *să îi strângă mâinile* fără să sufere. Iar dacă putea să-i atingă mâinile, atunci putea să îi atingă şi buzele…

Concentrează-te, Alessa!

Acum nu era momentul potrivit, dar după Divorando? Entuziasmul pe care i-l trezea acest gând n-o ajuta deloc să-şi găsească somnul.

Avea ochii împăienjeniţi de extenuare, dar fiecare undă de entuziasm o trezea imediat, lăsându-i prea mult timp la dispoziţie în care să-şi amintească cum palmele lui Dante alunecaseră deasupra alor ei, strânsoarea delicată a degetelor lui în jurul încheieturilor ei, pulsul lui zbătându-i-se sub buricele degetelor.

Cea mai frumoasă noapte din viaţa ei. Şi una dintre cele mai sfâşietoare.

În sfârşit, putea să atingă pe cineva fără să îl rănească, dar darul lui era singurul care nu putea salva insula Saverio.

Capitolul 31

Un diavolo scaccia l'altro.
Un diavol îl atrage pe altul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 17

Dante și-a preluat noua îndatorire cu aceeaşi seriozitate cu care le trata şi pe celelalte, aşa că s-au atins de vreo şase ori înainte de micul-dejun. Tânărul i-a prins colierul la spate, i-a oferit o brioşă şi i-a ciufulit părul. Alessa începea să diferenţieze cu mai mare uşurinţă atingerile „ca un tors de pisică" de acelea care-l făceau pe Dante să se crispeze de durere. Nu ştia cum să o descrie, dar *exista* o diferenţă între ele şi momentele dureroase se împuţinau deja.

Cum mai aveau o oră de pierdut până când începeau antrenamentele şi pentru că lui Dante îi era teamă că avea să facă gaură în podea plimbându-se dintr-o parte într-alta dacă nu găsea o metodă productivă de a-şi canaliza energia, au revenit în bibliotecă.

— Ai o obsesie pentru citit? Ar trebui să îmi fac griji? l-a întrebat Alessa, în timp ce-şi aranja un al doilea braţ de cărţi pe masă. De ce citeşti ca şi cum cărţile ar fi *pe* cale de dispariţie?

— Cercetez.

Alessa a ochit titlurile dintre care jumătate erau în vechea limbă. Câteva volume istorice, altele religioase şi o mână de cărţi cu basme, din câte putea să-şi dea seama.

— Ce?

Dante i-a aruncat o privire circumspectă peste umăr.

— Oameni ca mine. Nu ştiu prea multe în afara poveştilor, iar acelea nu sunt întotdeauna adevărate – cu coarne şi toate cele –, dar trebuie să fie mai mult de atât. În plus, mulţi au fost alungaţi, nu ucişi, aşa că s-ar putea să fie încă pe undeva.

Alessa s-a afundat într-un fotoliu. Lângă el. Pentru că acum putea să facă asta fără ca inima să-i sară din piept din cauza apropierii. Bine. Fără ca inima să îi tresalte în sens rău.

Gândul că aceşti ghiotte ar fi putut să mişune în libertate îi pica rău. Ceea ce poate că nu era cinstit – dacă un ghiotte nu era diabolic, era rezonabil să deduci că nici ceilalţi nu erau –, deşi era greu să dai la o parte ani întregi în care ai fost condiţionat să crezi altceva.

Cu toate acestea, Alessa a luat o carte din stiva cea mai apropiată de ea şi a început să o răsfoiască. Mănuşile îngreunau procesul, aşa că şi le-a scos, oprindu-se o clipă să se bucure de senzaţia nouă, şi apoi s-a întors la lucru.

O bocănitură în peretele bibliotecii care dădea spre apartamentul Fontelui a făcut-o să tresară.

Peste douăzeci de minute trebuia să îi tortureze din nou.

Dante era unic, sau cel puţin un caz rar, şi poate că începuse să îşi controleze puterea distructivă în interacţiunea cu el, dar asta nu însemna că avea să fie la fel şi în cazul celorlalţi.

— Ce faci? a întrebat-o Dante când Alessa a tras aer în piept şi a numărat până la trei înainte să răsufle.

— Respir adânc. Îmi pot controla mai bine puterea când sunt relaxată, aşa că exersez strategii de calmare.

Alessa a răsuflat, dând tot aerul afară din piept.

— Tu nu eşti niciodată calmă.

Fata a tras din nou aer în piept.

— De unde şi necazurile mele.

Cu o mână pe cartea lui, Dante şi-a întins-o pe cealaltă, fără să-şi întoarcă privirea.

— Dă-o-ncoa!

Trupul Alessei a părut să nu priceapă că era doar pentru *antrenament,* mai ales după ce tânărul a obosit să le ţină mâinile împreunate în sus şi le-a lăsat să se odihnească pe genunchiul lui.

Doar pentru că Dante era concentrat asupra a ceea ce avea de făcut, a scăpat Alessa fără să se vadă nevoită să-i explice de ce i se înroşise gâtul.

Reluându-şi căutarea, a găsit cuvântul *ghiotte,* a pus un semn paginii şi a trecut la următoarea carte.

Leneş, Dante şi-a îndoit şi apoi şi-a desfăcut degetele în palma ei, trimiţându-i şocuri electrice în lungul braţului.

Era o glumă? Un test? Cum se presupunea că ar fi trebuit să citească într-o asemenea situaţie?

Dante s-a aplecat spre pagini, cu sprâncenele încruntate de concentrare, în vreme ce cu degetul mare a început să traseze cercuri leneşe pe încheietura Alessei.

Cartea ei ar fi putut să izbucnească în flăcări la cum o citea ea în acea clipă.

— Ai grijă! a spus Dante, acordându-i doar pe jumătate atenţie. Îndoi paginile.

Alessa şi-a smuls mâna din strânsoarea lui şi s-a ridicat, grăbindu-se să-şi prindă scaunul înainte să se prăvălească la pământ.

— Ar trebui să mergem. Nu putem să ajungem ultimii.

În sala de antrenamente, Dante îi urmărea de la

locul lui obişnuit, rezemat de perete. Își inspecta pumnalele, ferindu-şi privirea când Fonţii reacţionau din cauza durerii. Alessa îi recunoştea ticurile acum. Se simţea mult mai inconfortabil în calitate de martor decât se simţise ca subiect.

Kaleb şi-a târât paşii până la ea şi Alessa i-a atins palmele, cercetându-i chipul ca să vadă dacă experienţa îi era diferită prin ceva de această dată. A citit spaimă, confuzie şi scepticism, dar Kaleb nu şi-a retras mâinile.

Dante şi-a plecat fruntea, încurajând-o subtil.

— Ce naiba? s-a mirat Kaleb. De ce este mai bine de data asta?

Numai el putea să se arate la fel de iritat şi când nu îl rănea.

Alessa a ridicat din umeri.

— Antrenament?

Acum urma partea rea.

— De data aceasta voi încerca să îţi accesez puterea.

Tânăra a tras adânc aer în piept, însufleţindu-şi darul, şi părul i s-a ridicat deasupra capului într-un nor electric, trosnind cu puterea lui Kaleb.

Acesta şi-a smuls mâinile.

— Scuze! a spus Alessa, deşi nu-şi putea ascunde încântarea.

Kaleb se încrunta, nu ţipa. Progres.

Alessa a încercat să nu se bucure prea tare, dar până la runda finală era deja convinsă. Devenea mai bună. Putea să-şi controleze nevoia mai repede şi mai bine şi se simţea acum mai degrabă ca un căpitan de navă decât ca un prizonier legat de catarg.

— Ziua de azi a mers bine, nu? a întrebat Alessa după ce lecţia a ajuns la sfârşit, cocoţată într-un picior

în timp ce încerca să se încalţe în faţa sălii pentru antrenamente.

Dante a mormăit afirmativ.

Fix atunci, Alessa i-a aruncat o privire şi şi-a pierdut echilibrul. Cum degetul îi era înfipt în pantof, nu avea cum să-şi lase piciorul jos, aşa că şi-a întins mâna liberă, încercând să se echilibreze, dar a aproximat greşit distanţa şi i s-a izbit de perete. Crispându-se, Alessa şi-a examinat degetele care-i pulsau dureros.

Dante s-a lăsat pe vine cu un oftat exasperat şi i-a strâns degetele în palmă. O undă de disconfort i-a alunecat pe chip, dar, odată cu dispariţia ultimului ei val de durere, expresia i-a redevenit calmă.

— Gata. Încearcă să ai grijă! i-a cerut el. Şi nu te încrunta la mine pentru că *te-am făcut bine.*

— Ai zis că nu mai doare!

— *Nu* mai doare. Când nu eşti rănită. Când îmi foloseşti puterea, *o simt.*

Dante a părut să-şi dea seama că încă îi strângea mâna, aşa că i-a dat drumul.

— Ah! Corect. Are sens! În cazul acesta, ajută-mă să mă ridic.

Alessa şi-a întins braţele şi el a pus-o pe picioare.

— Atingerea este un bun început, dar trebuie să le şi *folosesc* darurile. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Kaleb.

Dante a rânjit.

Alessa şi-a clătinat degetul spre el.

— Nu-i frumos.

— Eu îţi tot spun că nu sunt o persoană de treabă.

— Iar eu îţi tot spun ţie că nu cred asta. Nu ai acceptat acest post pentru că am *plâns?*

— Asta mă face un molâu, nu un sfânt, a comentat Dante, masându-şi bărbia. Şi nu a fost singurul motiv.

Dacă există vreun loc în care aş putea găsi informaţiile pe care le caut, aici este.

— De *aceea* te strecurai înăuntru în noaptea galei?

Sfios, Dante s-a tras de ureche.

— Vinovat.

Nu mai avea încredere în nimeni să le aducă mâncare neotrăvită, aşa că s-au oprit pe la bucătărie întâi. Cu felurile de mâncare acoperite aburind în spatele lui, Dante a luat-o înainte, iar Alessa s-a grăbit să îl urmeze, aroma de usturoi şi *pancetta*[28] făcând-o să saliveze.

— Cum aş putea să exersez următoarea parte însă? a întrebat Alessa în timp ce deschidea uşa. E ca şi cum aş încerca să desenez ceva ce nu am văzut niciodată.

Dante a lăsat tava pe masă, gândindu-se încruntat.

— Cum e proverbul acela vechi? a continuat Alessa. Cu bărbatul orb şi elefanţii? Aşa sunt eu, încercând să cataloghez o duzină de senzaţii în fracţiunea de secundă în care le trăiesc, fără să ucid pe cineva în acelaşi timp.

— Dar simţi ceva diferit când încerci *să foloseşti* puterea cuiva, nu-i aşa?

— Oarecum. E ca şi cum sunt menită să absorb darul – în cazul Fonților cel puţin – şi trebuie să mă împiedic în mod conştient să fac asta. În cazul tău, impulsul nu este la fel de… insistent? Stai puţin, nu-i adevărat! Atunci, pe alee, m-a lovit puternic.

— Pentru că erai pe moarte. Aveai nevoie de puterea mea.

Dante a împărţit farfuriile şi a aranjat tacâmurile, în timp ce Alessa aducea o sticlă rece de *limoncello.*

---

28 Şuncă de porc, asemănătoare cu baconul, specifică bucătăriei italiene (n.t).

— Nu prea ştiu cum să facem, de vreme ce nu eşti rănită.

Prima furculiţă de paste i-a distras atenţia o clipă, dar Alessa se simţea ca un căţel care a primit un os şi nici cea mai apetisantă masă nu o putea distrage prea mult timp.

— Dacă mi-aş frânge degetul mare…

— *Nu* te răni. Mănâncă.

— Nu pot să exersez cu un dar care vindecă decât dacă sunt rănită.

— Nu. Nu am să te ajut cu aşa ceva.

Alessa a lovit cu piciorul în masă, dar nu a reuşit decât să-şi îndoaie vârful pantofului.

— Deget rupt? a întrebat-o Dante pe un ton monoton.

— Din nefericire, nu.

Alessa a mijit ochii şi apoi s-a avântat spre cureaua lui.

— Ce… a început Dante, şi s-a ferit cu o mişcare graţioasă. *Nu* te înjunghia!

— Vreau doar să-mi înţep degetul.

Dante a săgetat-o cu privirea.

— Am să te las să sângerezi până la moarte.

— Ba nu, n-ai s-o faci. Dă-mi-o!

Tânărul a plesnit-o peste mână şi s-a ferit în spatele mesei. Alessa s-a prefăcut că atacă prin stânga, a sărit la dreapta şi fusta i s-a prins de colţul mesei. Dante a reuşit să o împiedice să se răstoarne, dar o mică statuetă a alunecat peste margine şi a aterizat direct pe podea, cioburile ascuţite tăindu-i Alessei pielea.

Pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, Alessa şi-a lipit celălalt picior de cel rănit.

— Gata! a zis printre dinţi. M-am rănit oricum. Am

câştigat.

Dante a privit-o inexpresiv.

— Felicitări!

— Fie că-ţi place sau nu – o vom face.

Pentru întâia oară, el şi-a acceptat înfrângerea.

— Ţine minte, uşurel…

Distrasă de sângele care picura pe covor, Alessa i-a strâns mâinile.

Durerea a amorţit, rana s-a închis şi tânăra a rămas cu gura deschisă şi respiraţia tăiată în vreme ce el îşi masa tâmplele.

— Eşti bine? l-a întrebat ea. Stai jos, ca să nu cazi.

Dante şi-a fluturat mâna, parcă pentru a protesta, a făcut un pas nesigur în faţă şi şi-a întins braţul, încercând să nu-şi piardă echilibrul. Atentă să nu îi atingă pielea, Alessa l-a călăuzit spre canapea, iar el a luat loc, clipind des, cu privirea înceţoşată.

— Sunt bine. Ameţit doar.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ţi mai pară. Doar ia-o mai încet data viitoare.

— Eşti sigur că eşti bine?

Aşa părea, de vreme ce i-a văzut mâna încercând să se strecoare spre pumnal şi i-a înhăţat-o.

— Nu te las să te răneşti singură.

— Atunci cum se presupune că aş putea să exersez?

— Am să mă gândesc la ceva.

— O tăietură de la hârtie?

Dante s-a luat cu mâinile de cap.

După câteva runde din ceea ce Alessa numea „antrenament pentru atingeri”, Dante s-a întins în fotoliul lui preferat cu o istorie a vânătorii de ghiotte, în

vreme ce Alessa încerca să nu îl deranjeze cu plimbatul ei agitat.

Dante şi-a ridicat ochii spre ea, extrem de iritat.

— Du-te la culcare.

— Nu sunt obosită.

Corpul ei, treaba ei. Să meargă la culcare era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Alessa voia să sărbătorească. Sau aşa ceva. În ultimele ore nu mai apăruseră tăieturi sau alte răni, de vreme ce Dante jurase că avea să renunţe dacă se gândea măcar să se mai rănească singură, aşa că Alessa încercase în schimb să îşi acordeze ritmul puterii. Nu era la fel de eficientă ca atunci când folosea darul lui Dante, pentru care avea nevoie de ore întregi în care să îi studieze reacţiile, însă în cele din urmă ajunsese să îşi dea seama de nivelul lui de confort după tensiunea din mâinile sale, după mărimea pupilelor lui. Alessa învăţa lucruri despre puterea ei studiindu-l pe Dante. Şi avea nevoie de mai mult.

Mai mult din *Dante.*

Prietenia lui. Secretele lui. Sentimentele lui. Atingerea lui.

— Pune mâna şi citeşte şi tu o carte sau fă ceva, bine?

Dante şi-a îndreptat umerii.

— Nu pot. Sunt prea agitată.

Pentru, prima dată, după ani întregi, putea să *atingă* pe cineva fără să îl rănească şi în fiecare clipă în care nu-l atingea se gândea cum ar fi să o facă. Orice fel de atingere. Toate atingerile. Mângâierea unor degete, o îmbrăţişare, un umăr pe care să îşi odihnească fruntea. Şi celelalte atingeri, pe care nu avea cum să şi le amintească, dar pe care voia să le simtă.

Ca un animal care iese din hibernare, înfometat şi concentrat asupra unei nevoi supreme, nu putea să-şi înfrâneze pofta după ceea ce i se refuzase atât de mult timp.

— Mă dau bătut!

Dante şi-a aşezat pumnalul între file, ca semn de carte.

— Nu pot să mă concentrez când *te fâţâi* prin cameră.

— Nu *mă fâţâi.*

Alessa şi-a lipit braţele de corp ca să nu se mai – *la naiba!* – fâţâie. Nu va fi lacomă. Ar putea să se mulţumească cu o prietenie platonică – poate – dacă i s-ar permite să se ghemuiască în braţele lui, ca să-şi amintească de faptul că încă era om în spatele armurii de Finestra. Dante avea să plece peste câteva zile, iar ea era o laşă.

Nici măcar o fată normală nu ar fi putut să-i ceară unui băiat să… ce? Să i se ghemuiască în braţe? Să se ţină de mână cu alte intenţii, mai puţin pure decât aceea de a salva lumea?

— Nu am auzit niciodată pe cineva oftând atât de tare, a mormăit Dante.

Alessa s-a înroşit.

— Îmi pare rău! A devenit un obicei prost.

— Oftatul?

— Plimbatul. Nu m-am priceput niciodată să mă liniştesc singură.

— Cât de greu poate fi? Nu te mai mişti, adormi.

— Poate pentru tine nu este greu. Când eram mai mică, tata trebuia să mă strângă în braţe ca să nu mă mai zbat şi să adorm.

— Nu mă mir, a zis Dante, masându-şi tâmplele. Vino aici odată şi curmă-mi suferinţa!

— Foarte amuzant. *Nu pot* să te ucid, ai uitat?

— Nu îţi cer *să mă ucizi.* Nu sunt eu bun la prea multe, dar sunt un trup cald. Am şi o carte pe care aş vrea să o termin oricum.

Alessei i-a sărit inima din piept. Dar nu şi-a mişcat picioarele.

Cu o privire încărcată de suferinţă eternă, Dante şi-a coborât fruntea.

— Oferta expiră în zece secunde.

Alessa s-a grăbit spre el.

Tânărul era atât de mare, încât nu rămânea prea mult loc în fotoliul uriaş. Şi-a fluturat demonstrativ mâna spre triunghiul de spaţiu gol dintre coapsele lui şi şi-a rotit degetul, de parcă Alessa ar fi fost cel mai greu de dresat căţeluş din lume.

Cu mâinile strânse în poală, fata s-a aşezat pe marginea fotoliului.

— Nu mai gândi atât de tare! i-a cerut ea lui Dante, bucuroasă că nu-i vedea chipul. Te aud râzând de mine în mintea ta.

— Arăţi de parcă ai sta pe cuie.

Alessa şi-a încrucişat braţele.

— Nu am mai făcut asta de ceva vreme.

— Ce anume?

— *Giugiulit. Alintat.* Cum vrei tu să-i zici.

— Eu nu folosesc niciunul dintre aceste cuvinte.

— Lupii nu se alintă?

— Nu când lupoaica este bătoasă şi ţâfnoasă. Pentru că te alegi cu muşcături.

Dante a apucat-o de mijloc şi a tras-o la pieptul lui, mutând-o până când a ajuns în poziţia pe care şi-o dorea el. Celălalt braţ şi l-a trecut în jurul ei. Ca să-şi poată ţine cartea.

— Vrei să te relaxezi? Nu pot să văd peste capul

tău când eşti atât de băţoasă.

Alessa s-a forţat să se relaxeze, ca să-i permită lui Dante să-şi rezeme capul de creştetul ei, dar era prea distrasă de felul în care i se ridica şi cobora pieptul ca să vadă pe pagină ceva mai mult decât nişte mâzgăleli.

— Ai vrea să citeşti puţin? l-a întrebat ea.

— *Citesc.*

— Cu voce tare. Îmi place vocea ta şi a trecut ceva vreme de când mi-a citit cineva o poveste înainte de culcare.

Braţele i s-au încordat în jurul ei, în timp ce dădea paginile de la început.

— Pe o insulă îndepărtată, într-o mare de mult pierdută, luna şi soarele refuzau să împartă…

Dante s-a încordat, pentru că a simţit-o arcuindu-se şi apoi cuibărindu-se într-o poziţie mai confortabilă. Probabil că-şi dorea să se ridice. Dar următoarea lui suflare a fost mai adâncă, mai relaxată, aşa că Alessa nu s-a oferit să plece.

Un piept musculos nu era cea mai moale suprafaţă pe care se întinsese vreodată, dar ar fi putut să se obişnuiască aşa. Legănată de vocea lui care avea căldura şi aroma whiskyului, Alessa şi-a închis ochii, povestea desfăşurându-i-se în spatele pleoapelor. Doi îndrăgostiţi cu o soartă potrivnică, un război tragic în rai.

Căldura lui Dante i s-a impregnat prin haine, încălzind-o până în suflet, şi Alessa a alunecat într-o toropeală dulce.

— Te-ai topit? a întrebat-o el vesel.

— Nu te flata.

— Nu în sensul *acela,* a comentat Dante şi s-a înecat râzând. Pur şi simplu nu am ştiut că cineva

poate să se înmoaie aşa.

— Da, păi, a trecut ceva vreme.

— Îmi pare rău că te-ai ales tocmai cu mine atunci. Sunt novice în toată această poveste a… alintului.

Alessa l-a bătut pe braţ, încurajator.

— Te descurci bine.

— Tu eşti disperată, iar eu sunt la îndemână, nu?

— Exact, a confirmat Alessa, apoi a tăcut o clipă. Mulţumesc.

— La dispoziţia ta, Finestra, a spus Dante, care i-a căscat în ureche. Şi acum, *te rog,* mergi la culcare.

Capitolul 32

Per piccola cagione pigliasi il lupo il montone.
Cu un mie pretext, lupul înhaţă oaia.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 16

Alessa nu o apreciase niciodată pe Renata ca războinică, însă când fosta Finestra l-a ales pe Dante ca partener pentru a le face o demonstraţie, Alessa şi ceilalţi Fonţi au rămas vrăjiţi.

Şi-au dat roată, atacând şi parând cu rândul, amândoi agili şi uşori pe picioare, fără să tresară, deşi oţelul se lovea de oţel cu un zăngănit. Îţi tăiau respiraţia.

— Pace! a cerut Renata, râzând.

Cu părul alunecându-i din coc, a rânjit, încântată că avea în sfârşit un oponent demn, şi Alessa a simţit o undă de afecţiune şi camaraderie pentru femeia care fusese cândva doar o fată care se luptase singură la Divorando.

— Dante, te las pe tine la conducere. Trebuie să exerseze mai departe… ei bine, tot!

Acesta a uitat să-şi mai pună masca morocănoasă şi detaşată când Josef a reuşit să-l surprindă cu o lovitură de pumnal, iar Nina l-a parat cu o balansare din bo. A zâmbit chiar, când Saida a făcut paradă prin sală pentru a-și sărbători o lovitură la ţintă.

— Ei, potoleşte-te, Nina! a strigat Kaleb, a cărui sabie se pleoştise ca o floare sub privirea dulce şi inocentă a Ninei.

Alessa nu putea să participe la luptele corp la corp, dar a luat note mentale în timp ce Dante îi antrena pe Kamaria şi pe Saida. Iar când Dante l-a provocat pe

Kaleb, toată lumea s-a oprit din ceea ce făcea.

— Fără arme, a zis Dante. Fără ghete. Fără lovituri în vintre sau în ochi. Nu vreau să te ucid astăzi, dar am s-o fac dacă joci murdar.

Egali la înălţime şi în greutate, cel puţin, dacă nu şi ca îndemânare, Dante şi Kaleb şi-au dat roată, arătând mai relaxaţi decât păruseră în ultima vreme. În ciuda lenei lui răsfăţate, Kaleb fusese atent şi a reuşit să pareze câteva dintre manevrele lui Dante înainte ca acesta să treacă la lucruri mai serioase.

Dante i-a prins piciorul lui Kaleb şi acesta s-a izbit de podea.

Alessa le-a sărit din cale, în vreme ce ei se rostogoleau pe podea – membre asudate îmbârligate.

— Pe el, pe el! a mormăit Saida.

Josef i-a dat un cot Ninei, arătându-se puţin bosumflat să o vadă urmărind cu atât de mare interes meciul.

— Ce? a ridicat Nina din umeri, inocentă, cu ochii strălucitori aţintiţi la cei doi tineri încăieraţi. E educativ.

Râzând, Kaleb s-a dat bătut şi cei doi combatanţi s-au întins pe spate, cu piepturile palpitând.

— Bine lucrat, omule!

Kaleb i-a dat un pumn lui Dante în umăr.

Ceilalţi s-au retras, râzând transpiraţi, în vreme ce Alessa şi Dante au rămas în urmă ca să adune armele pentru antrenament aruncate prin sală.

Alessa a înfipt o sabie în teaca ei şi şi-a şters fruntea.

— Cum ai învăţat să te lupţi cu sabia, cum ai învăţat să te lupţi corp la corp, cum de eşti aşa îndemânatic cu pumnalul şi la aruncatul suliţei, când tu citeşti toată ziua?

— Poţi învăţa o mulţime de lucruri din cărţi.

Dante a pus mâna pe un bo aruncat la podea.

— După ce am fugit, am lucrat pentru oricine era dispus să mă înveţe. Învăţ repede. Este un dar, bănuiesc.

Pe chipul Alessei a înflorit un zâmbet.

— Am o idee.

Dante a împietrit.

— Nu îmi place.

— Nu ştii despre ce este vorba.

— Judecând după ultima ta idee, sunt convins că nu-mi va plăcea.

Dante şi-a ridicat sabia la spate în timp ce Alessa se trăgea mai aproape.

— Îndepărtează-te de sabie.

— Nu am de gând să mă rănesc singură, a spus ea. Luptă cu mine! Corp la corp.

— Eşti jumătate cât mine.

Fata l-a înghiontit în stomac.

— Sunt o războinică!

— O războinică *magică.* Nu ştii cum să lupţi corp la corp, şi cu atât mai puţin cu cineva mai mare şi mai puternic.

Alessa a zâmbit.

— Dar tu ştii. Şi ai numit această abilitate un *dar.*

— Vrei să-mi foloseşti darurile împotriva mea?

— Nu. Vreau să le *amplific* şi să te *distrug.*

Dante s-a lăsat pe vine şi a chemat-o la el.

— Hai şi prinde-mă!

Alessa a ţopăit entuziasmată şi apoi şi-a scos mănuşile, ridicându-şi imediat pumnii.

— Zeilor! a comentat Dante. Complet greşit.

I-a descârligat degetele şi i le-a poziţionat corect pe cele mari.

Timpul s-a dilatat cum stăteau aşa, faţă în faţă,

Alessa cu pumnii în mâinile lui, până când tot trupul lui Dante a părut să vibreze la o frecvenţă imperceptibilă, pe care ea nu ştia dacă şi el putea să o simtă.

— Simţi ceva? l-a întrebat fata.

Cineva trebuia să vorbească. Ea simţea o mulţime de lucruri, însă nimic din toate acestea nu era legat de luptă.

— Poate?

Dante părea atât de calm, de relaxat, încât Alessei îi venea să urle.

— Dar nu ştiu cu ce te alegi de la mine.

Era momentul să-şi canalizeze toată energia care se înmagazinase înlăuntrul ei.

— Hai să aflăm!

După ce şi-a înfipt bine picioarele în podea, Alessa şi-a ridicat pumnii.

Dar Dante a lovit cu jumătate de măsură.

Fără să se gândească, tânăra a parat, reflexe care nu erau ale ei preluând controlul asupra întregului trup.

— Ah, e distractiv! a rânjit ea.

Dante s-a retras graţios, cu o expresie teatrală de spaimă pe chip. Şi-au dat roată, iar şi iar. Alessa s-a înfipt în el fără menajamente, profitând de echilibrul lui, de greutate şi de părţile neprotejate.

Ţopăind în vârful degetelor, Dante aştepta cu răbdarea unei persoane care urmăreşte un copil încercând să facă primii paşi. Încrezut. Convins de superioritatea lui. Subestimând-o. Subestimându-se pe el însuşi de fapt. Era darul lui, până la urmă.

Alessa s-a avântat spre el şi l-a lovit în pântec.

Lui Dante i s-a tăiat respiraţia şi a început să tuşească.

— Nu sunt prea convins că e bine ce facem.

— Eu sunt, l-a contrat ea, apoi şi-a luat din nou

avânt şi l-a nimerit într-o parte. Of! A început să se ducă.

— Nu mai e aşa amuzant, ei?

Următoarea ei lovitură a fost atât de slabă, încât Dante i-a prins pumnul în aer. Alessa a rânjit. Cât de repede uita!

— Mersi! a zis ea şi, cu o mişcare fluidă, s-a răsucit, eliberându-se, apoi i-a apucat încheietura şi s-a învârtit, îndoindu-i braţul la spate.

Dante a căzut în genunchi, scoţând un sunet între văitat şi râs.

— Nu e corect!

— Viaţa nu-i corectă.

Atâta vreme cât Alessa păstra contact direct cu pielea lui, îşi păstra abilităţile şi îndemânarea, însă dacă se scurgea un minut sau mai mult fără, acestea păleau, lăsând-o în clar dezavantaj.

Era mai bine să câştigi o luptă scurtă, decât să pierzi una lungă. Alessa l-a forţat să se întindă pe covor cu faţa în jos şi şi-a lipit un genunchi de spatele lui şi unul de pământ.

— Am câştigat!

Şi-a ridicat mâinile triumfătoare, dar s-a prăbuşit imediat, pentru că Dante se răsucise, făcând-o să-şi piardă echilibrul. A aterizat deasupra lui, cu pieptul lipit de al său, cu picioarele încolăcite cu ale lui.

— Nu încă.

Dante i-a răstignit braţele, evitându-i mâinile dezgolite, şi a rânjit văzând-o cum se zbate. Ultima scânteie din darul lui s-a stins şi Alessa a încetat să se mai împotrivească, respirând greoi. Fiecare suflare îi lipea pieptul de al lui.

A putut să îi numere genele, să observe clipa exactă în care a înţeles şi el ceea ce ea înţelesese deja

despre poziţia în care se aflau.

A intrat în panică.

Tânărul a tresărit când ea l-a sărutat repede pe obraz. Atingerea de o clipă a buzelor ei i-a reaprins darul şi Alessa a putut să se sustragă graţios din strânsoarea lui. Un eşec în ceea ce priveşte tacticile de flirt, dar o strategie bună de război.

Răsucindu-se pe o parte, Dante a apucat-o de gleznă şi a tras-o spre el.

Alessa i-a dat peste mâini, făcându-l să râdă, deşi contactul era îndeajuns ca să o revitalizeze.

— Nici măcar nu folosesc… a mormăit Dante în timp ce se rostogoleau pe podea. Au! Jumătate din ceea ce ştiu…

I-a prins genunchiul înainte să-şi atingă ţinta.

— Pentru că nu vreau să te rănesc… Ahh!

Fata i-a prins capul într-o chingă – sau cel puţin aşa bănuia că se cheamă mişcarea – şi l-a strâns până când a căpătat o nuanţă alarmantă de roşu, Dante lovind podeaua în mod repetat şi apoi bătând-o uşor pe braţ.

— A, scuze! a spus ea şi i-a dat drumul veselă. Am uitat semnalul.

Cu capul în poala ei, Dante a răsuflat sacadat.

— Felicitări! Ai câştigat. Datorită competenţelor mele. Aşa că, de fapt, eu am câştigat.

Alessa şi-a deschis gura ca să-l contrazică, însă hoţul agil s-a pus în mişcare şi a adus-o pe spate printr-o manevră absurd de complicată, pe care cu siguranţă trebuia să îi ceară să i-o arate mai târziu.

Încălecat pe şoldurile ei, Dante i-a imobilizat braţele deasupra capului şi i-a zâmbit de sus.

— Te-am prins.

S-a auzit un ţipăt.

Amândoi şi-au întors imediat capetele spre uşa în dreptul căreia se opriseră Fonţii, cu gurile căscate şi îngroziţi dinaintea tabloului în care salvatoarea lor divină era la pământ, prinsă sub garda ei personală.

Kaleb a apucat o sabie veche de patru sute de ani de pe panoplie şi a aţintit-o spre Dante.

— Dă-i drumul Finestrei sau am să te ucid!

Capitolul 33

Bocca chiusa non prende mosche.
În gura închisă nu intră muşte.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 16

Dante a dat drumul încheieturii Alessei – de parcă aia ar fi fost cea mai mare problemă cu poziţia în care se aflau – şi amândoi s-au ridicat pe brânci în picioare.

— Eu… el… ne-am împiedicat, a spus Alessa.

Kaleb şi-a coborât sabia un milimetru.

— Nu încerca să te ucidă?

— Nu, bineînţeles că nu! a zis Alessa.

Grija protectoare pe care i-o arăta Kaleb i-ar fi încălzit inima, dacă Fontele nu ar fi fost gata să îl ucidă pe Dante.

— Am, ăă, căzut doar.

— Serios? a comentat Kamaria. Te-ai împiedicat. Şi ai aterizat aşa.

Saida şi-a plesnit mâna peste gură, deşi nu a reuşit să-şi ascundă chicotitul ascuţit.

Kamaria şi-a dat ochii peste cap.

— Ai locuit prea mult timp departe de părinţi dacă îţi închipui că cineva ar putea să creadă asta.

— Îl *atingeai!* a spus Nina. Şi el *zâmbea!*

Ei bine, suna mai rău decât probabil intenţionase Nina.

Saida şi-a şters lacrimile care îi ţâşniseră din ochi de la râs, însă ea era singura amuzată. Nina arăta de parcă fusese pălmuită, pe chipul lui Josef se întipărise revolta unui călugăr care a nimerit din greşeală în băile femeilor, iar Kaleb încă părea furios.

— De ce îl atingeai? a întrebat el. Şi de ce îi

plăcea?

Alessa şi-a deschis gura, dar nu i-a venit în minte nimic isteţ de zis.

— Era o grimasă de durere.

— *Eu* nu asta am văzut, a intervenit Nina.

— E un luptător. E dur.

O jumătate de adevăr. Care nu a părut să-i mulţumească. Era momentul pentru ceva mai aproape de adevărul adevărat.

— Dante m-a ajutat să-mi exersez puterea.

— De ce? a cerut Kaleb să afle.

— Niciun sacrificiu nu este prea mare pentru binele ţinutului Saverio, a zis el, dregându-şi vocea. Când Dea mă cheamă, eu răspund.

Alessa l-a călcat subtil pe picior.

Nina a mijit ochii.

— Nu ştiam că eşti un credincios devotat.

— Întrebarea mai importantă este: cum? a rostit Kamaria, cercetându-l pe Dante într-un mod care a făcut-o pe Alessa să se simtă prost. El nu are niciun dar.

— Nu, bineînţeles că nu are.

Alessa ştia că protestează prea vehement, dar nu se putea abţine.

— Dar pot să absorb alte talente în vreme ce el îmi oferă informaţii în legătură cu… nivelul durerii. Ca un fel de, ăă, barometru al durerii.

Nina şi-a plecat capul într-o parte.

— Aş fi crezut că atingerea unei Finestra este mai dăunătoare pentru o persoană obişnuită. E un sacrificiu extrem de mare cel pe care îl face.

— Frumos din partea ta, a zis Kaleb, şi şi-a lăsat sabia la podea. Dar rămâi un măgar.

Dante a mormăit ceva în vechea limbă, iar Alessa a

zâmbit larg.

— Bun, acum că am lămurit asta, sper că ne putem pune cu toţii de acord să păstrăm lucrurile între noi. Adică e puţin neortodox… dar, hei! Trebuie să profităm de tot ce ne-ar putea ajuta, nu-i aşa?

Muşcându-şi buzele, Alessa a aşteptat, dar resemnarea sumbră de pe chipurile lor nu a mai alunecat în furie.

— Venisem să vă invităm să jucaţi alături de noi! a grăit Nina, mai combativă decât de obicei.

— Ah, a murmurat Alessa, dezamăgită pentru o clipă. Şi v-aţi răzgândit?

— Nu, a răspuns Kamaria, care şi-a dat ochii peste cap. Adică cine dintre noi nu a fost *niciodată* prins… ăă, exersând… nu-i aşa?

Alessei i s-au aprins obrajii.

— Păi, eu… Vă mulţumesc. Am fi încântaţi!

Josef era un jucător de cărţi strălucit, dar nu ştia să piardă. Cum poseda o abilitate aproape mistică de a-şi aminti cine ce cărţi avusese şi-şi putea face strategii în funcţie de asta, câştigase primele trei runde. Fiecare nouă victorie îl făcuse să stea mai ţeapăn, vizibil încântat, dar de când Kaleb îi furase cea mai bună carte se posomorâse. Nina, pe de altă parte, nu se pricepea deloc la joc, dar îi încuraja pe toţi, indiferent de echipa din care făceau parte sau dacă victoria venea pe seama ei.

Kaleb a aruncat zarul.

— Nu mai fi atât de *veselă* de fiecare dată când te bat, Nina. Îmi strici toată bucuria!

Nina şi-a umflat fustele.

— De aceea o fac.

— Mă retrag! a oftat Saida. Josef mi-a furat toate

cărţile bune. Din nou.

Alessa a luat o carte cu Crollo ilustrat pe ea din vârful teancului şi apoi şi-a întors privirea peste umăr, la Dante, care alesese să nu participe la joc, insistând că era în timpul programului. Acesta şi-a întins gâtul ca să vadă ce cărţi are şi şi-a scărpinat nasul cu două degete, privind cu înţeles la Kaleb.

Tuşind delicat, fata şi-a dres vocea.

— Cred că este rândul *meu,* Kaleb. Nu al tău. Şi aş vrea să fur o carte.

Kaleb a aruncat spre ea cartea cerută, bombănind.

— Ziceai că nu ai mai jucat până acum. Cum de eşti aşa bună deja?

Alessa şi-a muşcat buza şi a lăsat pe masă o pereche: Dea şi Crollo.

— Sunt binecuvântată de zei, presupun.

Dante s-a foit.

Kaleb a mijit ochii.

— Ia staţi puţin! Voi doi complotaţi?

— Nu poţi acuza pe toată lumea că trişează doar pentru că tu pierzi, Kaleb! a oftat Saida, exasperată.

— Nu acuz *pe toată lumea,* ci doar pe Finestra!

— Poate că ar fi mai bine să scrii o reţetă decât să ne arăţi că nu ştii să pierzi. Încă îţi aştept contribuţia la proiectul meu.

Kaleb s-a strâmbat.

— Ţi-am spus, nu ştiu să gătesc. La mine acasă deserturile îşi fac singure apariţia şi eu nu pun întrebări.

O femeie tânără cu sort a bătut în uşă.

— Mă scuzaţi, a sunat alarma domniţei.

— Ah! a sărit Saida. *Rosogolla*[29] mea s-a răcit!

Din câte îşi puteau da seama, Saida îşi câştigase

29 Desert însiropat, popular în subcontinentul indian (n.t.).

accesul în bucătărie mai devreme, ca să pregătească deserturi. Într-un minut s-a întors cu o tigaie uriaşă şi încăperea s-a umplut de aroma laptelui şi a zahărului, în timp ce Saida scotea gogoşelele albe şi pufoase cu lingura şi le aşeza pe farfurioare.

— M-am gândit că ne-ar prinde bine ceva bun.

— Un pretext inteligent ca să îţi poţi arunca ochiul la cărţile mele, *a* mormăit Kaleb.

— A cui reţetă este aceasta, Saida?

Josef s-a împiedicat de scaunul lui Kaleb în timp ce se îndrepta spre Saida, ca să îi dea o mână de ajutor cu farfuriile, cu o privire cam prea inocentă pe chip.

Saida a zâmbit.

— Reţeta asta este de la familia mea. Bune, nu-i aşa?

Erau. Dulci şi puţin lipicioase, cu o uşoară aromă floral㠖

— Ai pus apă de trandafiri în ele? a întrebat Alessa.

— Bine punctat! s-a arătat Saida impresionată. Dante, tu ai vreo reţetă specială de familie pe care ai fi dispus să o împarţi?

Pe chipul lui Dante au alunecat o mie de emoţii înainte să-şi scuture capul.

— Ridică-te!

Kamaria i-a făcut semn lui Kaleb să facă schimb de scaune cu ea, ca să poată sta lângă Alessa.

— Jur, Kamaria! a zis Kaleb. Dacă-mi atingi cărţile, am să-mi revendic câştigurile tale.

— Eşti un copil! i-a aruncat ea.

În vreme ce Josef explica tuturor cum se numără cărţile, jurând în acelaşi timp că el nu trişase niciodată, pentru că avea coloană vertebrală, Kamaria s-a aplecat mai aproape de Alessa.

— Poate că Nina pune botul la orice, dar eu nu sunt

aşa.

Finestra s-a înecat.

— Ăă?

Kamaria s-a lins pe degete.

— Mă refer la micul tău meci cu *Signor* Irascibilul. Adică *chiar* îţi controlezi mai bine puterile, aşa că te cred când zici că te ajută să exersezi – dar se *bucura* că îţi ţii mâinile pe el, iar asta nu se explică. Scuze. A sunat aspru. Nu-i vina ta că eşti letală. Dar… de ce este el diferit?

Alessa a privit-o în ochi.

— Ne ajută. Contează?

Kamaria a părut să-şi cântărească bine răspunsul.

— Corect. Dar ai grijă. Dacă eu îmi pun aceste întrebări, s-ar putea să şi le pună şi alţii.

După o oră petrecută în braţele lui Dante cu o noapte înainte, Alessa era dependentă. A întârziat în drumul spre pat, urmărindu-l cum îşi strânge cămaşa şi apoi se întinde pe canapea, cu braţele sub ceafă.

Când a auzit-o oftând, genele i-au fluturat, de parcă Alessa i le-ar fi atins de la depărtare.

Alessa a păşit spre pat. S-a oprit. S-a întors. A oftat din nou.

— Vii încoa’ odată? a spus Dante, cu vocea grea de somn.

— Credeam că te culci, a zis Alessa, care s-a animat imediat.

Te-ai răzgândit?

— Nu. Dar, dacă *tu* nu ai să adormi decât lipită de un trup cald, atunci nu te mai juca şi vino-ncoa’. Nu-ţi face griji. Am să fiu cuminte.

Desigur. Lua în râs toate celelalte reguli de politeţe, dar, când venea vorba de ea, avea să fie un

sfânt. Alessa nu voia însă să-i lase timp la dispoziţie ca să se răzgândească.

— Off, tu chiar nu te pricepi la asta…

Dante a ţinut să facă un adevărat spectacol, mormăind în timp ce o aşeza în faţa lui, dar în câteva minute erau perfect îmbrăţişaţi – ca nişte linguri într-un sertar.

Când i-a simţit răsuflarea pe gât, Alessa s-a înfiorat.

— Ţi-e frig?

— Puţin, a răspuns ea, sperând că Dante nu băgase de seamă că-i tremură vocea.

Acesta a pus mâna pe pătura atârnată pe spătarul canapelei şi a tras-o deasupra ei.

Alessa le-ar fi putut pune la dispoziţie patul ei, dacă i-ar fi făcut acea invitaţie lui Dante, dar lucrurile ar fi sunat cu totul altfel, aşa că a rămas tăcută. În plus, canapeaua era îngustă, ceea ce însemna că trebuia să stea aproape de el, căci altfel ar fi căzut. Scuza perfectă. Alessa s-a tras mai aproape, legănându-şi şoldurile, şi fundul i s-a ghemuit…

Ah! Poate că era periculos să se legene. *Nu* avea să se legene. Fără legănat. Nici măcar un pic. Nu avea să se mişte deloc. Avea să rămână nemişcată şi să încerce să nu simtă nimic. Sau… să încerce să simtă totul. *Fără* legănat din şolduri.

Alessa şi-a fixat privirea în întuneric, întrebându-se dacă şi el era la fel de atent la ea pe cât era ea la el. Sau dacă regreta invitaţia. În cele din urmă însă, căldura şi bătaia regulată a inimii lui au adormit-o.

Plutea, cufundată în spaţiul dintre lumină şi întuneric, gânduri şi vise. O pătură întinsă pe nisip, o mână aspră mângâindu-i coastele. Cu astfel de buze, Dante trebuia să ştie câte ceva despre sărutat.

Dante a scos un sunet jos, din adâncul pieptului, şi Alessa a deschis larg ochii.

Fie dormea şi avea cel mai frumos vis, fie el dormea şi – Dante şi-a mişcat şoldurile, lipindu-se de ea, şi ei i-au luat foc obrajii – *el* avea un vis *foarte* frumos. Sau… erau amândoi treji şi el voia să vadă dacă era interesată să nu mai doarmă. Lucru de care era interesată, deşi nu a răspuns, aşa că poate el credea că ea refuză.

Respiraţia lui Dante i-a gâdilat urechea şi Alessa şi-a pierdut şirul gândurilor.

Respiră, şi-a reamintit ea.

Buzele lui Dante i-au atins delicat zona sensibilă de sub ureche, aprinzându-i o flacără în pântece. Toate gândurile i s-au spulberat când degetele lui i-au alunecat pe sub sâni. Totul părea să se potrivească – nimic nu fusese vreodată mai potrivit de atât –, deşi Dante spusese clar că avea de gând să fie cuminte. Şi cu siguranţă nu era.

Vorbeşte. Alessa şi-a deschis buzele şi a scăpat un oftat.

Dante nu era un mincinos. Ceea ce însemna că nu era treaz.

— Dante?

Numele lui a plutit mai încet ca o şoaptă.

Încearcă mai tare, Alessa.

I-a rostit numele din nou. Mai tare.

Dante s-a încordat, de parcă îi fusese vărsată o căldare cu apă rece în cap, apoi s-a retras, lipindu-se de tăblia canapelei.

— Îmi pare rău! a şoptit el. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cât timp… adică de câte ori… Nu, nu-mi răspunde. E vina mea. Nu a ta. Asta e din vina mea!

Ceva înlăuntrul Alessei s-a sfărâmat văzându-i

groaza de pe chip.

De ce se aşteptase la altceva?

— Dante, e în ordine.

Tânărul şi-a trecut mâna prin păr.

— *Nu este* în ordine.

— Dormeai.

Alessa şi-a strâns genunchii la piept. Dante a dat drumul unui potop de blesteme.

— Nu contează. *Nu* este în ordine. Am să plec în clipa asta şi nu mă vei mai vedea niciodată.

A început să-şi adune lucrurile, scăpând o mulţime de obiecte în urma lui.

Fata şi-a încleştat pumnii.

— A fost vina mea.

— E vina *ta* că te-am pipăit?

Dante şi-a scuturat capul.

— Nu.

— Nu te-am trezit! Nu imediat.

Alessa a simţit cum i se aprind obrajii de ruşine. Ea se topise în îmbrăţişarea lui, în vreme ce el visa pe altcineva, şi nici măcar nu putea să-şi salveze mândria negând asta, pentru că el ar fi plecat, plin de remuşcări.

Dante s-a aplecat ca să ridice o şosetă.

— Nu te poţi învinovăţi pentru că ai intrat în panică, trezindu-te cu cineva care îşi punea labele pe tine…

— Dante, eu nu dormeam!

Acesta a rămas blocat o bucată atât de lungă de timp, încât părea că tăcerea avea să explodeze.

— Am… am crezut că şi tu eşti treaz, a bălmăjit Alessa, strângându-şi braţele în jurul pieptului pe care şi-l simţea gata să se frângă. Îmi pare rău! M-am înşelat.

El a răsuflat atât de prelung, încât plămânii i se goliseră cu siguranţă.

— Ţi-am spus că voi fi cuminte.

— Tu *dormeai.* Eu, nu. Dă vina pe mine.

— *Eu* eram cel care…

— Nu putem să ne punem de acord că am dat-o amândoi în bară şi să ne promitem că nu ne vom mai atinge niciodată fără să ne asigurăm mai întâi că este în ordine?

Tânărul şi-a îndreptat privirea spre uşă.

— Dante, dacă te faci nevăzut va trebui să le spun de ce ai plecat. Te rog, nu mă obliga să fac asta.

El nu o voia, dar ea nu voia să-l lase să plece.

Dante şi-a muşcat buza.

— Tot îmi pare rău.

Nu pe cât de rău îi părea ei.

Capitolul 34

Molti che vogliono l'albero fingono di rifiutare il frutto.
Mulţi dintre cei care se prefac că refuză fructul îşi doresc copacul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 15

Dante şi Alessa s-au ignorat pe cât de mult se pot ignora două persoane care sunt obligate să fie una în preajma celeilalte, deşi dimineaţa fusese într-atât de plină de tensiune, încât Alessa abia aştepta să înceapă antrenamentul. Ce putea fi mai potrivit decât o dimineaţă întreagă în care să îşi tortureze prietenii ca să-şi mai ia gândul de la faptul că fusese respinsă!

Pentru ultima zi de antrenamente de dinainte de Carnevale, însă Crollo binecuvântase Saverio cu un val năucitor de caniculă, iar temperatura ridicată, la care se adăuga spectrul termenului apropiat, însemna că toată lumea era irascibilă când Alessa a ajuns în sala de antrenamente.

Încăperea devenea din ce în ce mai înăbuşitoare, pe măsură ce temperatura creştea. Alessa şi Josef au încercat să colaboreze ca să răcorească sala, dar băiatul nu i-a putut ţine piept suficient timp încât să facă realmente vreo diferenţă, în vreme ce tentativa Saidei de a-i răcori i-a lovit cu un aer atât de greoi, încât s-au simţit de parcă ar fi fost sufocaţi de o pătură groasă.

— Nu pot să rezist aşa o zi întreagă! a mormăit Kaleb. E ca şi cum ai încerca să respiri apă clocotită.

— Nu avem unde să mergem, a comentat Kamaria. Întreaga insulă se prăjeşte.

— Ar fi *oceanul!* a observat Kaleb.

— Nu putem merge la plajă, a zis Alessa. Trebuie să exersăm, iar plajele sunt toate aglomerate.

— Nu *toate* plajele, a spus Dante, ridicând din umeri. Ştiu eu un loc.

Alessa ar fi trebuit să se împotrivească sau cel puţin să ezite înainte să se arate de acord, dar gândul că ar fi putut să îşi petreacă ultima şedinţă de antrenamente cu toţii pe o plajă, în loc de sala înăbuşitoare, era mult prea tentant.

O oră mai târziu, un lanţ de felinare înainta printr-un tunel care devenea din ce în ce mai prăfuit cu fiecare pas.

Kamaria, care rămăsese mai în spate, alături de Alessa, a simţit prima adiere de aer proaspăt în timp ce se apropiau de unul dintre capetele insulei.

— Deci trânta aceea a continuat în camera ta noaptea trecută? Povesteşte-mi totul.

Alessa a râs, agitată.

— Nu *totul.* Nu te întreb de ce e Dante diferit. Dar de vreme ce *este…* te-a sărutat?

— Nu, a zis ea, muşcându-şi buzele.

— Dar vrea să o facă.

Kamaria îşi coborâse vocea, pentru că se apropiau de restul grupului.

— Asta este problema. Nu vrea.

— Ah, te rog! a comentat Kamaria. Băiatul te doreşte atât de tare, încât pantalonii mai au puţin şi-i iau foc!

După ce Kaleb şi Dante au forţat uşa ruginită din capătul tunelului, Alessa şi-a ascuns chipul de razele care au dat brusc năvală.

— Păi, acum dacă asta-i singura cale prin care şi i-ar scoate…

Kamaria a izbucnit în râs şi Dante s-a întors,

încruntat.

Alessa s-a înroşit, pentru că cealaltă fată se apropiase atât de mult de ea, încât buzele aproape că i-au atins urechea:

— Şi, copilă, *aşa* arată gelozia.

Înăbuşindu-şi râsul, Alessa a sperat că schimbarea bruscă de lumină era îndeajuns ca să-i ascundă obrajii roşii.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi! le-a strigat Dante, care a proptit poarta cu un bolovan şi apoi a tras încă o piatră cu piciorul, ca să se asigure că rămâne deschisă.

Până au păşit Alessa şi Kamaria pe terasa îngustă de dincolo de poartă, Kaleb alerga deja, pe jumătate alunecând, pe treptele abrupte, săpate în stâncă, în timp ce pietrele se prăvăleau cu zgomot în jos. Josef, Nina şi Saida coborau în urma lui, cu ceva mai multă băgare de seamă.

Când Alessa îi ceruse lui Dante să numească locul cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată, acesta fusese răspunsul lui. Acum era şi al ei. Plaja de jos era un golf natural, o fâşie triunghiulară, săpată în piatră, mărginită de stânci înalte. Apa azurie săruta nisipul alb, împrăştiind valuri ca spuma unui prosecco pe sub crengile câtorva copaci curajoşi şi nişte ierburi căţărate pe stânci. Dincolo de canelurile stâncilor, iarba acoperea ca un covor un mic luminiş, perfect pentru o casă pe plajă, în care o fată ar fi putut aştepta să se ivească silueta unei bărci, la apus.

Dante i-a aruncat o privire Alessei, care păşea alături de Kamaria.

— Ai nevoie de ajutor?

— Suntem bine, i-a răspuns ea. Ajut-o pe Saida!

Fusta diafană a acesteia se tot agăţa de stânci şi încercările ei de a şi-o salva o împingeau puţin cam

prea aproape de margine. Dante i-a oferit Saidei braţul, ca să o ajute să coboare restul drumului.

— Dacă Dante este gelos, a întrebat-o Alessa pe Kamaria odată ce acesta s-a îndepărtat, de ce a sărit de pe canapea noaptea trecută, când în sfârşit eram pe cale să ajungem undeva?

— Ah, vai! a chicotit Kamaria. Acum ajungem *noi* undeva! Detalii? Nu? Of, nu eşti deloc amuzantă!

Când picioarele le-au atins nisipul, Alessa şi-a scos pantofii şi s-a retras la umbra unui lămâi ofilit, în vreme ce Kaleb a alergat direct în ocean, îmbrăcat, împroşcând cu arcade de apă în aer. Nina îl trăgea veselă spre apă pe Josef, care ţopăia într-un picior în timp ce încerca să îşi răsucească în sus pantalonii.

Kamaria a început să se dezbrace încet, fără să se arate nici măcar puţin ruşinată, continuând conversaţia.

— O persoană sfâşiată şi furioasă nu este pentru toată lumea! a spus ea, scoţându-şi bluza peste cap.

Alessa a încercat să-şi concentreze atenţia asupra chipului fetei, acut conştientă că al ei se îmbujora.

— Dacă nu eşti dispusă să aştepţi ca el să pună lucrurile cap la cap – cureaua Kamariei a aterizat în nisip –, atunci să ştii că există relaţii mai simple pentru o copilă dulce şi inocentă ca tine.

Alessa şi-a încreţit nasul.

— Nu-i neapărat vorba despre inocenţă, cât despre lipsa ocaziei.

Kamaria şi-a legănat şoldurile, lăsându-şi pantalonii să alunece în jos.

— Ei bine, dacă nu merge treaba cu băieţelul bosumflat…

— Hei! a strigat Dante. Voi două veniţi?

Alessa şi-a ridicat bărbia.

— O Finestra nu are dreptul să alerge de colo-colo pe jumătate goală.

— Cum vrei!

Dante şi-a tras cămaşa peste cap, muşchii spatelui încordându-i-se odată ce s-a aplecat să-şi scoată pantofii. Ea şi-a închis imediat gura, de cum şi-a dat seama că îi atârna deschisă.

Kamaria a răsuflat prelung.

— S-a făcut cumva mai cald?

— Nu-mi dau seama, a zis Alessa, care şi-a rezemat capul de genunchi. Eu mi-am atins punctul de fierbere acum mult timp.

— Fac pariu că da.

Curbele de bronz ale şoldurilor Kamariei se unduiau cu fiecare pas pe care aceasta îl făcea spre valuri. Fata şi-a întors capul şi i-a aruncat peste umăr:

— S-ar putea ca într-o lună să nu mai fim în viaţă, aşa că, orice ţi-ai dori, fă în aşa fel încât să obţii acum!

Singură în nisip, cu broboane de transpiraţie alunecându-i pe spinare, Alessa i-a urmărit pe ceilalţi zbenguindu-se.

Saida îşi ridicase poalele fustei până la genunchi, doar pentru a fi prinsă în mijlocul bătăliei acvatice furibunde dintre Kamaria şi Kaleb.

În timp ce Saida le alerga pe fete printre bancurile de nisip, Alessa şi-a scos dresurile. Îşi modificase majoritatea fustelor, astfel încât să se petreacă mai sus în faţă, pentru că arăta bătrânicios cu dresuri, în vreme ce toate celelalte tinere aveau picioarele goale. Fără ele, rochia ei era de-a dreptul scandaloasă. Sau ar fi fost în oraş. Acum, când Kamaria sărea pe stânci în lenjerie intimă, iar Nina zburda îmbrăcată doar într-un furou, Alessa se simţea cea mai puritană.

Era deja cea mai fierbinte şi cea mai stânjenitoare

zi din viaţa ei, aşa că, ridicând din umeri, Alessa şi-a desprins fusta şi a folosit-o pentru a-şi împături în ea dresurile, bluza şi mănuşile. Doar cu furoul de mătase pe ea, s-a ridicat, ca să se bucure de razele soarelui, pielea furnicând-o cu promisiunea unei viitoare arsuri, încinsă sub călcâiele delicate ale picioarelor.

La fel ca toţi copiii din Saverio, Alessa îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei dezbrăcată pe ţărmul mării, cu părul ţepos de la sare şi cu nisip în toate orificiile. Nu fusese niciodată pe această plajă, dar se simţea ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Când Alessa şi-a întors ochii înspre el, Dante şi-a ferit imediat privirea şi s-a scufundat în apă, înotând până la bolovanul uriaş care se afla în centrul golfuleţului.

Adunându-şi curajul, tânăra a luat-o spre Dante şi s-a ridicat pe stâncă.

— Câtă vreme nu ne vom vorbi?

Acesta şi-a păstrat privirea aţintită spre orizont.

— Cred că mă descurc încă două zile.

— Sunt sigură că da.

Alessa şi-a lipit genunchii de piept.

— Îmi dau seama că eşti supărat.

— Da. Sunt.

Bun. Grozav. Se bucura că îi adusese aminte atunci.

— Ei bine, îmi pare rău. Sunt sigură că ai fost dezamăgit să te trezeşti şi să mă găseşti pe mine, când tu probabil că o aşteptai pe fata cu mâini magice.

— Poftim? a exclamat Dante, apoi şi-a trecut mâna prin păr. Nu am zis niciodată că am fost dezamăgit. Tu crezi că mă gândeam la *altcineva?*

Ia stai!

— Mă visai pe *mine?*

El nu a negat.

— Şi *te bucurai* de vis?

Gândurile i s-au îndreptat imediat spre trupul lui lipit de al ei.

Chipul lui Dante s-a întunecat.

— Am crezut că dovada era destul de evidentă.

— Atunci de ce te-ai supărat când ţi-am spus că te doresc?

— Pentru că *nu* mă doreşti. Eşti disperată, iar eu sunt singura ta opţiune. Asta ai spus, îţi mai aduci aminte?

— Dante, *glumeam!*

— Asta nu înseamnă că nu este adevărat. În curând vei fi cea mai iubită persoană din Saverio, iar eu mă voi întoarce pe docuri, cu restul gunoaielor. Ştiu că pâinea veche e mai bună decât nimic când mori de foame, dar vei fi mult mai fericită dacă te vei păstra pentru un adevărat festin.

— Tu *nu eşti* pâine veche! a sărit ea. Iar eu pot să decid singură.

— Da, ei bine, m-ai angajat ca să am grijă de tine până când îţi vei găsi un Fonte. Nu te voi lăsa să faci ceva ce ai să regreţi.

— Orgolios de… Sus! i-a ordonat printre dinţi.

Dante s-a ridicat şi şi-a încrucişat braţele, uitându-se de sus la ea.

— Îmi dai voie să îţi ating pieptul? l-a întrebat ea.

Dante s-a încruntat.

— De ce?

— Ca să te împing în ocean, încăpăţânatule!

— Îmi ceri permisiunea să mă îneci?

— Nu. Îţi cer permisiunea să te *ating.* Dacă am să te ucid, va fi întru totul fără consimţământul tău!

— Ştii, a grăit Dante, pe tonul unui învăţător

răbdător. Într-o zi îmi vei mulţumi... S-a izbit de valuri cu un pleoscăit care, spera Alessa, îi va face spinarea să usture câteva ore bune.

După ce soarele arzător a apus şi aerul a coborât la o temperatură tolerabilă, s-au aşezat în jurul unui foc pe care Kamaria îl făcuse din lemne purtate de valuri până pe mal. Folosindu-se de darul ei, reuşise să dea viaţă flăcărilor de culoarea lavandei, în vreme ce Saida le înteţea îndreptând briza spre ele. Nina a început să împartă mâncarea pentru cină.

Kaleb l-a arătat cu capul pe Dante.

— Ce se întâmplă dacă ne atingi pe noi în timp ce îl atingi pe el?

— Eu nu m-am înscris la aşa ceva, dar hei! a chicotit Kamaria. Doi la preţ de unul!

Kaleb a făcut o faţă îngreţoşată la Kamaria şi apoi s-a întors spre Alessa.

— Ai zis că-i un fel de barometru, sau ceva de genul. Aşa că pune mâna şi foloseşte-ţi detectorul şmecher ca să îţi temperezi intensitatea puterii în timp ce exersăm. Are mult mai mult sens aşa, decât să o faci singură.

— Depinde de scopul pe care îl ai, a murmurat Kamaria.

Alessa i-a aruncat nisip pe picior.

În oricare altă zi, ar fi profitat imediat de ocazie ca să-i strângă mâna lui Dante, dar el nici nu se putea uita la ea acum.

— Am putea încerca, a propus Saida. Orice merită o şansă, atât timp cât ne-ar putea fi de folos, nu-i aşa?

Nina şi-a trecut mâinile în jurul genunchilor.

— Voi face orice pentru a putea scădea şansele ca oamenii să moară.

— Dante? a întrebat Alessa încordată.

Bombănind, Dante a păşit spre centrul cercului.

Cu privirea aţintită peste umărul Alessei, în loc să o privească în ochi, Dante şi-a întins o mână spre ea şi şi-a ridicat-o pe cealaltă, cu degetul mare în exterior. Barometrul lui, a presupus Alessa.

Inima i-a sărit din piept când palma lui Dante a alunecat peste a ei şi degetul mare i s-a ridicat spre cer.

Saida a chicotit şi Alessa nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

Degetul lui Dante a coborât.

— Presupun că râsul e benefic, a comentat Josef. *Este* oarecum amuzant.

În mod *tragic.*

Pretinzând că ambele mâini pe care le strângea erau ale lui Josef, Alessa s-a concentrat asupra puterii ei. Dante era un simplu barometru, nimic mai mult. Un barograf cu gene lungi. Un pluviometru cu o claie de păr negru deasupra unor ochi de culoarea ciocolatei cu lapte şi mici irizaţii aurii în jurul irisurilor. Un termometru cu…

Termometrul ei a şuierat:

— La naiba! E rece!

— Eu sunt bine, a spus Josef, puţin slăbit.

Alessa şi-a adunat puterile, întorcându-şi ochii spre valurile care se spărgeau de ţărm. A strâns mâinile în timp ce puterea creştea şi apoi le-a dat drumul.

Nina a chiţăit de încântare văzând cum valurile cele mai apropiate se preschimbau în sculpturi cristaline.

— A fost bine!

Kamaria şi-a rotit privirea spre ceilalţi.

— Nu-i aşa? Mi s-a părut bine.

La lăsarea nopţii, Alessa era gata să se întoarcă, dar ceilalţi voiau să mai înoate pentru ultima oară, aşa că ea şi Dante au intrat singuri în tuneluri.

Nu voia să fie supărată pe el. Voia să îl soarbă cu totul, să îşi întipărească în minte chipul lui.

Dar era întuneric şi ea abia putea să-l mai vadă, oricum.

Dante s-a holbat la poarta care dădea din Fortezza în Cittadella.

— Dacă o încuiem după noi, nu vor mai putea intra.

— Atunci nu o încuia, a zis Alessa.

— Nu am de gând să las o poartă deschisă chiar sub Cittadella. Asta este, cum ar veni, prima regulă a gardienilor! s-a încruntat Dante la ea, printre şuviţele de păr.

— Bine, rămânem prin preajmă şi îi lăsăm să intre atunci când se întorc.

Alessa l-a cercetat.

— Aş putea să îţi fac o frizură cât aşteptăm. Înainte îl tundeam pe fratele meu, iar acum, de ani întregi, mă tund singură. Vrei să arăţi bine la nunta mea, nu-i aşa?

— Dă-i drumul, Finestra! a provocat-o Dante, strângând din buze. Încearcă să mă faci prezentabil.

Alessa l-a condus în bucătăria goală, unde a găsit foarfeci, şi i-a ordonat să stea jos. În picioare, dinaintea lui, a meditat la textura părului, folosindu-se de asta ca scuză ca să-şi treacă degetele prin el, plăcerea aceasta pură şi indulgentă aprinzând-o ca un *espresso* dublu care i se vărsa direct în sânge.

Buclele lucioase şi rebele i se ondulau în jurul degetelor, de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Alessa şi-a trecut încet mâna de-a lungul cefei lui, atingându-i

pielea delicat, cu vârfurile unghiilor, şi Dante s-a cutremurat.

— Pe vremuri îmi plăcea să se joace cineva cu părul meu, a spus ea, iar zâmbetul i se citea în glas. Nu ţi se pare relaxant?

Tânărul şi-a dres vocea şi a răspuns răguşit.

— Desigur. Relaxant.

Ea nu s-a grăbit. A început din spate şi a înaintat spre faţă, când Dante a putut să o privească cum îi măsoară buclele, ca să se asigure că sunt egale. Apoi Alessa şi-a odihnit podul palmei pe obrazul lui, în timp ce se apleca pentru a-l cerceta mai bine.

Ochii lui Dante au alunecat în josul decolteului ei larg şi a înghiţit în sec. Cum îşi alesese o bluză lejeră, avea probabil vedere până la buricul ei. El putea să insiste să îi pedepsească pe amândoi fiind cuminte, dar Alessa nu era obligată să-i uşureze situaţia.

A strâns din buze şi s-a aplecat ca să mai tundă o şuviţă. Dacă singura parte din el pe care şi-o putea revendica era atenţia, nu avea de gând să renunţe la ea.

— Ai terminat? a întrebat-o el, foindu-se pe scaun.

— Nu chiar, a zis ea. Mă bucur să te am la mila mea.

În ochii lui Dante a fulgerat disperarea.

— Chiar trebuie să complici lucrurile atât de tare?

Alessa şi-a muşcat buza.

— Încerc să ajung la tare.

Dante şi-a încleştat falca.

— Nu-mi dau niciodată seama dacă încerci să vorbeşti deocheat sau îţi iese fără intenţie.

— Ah, este mereu *cu intenţie!* Este singurul lucru pe care l-am învăţat din toate acele romane romantice pe care chiar îl pot pune în practică, a comentat Alessa

şi a lăsat jos foarfecile. Gata. Eşti superb, să te ia naiba!

Ochii lui brun-aurii i-au căutat pe ai ei, iar Alessa nu şi-a ferit privirea.

— Ştii, a spus ea, căutându-şi cu grijă cuvintele, când te-am văzut prima oară, în acel ring, mi-am zis că eşti cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, iar pe atunci nici măcar nu te *plăceam.* Te-am vrut dinainte să ştiu că te-aş putea avea şi ştiu că acum nu este momentul potrivit, dar după Divorando…

— După Divorando va trebui să alegi.

Dante arăta nefericit, dar resemnat.

— Şi dacă am să te aleg pe tine?

Alessa şi-a ţinut respiraţia.

— Nu o vei face. Vei găsi pe cineva cum a fost primul tău Fonte şi acela nu sunt eu.

— Nu. Tu nu semeni deloc cu Emer. El era dulce şi bun şi blând, iar fata care l-a ales pe el îşi dorea toate aceste lucruri. Ea nu se gândise niciodată că va trece prin ceea ce am trecut eu, dar fata aceea nu avea nicio şansă să supravieţuiască. Poate că ea nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de cineva ca tine, dar eu şi ea nu mai suntem aceeaşi persoană…

Bum!

Dante s-a ridicat.

— Ce-a fost asta?

Alessa şi-a pus foarfecile în buzunar.

— Nu ştiu, dar nu sună bine.

Dante s-a înfipt în primul soldat care trecea în fugă.

— Ce se petrece?

Soldatul a înghiţit un nod, cu beregata tremurându-i.

— O gloată, la porţi. Oamenii cer să o vadă pe

Finestra.

Capitolul 35

Le rose cascano, le spine restano.
Trandafirii se scuturǎ, spinii rǎmân.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 15

Furia lui Dante l-a făcut pe soldat să tresară.

— N-au mai putut să aştepte o zi?

— Dă-i drumul, Dante! Nu este vina lui.

Cu părul plin de sare şi nisip în toate cutele rochiei, Alessa era un dezastru şi nu era în niciun caz pregătită să vorbească în faţa unei mulţimi, dar nu avea timp să se schimbe.

Bubuiturile creşteau în intensitate cu cât se apropiau mai mult de porţile de la intrare, dar Alessa nu s-a oprit până când nu a ajuns la treptele care urcau spre Cittadella.

— Unde este Fontele ei?

Padre Ivim, cu părul argintiu lins pe spate şi cu ochii albaştri aprinşi de o lumină diabolică, se afla în mijlocul unei mulţimi furibunde, adunate în piazza.

— De ce atâtea secrete?

Mulţimea s-a dat la o parte, retrăgându-se la apropierea Alessei.

Ivini s-a oprit.

— Ah, *Finestra!*

Adrick se afla în grupul din spatele lui Ivini, îmbrăcat cu una dintre acele robe ridicole. Alessa i-a aruncat o privire plină de venin. Pe chip i s-au întipărit o serie de emoţii – furie, dezamăgire… uşurare?

— Îndrăzniţi să puneţi la îndoială alegerea Deei?

Vocea i-a tremurat cu ceea ce spera ea că sună a mândrie plină de îndreptăţire.

— Nu, domniţa mea! a grăit Ivini. Ştim exact ce a vrut *Crollo* când te-a ales. Ultimul lui truc ne va aduce tuturor pieirea dacă vom sta cu mâinile în sân. Recunoaşte. Atingerea ta nu poate salva, atingerea ta ucide doar.

În pieptul Alessei a explodat panica, mulţimea fremătând în jurul lor.

— Gărzi, scoateţi-l imediat pe acest bărbat *din piazza!*

Căpitanul Papatonis şi gardienii lui au schimbat o serie de priviri nesigure între ei.

— Oamenilor le este teamă, Finestra! a spus căpitanul. Nimeni nu te-a văzut performând. Asta i-ar putea linişti.

Ivini a zâmbit, plin de satisfacţie.

— Vezi? Cheamă-ţi Fontele şi arată-ne, apoi vom pleca în linişte la treburile noastre.

Era uşor de zis, greu de făcut. Nici măcar nu conta că nu alesese încă pe nimeni, pentru că niciunul dintre candidaţi nu se afla acolo.

— Legătura dintre o Finestra şi un Fonte este sacră.

Alessa a încercat să-şi amintească legile pe care le citise de sute de ori.

— Doar nu vă aşteptaţi cu adevărat să împlinesc un act de intimitate divină în faţa unor străini!

— Este pentru o cauză bună, a spus Ivini, cu un zâmbet viclean.

— Căpitane!

Alessa s-a întors spre Papatonis.

— Tu eşti căsătorit. Dacă ţi-aş ordona, ai aduce-o pe nevasta dumitale aici, ţi-ai scoate hainele şi apoi ţi-ai îndeplini îndatoririle maritale în văzul tuturor?

Papatonis s-a înroşit.

— Bineînţeles că nu.

— Ah, aşadar *tu* nu ai performa un act intim în public! Interesant. Dar *eu* ar trebui să o fac?

Ivini a mijit ochii.

— Atinge pe *altcineva* atunci. *Asta* nu este sacru.

— Te oferi voluntar?

Poate că ar fi meritat să îl vadă ţipând, dar puterile ei îi dădeau destule bătăi de cap chiar şi când era calmă şi pregătită. Acum se zbăteau, furibunde şi imprevizibile ca ea însăşi. Dacă l-ar fi atins pe Ivini, l-ar fi rănit sau poate chiar mai rău şi, deşi ar fi fost încântată să vadă lumina stingându-se din privirea bărbatului, ar fi putut să fie ultimul lucru pe care l-ar fi văzut, dacă mulţimea exploda.

— O voi face eu.

Dante a păşit în faţă.

Alessa s-a forţat să rânjească, de parcă el şi întreaga situaţie ar fi fost sub demnitatea ei.

Lumea îi urmărea. Toţi aşteptau. Fetei îi bubuia inima în piept.

— Iată un suflet curajos! a exclamat Ivini, care radia de nerăbdare. Dacă ceea ce spui este adevărat, Finestra, atunci dovedeşte-o!

Prelungind aşteptarea, ca să se asigure că toţi cei din jur avuseseră ocazia să îl inspecteze pe Dante, Alessa a zâmbit dezgustată. Apoi, de parcă s-ar fi coborât de pe un piedestal ca să atingă ceva scârbos, şi-a întins mâna spre Dante.

— Undeva unde să vedem şi noi! a comentat Ivini dulceag.

Tânăra şi-a dat ochii peste cap, mulţumită să audă câteva chicoteli. Cu un oftat de iritare jucată, şi-a întins mâinile spre mulţime, astfel încât toată lumea să poată vedea că sunt dezgolite, apoi i-a cuprins lui Dante

chipul cu ele.

Mulţimea şi-a ţinut respiraţia. S-a scurs o clipă, şi încă una. Cu o plictiseală molatică, Dante şi-a vârât mâinile în buzunare.

Alessa s-a întors spre Ivini.

— Câtă vreme mai trebuie să stau aşa ca să recunoşti că te-ai înşelat?

Chicoteli împrăştiate. Ivini fumega.

Alessa a pocnit din degete la Dante, făcându-i semn cu trufie că poate pleca.

— Dacă am încheiat aici, acum aş avea lucruri mult mai importante de făcut decât să-ţi demontez ţie teoriile, *Padre.* Şi îmi închipui că oamenii buni din Saverio ar vrea să-şi continue pregătirile ca să ne putem bucura de Carnevale. Abia aştept să vi-l prezint pe Fontele meu tuturor, mâine-seară.

Uralele erau slabe, dar nu derizorii, aşa că Alessa a mărşăluit înapoi în Cittadella cu fruntea sus.

Dante arăta de parcă ar fi fost gata să fugă cu ea pe scări după ce au pătruns înăuntru, dar ea şi-a scuturat capul.

— Fonții. Încă sunt încuiaţi afară.

Odată ce au ajuns în capătul scării, Alessei i s-au tăiat picioarele. S-a rezemat de perete, respirând greu. Ar fi alunecat până la pământ, dar Dante a ridicat-o în braţele lui.

— Dea, a şoptit el, cu buzele lipite de părul Alessei. Am crezut că te vor ucide şi nu aveam cum să mă lupt cu toţi…

Dar o făcuse.

Alessa i-a coborât capul spre ea şi i-a amuţit litania cu un sărut.

Dante a rămas nemişcat.

Tânăra şi-a întredeschis gura şi i-a trasat conturul

buzelor cu limba, iar el şi-a pierdut controlul. Mâinile lui au năvălit pretutindeni, deodată – îi mângâiau obrajii, îi alunecau prin păr, îi strângeau talia. A lipit-o de uşă, sărutând-o pătimaş, apoi şi-a apăsat şoldurile de ale ei, de parcă ar fi încercat să-şi împletească furtuna disperării cu zbuciumul care o răscolea pe Alessa.

Riscaseră şi victoria fusese a lor, dar respiraţia întretăiată alui Dante îi spunea că şi el înţelesese cât de aproape fuseseră să piardă totul.

— Cioc, cioc! s-a auzit vocea lui Kaleb şi poarta a scârţâit, zguduită. E cineva acasă?

Dante şi-a lăsat capul pe umărul Alessei cu un mormăit.

Nu a scos niciun cuvânt cât ea îi lăsa pe ceilalţi să intre. Kamaria însă a măsurat obrajii trandafirii ai Alessei cu o privire atotştiutoare, în timp ce urcau scările, sporovăind şi râzând. Nimeni altcineva nu băgase de seamă că Alessa şi Dante erau tăcuţi.

În capul scărilor, tânăra şi-a dat seama că ar fi trebuit să spună ceva. A doua zi era ultima pentru toţi, cu excepţia unuia singur.

— Sunt atât de bucuroasă că am avut ocazia să vă cunosc pe toţi, a spus ea cu un zâmbet. Vă veţi întâlni cu Consiglio de dimineaţă, pentru a fi intervievaţi, astfel încă eu să le primesc apoi recomandările. Sper că… Alessa a înghiţit un nod. Sper că unul dintre voi se va oferi voluntar, pentru că nu aş vrea să las o decizie atât de importantă la voia sorţii ori pe mâna celor din Consiglio. Însă, indiferent de ce va fi, sunt cu adevărat recunoscătoare pentru efortul pe care l-aţi depus şi… şi pentru prietenia voastră. Nici nu vă pot spune cât de mult a însemnat pentru mine.

Saida şi-a tras zgomotos nasul, ceea ce *a* declanşat o repriză de râsete. Apoi şi-au urat cu toţii noapte

bună.

După ce uşa de la apartamentul Finestrei s-a închis zgomotos în urma lor, Alessa şi Dante au rămas singuri. Fetei i-au tremurat buzele, încă roşii de la sărutul lui, şi li s-au întâlnit privirile.

Dante a arătat spre patul ei.

— Mergi!

Alessa s-a îmbujorat, inima tresărindu-i în piept.

— Singură, a clarificat Dante, apoi s-a aşezat pe canapea. Eşti aproape. Nu mă lăsa să te distrag.

— Nu pot schimba ceea ce simt pentru tine.

— Nu contează ce *simţim.* Unele lucruri nu sunt cu putinţă.

În seara următoare, Alessa urma să iasă în balcon alături de Fontele ei.

A doua zi, Alessa avea să fie căsătorită. Iar el, să fie de mult dus.

Capitolul 36

Al povero mancano tante cose, all'avaro tutte.
Unui om sărac îi lipsesc multe, dar unuia lacom îi lipsesc toate.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 14

A doua zi a început cu o dimineaţă prea frumoasă ca să fie adevărată. Fără grindină sau căldură toropitoare, fără nori de rău augur. De altfel, fără niciun nor. Şi fără briză, dar temperatura era mult prea plăcută ca să te poţi plânge de lipsa vântului, iar lumea de dincolo de balconul Alessei vibra de gânguritul dulce al păsărilor sub cupola unui cer de azur.

Alessa dormise singură, în patul ei, tânjind după el, disperată să se agaţe de el pentru ultimele ore pe care le mai aveau împreună, dar Dante era mai rece decât de obicei.

Se hotărâse să-i bată cât mai multe apropouri cu subînţeles, sperând că provocându-se să-l facă să râdă avea să-şi domolească anxietatea şi spaima la gândul despărţirii.

Fonţii aveau să fie sechestraţi de Consiglio pentru o serie istovitoare de ultime interviuri. Urma să li se măsoare punctele forte şi punctele slabe şi apoi să fie evaluaţi. Apoi Alessa avea să vadă cine mai rămâne şi cine – dacă – se oferă voluntar.

Până atunci nu avea nimic altceva în plan decât să-şi facă griji. Se îmbrăcase cu rochia ei albă şi largă, pe care o purta la întâlnirile cu Consiglio, pentru eventualitatea în care ar fi fost chemată, aşa că măcar avea o ţinută confortabilă în care să se dea de ceasul morţii.

Alessa optase pentru grădini ca spaţiu în care să îşi facă griji, lucru bun şi pentru Dante, care avea suficient loc ca să se plimbe agitat. Ea a cules o floare albă, micuţă, dintr-un tufiş din apropiere, şi şi-a prins-o în cocul înalt, apoi a mai adăugat una.

Kamaria era probabil cea care s-ar fi putut oferi voluntară, iar dacă ar fi fost să aleagă, pentru ea ar fi optat. Însă umbra trădării lui Shomari era o variabilă de care trebuia să ţină cont.

Kaleb era puţin probabil să se ofere voluntar. Nina era atât de fragilă. Darul Saidei era dificil de utilizat. Josef ar fi fost un partener puternic în luptă, dar, în tot timpul petrecut în Cittadella, abia dacă îl văzuse zâmbind o dată. Nu ar fi trebuit să conteze, însă gândul că ar fi putut să înfrunte Divorando fără câteva râsete era destul de deprimant.

În două ore, Alessa se alesese cu un întreg halo de petale dantelate în jurul părului, iar acum începuse să strângă un bucheţel.

— Cât va dura? a mormăit Dante. Apropo, ai polen în păr.

Alessa a încercat să şi-l scuture, deşi nu-şi vedea creştetul.

— Emer şi Ilsi au fost aprobaţi în câte o jumătate de oră, dar pentru Hugo Consiglio a avut nevoie de o zi întreagă. Am fost convinsă că-l vor trimite acasă şi că mă vor pune să aleg din nou.

Dante s-a oprit în loc.

— Nu ai vorbit niciodată despre el.

— Nu era cea mai interesantă persoană. Era la fel de nesărat ca o budincă de vanilie. L-am ales pentru că mă săturasem să ucid oameni la care ţineam.

— Ah! Azi e mai bine sau mai rău decât atunci?

— Şi-şi? a recunoscut Alessa. Îmi plac. Chiar şi

Kaleb. Acum îmi pot controla mai bine puterea, însă asta nu schimbă faptul că cer cuiva să înfrunte apocalipsa cu mine.

Între sprâncenele lui Dante s-a adâncit o linie, în timp ce se apropia de ea: i-a înclinat bărbia – în jos, nu în sus, din nefericire – şi i-a suflat în păr, delicat, îndepărtând polenul.

— Ştiai că *Finestra* este un cuvânt de bază pentru alte construcţii?

Alessa nu se putea abţine.

— Spre exemplu: *defenestrare.*

Dante s-a oprit din suflat.

— Da.

Părea precaut. Băiat deştept!

— Înseamnă să arunci pe cineva pe fereastră.

Alessa a chicotit.

— Sau să *spargi o* fereastră. Este o metaforă pentru…

— Să nu-ndrăzneşti să închei propoziţia!

— A lua cuiva virginitatea, a completat ea, fluturându-şi genele cu inocenţă jucată.

Dante nu şi-a putut înăbuşi hohotele de râs.

— Vreau să se consemneze că nu ţi-am *atins* nicio floare.

— Mai e timp.

— Acesta este efectul purităţii forţate şi al anilor în care singura distracţie au fost romanele? Toate gândurile obraznice înăbuşite ies în sfârşit la suprafaţă?

— Poate, a zis ea cu un zâmbet îndrăzneţ. Sau poate că asta m-a temperat, pentru că altfel aş fi fost mult mai rău. Îţi poţi închipui?

— Dea să mă apere, nu! a zis Dante, îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe frunte.

Aceasta i-a alunecat imediat la loc şi Alessa s-a întins ca să i-o aranjeze ea. Dante şi-a încleştat falca.

— Am nevoie de exerciţii fizice.

Cu un oftat, Alessa s-a târât după el în curtea pentru antrenamente de pe o latură a clădirii. Dante a început să facă tracţiuni, iar ea s-a tras mai aproape, ca să vadă mai bine.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat-o el.

— Sunt sigură că *ai putea.*

Tânărul s-a lăsat la pământ cu un pufăit ca să facă flotări.

— De când ai zis că eşti pâine veche am avut o poftă teribilă. El s-a oprit, şi-a scuturat capul şi s-a ridicat din nou.

— *Ador* pâinea. Mai ales bagheta. Lungă, groasă, fierbinte şi acoperită de…

Dante s-a prăvălit la pământ, scuturat de hohote de râs.

— Destul! Ai milă! Eşti cea mai bună la metafore indecente din sfera patiseriei.

— Nici măcar nu am început. Ştii, am crescut într-o brutărie. Să îţi detaliez obsesia mea pentru produse de patiserie?

— Eu *nu* sunt un produs de patiserie, i-a atras el atenţia, după ce s-a ridicat şi şi-a scuturat mâinile de praf.

— Bineînţeles că eşti. Eşti una dintre acele plăcinte misterioase care ar putea fi acrişoare, dar de fapt au o umplutură dulce pe sub toate straturile lor de aluat crocant.

Dante a mijit ochii la ea.

— Mă faci *moale* ca aluatul?

— Tu ai început.

Cineva a tuşit discret. Un servitor care se afla prin

preajmă.

— Mă scuzaţi, domnişoară. Interviurile s-au încheiat şi Fonţii vă aşteaptă.

Alessa nu era sigură la ce se aştepta înainte să intre în bibliotecă, dar cu siguranţă nu să o găsească pe Nina bocind, atârnată de Josef, pe Saida cu capul în mâini, în vreme ce Kamaria le striga tuturor să tacă din gură, iar Kaleb dădea pe gât conţinutul unui recipient din sticlă, care fusese plin cu vodcă ultima oară când îl văzuse Alessa.

— Hei! a strigat Dante.

Cum îşi vedeau în continuare de ale lor, Dante a dat un picior uşii care s-a închis cu un pocnet destul de puternic încât să acopere zgomotele.

— Ce se petrece? a întrebat Alessa.

Toată lumea a început să ţipe deodată. Vaietele Ninei au înecat orice ar fi încercat Josef să spună în felul lui calm şi precis, în vreme ce Kaleb părea să scoată sunete fără sens din pură iritare, iar Saida îl insulta pentru că se arăta imatur „într-o astfel de situaţie”.

— Vreţi să vă închideţi odată gura? a strigat Kamaria. Pe sfânta Dea! Sunteţi ca nişte găini fără cap.

Alessa a profitat de faptul că volumul coborâse ca să-şi repete întrebarea.

Kamaria şi-a ridicat mâna pentru a-i împiedica să o întrerupă.

— Toţi ne-am oferit voluntari. Inclusiv eu, desigur, cea mai bună alegere.

Uşurarea Alessei nu a fost de lungă durată.

— Dar stimatele fosile din Consiglio nu sunt prea încântate de cele mai recente alegeri ale fratelui meu – *taci,* Kaleb! –, aşa că, în ciuda faptului că *sunt în mod*

evident cea mai bună alegere – ultima parte i-a strigat-o lui Kaleb –, ei l-au recomandat în unanimitate pe Josef. Aşa că acum Kaleb îşi boceşte mândria rănită, Saida este convinsă că ai nevoie de un Fonte care să te susţină mai mult, Nina este isterică pentru că l-au ales pe Josef, iar eu, după cum am spus, *sunt în mod clar alegerea corectă,* indiferent de ce crede o adunătură de moşi, aşa că toată lumea trebuie să se potolească odată!

Alessa a clipit din gene o dată. De două ori.

Kamaria şi-a pus mâinile-n sân.

— Dar, desigur, alegerea finală îţi aparţine, iar după ce mă vei alege, eu însămi mă voi lupta cu Consiglio dacă nu vor vrea să aprobe. Aşa că: alege!

În toate scenariile pentru care se pregătise mental, Alessa nu ajunsese atât de departe.

Kamaria nu greşea în ceea ce priveşte preferinţele ei, dar Alessa făcuse o promisiune. Deşi nu se aşteptase ca mai mult de un Fonte să se ofere voluntar, situaţia rămânea în esenţă neschimbată: promisese că nu va alege. Ei îşi jucaseră rolul când se oferiseră, iar Consiglio îşi îndeplinise misiunea. Singurul mod prin care-şi putea ţine cuvântul era să accepte verdictul oficial.

— Îmi pare rău, Nina! a spus ea. Dar trebuie să accept…

— Nu! Nu-l poţi avea!

Darul Ninei a explodat odată cu furia ei şi fereastra de alături s-a spulberat.

Lumea s-a fracturat într-un curcubeu ucigător de sticlă şuierătoare.

Dante a protejat-o pe Alessa, însă ei i-au ţiuit urechile în liniştea care s-a coborât.

Cu toate acestea, a auzit prea bine următoarele

cuvinte ale Ninei.

— Ar fi trebuit să prăvălesc o *sută* de statui pe tine.

Alessa şi-a înfipt unghiile în palme, în vreme ce un dulap cu vitrină din sticlă se apleca şi se clătina, ca un balon de săpun gata să explodeze, apoi un nou val de cioburi a lovit din celălalt colţ al camerei.

— Opreşte-te, Nina! a strigat Josef. Ce ai făcut?

Furia Ninei s-a dizolvat în bocete pline de jale.

Kamaria zăcea ghemuită la pământ, strângându-şi piciorul, în vreme ce sângele îi aluneca peste pantalonii cărămizii.

Dante i-a ridicat Alessei bărbia, întorcându-i faţa spre el.

— Eşti rănită?

— Sunt bine! i-a răspuns ea, întorcându-şi capul. Kaleb, cât de rău este?

Kaleb strângea piciorul Kamariei.

— Sângerarea a încetinit. Va fi bine, dar îi va rămâne o cicatrice urâtă.

Alessa s-a întors şi l-a văzut pe Dante scoţându-şi o bucată uriaşă de sticlă din umăr. S-a rezemat de perete şi a alunecat la pământ. Blestemându-se, Alessa s-a grăbit spre el, ca să îl acopere. Nici măcar nu îl întrebase dacă era rănit. Avea să se vindece, dar muşchii şi osul expuşi îi întorceau stomacul pe dos, iar ce mai rămăsese din mâneca lui zdrenţuită nu era îndeajuns ca să ascundă rana.

— Ajut-o pe Kamaria. Eu voi fi bine! i-a spus Dante.

— Eu ştiu, dar ei, nu.

Alessa şi-a rotit privirea în jur, disperată să dea cu ochii de ceva cu care să îi acopere carnea sfâşiată, care începuse să se lipească la loc.

Uşa s-a dat de perete şi gardienii au rămas cu gura căscată dinaintea camerei acoperite de sânge şi

cioburi.

— A avut loc un accident, a spus Alessa. Aduceţi bandaje! Acum!

Le-a luat câteva clipe, dar gardienii din Cittadella erau antrenaţi să îi protejeze pe Finestra şi pe Fonte, nu să se certe, şi datoria şi-a intrat în drepturi.

— Saida şi Kaleb, ajutaţi-o pe Kamaria să urce pe canapea. Ridicaţi-i piciorul.

Kaleb a căscat gura la Dante.

— Cum rămâne cu…

— Faceţi ce v-am zis!

Alessa s-a aplecat şi mai mult asupra lui Dante, blocându-i vederea lui Kaleb.

— Îmi pare rău! a plâns Nina. *Nu* am vrut să rănesc pe nimeni. *Acesta* a fost un accident!

Spre deosebire de statuie.

Finestra şi-a încleştat dinţii. Mai întâi trebuia să aibă grijă de Kamaria şi să protejeze secretul lui Dante. Apoi avea să se ocupe de trădarea Ninei.

Dând năvală cu un braţ de bandaje, Saida s-a izbit de Nina, care părea lovită de nevoia de a-şi îndrepta fapta, şi acum încerca să i le smulgă din braţe. Dându-şi ochii peste cap, Saida i-a pus un pumn de bandaje în mână şi s-a îndreptat cu restul spre Kamaria, care zăcea pe canapea, cu braţul peste ochi.

Alessa şi-a întins mâna ca să o oprească pe Nina, dar ea înainta, cu ochii roşii fixaţi asupra umărului lui Dante, care încerca, fără prea mare succes, să acopere ce mai rămăsese din rană cu mâna liberă.

Nina s-a oprit din mers şi a ţipat.

— Ce e? a întrebat-o Saida. Ce s-a întâmplat?

Încercând să-şi recapete respiraţia, Nina a arătat spre Dante.

— Ghiotte!

Kamaria a mârâit.

— Ah! a răsuflat Saida. Da. Bănuiam.

Cu caninii dezveliţi ameninţător, Dante s-a străduit să se ridice în timp ce Kaleb se îndrepta spre el. Nu semănase niciodată mai mult cu un animal încolţit şi asta îi frângea Alessei inima.

Kaleb s-a oprit la o distanţă sigură.

— Nu-i de mirare că ieşi învingător din toate luptele. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce-i cu voi? a ţipat Nina. Din cauza *lui* i-a omorât ea pe Emer, Ilsi şi Hugo.

— Dante nici măcar nu era aici când Fonţii mei au murit, a spus Alessa. El n-a făcut altceva decât să ne ajute.

Nina şi-a scuturat capul.

— Nu, e diabolic. Un ucigaş.

— Ceea ce aproape că ai devenit tu astăzi? a întrebat Alessa. Sau când ţi-ai folosit *darul* ca să dărâmi o statuie pe mine?

Nina a început să se jelească.

— *Nu am vrut.* Am fost speriată!

— Pentru numele Deei, Nina, ai încercat *să o ucizi* pe Finestra! i-a tăiat-o Kaleb. Mai termină cu indignarea ta de sfântă. Dante a avut o mulţime de ocazii ca să ne ucidă, însă până acum tu eşti singura care a încercat să o facă.

— Nina! a vorbit Josef, cu falca încleştată. Dacă se va auzi despre asta, nu va fi bine pentru nimeni.

Era puţin spus. Dacă oamenii ar fi bănuit că un ghiotte s-a infiltrat în Cittadella, l-ar fi învinovăţit pe Dante pentru toate morţile pe care Alessa le provocase. Puţini ar fi fost dispuşi să asculte vocea raţiunii.

— Voi pleca, a spus Dante.

— Nu!

Alessa nu şi-a dat seama cine strigase mai tare – ea, Saida sau Kamaria.

— Eu zic să rămână, a spus Saida. Şi să plece Nina.

— Eu nu voi spune nimănui, a zis Kaleb, ridicând din umeri. Dar Nina bârfeşte mai mult decât se roagă, şi se roagă mult. Nu cred că va putea păstra secretul.

— Nina, i s-a adresat Alessa. Nu vreau să te exilez, dar o voi face dacă mă văd nevoită. Dacă preferi să rămâi în siguranţă, în Fortezza, protejată *de mine,* trebuie să îmi dai cuvântul că vei lua cu tine în mormânt acest secret.

Josef s-a ridicat în picioare.

— Îţi dau cuvântul *meu.* Dacă spune cuiva, mă poţi exila şi pe mine.

— Nina?

Alessa aştepta.

Nina s-a uitat înciudată la ea, printre lacrimi.

— Am să-mi ţin gura, *doar* dacă nu-l alegi pe Josef.

O iubire pentru o iubire.

Alessa a dat din cap.

— Josef, du-o acasă!

Încă smiorcăindu-se, Nina l-a lăsat pe Josef să o conducă spre uşă. În prag, lui Josef i-a alunecat o clipă masca împietrită şi a aruncat o ultimă privire plină de regret în urmă, înainte să iasă.

— Deci care-i treaba? a întrebat-o Kaleb pe Alessa. Nu îl poţi răni deloc pe Dante?

— *Pot* şi am făcut-o! i-a răspuns Alessa. Dar el este mult mai greu de ucis decât alţi oameni, aşa că m-a ajutat să-mi controlez puterea. M-a ajutat exact cum vă povesteam că o face şi în multe alte feluri. Şi, cred că, poate, darul lui funcţionează ca un soi de… valvă de defulare?

Saida a pufăit.

— Scuze. Nu am putut să mă abţin.

Alessa a ignorat-o.

— Tot ce ştiu este că mă pot controla mai bine cu el – Saida, *nu* mai râde! – decât cu oricare dintre voi. Mi-a fost de mare ajutor şi fără el acum aţi fi cu toţii într-o formă mult mai proastă.

Kaleb i-a dat roată lui Dante.

— Un ghiotte în carne şi oase, ei? Mi-am închipuit întotdeauna că ai avea coarne. Dezamăgitor.

— Finestra! a intervenit Saida. Nu cred că, deocamdată, Kamaria are condiţia necesară să lupte, aşa că va trebui să fiu eu sau Kaleb. Pe cine alegi?

Câteva ore mai târziu, biblioteca era lustruită lună şi un singur Fonte se mai afla în Cittadella. Ceilalţi îşi luaseră rămas-bun cu lacrimi în ochi, promiţând că se vor întoarce a doua zi.

Până la urmă, nu fusese cu adevărat o alegere. Alessa nu reuşise niciodată să folosească foarte bine darul Saidei şi cum Kamaria nu putea să stea pe picioare, Kaleb rămânea singura variantă. Acesta se albise la chip, dar acceptase cu demnitate, făcând o plecăciune şi mormăind ceva despre onoare şi datorie. Saida izbucnise în lacrimi, în vreme ce Kamaria îşi muşca buzele, cu privirea unei persoane care se străduieşte să nu plângă.

Alessa şi partenerul ei păşiseră în balcon şi făcuseră cu mâna mulţimii adunate jos.

Mii de oameni, îmbrăcaţi în veşmintele lor cele mai strălucitoare, umpleau străzile, ca un râu multicolor, de la Cittadella până la porţile oraşului şi dincolo de ele. *Toată lumea* fusese invitată la Carnevale, chiar şi cei însemnaţi. O ultimă zi în care toţi saverienii puteau să

se bucure de tot ce avea mai bun de oferit viaţa, înainte ca porţile de la Fortezza să fie încuiate şi ei să rămână pe dinafară. Pe fiecare chip se citea hotărârea aprinsă de a profita de acea noapte. Nicio sărbătoare nu semăna cu aceea de dinaintea marii bătălii.

Alessa şi-a fluturat mâna până când i-a amorţit, până când uralele au pălit îndeajuns încât Marele Maestru să poată anunţa începutul festivităţilor şi să dea drumul mulţimii. Un nou vuiet a erupt în timp ce oamenii din Saverio îşi puneau măştile şi le întorceau spatele salvatorilor lor, trecând la lucruri mai importante, precum acela de a-şi trăi vieţile.

A doua zi, după ce rămăşiţele de la Carnevale aveau să fie măturate, Alessa şi Kaleb urmau să fie uniţi în ochii Deei şi ai Bisericii, să fie uniţi pentru totdeauna de datoria şi responsabilitatea lor comune. Kaleb avea să-i fie un companion constant până la Divorando, să-i fie partener din toate punctele de vedere care contau, până când aveau să înfrunte împreună moartea şi, sperau ei, să-şi salveze patria de la anihilare.

— Excelent! a spus Renata din dreptul uşii. A mers perfect. Acum vă voi lăsa singuri. Mai întâi însă…

Renata arăta cu desăvârşire jenată.

— Ar trebui să vă reamintesc că, chiar dacă Dea a avut înţelepciunea de a se asigura că folosirea darului Finestrei împiedică fără probleme sarcina, odată ce Divorando va lua sfârşit, va trebui să, ăă… găsiţi alte metode.

Kaleb i-a aruncat o privire disperată Alessei, care şi-a muşcat pumnul ca să nu izbucnească în râs; fata şi-a dat ochii peste cap, lucru care a părut să îl liniştească puţin, deşi uşurarea vizibilă care i s-a întipărit pe chip, odată ce a înţeles că efectul magic al

puterii ei nu avea relevanţă pentru relaţia lor, o făcea pe Alessa să îşi stăpânească tot mai greu hohotele. Ca partener de luptă, Kaleb se încadra în parametrii. Ca *iubit?* Nu prea.

În plus, inima Alessei era dată.

Dante aştepta înăuntru, cu chipul colorat de o explozie de artificii, în vreme ce muzicanţii de afară puneau mâna pe instrumente. O melodie plină de aplomb a însoţit imediat zgomotul făcut de râsete, artificii şi exclamaţii entuziasmate.

După ce Renata a părăsit apartamentul, cei trei au rămas să se cerceteze cu stângăcie.

— Ea zicea… a început Kaleb.

Alessa a pufăit amuzată.

— Da, Kaleb. Orice Finestra şi orice Fonte sunt temporar infertili dacă îşi folosesc cu regularitate darurile. Dea nu este fraieră: ar fi fost puţin cam dificil să te lupţi cu greaţa şi cu scarabeii în acelaşi timp, nu crezi?

Dante era deosebit de atent la podea.

— Ah! a şoptit Kaleb şi, dând din cap agitat, a început să bată din picior în ritmul muzicii. Păi, e bine de ştiut, dar în acelaşi timp puteam să trăiesc şi fără să ştiu asta. De fapt, aş cam vrea să uit.

— Ai putea să mergi la Carnevale, Kaleb, a chicotit Alessa.

— Ce? s-a bâlbâit el. Nu pot.

— De ce nu? Cei mai mulţi oameni poartă măşti sau au chipurile vopsite. Nu trebuie să ştie nimeni. Poate că nu vom avea o nuntă obişnuită, dar toţi burlacii ar trebui să se bucure de o ultimă noapte în oraş înainte să se aşeze la casa lor.

Şi toate viitoarele mirese meritau o seară alături de băiatul iubit înainte să se lege de altcineva.

Kaleb i-a făcut scurt cu mâna şi apoi a alergat pe uşă afară, strigându-şi mulţumirile peste umăr.

Dante şi-a îndreptat privirea spre cerul violet.

— Vor arde oraşul din temelii dacă vor mai arunca din cele mari.

— Aşa vezi tu jumătatea plină a paharului?

Alessa s-a apropiat de Dante din spate şi a riscat, odihnindu-şi fruntea de spatele lui şi apoi strecurându-şi mâinile în jurul mijlocului său.

El i le-a acoperit cu ale lui şi a dat din cap spre peretele pe care erau agăţate o mulţime de măşti de Carnevale.

— Care-i scopul măştilor până la urmă?

— Mama zicea că este acela de a-i lăsa pe oameni să sărute partenerii altora, pentru ca mai apoi să se poată preface că a fost doar un accident.

Dante a râs.

— Alege una! Vreau să văd cum îţi stă.

— Sunt *nepreţuite!* Sunt daruri oferite de Maeştrii din trecut.

— Atunci cine ar putea fi mai potrivită decât tine să poarte una?

Desprinzându-se din braţele ei, Dante a dat jos o mască roşie cu coarne negre, arcuite, poleite cu aur, şi s-a întors ţinându-şi-o în dreptul feţei.

— Cum arăt?

— Ca un demon răzbunător.

Dante a făcut următoarea alegere – o mască de un albastru pal, cu poleială argintie şi marginile arcuite ca nişte aripi – şi a legănat-o uşor în mâini.

— Atunci bănuiesc că tu eşti salvatoarea binecuvântată.

Ceva plutea în aer, un iz de final pe care Alessa nu putea să îl ignore. A doua zi, Dante avea să plece. Nu îl

mai întrebase din nou dacă avea să-şi caute adăpost în Fortezza, temându-se că ştia deja răspunsul.

Chiar dacă ar fi salvat Saverio, nimic nu-i garanta Alessei că aveau să fie amândoi în viaţă la sfârşit.

Lui Dante i-au strălucit ochii când i-a întins masca.

— Ce spui, Finestra? O ultimă noapte nesăbuită înainte să salvezi lumea?

Capitolul 37

Contro l’amore e la morte non vale essere forti.
În faţa iubirii şi a morţii nu are rost să te împotriveşti.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 14

Mireasma vinului şi a usturoiului aroma aerul într-atât de dens încât aproape că-i puteai simţi gustul, în vreme ce Alessa şi Dante îşi croiau drum pe o stradă lată, ticsită cu bistrouri şi localuri. O mulţime de oameni împărţeau râsete şi zâmbete din spatele unor măşti strâmbe, îmbrăţişând deopotrivă prieteni noi şi vechi. La un colţ de stradă, un cântăreţ de operă fredona o arie, în vreme ce nişte dansatori flamboaianţi de salsa se învârteau pe alături, iar la nici măcar o stradă depărtare, un grup colorat de mariachi interpreta o melodie veche. Cacofonia ar fi trebuit să fie deranjantă, însă, cumva, era un amestec perfect de zgomote vesele. Alessa se simţea scăldată de încântarea feroce şi de iubirea disperată dimprejur.

Dante păşea alături de ea, îmbrăcat în aceleaşi haine în care-l cunoscuse – pantaloni roşiatici, uzaţi de vreme, şi un tricou alb, puţin jerpelit – iar ea încercase să i se asorteze pe cât putea într-o rochie simplă, trandafirie, cu încălţări cu talpă de piele şi o bluză de culoarea fildeşului, cu mâneci largi. Doi bărbaţi înveşmântaţi în robe au trecut pe lângă ei, fără să arunce vreo privire tânărului cuplu mascat. Nimeni nu avea cum să o confunde cu acea Finestra bătoasă, îmbrăcată până în gât, care purta veşminte strălucitoare la baluri luxuriante.

Dante a furat o bucată de *chiacchiere*[30] de pe o tavă care trecea pe lângă ei, strigându-şi mulţumirile în urma celui care o ducea şi care îl îmbia deja cu bunătăţile lui pe următorul norocos. Dante a rupt-o în două şi i-a întins jumătate Alessei ca să muşte.

Fetei i-a lăsat gura apă înainte ca aroma acrişoară de lămâie şi mandarină să-i dezmierde limba. Buzele i-au atins vârfurile degetelor lui, tentând-o să întârzie aşa, dar un praf de zahăr pudră i-a gâdilat nările şi Alessa s-a retras, ca să strănute.

Potrivindu-şi masca, l-a convins pe Dante să o urmeze până la taraba cu ciocolată de peste stradă, aproape goală, pe care se mai aflau trei bulgăraşi pe jumătate topiţi. Alessa i-a luat pe toţi trei.

— Mătasea nu este ieftină.

Dante i-a scos una dintre mănuşi şi i-a transferat ciocolata în palma dezvelită.

— Care este a mea?

Alessa a gustat una dintre tablete.

— Cine a zis că vreuna dintre ele este a ta?

Cum masca îi acoperea lui Dante jumătate din faţă, Alessa aproape că nici nu putea să fie învinovăţită că privirea îi tot aluneca spre buzele lui.

Acesta a tras-o într-o parte înainte să se izbească de un beţiv gălăgios, apucând-o de încheietură ca să nu-şi piardă echilibrul – sau cel puţin aşa credea ea –, dar gura lui i-a atins pielea cu o căldură fierbinte, pe care a simţit-o până în vârfurile degetelor. Mişcarea s-a repetat şi ambele ciocolate au dispărut. Dante a rânjit, ca Lupul care fusese pe vremuri.

O pereche de dansatori a îmbrâncit-o înainte ca Alessa să apuce să-l certe pentru hoţie şi impactul a

30 Produs de patiserie din aluat răsucit în formă de fundă, prăjit şi pudrat cu zahăr (n.t.).

trimis-o în braţele lui.

Li s-au întâlnit privirile, Alessei i s-a tăiat respiraţia, s-a aplecat spre el – gata să danseze, să îl sărute, să…

Dante a îndepărtat-o de el.

— Eşti bine?

Nu, pentru că ai dat cu piciorul şansei de a mă săruta şi mâine pleci ca să mă pot căsători cu altcineva, s-a văitat Alessa în mintea ei.

— Eşti îngrozitor cu tachinările! a spus ea cu glas tare şi şi-a lins o urmă de ciocolată de pe deget, bosumflându-se.

— Acum cine pe cine tachinează?

Sub privirea arzătoare a lui Dante, Alessa a înţeles pentru prima oară ce însemna *a face ochi dulci.*

I-a aruncat o privire pe sub gene.

— Dacă mă rogi frumos, voi fi doar a ta.

Dante s-a înecat cu aer.

— *Tu* eşti! s-a auzit un strigăt distorsionat.

Dante l-a împins pe băiatul înalt care venea legănat spre ei – nu ca să-l rănească, ci doar pentru a-l opri –, însă lui i-a luat câteva clipe ca să-şi recapete echilibrul.

— Scuze!

Zâmbetul lui Kaleb a strălucit din spatele măştii de jad.

— Nu mă suspectam… aspectam… a început el, apoi s-a oprit în loc. Aşteptam! Nu mă *aşteptam* să te văd aici, dar nu voi spune nimănui. Arăt eroic?

Kaleb şi-a drapat o fâşie de material stacojiu peste umeri şi a pozat.

— Aveam doar nevoie de ţinuta potrivită.

Fontele accentua consoanele în încercarea lui de a enunţa corect cuvintele, dar străduinţa şi discursul bâlbâit, împreună cu poza ridicolă i-au smuls Alessei

hohote de râs.

— Absolut! a aprobat ea. Sunt vrăjită.

Alessa ar fi vrut să-l uşuiască de acolo, să uite că *acela* era băiatul cu care avea să se căsătorească a doua zi, nu cel care o ţinea de braţ, dar, după ce a renunţat la poză, Kaleb i s-a părut pierdut, iar pe ea nu o lăsa inima să-i spună să plece.

— Mă îndoiesc, a zis el. M-am purtat ca un măgar, dar voi fi mai bun de acum înainte.

Dante s-a întors, prefăcându-se absorbit de festivităţi.

— Nu este niciodată prea târziu să devii cel care vrei să fii, Kaleb! i-a zis Alessa. Eu ştiu asta prea bine.

— Poate mă vei învăţa şi pe mine. Suntem parteneri, corect?

— Corect.

— Dar e mult mai distractiv aici, afară!

Kaleb şi-a fluturat braţul prin aer, iar Dante a reuşit să prindă statueta pe care o dărâmase.

— Distrează-te în seara asta, Kaleb! a spus Alessa. Dar încearcă să te trezeşti până de dimineaţă. Aş vrea să-ţi aminteşti ce are să se întâmple mai târziu. Şi bea nişte apă.

Oferindu-i un salut nesigur, Fontele a tras-o într-o îmbrăţişare dezlânată şi stângace, cu capul plecat astfel încât să nu li se atingă feţele.

— Prietenii tăi au luat-o înainte, a comentat Dante, dezlipindu-l de Alessa şi îndreptându-l cu o mână fermă pe umăr. Ce-ar fi să-i prinzi din urmă?

Kaleb s-a îndepărtat pe trei cărări, iar Dante şi Alessa şi-au văzut de drum, singuri pe stradă, oprindu-se ca să urmărească dansatori care se învârteau şi se aplecau sau pentru a arunca monede în cutia de la mandolina unui cântăreţ şi pentru a râde la un

spectacol de marionete în care o Finestra miniaturală bătea măr un scarabeu de pluş, în uralele mulţimii.

— De-ar fi aşa uşor, a şoptit Alessa.

— Poate va fi.

— Sper! a zis ea, încercând să îşi impregneze pe retină fiecare chip vesel.

Străzile erau într-atât de aglomerate, încât abia dacă puteau să se mişte prin mulţimea gălăgioasă de saverieni. Cetăţeni manieraţi împărţeau băuturi nelegiuirilor de pe docuri şi sătenii cu ochi mari de uimire îşi dădeau coate cu marinari gălăgioşi, ascultând fermecaţi poveştile celor care se întorseseră de pe continent, uşor de identificat după hainele lor demodate, croite în casă, şi aerul universal de bravadă. Trebuia să fii un anume tip de persoană ca să părăseşti de bunăvoie confortul din Saverio pentru pustiul de pe continent. Alessa a încetinit când au ajuns în dreptul unei mici adunări de oameni care aveau lacrimi de veselie în ochi ascultând o femeie îmbrăcată cu o tunică fără mâneci, cu pielea arsă de soare, care povestea cu glas tare o istorioară care se încheia cu partenerul ei căzând într-un canal antic al ruinelor, după ce auzise prea multe poveşti cu fantome.

Dante chicotea, dar Alessei i s-a stins repede veselia. Cu cât era mai lungă bătălia, cu atât aveau să moară mai mulţi oameni. Soldaţi, cei însemnaţi şi copiii lor, care erau prea mici ca să pătrundă în Fortezza fără ei. Străzile colorate şi vibrante aveau să se preschimbe curând într-un câmp de luptă, iar ea era singura lor şansă.

— Pe aici, a spus Dante.

Împreunându-şi degetele cu ale ei, Dante a tras-o pe Alessa după el, în timp ce-şi croia drum printre petrecăreţi. Alessa nu vedea decât spinări şi cefe şi, în

mijlocul lor, mâna sigură a lui Dante şi mersul lui încrezător, felul în care despărţea mulţimea cu umerii lui laţi şi aerul de la sine impunător. S-au desprins din masa umană odată ce au pătruns pe o alee atât de îngustă, încât Dante a trebuit să dea drumul mâinii Alessei.

Fata nu s-a putut abţine. S-a oprit, iar când Dante s-a întors, ea a ridicat teatral din sprâncene, cercetând aleea.

— Îţi garantez, a spus el râzând. Sunt locuri mai potrivite decât o alee.

Curând, în faţa lor se revărsa oceanul, atât de măreţ în lumina soarelui la apus, încât Alessei cu greu îi venea să creadă că în aceeaşi lume putea să existe ceva crud şi urât.

Nu erau singurii invitaţi de la Carnevale care avuseseră aceeaşi idee, aşa că Alessa şi-a întors privirea de la toate cuplurile risipite pe nisip, cu o durere tot mai mare în piept.

Silueta lui şi felul în care se mişca îi răscoleau o mie de pofte pe care nu ar fi trebuit să le aibă, iar Alessa ştia că, indiferent de ce urma să se întâmple a doua zi dimineaţă sau la Divorando, nu avea să uite niciodată răguşeala din vocea lui Dante când era obosit, felul în care pielea din jurul ochilor i se încreţea când încerca să nu râdă, nici proverbele caraghioase pe care le rostea cu fiecare ocazie ivită.

Avea vreun sens să viseze la viaţa de după bătălie, în care Finestra Deei şi un ghiotte trimis de Crollo aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Stâncile s-au preschimbat în pietriş, pietrişul a devenit nisip şi Dante a aşteptat-o să-şi scoată pantofii, Alessa afundându-şi degetele în căldura care începea să se disipeze uşor. Oceanul le-a cerut să tacă, în

vreme ce deasupra lor oraşul cânta, şi Alessa a mărit pasul ca să meargă alături de Dante, cu pantofii atârnaţi de mână ca nişte cercei.

Au încetinit amândoi deodată, micşorând distanţa dintre ei până când dosurile palmelor au început să se găsească la fiecare pas.

Aproape atingându-se, s-au oprit să privească marea. Se frângea la orizont, fracturată de linia zimţată a unui ţărm îndepărtat, cu o creastă mai înaltă decât restul. Acolo, chiar în acea clipă, demonii îşi făceau inexorabil drum spre suprafaţă.

— E greu să-ţi închipui că ceva atât de frumos poate fi atât de ucigător, nu-i aşa? l-a întrebat ea pe Dante.

Alessa s-a întors şi a văzut că Dante nu privea oceanul, ci pe ea.

— Da, a răspuns el molatec. Greu de închipuit.

Tânăra s-a agăţat de privirea lui. Fără să-şi aplece capul într-un fel ispititor sau să-l provoace din ochi. Fără ironii. Doar o fată care aştepta ca un băiat să o sărute.

Şi el i-a îndeplinit dorinţa.

Oceanul a oftat odată cu ei, de parcă şi el ar fi aşteptat acea clipă. Dante şi-a lipit buzele de ale ei uşor, întrebător. De parcă ea ar fi fost doar o fată şi el doar un băiat şi lumea nu ar fi fost pe cale să se sfârşească, iar ea nu urma să se căsătorească cu altcineva la venirea dimineţii.

Focul aprins scotea scântei, dar aştepta răbdător, pentru că acea clipă nu era a focului, ci a căldurii. Nu a grabei, ci a dulceţii tihnite. Un fel de uvertură. Ea îl cunoştea pe el, el o cunoştea pe ea – însă nu în acel chip.

Dante şi-a odihnit fruntea de a ei, într-o tăcere

deplină. Bătaia delicată a inimii Alessei şi felul în care el îi mângâia uşor palma spuneau tot ceea ce cuvintele nu puteau rosti.

Îmi pare rău.

Îmi va fi dor de tine.

Sper.

Doresc.

— Du-mă acasă! i-a cerut ea. Vreau să mă culc cu tine pentru ultima oară.

Dante a sărutat-o lung pe buze înainte să îi strângă mâna.

O ultimă noapte.

Camera ei nu i se păruse Alessei niciodată atât de mică şi nici patul atât de mare. Şi-a muşcat buza privindu-l pe Dante cum îşi scoate pantofii şi apoi se încruntă la podea, desculţ, dar complet îmbrăcat.

Minunat. Niciunul dintre ei nu ştia ce să facă mai departe. Bine, Alessa presupunea că Dante ştia *ceva* despre ce avea să urmeze, dar pasul imediat următor părea să le dea amândurora bătăi de cap.

Dante şi-a masat ceafa.

— Când ai zis că vrei să te culci…

— Nu m-am referit la somn! i-a răspuns Alessa repede. Adică şi la somn, dar…

Tânărul s-a apropiat de ea şi şi-a trecut degetul arătător peste bărbia ei.

— *Eşti foarte* roz în clipa aceasta.

— Nu ar fi trebuit să bagi de seamă.

Alessa s-a ridicat pe vârfurile degetelor, dar tot nu a putut să ajungă la el.

— Chiar *trebuie* să fii atât de înalt? Cum să te sărut?

— Te caţări? a propus el, apoi s-a aplecat râzând

ca să o sărute.

— O simţi încă? l-a întrebat Alessa, aducându-şi brusc aminte cine era.

Dante şi-a plecat capul într-o parte.

— Va trebui să fii mai precisă.

— Puterea… darului meu. Cum o simţi acum, când nu încerc să o folosesc pe tine?

— Să vedem.

Dante i-a ridicat bărbia şi buzele lui le-au găsit pe ale ei, încet, de parcă ar fi vrut să transforme o noapte într-o viaţă întreagă. Alessa i-a răspuns imediat şi mâinile lui i s-au împletit în jurul mijlocului. Săruturile lui au devenit mai înflăcărate, mai adânci, până când a ajuns să o sărute cu disperarea unui om care spera că ziua de mâine nu avea să mai vină niciodată. S-a retras cu respiraţia tăiată.

— Care era întrebarea?

— Hmm? a clipit ea, ameţită.

Dante şi-a muşcat buza, vizibil încântat de efectul pe care îl avea asupra ei.

— Încă simt… torsul acela… sau cum vrei tu să-i spui. Dar cred că îmi place.

— Crezi?

El i-a răspuns cu un sărut. De netăgăduit.

Alessa ar fi putut să-şi petreacă o viaţă întreagă savurând atingerea delicată a buzelor lui, felul în care îşi mişca limba, respiraţia pe care şi-o împărţeau, de parcă ar fi fost ultima suflare de aer din lume şi fără ea ar fi murit amândoi. Voia să exploreze pe-ndelete fiecare părticică din el, însă mâinile îi erau nerăbdătoare şi, odată ce au descoperit o bucată de piele dezvelită între betelia pantalonilor şi cămaşă, palmele i-au alunecat dedesubt. Abdomenul lui era ferm, doar fibră, dar buzele îi erau pline şi moi.

Dante i-a strâns posteriorul şi a tras-o spre el, Alessa topindu-se, cedând moale trupului său dur. Când mâna lui i s-a strâns în jurul sânului, fata a uitat cum să mai respire. Refuzând să se despartă cât le lua să ajungă până la canapea, s-au prăbuşit pe ea, cu mâinile şi picioarele înlănţuite.

Privindu-l pe sub cortina buclelor, Alessa i-a sărutat maxilarul, buzele, gâtul, desfătându-se cu respiraţia lui răguşită. După ce a prins-o de trei ori înainte să alunece de pe canapea, Dante s-a rostogolit odată cu Alessa, amortizându-i căderea. Ea şi-a strâns braţele şi picioarele în jurul lui, aşa că Dante a ridicat-o odată cu el, râzând cu buzele lipite de gâtul ei, în timp ce o ducea spre pat.

— Ştiu că se spune că fustele acestea au fost croite pentru scările din Saverio, a murmurat Dante, acoperindu-i abdomenul cu sărutări. Dar nu-mi vine să cred că nu s-au gândit la *asta.*

Tânărul i-a respirat parfumul prin ţesătură, răsuflarea lui încălzindu-i coapsa, şi lumea s-a cufundat în întuneric catifelat şi dorinţă. Alessa şi-a înfipt mâinile în părul lui în timp ce o implora tăcut, apoi nu tocmai tăcut, pe Dea să o lase să se bucure de asta pentru eternitate.

Dar Dante amantul, la fel ca Dante războinicul, era hotărât să îi descopere fiecare slăbiciune, şi asta a şi făcut, până când Alessa s-a arcuit, lipită de trupul lui, şi respiraţia i-a părăsit buzele cu un geamăt adânc.

Se simţea amorţită, obosită, moale şi somnoroasă, în timp ce Dante îşi căuta locul lângă ea. A tras-o spre el, i-a sărutat fruntea, pleoapele, gâtul – tot ce putea atinge. Alessa s-a ghemuit lângă el, şoptindu-i, cu buzele lipite de gâtul lui.

— Eşti sigură? a întrebat-o tânărul.

Era. Mai sigură decât fusese vreodată de ceva. S-a ridicat în genunchi şi şi-a tras bluza peste cap. Lumina lunii îi poleia trupul, făcându-l să nu mai semene deloc cu al ei, iar Dante a rămas împietrit. Cu fusta îi era mai greu, dar asta a părut să-l trezească din transa lui plină de veneraţie. I-a desprins-o dintr-o singură mişcare, a aruncat-o pe podea, şi Alessa a rămas goală şi doar puţin ruşinată, în vreme ce Dante o studia.

Deci trebuia să se ocupe ea de el. Un zâmbet i-a alunecat pe buze în timp ce îl înghiontea ca să-şi ridice braţele şi Alessa s-a luptat să-i scoată cămaşa. În cele din urmă, a aterizat pe podea, iar fata a mijit ochii, luptându-se cu nasturii de la pantaloni. Mâna i-a alunecat dedesubt, dar şi-a retras-o imediat când i-a auzit oftatul înecat.

— Nu! a râs el răguşit. E o durere bună.

De parcă ar fi despachetat un dar de mult aşteptat, Alessa l-a dezbrăcat încet şi meticulos, provocându-l să se ruşineze, deşi el nu era deloc ruşinat. Încrederea pe care o avea era meritată. Musculatura sculptată pe care i-o admirase pe vremea în care era un străin era şi mai captivantă de aproape, acum, că nu mai era un necunoscut.

Înainte să-şi piardă complet firul gândurilor, Alessa şi-a zis că Dea acordase cu siguranţă ceva timp în plus şi măiestrie când îl crease pe Dante, pentru că nu-i putea găsi nici măcar un defect. Deşi, chiar *dacă* ar fi avut unul, în ochii ei el era fără cusur. Dar fiecare element al trupului său era mai perfect decât altul, de la linii şi adâncituri la osatură şi muşchi supli, în ochii ei, sub mâinile ei.

Dante a lăsat-o să exploreze până în clipa în care a părut să nu se mai poată abţine. Atunci, mişcându-se cu graţia unei feline, a rostogolit-o sub el.

Cumva, Alessei i se părea că fiecare secundă a vieţii ei o condusese spre momentul acela, în care Dante şi-a găsit locul deasupra ei. În perioada scurtă în care-l cunoscuse învăţase să se apere, să se impună, să se iubească pe ea însăşi, dar mai avea încă atât de multe de învăţat, începând cu ce însemna să fii cu cineva, chiar şi temporar. Tânăra a scos un sunet molatic când a simţit prima înţepătură dureroasă şi el s-a oprit, alinând-o cu sărutări dulci, până când ea l-a implorat să continue. Dante a oftat şi Alessei i s-a tăiat respiraţia. Şi-a deschis ochii larg.

— Te-am rănit?

— Asta…

Dante s-a oprit ca să-şi tragă sufletul.

— Asta este întrebarea *mea.*

Nu părea un moment potrivit să râdă, dar lui Dante îi zâmbeau ochii, aşa că poate nu era prea ciudat să râzi într-o astfel de situaţie, sau poate că era, dar ei nu-i păsa, însă, până să apuce să se decidă, Dante şi-a încordat coapsele şi Alessa a uitat cu totul de râs.

Putea să citească pe chipul lui că îi era greu să se controleze, dar buzele îi erau moi şi convingătoare şi, încetul cu încetul, Alessa s-a relaxat. Apoi nu a mai durut, poate doar în străfulgerări rapide, alinate imediat de darul pe care îl împărţea cu ea.

— Nu pot să…

Alessa l-a amuţit cu un sărut. Nu avea – nu putea – să atingă din nou extazul, dar asta nu conta. Voia să îl privească, să îi memoreze expresia.

După ce s-a relaxat, trupul devenindu-i atât de fluid şi de greu încât Alessa şi-a zis că era posibil să fi adormit, şi-a plimbat degetele pe spatele lui şi şi-a lipit obrazul fin de obrazul lui aspru.

Ea îi oferise asta. Pentru întâia dată, trupul ei –

atingerea ei – provocase plăcere, nu durere. Puterea fusese un lucru rău atât de mult timp, ceva ce trebuia să înăbuşe, să controleze, de care să se teamă. Dar asta… şi *asta* era putere. Puterea de a dărui, de a se lega, de a arăta sentimente şi gânduri pentru care nici măcar nu avea cuvinte.

Timp de cinci ani i se spusese că era o fereastră spre divin, şi, pentru întâia oară, privind chipul lui Dante, Alessa credea acest lucru.

Muşchii i s-au încordat şi Dante s-a pregătit să se dea la o parte, dar fata s-a împotrivit cu un oftat şi l-a tras înapoi spre ea.

El şi-a ridicat capul şi i-a sărutat nasul.

— Am să te strivesc.

— Am să mor fericită.

Dante s-a rostogolit pe o parte şi a tras-o după el, aşezându-i capul pe pieptul lui.

— Nu poţi să mori în seara asta. Trebuie să salvezi lumea.

Momentul acela era prea preţios ca să fie întunecat de umbra îndoielilor şi a temerilor, aşa că Alessa s-a afundat mai adânc în îmbrăţişarea lui, în timp ce Dante îi şoptea nimicuri dulci în limba veche, cu buzele lipite de fruntea ei. Unele lucruri nu aveau nevoie de traducere.

Alessa s-a trezit înconjurată de întuneric şi de frig, în locul braţelor lui Dante. S-a întins şi degetele ei i-au descoperit spatele. Stătea pe marginea patului.

— Întoarce-te la mine, a şoptit ea.

Norii acoperiseră cerul cât fusese ea adormită, aşa că a doua oară a însemnat doar atingeri, sunete şi arome. Sărutări care lăsau urme fierbinţi şi cuvinte şoptite, care nu erau cu adevărat cuvinte, ci sentimente prinse în suspine care se împreunau pe

buzele întredeschise.

Capitolul 38

A gran salita, gran discesa.
Cu cât te înalţi mai mult, cu atât cazi mai adânc.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 13

Alessa ar fi făcut în aşa fel încât acea noapte să dureze o eternitate dacă ar fi putut, însă se aştepta ca soarele să răsară odată cu venirea dimineţii.

Nu a fost aşa.

Cerul era întunecat şi patul ei, gol, când s-a trezit cu nimic altceva decât cearşafuri boţite sub ea. Alessa s-a târât până la veioză, a tras de lanţul ei prea tare şi apoi a trebuit să o apuce ca să nu se dărâme.

Dante era aşezat pe canapea.

— Vino înapoi în pat, i-a spus ea. E încă întuneric.

— E dimineaţă, i-a răspuns el. Teoretic. Casă de piatră.

Ceasul din perete a confirmat faptul că trecuse de mult ora la care soarele ar fi trebuit să răsară. Crollo îi trimisese o zi plină de întuneric ca dar de nuntă.

Dante i-a pregătit o baie şi Alessa a reuşit să îl convingă să i se alăture. Cu spatele lipit de pieptul lui, Alessa privea cum se sparg baloanele de săpun pe suprafaţa apei, undele care rămâneau în urmă distorsionându-i liniile picioarelor goale. Ale lui Dante erau prea lungi pentru cadă şi genunchii i se înălţau la suprafaţă ca nişte insule de aur, de o parte şi de cealaltă a şoldurilor ei. Dante a îmbăiat-o cu reverenţa credincioşilor şi, pentru întâia oară, Alessa a acceptat asta ca pe ceva ce i se cuvenea.

— Înclină-ţi capul, i-a cerut el, cu mâinile împreunate deasupra ei.

Alessa şi-a închis ochii şi şi-a trecut degetele în lungul coapselor lui zvelte, răsucind părul negru. I-a tremurat respiraţia, dar, în stilul lui caracteristic, Dante a refuzat să se lase distras de la ceea ce avea de făcut. După ce a săpunit-o din nou, i-a prins mâinile în ale lui şi i-a masat palmele cu degetele arătătoare, restul degetelor alunecându-i uşor printre ale ei.

— Familia mea avea o livadă, a spus Dante. Chiar lângă plajă. La început m-a deranjat. Că erai o străină, dar miroseai a acasă.

El şi-a croit drum în lungul braţelor ei, până la umeri, masând-o delicat mai întâi, apoi mai apăsat, frământând muşchii încordaţi.

— Şi acum?

Mâna lui Dante a alunecat în faţă, trasându-i clavicula, şi Alessa şi-a plecat capul într-o parte.

Tânărul şi-a lipit buzele de tâmpla ei trandafirie.

— E perfect.

Abia după ce i s-au încreţit mâinile şi apa s-a răcit cu totul, Alessa s-a îndurat să se desprindă din braţele lui.

Trei nunţi. Dar de această dată era diferit.

Pe vremuri, când era doar o fetiţă, fusese rugată să poarte coşuleţele cu flori la nunta unui vecin. Minunându-se de toţi cei care se preocupau de părul miresei şi îi aranjau bijuteriile, spunându-i cât de frumoasă este, Alessa visase la ziua în care ea avea să fie în centrul atenţiei, înconjurată de iubire şi entuziasm.

În schimb, se îmbrăcase singură pentru trei nunţi.

Acum, într-o zi în care soarele nu voia să strălucească, Dante îi închidea nasturii de la rochia crem, brodată cu diamante. Prima oară când o purtase, în noaptea balului, înfruntase un străin care o privise

cu dispreţ. Acum, acel băiat se afla în spatele ei şi îi strângea buclele cu nişte mâini dureros de familiare, ca să-i poată săruta ceafa. Nu s-a agitat şi nu i-a spus că este frumoasă. Nu era nevoie să o facă.

Luna atârna ca o santinelă tăcută deasupra oraşului. Nu avea de ce să-şi facă griji că ar putea să se împiedice de pietrişul împrăştiat la Carnevale, deşi era întuneric, pentru că această ceremonie nu urma să se ţină pe creastă.

Această ceremonie era diferită şi din alte puncte de vedere. Mai puţină teamă, mai multă speranţă. Nu speranţa naivă a unei fete tinere, ci o speranţă născută din încercări, necazuri şi înfruntări.

Kaleb nu era un străin. Supravieţuise atingerii ei, iar ea ştia cum să-i folosească puterea. De această dată, *avea* să-şi împlinească destinul.

Împreună, urmau să înfrunte întunericul. Apoi visul ei avea să fie la o aruncătură de băţ.

Dante era aşezat pe pat şi o urmărea cum stă aplecată deasupra pensulelor de machiaj, trăgând de timp şi pudrându-şi obrajii pentru a treia oară.

Ceasul a bătut ora.

— E vremea să plec, a spus Dante.

Alessa a dat drumul pudrierei ca să meargă la el.

— Nu rămâi la nunta mea?

Dante i-a cuprins talia cu braţul şi a îmbrăţişat-o strâns.

— Te rog, nu-mi cere să o fac!

Alessa şi-a cuibărit capul la pieptul lui şi i-a inspirat parfumul.

— Ştii că nu este genul acela de căsnicie.

— Nu-i musai să fii în patul cuiva ca să-i aparţii, a spus Dante. Mi-am încheiat misiunea aici. În plus, sunt încă un punct vulnerabil. Dacă iese la iveală adevărul

despre mine, vom fi declaraţi amândoi vinovaţi, prin complicitate.

Alessa a înghiţit un nod şi i-a răsucit o buclă după ureche.

— Unde vei merge?

— Vrei să mă cauţi?

— Dacă mă laşi.

— Alessa, a oftat Dante. Nu am fost meniţi să avem asta şi cu siguranţă nu suntem meniţi să avem mai mult de atât. Nu acum. Nici vreodată.

— Eu nu ar fi trebuit să fiu văduvă. Tu nu ar fi trebuit să exişti. Poate că de această dată lucrurile sunt *menite* să fie altfel. Dacă Dea încearcă să ne spună ceva, iar noi nu suntem destul de curajoşi ca să o ascultăm?

— Şi ce ar putea să ne spună? Că un ghiotte şi o Finestra sunt meniţi să sfideze toate legile naturii şi ale cerurilor din egoism?

— Nu este egoism.

— Îţi jur, sentimentele mele pentru tine sunt întru totul egoiste.

Dante şi-a lipit obrazul de al ei.

— Mi-ai spus să fiu mai bun şi asta încerc să fac, dar nu vreau să te împart. Nu m-am simţit niciodată în viaţă mai egoist.

S-a întins după un obiect şi i l-a pus în mână.

O carte.

Mică, îmbrăcată în piele, plină de proverbe, cu numele mamei lui pe ea.

— Pentru tine.

I-a strâns degetele în jurul ei.

— Ca să îţi aducă aminte de mine.

Alessa ar fi vrut să dea glas tuturor gândurilor din mintea ei şi sentimentelor pe care le avea în inimă, dar

nu ar fi putut să facă asta fără să plângă. Şi nu avea de gând să-l mai oblige să rămână cu lacrimile ei.

Aşa că Alessa a acceptat un ultim sărut şi nu s-a împotrivit când el a ridicat-o în picioare şi a strâns-o în braţe pentru ultima oară.

Fata nu l-a privit ieşind pe uşă.

Cartea încă avea căldura lui şi o bucată de hârtie însemna ultima pagină pe care o citise. Înăuntru, sub dedicaţia dintâi, scrisese:

Luce mia,

Mama mea îmi spunea lumina ei, pentru că asta am fost pentru ea.

Şi asta eşti tu pentru mine.

Timpul petrecut cu tine a fost un dar şi o onoare.

— G.D. Lucente

Alessa şi-a lipit mâna de gură ca să-şi înăbuşe un suspin, în vreme ce cuvintele lui distorsionau fiecare sărut pe care şi-l amintea într-un rămas-bun tăcut. Nu era pregătită să renunţe. Nu avea să fie pregătită niciodată. De ce îl lăsase să plece?

Inima îi cerea să alerge după el pentru încă o sărutare, pentru o ultimă privire, îi cerea să îl facă să-i promită că acest rămas-bun nu era definitiv.

Dar, când a dat uşa de perete, a văzut că în prag era Kaleb.

Trecuse clipa.

— Să o facem odată, a mormăit Fontele, arătând îndeajuns de înlăcrimat şi de deprimat pentru amândoi.

Alessa i-a oferit un zâmbet tremurat.

— Plin de tact, ca de obicei.

— Scuze. Obiceiurile vechi mor greu.

Alessa i-a cerut să aştepte şi şi-a târât picioarele înapoi înăuntru ca să-şi lase cartea pe pernă. Dante nu avea cum să fi gândit că era *pentru totdeauna.* Trebuia să creadă asta. A deschis volumul, ca să mai arunce o ultimă privire la pagina pe care o însemnase el, şi bucata de hârtie pe care o luase drept un semn a alunecat.

Pe ea era notat un post-scriptum, cu spaţii între litere:

P.S.: Dacă încă vrei să-mi ştii numele, consideră-l premiul unei bătălii victorioase.

Alessa a strâns hârtia la piept, ameţită de uşurare. Nu era un adio. Nu pentru totdeauna. Atâta vreme cât salva lumea şi supravieţuia unui război cu zeii. În ceea ce priveşte motivaţia însă, nu se putea gândi la ceva mai bun.

Ea şi Kaleb nu şi-au vorbit pe drumul spre templu. Sărmanul, arăta îngrozit. Şi mahmur. Un mire tipic, în ciuda circumstanţelor atipice.

Din primul rând, Renata şi Tomo i-au privit intrând, alături de întregul Consiglio. Spre uimirea Alessei, Kamaria stătea jos, lângă altar, cu chitara în mână, şi a început să cânte *Canto della Dea* ca să le acompanieze paşii.

Alessei îi era greu să-şi păstreze privirea la Kaleb pe durata ceremoniei, când Saida îşi trăgea zgomotos nasul lângă Josef, iar Kamaria încerca în mod clar să nu izbucnească în râs, dar s-a ridicat când i s-a cerut, şi-a plecat fruntea în timpul rugăciunilor, a recitat cuvintele pe care trebuia să le spună şi chiar a râs – uşurel – când chicotelile Kamariei l-au făcut pe *Padre* să se încrunte.

Totul s-a terminat destul de repede şi Kaleb a zâmbit. Un zâmbet mic şi nervos, dar un zâmbet, orişicât.

Înainte, Alessa fusese Finestra doar cu numele. Acum era cu adevărat. Kaleb era Fontele ei şi avea să-i fie partener în bătălie.

Tomo şi Renata s-au apropiat, pentru a-i felicita, lăudându-i pe *Padre* şi pe ceilalţi membri din Consiglio pentru cât de bine se derulase totul şi pentru protecţia de care avea să se bucure insula datorită genialităţii lor.

— Mergeţi, i-a şoptit separat Renata Alessei. Îi vom ţine noi ocupaţi, ca să vă puteţi retrage.

Cu cât puteau să se întoarcă mai repede la antrenamente şi să se schimbe în hainele lor normale, cu atât mai repede putea să îşi închipuie că nu fusese decât o zi obişnuită, aşa că Alessa a profitat de ocazie.

— Şi acum? a întrebat-o Kaleb în timp ce se îndepărtau de altar.

— Nu ştiu, i-a răspuns Alessa. Presupun că ne antrenăm până la Divorando.

Ceilalţi aşteptau în foaierul de lângă templu: Kamaria în cârje, Saida ştergându-şi ochii cu mâneca, iar Josef pregătit să îl bată pe spate pe Kaleb, ca un bătrân sobru prins în trupul unui puşti de şaptesprezece ani ce era.

Şi-au ridicat paharele şi Kaleb şi-a tras nasul cu putere.

— E praf pe-aici.

Alessa şi-a scos mănuşile ca să-şi şteargă ochii, iar Kamaria a dat din cap spre ei.

— Împreună, pentru ultima oară?

Lumea s-a înceţoşat când s-au întins cu toţii şi şi-au pus mâinile unele peste altele.

Puterile lor i-au furnicat Alessei pielea, topindu-se în ceva ce nu mai simţise niciodată până atunci, ceva care-i creştea în piept – impetuos şi electric.

Foaierul s-a aprins, fulgere şerpuind printre vârtejuri de fulgi de zăpadă în miezul tornadelor înflăcărate, înconjurate de nori de ceaţă. O ecosferă magică pulsa în jurul lor, în ritmul respiraţiei Alessei, luminându-le chipurile uluite. Cristale strălucitoare de gheaţă dansau şi şopteau un cântec straniu şi frumos, de parcă puterea ei – puterile lor – s-ar fi bucurat. Darul Alessei a tors de încântare.

Aproape simultan, Kamaria, Josef şi Saida şi-au retras mâinile. Cu toţii, mai puţin Kaleb. Magia a mai durat o clipă, apoi darurile lor s-au stins. Puterea Alessei a crescut, ca să umple golul lăsat în urmă. Ceea ce fusese îndeajuns pierise, darul ei nu mai era satisfăcut – un sentiment ca acela când ţi se face brusc sete.

Strânsoarea lui Kaleb a slăbit. Ochii i s-au mărit şi degetele i s-au strâns ca o hârtie aprinsă de foc. S-a izbit de podea cu o bufnitură care i-a întors Alessei stomacul pe dos.

Nu. Nu din nou. Coastele Alessei erau bare din fier, strânse în jurul plămânilor ei.

Era vina ei. Mereu, vina ei.

— Nu. Nu. Nu!

Alessa şi-a întors spatele la templu, scuturându-şi capul, îndepărtându-se de încă un Fonte muribund.

Eşec. Ucigaşă.

Iată. Răspunsul. Verdictul. Dea grăise.

Nu era menită să salveze. Fusese creată pentru a ucide.

Doar asta făcuse până în acel punct.

În capătul coridorului de la templu se aflau scările

care duceau înapoi în Cittadella.

La dreapta ei, coridorul spre oraş.

La stânga, întunericul.

Întunericul câştigase. Alessa a început să alerge.

Capitolul 39

A torto şi lagna del mare chi due volte ci vuol tornare.
Cel care se întoarce a doua oară la mare nu ar trebui să se plângă.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 13

Existau locuri mai teribile în care să mori.

Luna care atârna chiar deasupra liniei orizontului părea de două ori mai mare decât fusese în oraş. Alessa zăcea pe o bucată mare de lemn. Şi-a trecut mâinile pe deasupra scoarţei aspre până când i s-a înfipt ceva în palmă. A scos aşchia, a aruncat-o în iarbă şi apoi şi-a strâns degetul până când un râuleţ de sânge i s-a scurs în palmă.

Dacă ar fi fost o altă fată, într-o altă viaţă, poate că în acea clipă s-ar fi aflat întinsă pe un prosop de plajă, alături de cineva drag, numărând stelele, împărţind sărutări, privind cum alunecă razele de lună pe valuri. Însă acea viaţă nu era pentru ea.

Dante descrisese acea plajă ca fiind cel mai frumos loc pe care el îl văzuse vreodată, iar acum avea să fie ultimul loc pe care Alessa avea să îl vadă. Asta trebuia să fie îndeajuns.

Singurul lucru pe care îl ceruse în schimbul anilor care i se răpiseră, în schimbul familiei şi numelui ei fusese să nu fie singură când aveau să vină monştrii. Să înfrunte moartea pe acea creastă alături de un partener.

Dacă ar fi murit, ar fi murit o eroină.

Dacă ar fi suferit, cel puţin nu ar fi suferit singură.

Acesta fusese târgul. Aşa sunase promisiunea.

Minciuni. Totul.

Zeii îşi dăduseră verdictul.

Fie oamenii simbolizau un fir care trebuia tăiat, fie problema nu era de fapt umanitatea, ci *ea.* Oricum ar fi fost, nu avea de ales.

Inima încă îi bătea în piept, dar ea *era* moartea. Nu fusese creată de Dea pentru a salva. Ci de Crollo, pentru a aduce sfârşitul.

Nu putea stabili nicio legătură. Nu putea salva Saverio.

Avea să fie primită în rai pentru că încercase sau sufletul ei se înnegrise din clipa în care mâinile i se preschimbaseră în arme?

Şi-a întins lacrimile pe obraz, ştergându-şi-le grăbit cu dosul palmei, şi şi-a sfâşiat rochia. Ultimul semn pe care avea să-l lase în lume: o rochie de mireasă pătată, aruncată pe pământ.

Înveşmântată într-un furou subţire, a păşit spre ocean.

Când apa a devenit prea adâncă şi nu a mai putut călca, a înotat.

Nu se putea îneca din pură voinţă, dar, dacă avea să înoate fără oprire, la un moment dat braţele urmau să-i devină prea slabe ca să o mai poată purta înapoi. Apa avea să se închidă deasupra capului ei, o nouă Finestra urma să se înalţe şi familia ei, prietenii ei, Dante – toată lumea, mai puţin ea – aveau o şansă la viaţă.

Ivini spusese că singura cale prin care insula putea fi salvată era aceea de a o sacrifica pe *ea,* dar sacrificiul cerea suferinţă. Cerea o alegere. *Alegerea ei.*

Avea să moară, dacă era nevoie, dar nu ca o victimă.

Dacă voiau să înalţe un altar cuiva pentru că ucisese Falsa Finestra, atunci trebuiau să i-l înalţe ei.

Un oftat venit la momentul nepotrivit a făcut-o să se înece cu o gură plină de apă în timp ce trecea de stânca din centrul golfului. Şi-a ordonat trupului să o accepte, să lase apa să îi inunde plămânii, dar panica a făcut-o să îşi zbată mâinile, încercând să se agaţe de ceva.

A dat de piatră şi s-a ridicat pe suprafaţa plată, respirând sacadat şi tuşind.

Era atât de egoistă, încât nici măcar nu putea să se înece ca să salveze lumea.

Şi-a strâns genunchii la piept şi a străbătut cu privirea oceanul tăcut. Timpul şi spaţiul nu aveau nicio însemnătate în ziua nopţii nesfârşite.

Auzind un lipăit îndepărtat în apă, amorţeala i s-a preschimbat în mânie. Îşi urâse singurătatea atâţia ani şi acum, când avea nevoie de ea, îi era refuzată. Nu voia să vadă pe nimeni.

— Te caut de ore bune.

Nici măcar pe el. Mai ales pe el! Dante s-a ridicat pe stâncă.

— M-ai găsit, i-a răspuns ea, cu o voce care suna fără viaţă chiar şi în urechile ei. Acum pleacă.

Era ascuns de întunericul nopţii, dar Alessa nu avea nevoie să-l vadă ca să ştie cum arată. Amintirile erau mai vii decât orice ar fi putut distinge în obscuritate.

— Nu a fost vina ta.

Mâna lui Dante i s-a oprit pe ceafă şi a masat-o uşor, dar Alessa nu s-a aplecat spre el.

— Întotdeauna este vina mea.

Insula ei urma să fie distrusă. Poporul ei era condamnat să moară. Şi nu exista decât o singură cale de salvare: să se sacrifice. Şi nu voia să facă asta. Voia să se mintă că era doar o fată, să uite tot ce se afla

dincolo de acea plajă şi să rămână pentru totdeauna alături de un băiat chipeş şi încăpăţânat care nu tresărea când îl atingea şi nu se ferea de ea aşa cum făcea restul lumii.

El era ghiotte, dar ea era monstrul.

— Ai auzit ce ţi-am spus? a repetat Dante, cu glas jos. Kaleb este *viu.* Şi-a pierdut cunoştinţa, dar este viu.

— De unde ştii? Nu ai fost de faţă.

— M-am întors, dar tu fugiseşi deja. Doctorii au zis că îşi va reveni.

— Bine. Kaleb este înviată.

Poate că, dacă s-ar fi trezit din amorţeala care o pătrundea până la oase, s-ar fi simţit uşurată, bucuroasă chiar. Spera că nu. Sentimentele nu ar fi făcut decât să-i îngreuneze misiunea.

— Dacă nu pot să ţin un Fonte pe picioare pe durata unei nunţi, nu voi putea ţine unul în viaţă pe durata bătăliei. Nu pot să ne salvez.

Alessa nici nu îşi dăduse seama că îşi scutura capul decât în clipa în care Dante i l-a cuprins în palme.

Indiferent cât de departe ar fi fugit, avea să fie mereu târâtă înapoi spre creasta aceea nenorocită, unde avea să dea greş şi să vadă întreaga lume sfârşindu-se. Din vina ei. Iubirea lui Dante nu era decât o chingă în plus, care o lega de viaţa pe care nu şi-o dorise niciodată.

Pe obraji i s-au rostogolit lacrimi fierbinţi.

— Am obosit atât de tare să încerc şi să tot dau greş şi să rănesc oameni Nu vreau să mai fac asta.

— Atunci nu o face.

— Nu am de ales.

Ar fi vrut să smulgă cerul şi să-l sfâşie cu unghiile, să jumulească fiecare stea de pe ţesătura celestă,

până când întunericul inform avea să corespundă golului din lăuntrul ei.

— Întotdeauna ai de ales.

Dante i-a ridicat bărbia, forţând-o să-l privească în ochi.

— Dacă nu vrei să te întorci nu ne vom întoarce. Vom găsi o peşteră, o vom umple cu provizii. Ne vom baricada înăuntru până când vor muri scarabeii.

— Aş fi o trădătoare. O paria. Chiar dacă Saverio ar reuşi cumva să supravieţuiască, aş fi o proscrisă pentru tot restul vieţii.

Dante a ridicat din umeri.

— O faci să sune ca şi cum ar fi un lucru rău.

Un sunet, între râs sec şi oftat.

— Mii de oameni ar muri.

— Adevărat, a zis el, apoi a arătat spre un petic de iarbă, de dincolo de plajă. Ne-am putea construi o casă mică chiar acolo.

— În mijlocul unui tărâm pustiu, decimat de un roi de demoni lacomi.

— Plantele cresc la loc.

— Înainte să murim de foame?

— Aş pescui pentru cinele noastre.

Alessa a oftat.

— Şi eu aş creşte pui.

— Cel mai probabil le-ai pune nume şi ai vorbi cu ei tot timpul.

— N-aş avea încotro, altfel te-aş face să te urci pe pereţi cu turuiala mea.

Dante i-a mângâiat uşor obrazul.

— Am putea să ne luăm o pisică.

Îi oferea tot ceea ce îşi dorise vreodată. Doar că nu aveau să-i viziteze prieteni la cină. Nici familia. Nici măcar străinii. Doar ea şi Dante şi o casă mică, pe o

plajă perfectă. Visul ei – frânt şi distorsionat.

Alessa s-a azvârlit în braţele lui, sărutându-l atât de sălbatic încât Dante a alunecat pe spate. Genunchii ei s-au julit de stâncă, trecându-şi-i de o parte şi de cealaltă a trupului lui, şi Dante a avut timp să-şi tragă respiraţia, însă, în loc să încerce să o trezească la realitate, i-a cuprins mijlocul.

Înflăcărată, insistentă şi poruncitoare, Alessa l-a provocat să încerce să o aline, dar Dante a refuzat să-i potolească focul şi i-a răspuns cu propria văpaie în schimb. Şi ea a ars, din ce în ce mai fierbinte şi mai strălucitoare până când a simţit că se va stinge ca o stea muribundă, distrugând totul în jurul ei.

Apoi respiraţia sacadată i s-a preschimbat în suspine scurte şi Dante a ţinut-o în braţe în timp ce plângea.

Trecându-şi degetele prin părul ei, Dante i-a povestit în şoaptă vise care nu aveau să se împlinească niciodată şi zile însorite pe care nu aveau să le vadă vreodată, cu vocea aceea dulce ca o băutură tare, pe care i-o adora atât de mult, cuvintele lui alunecând încet şi languros, de parcă ar fi avut dinainte toată eternitatea.

După ce şi-a simţit trupul complet istovit şi ochii i-au secat de lacrimi, Alessa l-a lăsat pe Dante să o ajute să se ridice.

— Dacă nu murim, putem să ne întoarcem aici?

Dante şi-a ridicat privirea spre lună, cu o expresie vulnerabilă.

— Chiar crezi că vei vrea să fii cu un ghiotte după ce vei deveni salvatoarea preferată a tuturor?

— Nu am salvat pe nimeni încă.

Dante i-a ridicat mâna la buze.

— Asta nu-i tocmai adevărat.

Capitolul 40

L’armi dei poltroni non tagliano, né forano.
Armele laşilor nu taie şi nici nu străpung.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 12

Era trecut de miezul nopţii când s-au întors în Cittadella, dar Alessa trebuia să vadă cu ochii ei. O femeie îmbrăcată în uniformă albă i-a făcut o reverenţă scurtă înainte să intre în apartamentul Fontelui. Doctoriţa citadelei, aplecată deasupra patului uriaş, nu şi-a ridicat imediat privirea, atentă la ceea ce avea de făcut.

Kaleb zăcea nemişcat sub cearşafuri de un alb imaculat, cu pleoape vineţii şi buze palide.

Pereţii păreau să se strângă în jurul Alessei.

Minţiseră.

Şi-a întins mâna în spate, încercând să apuce ceva, dar Dante o aştepta în hol. Trebuia să înfrunte asta singură.

— Cum este? a întrebat, ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului.

Cu siguranţă, un cadavru nu ar fi avut nevoie de asistenţă medicală.

— Stabilizat.

Răspunsul scurt şi tăios al doctoriţei şi expresia de pe chipul ei arătau că o consideră pe Alessa întru totul responsabilă.

— A fost sever deshidratat şi extenuat. L-aş fi sfătuit să nu participe la activităţi obositoare, dacă aş fi fost consultată. Ceea ce, desigur, nu s-a întâmplat.

— Deci nu crezi că… Adică s-a simţit bine cu alte ocazii.

— Părerea mea, ca specialist, este că leşinul a fost rezultatul mai multor factori. Divină sau nu, profesia voastră cere destul de mult din punct de vedere fizic, iar domnul Toporovsky ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de el. Sper că, atunci când vei ajunge în poziţia de a antrena următorul Duo, vei reuşi să convingi Consiglio să întocmească o echipă de consultanţi medicali. În ciuda a ceea ce ar putea spune unii, *nu* este o insultă adusă Deei să profiţi de înţelepciunea cu care ne-a binecuvântat.

Alessa şi-a plecat fruntea ca un copil vinovat, deşi ea nu se împotrivise niciodată ideii. Membrii consiliului erau aceia care săriseră ca arşi când Tomo sugerase că ar trebui să caute rezolvări în afară pentru mica problemă a Alessei.

— Prevăd că îşi va reveni întru totul, dar până atunci are nevoie de odihnă. Odihnă *completă.*

— Da, *dottoressa.* Desigur.

Asistenta a îndreptat o privire plină de amărăciune spre profilul angelic al lui Kaleb, de parcă ar fi bănuit că Alessa îşi făcuse apariţia acolo pentru a-l pune definitiv pe butuci.

Alessa a închis uşa în urma ei prea repede, şi bufnitura a răsunat cu ecou în miezul tăcerii.

Dante, rezemat de balustrada din piatră, a ridicat din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună: „Vezi? Ţi-am spus eu”.

Alessei îi venea să râdă. Sau să plângă. Ori ambele.

Dante şi-a întins braţele şi Alessa a păşit spre el. Portul ei pe mări furtunoase, cald şi solid şi greu de ucis.

Kaleb era în viaţă. Şi avea să rămână în viaţă atâta vreme cât ea stătea departe de el. Încă avea un Fonte.

Teoretic. Poate că nu era suficient de puternic încât să lupte, şi poate că aveau să fie nevoiţi să îl înlocuiască cu unul dintre ceilalţi la bătălie, dar nu îl ucisese.

Luaţi prin surprindere de un strigăt venit de nicăieri, s-au desprins din îmbrăţişare, chipul îngrijorat al lui Dante reflectându-l perfect pe al ei.

Fiindu-i teamă să privească, dar voind să ştie cine le descoperise îmbrăţişarea inoportună, Alessa şi-a aruncat privirea peste balustradă.

În curtea de jos se afla Renata, cu mâna dusă la gură.

În spatele ei, Tomo se uita intens la Alessa, cu o ţinută mai răvăşită decât de obicei.

— Erau disperaţi când am plecat, i-a şoptit Dante.

Alessa a încercat să asimileze acest gând în vreme ce mentorii ei alergau pe scări.

— *Slavă Deei!* Am crezut că eşti moartă! a articulat Renata odată ajunsă în capătul scărilor, cu respiraţia tăiată.

— Nu tocmai, i-a răspuns Alessa, cu un zâmbet trist.

— Am crezut că te-am pierdut, a adăugat Tomo.

Renata şi-a ridicat ochii spre tavan, rugându-se fără cuvinte.

— Copilă, mi-ai mâncat zece ani din viaţă!

Alessei i s-au umezit genele. Erau uşuraţi să o vadă în viaţă pe ea – pe *ea,* Alessa, nu pe Finestra. Nici nu îşi dăduse seama câtă nevoie avea de asta.

— Îmi pare rău. Am crezut că l-am ucis pe Kaleb şi că zeii îmi spuneau să mă sacrific.

— Fată dragă, şi-a scuturat capul cu tristeţe Tomo, prea afectat ca să poată încheia.

— Chiar dacă îţi admir hotărârea, acesta ar fi fost un moment *foarte* potrivit în care să ceri o a doua

părere.

Renata a răsuflat greu.

— Dar, trebuie să recunosc, sunt mândră de tine pentru că ai fost dispusă să faci o alegere dificilă. Te-ai maturizat.

Vina pe care o simţea a început să se retragă dinaintea tonului blând al Renatei şi Alessa s-a adunat.

— Ce le vom spune oamenilor?

— Nu le vom spune nimic! a declarat ferm Renata, netezindu-şi mânecile, de parcă ar fi încercat să îndrepte materialul creponat. Vei alege pe altcineva şi vom păstra secretul până după Divorando. Nu îmi place să mint oamenii, dar totul va fi iertat după ce ne vei salva.

— Suntem bucuroşi că tu eşti bine! a spus Tomo cu fervoare.

Chipul Renatei s-a îmblânzit.

— Slavă Deei! S-ar putea să pun geană pe geană în noaptea asta, până la urmă.

— Hai, vino! a îndemnat-o Tomo pe Renata, trăgând-o de braţ. Tu ai nevoie de somn, iar eu trebuie să beau ceva.

După ce au plecat, Alessa s-a îndepărtat de balustradă şi Cittadella s-a afundat din nou în tăcere.

Dante i-a răsfirat părul într-o parte şi apoi i-a sărutat ceafa.

— Ar trebui să plec, a spus el, strângându-şi braţele în jurul ei.

Alessa s-a întors cu faţa la el.

— Nina a jurat că nu va spune nimănui şi bărbatul acela nu are idee că eşti aici. Rămâi până la Divorando, ca să te pot împinge în Fortezza eu însămi şi ca să dau piept cu bătălia ştiind că eşti în siguranţă şi că nu faci ceva necugetat, că nu încerci să protejezi docurile de

unul singur sau ceva de genul.

— Mereu mă vezi ca un erou, a murmurat el, cu buzele lipite de ale ei. Deşi eu îţi tot spun că nu este stilul meu.

Alessa şi-a strecurat mâinile în buzunarele lui de la spate şi l-a tras mai aproape.

— Poţi să te minţi singur, dar pe mine nu ai cum să mă prosteşti.

La auzul unei tuse aspre, cu subînţeles, Alessa şi Dante au sărit din nou ca arşi, despărţindu-se.

În capul scărilor, cu o ţinută demnă, Renata îi privea cu un chip studiat inexpresiv.

— Am uitat să menţionez: armura este în camera ta.

— Armura?

Mai erau încă două săptămâni până la bătălie.

— Pentru Binecuvântarea Trupelor.

Desigur. La răsăritul soarelui avea să stea dinaintea armatei şi aproape a întregului Saverio ca să binecuvânteze trupele cu harul Deei. Petrecerile de Carnevale luaseră sfârşit, ea se căsătorise cu Kaleb în Ziua Odihnei şi a Căinţei, iar de acum începea ultima etapă a pregătirilor. Soldaţii urmau să îşi ia rămas-bun de la familii, să mărşăluiască la posturile lor şi să campeze pe toate dealurile, stâncile şi pietrele din jurul insulei Saverio, cu armele pregătite şi ochii aţintiţi la cer. Saverienii care avea dreptul să intre în Fortezza urmau să înceapă să se mute cu rândul, iar cei însemnaţi, să îşi bată în cuie ferestrele, să ridice baricade şi să se roage ca niciodată, cu disperare.

— Dacă avem noroc, armura va fi atât de orbitoare, încât nimeni nu va observa că Fontele tău nu îţi este alături.

Renata i-a săgetat cu privirea.

— Până atunci, îmi permiţi să-ţi sugerez să muţi această reuniune în spatele unor uşi închise?

Simţind că moare de ruşine, Alessa a reuşit să îşi plece capul ca o regină. Nu întrebase niciodată care era pedeapsa pentru o Finestra care încălca regulile care spuneau că nu are voie să atingă pe nimeni altcineva în afară de Fonte înainte de Divorando, dar probabil că refuzul bârfei era una dintre curtoaziile acelea negrăite pe care fiecare Finestra o oferea următoarei.

Alessa l-a urmat pe Dante în apartamentul ei, în vreme ce paşii apăsaţi ai Renatei s-au încheiat cu o uşă trântită un etaj mai jos. Fata şi-a acoperit chipul cu palmele.

— Te rog, spune-mi că nu s-a întâmplat cu adevărat!

Dante se străduia prea tare să nu râdă ca să poată răspunde.

— Cum poţi să *râzi? A* fost îngrozitor!

— Consideră că este o treaptă spre maturizare.

Dante i-a sărutat chipul, în jurul degetelor răsfirate.

— Ştii bine că ăştia doi n-au fost cuminţi înainte de marea lor bătălie.

— *De ce* mi-ai întipări imaginea asta în minte? s-a văitat Alessa. În plus, ei erau căsătoriţi şi binecuvântaţi, deci aveau voie.

Alessa i-a dat un cot lui Dante.

— *Eu* sunt persoana teribilă care a părăsit căpătâiul partenerului ei letargic şi a fost prinsă pipăindu-şi gardianul.

— *Aia* numeşti tu pipăit?

Dante i-a desprins mâinile din jurul ochilor. Zâmbetul i-a pălit în clipa în care s-au privit în ochi şi Alessa a ştiut că va aduce iar vorba despre plecare,

pentru că voia să îi dăruiască fărâma de siguranţă pe care putea să i-o ofere prin absenţa lui, în caz că Nina nu şi-ar fi ţinut gura. Atâta vreme cât era plecat, Alessa putea să contrazică orice zvonuri, punându-le pe seama unei imaginaţii isterice.

Dar odată ce avea să plece… era plecat.

Pe patul Alessei erau întinse două armuri, ca două trupuri rigide din metal. Unul făcut pe mărimea Alessei; celălalt, ales dintre armurile expuse de obicei în apartamentul Fontelui pentru că se apropia cel mai mult de măsurile lui Kaleb.

— Ştii, tu şi Kaleb sunteţi aproape de aceeaşi înălţime. Şi sunteţi construiţi similar. În spatele unei armuri, nimeni nu v-ar putea diferenţia.

Dante i-a aranjat o buclă după ureche.

— Nu pot fi Fontele tău. Ce aş putea face? Să mă vindec până când scarabeii se dau bătuţi şi îşi iau zborul?

— Nu îţi cer să rămâi pentru *bătălie.*

Alessa i-a sărutat clavicula.

— Doar pentru Binecuvântarea Trupelor. Este ultimul eveniment public la care trebuie să iau parte şi lumea va comenta dacă nu voi fi însoţită de Fontele meu.

Alessa şi-a împreunat degetele, cuprinzându-l pe Dante.

— Te rog? Mai rămâi puţin să mă salvezi pentru ultima oară?

Metalul era rece şi neiertător, chiar şi deasupra unei tunici subţiri, fără mâneci, şi a unei perechi de colanţi, în timp ce Dante îi trecea peste umeri o tunică din zale. A ajutat-o apoi să-şi fixeze platoşa şi i-a prins bucăţile de metal de coapse şi de gambe.

Pentru Binecuvântare urma să poarte mănuşi, dar

nu şi la adevărata bătălie.

Mâinile, picioarele şi tălpile aveau să-i fie goale pe sub armură în timpul luptei, astfel încât Fontele ei să o poată atinge, chiar dacă el sau ea ar fi putut să fie într-atât de rănit încât să nu se poată ridica.

Când i se prezentase prima oară armura, Alessa întrebase de ce coifurile Fontelui şi ale Finestrei lăsau ceafa expusă, iar Tomo îi explicase că era esenţial să poţi privi în sus într-un război în care duşmanii atacau de deasupra. Sperau, de asemenea, că Finestra şi Fontele aveau să-şi facă bine datoria, astfel încât cât mai puţini scarabei să ajungă până la ei. Trupele, adunate în rânduri strânse pe deal, erau mult mai tentante ca hrană decât două siluete singuratice din vârful unei creste, protejate de magie. Spera.

— Parcă nici măcar nu putea să se ridice în capul oaselor! s-a mirat Renata când Dante a coborât scările în curte. Cum ai reuşit să-l îmbraci în armură?

Dante şi-a ridicat vizorul.

— Ah, a murmurat Renata. Strălucită idee!

Dante şi-a coborât la loc vizorul, pentru că se apropia mărşăluind căpitanul Papatonis, pentru a-i escorta în piaţetă.

Alessa trebuia să recunoască, era impresionant: mii de soldaţi înarmaţi, în linii drepte, gata să acţioneze, adunaţi în *piazza.* Dacă îi scăpase cumva vreun oftat admirativ, acesta fusese înghiţit de mulţimea plină de veneraţie odată ce primele exerciţii militare începuseră.

În timp ce trupele se pregăteau pentru a doua serie de exerciţii, privirea Alessei a fost atrasă de o fluturare albă. A simţit fiori reci pe şira spinării văzându-l pe Ivini cum conducea un rând de siluete înveşmântate în robe spre piaţă.

Omul nu adusese niciodată nimic bun în viaţa ei şi se îndoia că acum venea ca să îşi ceară iertare, dar Fratellanza nu făcea niciun gest perturbator, umplând doar spaţiul îngust de pe o margine. Alessa nu-l putea alunga doar pentru că avea o furnicătură pe şira spinării.

Nici Renata nu arăta încântată. Cineva i-a şoptit ceva căpitanului Papatonis, acesta îndreptându-se apoi spre Ivini, cu o alură rece şi hotărâtă pe chip.

Alessa l-a săgetat cu privirea pe Ivini pentru o ultimă oară, apoi şi-a întors atenţia spre trupe. Ivini încercase şi dăduse greş. Nu merita nicio clipă în plus din timpul ei.

Căpitanul li s-a alăturat din nou, în vreme ce exerciţiile se apropiau de sfârşit, şi Alessa a păşit în faţă ca să-şi ocupe locul pentru Binecuvântare. Dante a rămas puţin în spatele ei, într-o parte, iar Renata şi Tomo au stat de cealaltă.

— Dea, binecuvântată Zeiţă a Creaţiei! a început Alessa. Îţi cerem să ne călăuzeşti armele…

Cu un şuierat metalic, un gardian din rândul întâi şi-a scos sabia din teacă.

— Creatura lui Crollo! a urlat, alergând spre ei.

Cu inima bubuindu-i în piept, Alessa s-a zbătut să-şi scoată sabia ceremonială, dar Dante a fost mai rapid şi s-a tras în faţa ei, ca să o protejeze.

— Înapoi, Finestra! a urlat căpitanul, alergând ca să i se alăture lui Dante în chip de scut uman.

Sau cel puţin asta a crezut Alessa.

Dar, când căpitanul Papatonis şi-a ridicat spada, nu a făcut-o pentru a-l pedepsi pe soldatul rebel. Iar Dante era pregătit pentru un atac frontal, nu pentru unul din spate.

Alessa a ţipat ca să-l avertizeze, dar era prea

târziu.

Capitolul 41

Chi ha un cattivo nome è mezzo impiccato.
Cel cu prost renume este pe jumătate spânzurat.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

Teaca spadei căpitanului l-a izbit pe Dante în ceafă şi acesta s-a prăbuşit la pământ.

După cinci ani de antrenamente, orice fărâmă de judecată i-a zburat imediat Alessei din minte; a încercat să se repeadă spre el, dar Renata, care niciodată, nici măcar o dată, nu o atinsese, a tras-o înapoi apucând-o strâns de braţ.

— Pe loc repaus, căpitane!

Vocea rece a Renatei a oprit-o pe Alessa în loc.

— Explică!

— Vă asigur, o voi face, a spus cu gravitate căpitanul Papatonis.

Doi soldaţi l-au ridicat pe Dante de subsuori, iar căpitanul i-a smuls cu forţa coiful.

— Acesta nu este Fontele.

Şi-a înfipt mâna în părul lui Dante şi a tras cu neîndurare, ridicându-i capul.

— Este un impostor!

Mulţimea a tresărit şi s-a tras înapoi îngrozită, de parcă ar fi avut dinainte un spectru grotesc, şi nu un băiat chipeş, care fusese pus la pământ de un atac mişelesc.

În acea clipă, Alessa i-a urât pe toţi.

Tomo a râs jenat.

— Ah, vai! Având în vedere circumstanţele, am decis că Fontele Kaleb Toporovsky şi-ar petrece mai cu folos timpul studiind, aşa că am adus un înlocuitor,

căpitane. O mică manevră nevinovată.

— Vezi, căpitane? L-ai dezarmat şi l-ai pus la pământ când ai fi putut pur şi simplu să ne întrebi pe noi! şi-a ridicat vocea Renata. Dragul meu, îi ceri tu lui *Signor* Toporovsky să iasă în balcon?

Bastonul lui Tomo s-a auzit ţăcănind frenetic pe scări, bărbatul grăbindu-se să urce.

Alessa nu a putut să respire o sută de ani – cât i-a luat lui Kaleb să păşească în balcon. Tomo îl sprijinea probabil de la spate şi era foarte posibil ca Fontele să alunece în orice clipă în genunchi, dar Kaleb a făcut cu mâna şi a suflat bezele, rânjind ca un invitat de onoare la o petrecere aniversară. Aerul i-a inundat din nou Alessei plămânii odată ce miile de trupe şi o altă mie de civili şi-au ridicat capetele ca să-şi vadă Fontele viu.

— Scuzele mele, *Signora!* a zis căpitanul. Dar aceasta nu este singura problemă.

Dante şi-a deschis ochii cu un mormăit răguşit.

— Daţi-mi voie! a strigat Ivini, care a păşit în faţă, pe jumătate întors, astfel încât mulţimea să îi audă fiecare cuvânt. Îmi cer iertare pentru spectacol, dar a trebuit să acţionez când un membru al turmei mele mi-a adus la cunoştinţă că răul s-a infiltrat în Cittadella.

— Nu, a spus Alessa. Asta nu…

— Taci! i-a şuierat Renata. Pentru binele lui şi al tău.

Fără niciun avertisment, căpitanul i-a spintecat faţa lui Dante cu pumnalul lui.

Alessa a tresărit, dar Renata a fost mai rapidă.

— Destul!

Sângele a alunecat de pe obrazul lui Dante, formând o băltoacă pe piatra albă, dar tânărul nu avea cum să-şi ascundă chipul cu braţele strânse la spate şi un pumnal la beregată.

Dea, ajută-mă! a implorat Alessa tăcut. *Nu ştiu ce să fac.*

Şi-a deschis gura ca să vorbească, dar Dante şi-a clătinat uşor capul.

— Aşa cum veţi vedea, această *chestie,* a continuat Ivini, este un ghiotte!

Dante l-a privit pe Ivini în ochi în timp ce rana adâncă de pe faţa lui începea să se sudeze la loc şi mulţimea a vuit, ca avertismentul care răsună dinaintea unei furtuni.

— Folosindu-se de vicleniile lui diabolice, şi-a asigurat locul alături de Finestra noastră, întinându-i magia şi slăbindu-i Fonţii.

Ivini a făcut o mişcare teatrală, de parcă şi-ar fi ascuns privirea dinaintea ticăloşeniei lui Dante.

— O execuţie oficială este prea onorantă pentru această creatură, dar turma mea o va stârpi.

— Nu! a răsuflat Alessa. Aşa ceva… Nu putem…

Tomo a tuşit, implorând-o din priviri.

— Finestra, eşti un suflet plin de compasiune, dar poate că ar trebui să lăsăm minţi care gândesc mai la rece să decidă.

Renata a strâns-o mai tare.

— Ţine-ţi gura!

Nu ar fi avut ce să spună. Nu avea ce să facă. Dacă-i arăta milă… dacă cineva îşi dădea seama că ştiuse cine era Dante şi îi permisese să stea – sau, mai rău, că îl primise în braţele ei…

— Astăzi, aici nu va avea loc nicio execuţie.

Ţinuta calmă a lui Tomo era ca un val răcoros, în contrast cu focurile care mocneau pretutindeni.

— Binecuvântarea Trupelor nu ar trebui să fie întinată de asemenea lucruri.

Ivini, un tablou viu al indignării, părea să-şi dea

seama că planul lui de a deveni îngerul păzitor al insulei, cel care-i stârpea demonii, se spulbera.

— Dar, *Signor!* A adus răul în acest lăcaş sfânt. A întinat puritatea Finestrei cu păcat. Merită să fie pedepsit.

— Şi sunt sigur că asta vor hotărî membrii din Consiglio, însă decizia le aparţine lor, nu ţie! a grăit Renata.

Alessa tremura de teamă şi de furie. Încercau să o ajute, însă puterile lor erau limitate.

Ivini s-a răsucit, luându-şi de această dată rolul de martir mistuit de regrete.

— *La Finestra sul Divino*! Bunătatea ta nu cunoaşte pereche. Te rog, lasă-mă atunci să transport creatura pe continent. Chiar dacă mă va costa viaţa. Va fi ultimul meu act de căinţă, pentru că am greşit salvatoarei mele!

Pe buze îi juca începutul unui zâmbet mulţumit, în vreme ce în mulţime începuseră să se ridice voci de protest.

— Nu te vom lăsa să-ţi rişti viaţa, *Padre!* a spus Renata cu un zâmbet larg pe chip. Vom lăsa Consiglio să decidă pedeapsa potrivită. Şi acum, căpitane, du prizonierul înăuntru şi aşteaptă următoarele ordine.

Alessa s-a încordat, pe jumătate temătoare, pe jumătate sperând că Dante va reuşi să se lupte cu gărzile şi să se elibereze.

Ochii îi erau lipsiţi de viaţă când l-au întors spre Cittadella.

Un al treilea soldat i-a urmat, lipindu-şi suliţa de spinarea lui Dante.

— Dacă încerci să fugi, te vom ucide.

Fetei i s-a făcut inima cât un purice. Nu putea decât să refuze să lupte dacă nu i-ar fi dat drumul. Şi

nimeni nu avea să o creadă. Iar dacă nu lupta, Dante ar fi murit odată cu toţi ceilalţi.

Singurul lucru pe care îl putea face era să se asigure că nu va fi executat. Cel puţin, atâta vreme cât rămânea în Cittadella, era protejat până când avea să îşi dea seama cum ar fi putut să-l elibereze sau cum ar fi putut să convingă Consiglio să-i arate milă. După Divorando, ar fi putut să fugă pe continent, să îşi schimbe înfăţişarea şi să se ascundă câţiva ani, până când lumea avea să uite.

— Să încheiem?

Renata a păşit în locul în care se aflase Dante cu câteva clipe în urmă.

— Aş vrea să îi spun ceva Finestrei mai întâi, a zis Ivini.

— Nu ai spus destule? i-a tăiat-o Alessa.

Renata i-a strâns mâna.

Câştigase. Ce altceva mai voia? Să o acuze *din nou?* Să îi ceară lui Kaleb să danseze în faţa lor ca să le demonstreze că era cu adevărat viu?

Chipul i s-a contorsionat de spaimă şi Ivini s-a aruncat în genunchi. În spatele lui, siluetele înveşmântate în robe l-au urmat imediat, cu capetele plecate.

— Finestra. Mă poţi ierta pentru că am aruncat umbra îndoielii asupra ta? Adevărul adevărat este că am vrut doar să o slujesc pe Dea. Este limpede acum că Crollo ţi-a văzut potenţialul fără de asemuire, darul puterii tale, şi s-a cutremurat de teamă. Faptul că şi-a trimis unul dintre acoliţi ca să te abată din drum nu face decât să-ţi arate şi mai mult vrednicia! Ar fi trebuit să am credinţă. Ar fi trebuit să ştiu. Regret din adâncul sufletului. Dacă mă vei alunga, voi pleca în această seară.

Renata *a* vorbit înainte ca Alessa să apuce să-l îndemne să se arunce de pe cea mai apropiată creastă.

— Nu e nevoie, *Padre.* Până la urmă, a greşi este omeneşte.

— A ierta este divin, a şoptit Ivini. Finestra, mă vei putea ierta vreodată?

Răspunsul era nu. Cu siguranţă nu. Dar Renata era inteligentă şi avea un plan. Alessa nu i-l cunoştea, dar nu avea de gând să i-l strice.

Aşa că i-a oferit duşmanului ei de moarte cel mai larg şi cel mai dureros zâmbet din viaţa ei.

— Crollo a făcut nesăbuiţi din mulţi bărbaţi *mai buni* decât tine. Ce fel de Finestra aş fi eu dacă aş pedepsi un om sfânt care încearcă să îşi protejeze oamenii?

La naiba! Lui Ivini i-au alunecat lacrimi pe obraji.

Fiecare lacrimă aprindea furia Alessei mai tare, deşi trebuia să recunoască faptul că era un bun actor.

Ivini nu voia iertare, ci putere. O înfruntase când era slăbită, o lovise când era la pământ, conspirase împotriva ei şi îi răpise loialitatea propriilor gărzi. Acum că ea avea un Fonte în viaţă, Ivini găsise un ţap ispăşitor. Astfel, cel mai mare duşman al ei se erijase acum în rolul de apărător şi umil supus. Era în stare de orice.

Fără asasinări. Fără otravă. Alessa găsise o cale de ieşire, iar Ivini se reorientase, îndreptându-şi turma spre o nouă cauză.

Sergentul a strigat o comandă şi trupele au reacţionat imediat, asurzitor. Perfect, cu simetria înregimentării, armata Alessei a îngenuncheat, soldaţii bătându-se cu pumnul în piept.

De această dată, au privit-o cu toţii în faţă.

— Felicitări, Finestra! a şoptit Renata, doar pentru urechile Alessei. Te adoră. Vor lupta până la moarte pentru tine. Şi *astfel* se câştigă un război.

Cu ce preţ?

— Câştigă bătălia şi totul ţi se va ierta. Nu ai fost niciodată mai puternică decât acum. Oamenii tăi vor face orice le vei cere.

— Vreau să fie eliberat.

Renata i-a dat drumul.

— Orice, mai puţin asta.

Capitolul 42

Ciò che Dio fa è ben fatto.
Ceea ce Dumnezeu face e bun făcut.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

Din clipa în care au intrat, Alessa nu s-a mai putut stăpâni.

— Vă poruncesc să mă lăsaţi să îl văd! a cerut ea.

Renata i-a făcut brutal semn să tacă, dar Alessa nu avea de gând să se lase redusă la tăcere, nu când era viaţa lui Dante la mijloc.

— Vrei să te opreşti o clipă şi să gândeşti puţin?

Renata nu arătase niciodată mai vârstnică.

— Fontele tău este răpus la pat, iar oamenii trebuie să creadă că totul merge conform planului. Ivini joacă pe degete oraşul acesta şi acum s-a declarat în mod public de partea ta. Nu irosi această şansă!

— Are dreptate, a spus Tomo. Nu poţi lăsa să se nască suspiciuni.

— Ştiţi că nu este responsabil pentru moartea Fonților mei. Ştiţi că nu e diabolic. Dacă nu ar fi fost el, aş fi murit de mult. Nu este corect!

— Ai ajuns până la vârsta asta fără să înţelegi că viaţa nu este corectă?

Privirea Renatei s-a îmblânzit.

— Cel puţin, lăsaţi-mă să-l văd!

Alessa s-a înecat.

— Vă rog!

— Draga noastră… a spus blând Tomo.

Renata a strâns din buze.

— Fără bocete! Bărbia sus. Privirea aprinsă. Păşeşte înăuntru ca şi cum te-ai pregăti să-i smulgi

membrele.

Spre norocul lor, Alessa avea destul de multă furie reprimată încât să poată juca rolul.

Lacrimile s-au uscat, masca regală s-a fixat la locul ei şi Alessa i-a urmat pe Tomo şi pe Renata în celula micuţă în care erau ţinuţi de obicei soldaţii beţi sau nesupuşi, care trebuiau să-şi revină.

Căpitanul a făcut o plecăciune la venirea lor.

— Finestra, *Signor* şi *Signora,* am fost orb în faţa pericolului care se cuibărise chiar între pereţii noştri. Dacă aceasta este dorinţa voastră, voi renunţa imediat la titlu.

Ceea ce voia Alessa era să-l spintece şi ea pe faţă cu unul dintre pumnalele lui Dante.

— Încă te îndoieşti de Finestra? a vorbit Renata rece.

— Nu! a răspuns imediat căpitanul, cu respiraţia tăiată. Nu o voi mai face niciodată. Crollo se cutremură cu siguranţă de spaimă. Finestra noastră va fi cea mai măreaţă din istorie.

Renata i-a aruncat Alessei o privire cu înţeles.

Tânăra şi-a întins mâna înmănuşată, cu palma în sus, spre căpitan.

— Pumnalele.

— Ah, desigur.

Căpitanul le-a predat.

Alessa le-a examinat, strecurând pumnalul însemnat cu sângele lui Dante în buzunarul de la rochie. Pe celălalt l-a răsucit în aer, prinzându-l de mâner, aşa cum o învăţase Dante.

Fără să-şi anunţe intenţia, a păşit în faţă şi a îndreptat pumnalul spre bărbia căpitanului.

Acesta şi-a ridicat imediat capul, privirea fulgerându-i spre Tomo şi spre Renata, care nu au zis

nimic, lăsând-o pe Alessa să lipească lama de nodul tremurător din beregata căpitanului. Ar fi putut să o dezarmeze. Ştiau asta amândoi. Dar ea era Finestra şi, dacă ea ar fi vrut să îl ucidă, ar fi lăsat-o.

— Te voi ierta, căpitane! a spus rece Alessa. Dacă juri în această clipă că de acum înainte îmi vei da raportul direct *mie* în privinţa oricăror griji pe care le ai, legate de siguranţa mea.

Căpitanul Papatonis şi-a cârâit aprobarea.

— Şi, dacă vei mai încerca vreodată o scamatorie precum cea de azi, a adăugat Alessa, te voi oferi cu mâna mea drept hrană scarabeilor.

— Minunat! Acum, că am lămurit asta, a intervenit Tomo, am vrea să vorbim cu prizonierul înainte să formulăm recomandările noastre pentru Consiglio.

Căpitanul şi-a trecut un deget pe sub guler odată ce Alessa şi-a coborât pumnalul.

— Nu sunt convins că este sigur.

— Dacă noi trei nu ne putem apăra de un ghiotte înlănţuit, suntem nişte salvatori de doi bani, nu crezi? a comentat Renata.

— Şi, în plus, a adăugat Tomo cu un zâmbet sălciu, Finestra este înarmată.

Căpitanul nu mai avea ce să comenteze.

În celulă, Dante stătea rezemat de perete, cu gleznele înlănţuite şi mâinile legate la spate. În ochii altcuiva ar fi putut să pară feroce – monstruos chiar –, dar Alessa nu a văzut decât spaima care-i încorda muşchii şi disperarea din rânjetul cu care încerca să braveze. Avea ochii unui om care se îneacă şi o privea pe Alessa ca şi cum ea era singura care ar fi putut să îl salveze.

— Lasă-ne, căpitane! a cerut Tomo.

Tânăra a reuşit să se abţină până când uşa s-a

închis, îngenunchind apoi şi trecându-şi braţele în jurul gâtului lui Dante. Trupul lui era rigid ca fierul şi fragil ca sticla.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar avem nevoie de răspunsuri! a spus Tomo. Ce poţi spune în apărarea ta, băiete? De ce ai intrat în Cittadella? Pentru bani? Pentru putere?

Dante a râcâit cu piciorul în ţărână.

— Ea mi-a cerut să vin.

— Ai mai avut şi alte motive?

Alessa a respirat adânc.

— Voia să afle informaţii despre alţi ghiotte. Să afle unde s-ar fi putut duce. Şi am căutat împreună indicii care să ne dezvăluie unde ar putea fi *Fonte di Guarigione,* dacă mai este încă în picioare.

— De ce? l-a întrebat Renata pe Dante. Ai deja puterea ei.

— M-am gândit că, poate, dacă o voi găsi vom fi iertaţi.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea părea să-l rănească, de parcă ar fi smuls adevărul din sufletul şi carnea lui.

— Sau, cel puţin, că vom fi lăsaţi în pace.

— Şi tu, Finestra? a întrebat-o Tomo. De cât timp ştii?

Alessa şi-a lipit fruntea de gâtul încordat al lui Dante şi a respirat adânc de câteva ori înainte să se ridice pentru a-i privi în faţă pe mentorii ei.

— De ceva vreme. M-a ajutat să-mi controlez puterea. De aceea lucrurile au mers bine... cât au mers.

— A încercat vreodată să te rănească? a întrebat-o Tomo.

O rănise? Da. Încercase să facă asta?

— Nu. Şi a avut o mulţime de ocazii să o facă. A fost bun cu mine atunci când nimeni nu era. Dante are un milion de motive ca să fie crud şi fără inimă…

Alessa a râs amar.

— Dar nu reuşeşte să fie convingător în rolul unui tânăr diabolic.

Dante *a* răsuflat greu.

— Plănuiam deja să plec după Divorando, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji că o voi mai întina de acum încolo.

În pieptul Alessei s-a căscat un gol.

— Odată ce oamenii vor vedea…

Dante şi-a scuturat capul.

— Dacă mă eliberezi acum, lumea va crede că Ivini avea dreptate. Nu merit.

— În ochii mei meriţi.

Renata s-a încruntat.

— Crezi că lumea va fi de partea ta dacă te vei alia cu un ghiotte? Eşti o fată inteligentă, Alessa. După ce se sfârşeşte Divorando, din partea mea puteţi să fugiţi împreună în lume. Vă voi rezerva eu o navă şi… o voi antrena *eu* pe următoarea Finestra. Deocamdată trebuie să te concentrezi şi să salvezi Saverio. Dacă nu o vei face, el va fi mort oricum.

— Mă tem că are dreptate.

Tomo i-a strâns Renatei mâna.

— Am cerut prea mult de la tine, fată dragă, dar acum Saverio are mai multă nevoie de tine decât ai tu de el. Fără supărare, tinere.

— E închis, nu mort! a spus Renata ferm. Şi acum, eu şi Tomo vom folosi cele aflate în urma *interogării* şi vom convinge Consiglio *să stea deoparte*. Între timp, tu îţi vei vizita Fontele la pat, ca să te asiguri că mica noastră şaradă nu l-a răpus definitiv.

Cittadella zumzăia de şoaptele soldaţilor care povesteau despre monstrul care se afla printre ei şi de bârfele servitorilor care repetau veştile tuturor celor care le ieşeau în cale, de parcă povestea nu fusese auzită deja de toată lumea de zece ori la rând deja.

În drumul ei prin clădire, Alessa citise pe chipurile lor mai multă grijă decât văzuse pe durata doliului pe care îl ţinuse pentru cei trei Fonţi la un loc.

Teama şi furia lor aveau o nouă ţintă acum, un duşman comun, şi toată lumea se inflama de revoltă împotriva monstrului care le înşelase îndrăgita salvatoare.

Un soldat tânăr i-a blocat drumul spre scări, îngenunchind şi apoi bălmăjind ceva.

Alessa şi-a mormăit dispensa, acut conştientă că era urmărită de o mulţime de oameni care aşteptau să vadă dacă îl iartă.

După atât de mulţi ani în care tânjise după un strop de simpatie, în sfârşit o avea – pentru că cel pe care îl iubea lua asupra lui vina pentru tot răul pe care îl făcuse ea vreodată.

Kaleb şi-a întredeschis ochii când Alessa a deschis uşa de la apartamentul Fontelui.

— Eşti treaz, a şoptit ea, păşind înăuntru. Îmi pare rău. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Totul era bine. Chiar foarte bine, dar… s-a dus de râpă.

— Bleah! E atât de stânjenitor să îţi ceri iertare.

Kaleb şi-a încreţit nasul.

— Şi, în plus, se pare că s-ar putea să am o boală de inimă. Doctoriţa a spus că în mod obişnuit nu ar fi mare lucru, dar explozia aceea de putere a ta se pare că a declanşat-o.

O boală de inimă. Nu era vina ei. Dar îi suportase

atingerea de atât de multe ori, fără să se prăbuşească.

— Scuze! a spus Alessa. Adică *fără* scuze.

— Secretul nu mai e secret, ei?

Fata a dat din cap, tristă.

— Te rog, nu plânge. Nu pot să îndur!

— În tot acest timp m-am gândit că darul Deei este cea mai mare armă pe care o am, dar lacrimile mele sunt mai eficiente.

— Ai un întreg arsenal, i-a spus Kaleb. El unde este?

Alessa a netezit cearşaful de pe pat.

— Îl mută într-o criptă goală, pentru perioada în care deliberează Consiglio.

— Cât de gotic! s-a înfiorat Kaleb. Îmi torni un pahar, te rog?

Ea s-a întins după carafa cu apă de lângă pat, dar a ezitat înainte să i-o dea.

— Ah, potoleşte-te! Nu mă tem de tine, i-a spus Kaleb. Şi ce se întâmplă acum?

— Nu ştiu. Încă nu m-am decis cine îţi va lua locul.

— De ce să alegi? a întrebat-o Kaleb. Ia-i pe toţi.

— Ar fi ceva, nu-i aşa? O echipă de Fonţi pe creastă. Nici n-am avea loc.

— Nu, o îmbrăţişare de grup şi i-aţi spulbera pe scarabei cu o versiune mai mare a acelei tornade de nea cu care aproape m-ai ucis. În afară de faptul că s-a întors împotriva *mea,* a fost grozav.

Se întorsese împotriva lui. Alessei i-a fulgerat ceva prin minte, frânturi de gânduri care încercau să se lege, dar Tomo şi Renata au întrerupt-o înainte să poată asambla întreaga imagine.

— A fost unanim, a spus Tomo cu gravitate. I-am convins să aştepte până după Divorando, dar au de gând să ţină un proces.

Alessa a sărit în picioare.

— Aţi zis că…

— Am zis că vom încerca. Şi o vom face. Nu s-a sfârşit.

Cu o săptămână în urmă, fata ar fi fost ruşinată să plângă în faţa lui Kaleb, a lui Tomo şi a Renatei, dar niciunul dintre ei nu părea dezgustat sau dezamăgit de ea, nici măcar Kaleb, cu toată aversiunea lui pentru plâns.

Kaleb s-a străduit să se ridice în capul oaselor.

— După tot ceea ce a făcut pentru noi, au de gând să-l lase să putrezească într-o criptă până după Divorando, fără nicio cale de salvare în caz că lucrurile nu vor merge conform planului? Şi apoi ce? Îl vor ucide cu pietre în public?

— Sperăm că nu, însă deocamdată nu avem de ales.

Renata şi-a îndreptat privirea spre Alessa.

— Va primi apă şi mâncare prin gratii, dar gardienii nu vor avea chei. Ne-am făcut înţeleşi că nu vom tolera nicio dispariţie misterioasă sau vreo moarte „accidentală”. Se va face dreptate.

Dreptate. Nu era drept ca cineva să fie judecat pentru ce era şi nu pentru ce făcuse.

Alessa a încercat să se agaţe de o fărâmă de speranţă. Deocamdată, Dante era în siguranţă. Dar avea să fie singur pe durata asaltului, înconjurat de morminte din marmură şi oameni care îl urau.

— Haide, a spus Renata, prinzând-o pe Alessa de umeri. Plângi. Revoltă-te. Merit! Eşti furioasă, şi pe drept, însă tu eşti cea care alege dacă asta te va frânge sau te va face mai puternică.

Tentaţia era puternică, dar Renata avea dreptate. Dacă se fixa asupra faptului că nu era cinstit, nu ajuta

pe nimeni.

— Oamenii tăi nu te-au ascultat niciodată cu adevărat, dar o vor face de acum. Renata i-a strâns Alessei umerii. Câştigă bătălia şi vom găsi o cale de a-l salva. Dar, mai întâi trebuie să câştigi. Nu-i irosi sacrificiul. Ia puterea pe care ţi-o oferă şi *foloseşte-o.* El nu este singurul care trebuie salvat.

Capitolul 43

Belle parole non pascono i gatti.
Cuvintele frumoase nu hrănesc pisici.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

La apus, Alessa stătea din nou dinaintea unei mulţimi adunate în *piazza.* Vibraţia anticipării era atât de profundă, acustica atât de perfectă, încât nu trebuia să-şi ridice vocea.

— Astăzi este o zi în care vom arăta milă, a început ea. Consiglio a decretat că acest ghiotte va avea parte de un proces după Divorando şi eu…

Alessa a tras aer în piept.

— Am fost de acord. Aşa cum ne-a lăsat Dea, noi, saverienii, trebuie să fim miloşi, iertători şi primitori şi să ne protejăm unii pe alţii de forţele răului şi ale haosului.

Privirea i-a căzut pe un chip ascuţit cu păr argintiu, lins pe spate.

— Nu există dar divin mai măreţ decât iertarea, nu-i aşa, *Padre* Ivini?

Ivini a dat din cap, aprobând cu ochii lui fanatici.

— Bunătatea pe care le-o arăţi păcătoşilor este adevăratul chip al Deei.

Zâmbetul Alessei era atât de dulceag, încât spera că-i va da părintelui o durere de dinţi.

— Aşa este, nu?

Fata şi-a acordat câteva clipe ca să găsească iute cele mai neîngrijite chipuri din mulţime, obrajii găunoşi şi ochii temători ai însemnaţilor. Curând, porţile oraşului aveau să se închidă definitiv, iar ei, să rămână de cealaltă parte. O priveau pentru a se convinge că

era destul de puternică încât să înfrângă roiul înainte să se pogoare asupra caselor lor prăpădite şi să îi devoreze.

Între timp, ultimii săteni veniţi din zonele mai îndepărtate pătrundeau în oraş, trecând pe lângă grupurile de însemnaţi pentru a-şi dezveli încheieturile la porţile oraşului, unde urma să li se repartizeze locurile din Fortezza.

Când Divorando avea să sosească, Alessa urma să aibă o armată în spate şi magia la îndemână. Însemnaţii aveau să-şi astupe ferestrele şi uşile şi să se ghemuiască înăuntru, sperând că vor prinde dimineaţa.

— Cu cinci ani în urmă am fost aleasă de Dea pentru a vă proteja, dar atunci nu am înţeles de ce. Nu eram nici cea mai inteligentă, nici cea mai curajoasă. Nu eram întotdeauna bună şi mi se întâmpla adesea să spun cele mai nepotrivite lucruri în cele mai nepotrivite momente. *Signor* Miyamoto şi *Signora* Ortiz au avut de furcă cu mine.

S-au auzit câteva râsete, înăbuşite imediat de sâsâieli.

— Dea m-a făcut puternică. Prea puternică, am crezut, la început. Acum nu mai cred asta. Darul meu m-a provocat să devin mai mult decât am crezut că sunt. Iar astăzi vă voi provoca eu pe voi. Am avut un frate care credea că voi face întotdeauna ceea ce este drept. Ceea ce este ironic, pentru că el mi-a cerut să înfăptuiesc ceva nedrept, dar, aşa cum procedează cele mai multe surori, nu l-am ascultat.

Alessa a făcut o pauză, cu un zâmbet indulgent pentru cele câteva râsete împrăştiate.

— Cândva i-am cerut unei persoane să fie mai bună şi mi-a spus că oamenii nu se schimbă, că sunt egoişti şi cruzi şi că doar se prefac că sunt buni. Nu am

fost de acord atunci. Şi nu sunt de acord nici acum. Astăzi, vă cer să-mi demonstraţi că am avut dreptate. Suntem plini de greşeli, imperfecţi şi adesea frânţi, dar cu toţii avem potenţialul de a fi mai buni. Cei care poartă însemnul nelegiuirilor au făcut greşeli. Unele dintre ele grave. Au furat, au rănit şi, unii dintre ei, au luat vieţi. Eu sunt Finestra voastră. Şi eu am luat vieţi.

Câteva şoapte îngrijorate au plutit între grupuri, dar Alessa a insistat.

— Nu în mod intenţionat şi nu din furie, din impuls sau răzbunare, dar cu bună-ştiinţă. Nu sunt cu mult diferită faţă de cei care au furat ca să mănânce sau au ucis pentru a putea trăi. Bănuiesc că mulţi dintre voi gândiţi la fel despre greşelile pe care le-aţi făcut, dar eu cred în voi, aşa cum Dea crede în mine, şi, dacă am învăţat în tot acest timp ceva, acel lucru este că suntem mai puternici când iubim mai mult, când iertăm mai mult. Nu mai puţin.

Alessa era mai puternică pentru că îl iubea pe Dante, care crescuse cu convingerea că este rău. Îşi privise părinţii murind, ucişi de oameni pe care îi cunoştea şi în care avea încredere, şi crezuse că era vina lui că frica şi ura îi împingeau pe oameni la fapte crude. Poate că el era ultimul ghiotte în viaţă, dar nu era singura persoană care crescuse crezând că păcatul îi curge prin vene şi că moştenirea pe care o purta îi era destinul.

— Dea a creat o Finestra pentru că legăturile dintre noi *sunt* ceea ce ne va salva. Astăzi, vă rog să îi demonstraţi că are dreptate. Ne vom baricada uşile şi ne vom acoperi urechile ca să nu auzim ţipetele acelora care ne aduc laptele sau berea sau vom încerca să salvăm toate sufletele pe care le putem salva?

Tăcere.

O tuse a răsunat cu ecou în atmosfera împietrită şi Alessei i s-a căscat un gol în stomac în timp ce se întreba cât mai trebuia să rămână acolo, dinaintea lor.

Un bărbat îmbrăcat bine a făcut un pas în faţă, cu pălăria în mână.

— Nu este o fortăreaţă, dar casa familiei mele poate adăposti încă o duzină de oameni sau mai bine, iar zidurile de piatră sunt mai bune decât nimic.

Omul a arătat spre o femeie în zdrenţe, cu un bebeluş în braţe şi un alt copil mic agăţat de picior, ale cărei încheieturi însemnate erau uşor de văzut de oricine în timp ce-şi strângea copiii aproape. Femeia a izbucnit în lacrimi.

— Sunt prea bătrân ca să fiu soldat, dar am un braţ puternic! a spus un bărbat oacheş, cu muşchi bine definiţi. Unul dintre cei însemnaţi îmi poate lua locul în Fortezza. Eu prefer oricum să arunc cu bolovani în gândaci.

Unul câte unul, apoi în perechi şi în grupuri, oamenii au păşit în faţă. Unii se ofereau să lupte, alţii îşi cedau locurile celor la nevoie, iar cei mai mulţi îşi deschideau casele pentru cei care nu aveau unde să se ducă.

Sute de oameni se ofereau voluntari să ţină piept unei armate de demoni, înarmaţi doar cu beţe şi bâte, cuţite şi ţevi ruginite, alegând să lupte astfel încât alţii să trăiască.

Dacă ar fi putut şi Dante să vadă asta! Dea nu greşise când îşi pusese încrederea în ei. Făcând un sacrificiu colectiv, niciunul dintre ei nu mai era nevoit să ducă povara singur.

Împreună, protejăm. Divizaţi, ne clătinăm.

Brusc, Alessa a înţeles.

Cheia puterii ei fusese la vedere încă de la început.

Capitolul 44

Nessuna nuova, buona nuova.
Să nu ai nicio veste este o veste bună.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

Încă ameţită de revelaţia pe care o avusese, Alessa nu a observat că uşa de la apartamentul ei era deschisă şi aproape a leşinat de spaimă când o siluetă şi-a făcut apariţia de nicăieri dinaintea ei.

— Ah, scuze! a strigat strident Saida.

Kamaria s-a ridicat stângace de pe canapea, unde stătuse cu piciorul ei rănit.

— Kaleb este treaz şi într-o dispoziţie de zile mari, dar nu ştie nimic despre ce se întâmplă, aşa că i-am spus să se culce la loc. *Ce* s-a întâmplat? Dante va fi bine?

Mila de pe chipurile lor era prea mult pentru Alessa, care a cedat.

— Ah, nu!

Kamaria a şchiopătat până la ea şi i-a dat o îmbrăţişare strânsă, în vreme ce Saida o mângâia pe spate.

Nu plângea prima oară în acea zi, însă de această dată plângea în braţele prietenei sale.

După ce i s-au mai domolit hohotele, Saida i-a poruncit să se aşeze şi a ieşit repede, promiţând să facă rost de ingredientele care vindecau orice durere de cap.

Alessa nu avea poftă de mâncare, dar, ca orice fiică de brutar, ştia că mâncarea îl alină pe cel care o prepară la fel de mult ca pe cel care o consumă, aşa că a lăsat-o pe Saida să-şi facă treaba.

Kamaria părea uşurată că trecuseră de faza emoţională şi începuse acum să puncteze pe degete o listă a aspectelor nu tocmai teribile legate de situaţia în care se aflau:

— Unu la mână: este în Fortezza, aşa că nu va fi devorat de un scarabeu. Doi: se pare că o mulţime de alţi oameni vor fi în siguranţă, de asemenea. Putem să punem la cale un plan după Divorando, dar mai întâi trebuie să trecem de atac.

— Pe bune? s-a auzit un glas indignat de băiat din uşă.

Era Kaleb, sprijinit de cadrul uşii.

— Aţi organizat o petrecere fără mine? Faptul că am fost pe moarte nu mi-a asigurat o invitaţie?

— Facem planuri, Kaleb! a sărit Kamaria.

— Şi gătim! a adăugat Saida din bucătărie.

— Ne folosim creierul şi îndemânarea.

Kamaria a zâmbit ca o pisică pregătită de atac.

— Cu ce ai putea contribui tu?

— Ha, ha, ha!

Kaleb şi-a întors privirea spre cineva care se afla în hol.

— N-ai putut sta deoparte, ei? Hai, ajută-mă să intru!

Alessa s-a ridicat, în vreme ce Josef îl susţinea pe Kaleb să păşească înăuntru.

— Nu ar trebui să fii aici. I-am promis Ninei că te voi scoate de pe listă.

— În schimbul unui secret, a răspuns Josef. Secretul a fost trădat, deci învoiala cade.

— Ea a fost? l-a întrebat Kamaria. *Ea* i-a spus lui Ivini?

— Ea zice că nu.

Josef s-a oprit în loc, forţându-l pe Kaleb să se

oprească odată cu el.

— E speriată şi a încercat să mă protejeze, dar nu este diabolică. Faptul că Dante este întemniţat nu ajută pe nimeni.

— Atunci, dacă ea şi-a ţinut partea ei din învoială... a rostit Alessa, cu glas întrebător.

— Am făcut o alegere.

Josef l-a ajutat pe Kaleb să ia loc pe canapea.

— Fie că ei îi place sau nu, eu mă aflu aici pentru a ajuta.

Saida şi-a scuturat mâinile de făină şi s-a îndreptat spre ei cu o tavă cu ceşti de ceai. Kaleb şi l-a mirosit pe al lui, bombănind ceva legat de faptul că ar trebui să adauge ceva mai tare.

— Mai sunt şi alte lucruri care să ne distragă înainte să ne apucăm de treabă? i-a întrebat Kamaria. Are cineva nevoie să folosească baia? Toată lumea are ceva de ronţăit? Băutura dorită?

— Nu! a mormăit Kaleb, măsurându-şi cu necaz ceaiul.

— Vai, bebeluşul vrea să tragă un pui de somn?

Kaleb şi-a scos limba la ea.

— Dacă suntem cu toţii pregătiţi, atunci cred că a venit momentul ca Alessa să aleagă cine îi va lua locul lui Kaleb. Poate că nu sunt eu în cea mai bună formă, dar, dacă-mi daţi o pereche mai bună de cârje, voi fi acolo.

— Oricare dintre noi ar face-o! a adăugat Saida. Este alegerea ta.

Ideea Alessei a prins contur în timp ce ei se ofereau toţi odată voluntari. Zile întregi nu reuşise să-şi adune gândurile, dar acum, după ce văzuse atâţia oameni dispuşi să-şi pună în joc propria siguranţă, concluzia i se arătase clar.

— Cred că textele vechi greşesc.

— Ai putea vorbi mai clar? a intervenit Kamaria.

— Scuze. Încă pun lucrurile cap la cap. Aşa, deci: dintre toate persoanele din Saverio pe care ar fi putut să le aleagă, Dea mi-a dat *mie* acest dar, ştiind cine sunt. Ştiind cât urăsc să fiu singură. Şi cât de mult îmi doresc să fac parte dintr-o comunitate. Să îmi fac prieteni şi să stabilesc legături.

— Ah, îmbrăţişare de grup!

Saida a făcut un pas în faţă, cu braţele întinse.

Kamaria a tras-o de fustă înapoi.

— Las-o să termine mai întâi.

— Învăţăturile sfinte zic că trebuie să îmi pierd identitatea şi să fiu izolată pentru a putea făuri legătura care ar trebui să existe între o Finestra şi un Fonte, dar eu cred că asta s-ar putea să fie o mare prostie.

— *Finestra!* a tresărit teatral Kaleb. Ce *limbaj!*

— Taci, Kaleb! s-a răstit Kamaria.

— Taci, Kamaria! i-a întors-o el, imitând-o cu atâta iscusinţă, că Saida a izbucnit în râs.

— Dacă tot am ajuns la acest subiect, aţi putea să îmi folosiţi cu toţii numele? Ştiu că există reguli, dar cred că unele dintre ele şi-au pierdut valabilitatea în ultima sută de ani.

— La naiba cu regulile! a declarat Kamaria. Se face prea mare caz de ele.

Alessa a zâmbit.

— Ei bine, ăă… bună! Sunt Alessa Paladino. Mă bucur să vă cunosc în mod oficial.

— Alessa? s-a mirat Kaleb. Serios? Aş fi zis că eşti o Mary sau poate o Marie.

— Asta este o lecţie foarte simpatică de teologie, a intervenit Kamaria, alegându-se cu un cot din partea

lui Kaleb. Dar tot nu ne-ai spus mâna cui o vei ţine când vor veni gândacii.

— Asta încerc să vă spun. Alessa a tras adânc aer în piept. Eu sperам că… mâinile voastre, ale tuturor.

Patru perechi de ochi s-au holbat la ea.

— Cred că înainte să leşine Kaleb fiecare dintre voi îmi absorbea o parte din putere, aşa că niciunul nu se simţea copleşit, dar când v-aţi desprins, Kaleb a primit toată forţa, în plin, şi a fost prea mult pentru el.

— Ceea ce înseamnă? a întrebat Josef.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt *menită* să am mai mult de un Fonte. Odată.

— Uau! a sărit Saida. Niciunul dintre textele sacre nu menţionează aşa ceva.

— Oare? a zâmbit Alessa trist. Împreună, protejăm. Asta se spune în toate cântecele. E scris pe toţi pereţii. Poate că asta este ceea ce Dea a vrut încă de la început. Ne-a spus să găsim siguranţă în legăturile dintre noi. În comunitate. Noi – oamenii – am trecut asta în scris şi am preschimbat-o într-un milion de reguli care să controleze modul în care ar trebui să se îmbrace o Finestra, ce ar trebui să atingă sau să iubească, cui să vorbească. Nu zeii au stabilit aceste reguli. Ci *noi.*

— Vine apocalipsa…

Kaleb s-a prefăcut că îşi verifică ceasul.

— Zece zile? Unsprezece? Cine le mai ţine şirul? Şi noi aruncăm manualul cu instrucţiuni. Grozav. Cum rămâne cu partea aceea în care se spune că toţi ghiotte sunt diabolici?

Alessa nu putea să zâmbească.

— Asta s-ar putea să ne ia ceva mai mult timp ca s-o îndreptăm, dar ne vom prinde cum, după ce salvăm lumea.

Josef încă arăta bulversat.

— O *echipă* de Fonţi?

Kaleb şi-a dres vocea.

— Hei! Ştiu dintr-o sursă sigură că forma corectă de plural este *Fonți.*

Kamaria i-a dat un pumn în braţ, declanşând o adevărată ciorovăială copilărească.

Alessa i-a urmărit ciondănindu-se cu o afecţiune crescândă. Poate că *Verità* zicea că pentru a-i iubi pe toţi trebuia să nu iubeşti pe nimeni, dar ea se îndrăgostise de Dante şi acum inima stătea să-i explodeze de dragoste pentru prietenii ei.

Dragostea nu cerea perfecţiune. Oamenii – umani, cu defecte, imperfecţi – care începuseră să scrie *Verità* cu sute de ani în urmă porniseră poate pe drumul cel bun, dar se pierduseră apoi, ca un pendul care întins prea mult plesneşte. Şi, dacă se înşelaseră într-o privinţă, ar fi putut să se înşele şi în altele.

Alessa încercase să fie ca Renata, stoică şi puternică, să îşi ascundă emoţiile îndărătul unui văl rece de detaşare, dar rolul nu i se potrivise niciodată. Încercase să fie ceea ce credea că voiau zeii să fie, ceea ce i se spusese că oamenii aşteptau să fie, şi se alesese cu trei parteneri morţi şi o pojghiţă dură în jurul inimii. Se împiedicase până când ajunsese să desfidă regulile, să închidă cărţile sfinte şi să îşi permită să aibă emoţii, să fie încăpăţânată şi veşnic distrasă – aşa cum era ea cu adevărat.

Greşeala ei fusese că jucase rolul *altcuiva.*

Ea *era* tot Alessa. Era o persoană, o fiică, o soră, o iubită şi o prietenă. Nu trebuia să renunţe la aceste faţete pentru a deveni Finestra. Trebuia doar să le rearanjeze. Poate că era doar o cusătură în marea tapiserie, dar fiecare cusătură avea un scop şi aţele nu

aveau cum altfel să se preschimbe în artă.

Pentru a deveni una dintre cei mulţi, trebuia să devină *una.*

Iar pentru a câştiga bătălia avea nevoie de prietenii ei.

Capitolul 45

Tardi şi vien con l'acqua quando la casa è arsa.
Apa nu mai e de niciun folos odată ce casa a ars.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: *7*

Cu o săptămână înainte de Divorando, Alessa nu a mai putut să îndure.

Saida şi Kamaria dormeau în patul ei, după ce mai întâi ea se prefăcuse meticulos că „adoarme" pe canapea, cu câteva ore mai devreme, iar Josef şi Kaleb se retrăseseră în apartamentul Fonților, aşa că, atunci când s-a strecurat afară din cameră şi a închis încetişor uşa în urma ei, drumul ar fi trebuit să-i fie liber. Însă Kaleb, ca de obicei, era o pacoste.

— Pleci fără mine? a şuierat el, sprijinindu-se de balustradă.

— De ce nu eşti în pat?

— Nu puteam să dorm şi te-am auzit bocănind pe aici. Vin cu tine.

— Unde vii? a întrebat ea cu inocenţă.

Kaleb i-a aruncat o privire exasperată.

— Dacă le vei spune că m-ai dus să văd cu ochii mei monstrul, poate că nu vei fi acuzată de trădare. Voi zice că am vrut să-i fac morală corciturii care a îndrăznit să îmi întineze îngerul, sau ceva de felul acesta.

Kaleb şi-a fluturat mâna dispreţuitor.

— Haide, ajută-mă să cobor pe scări!

Alessa nu-şi dorea companie şi nu voia să împartă cele câteva clipe pe care le avea cu Dante, dar Kaleb avea dreptate.

S-au oprit la jumătatea drumului, astfel încât Kaleb

să-şi poată trage răsuflarea.

— Nu s-a întrebat nimeni de ce nu am ieşit din cameră? Serios?

— Le-am spus tuturor că-ţi iei îndatoririle foarte în serios şi din această cauză ai devenit retras. Faptul că ai făcut cu mâna a fost foarte util însă.

Cu o zi înainte, Fontele ei îşi fluturase mâna cu mărinimie la servitorii de pe scara din hol.

— Îi vei da drumul, nu-i aşa?

Kaleb se crispa la fiecare pas, încleştându-şi degetele în braţul ei, în vreme ce cu cealaltă mână, înălbită, se sprijinea de balustradă.

— Nu pot să o fac. Ivini le-a cerut acoliţilor săi să ne susţină, în loc să ni se împotrivească, şi totul s-ar duce de râpă dacă m-aş arăta susţinând un ghiotte. Nu-mi pot asuma acest risc, mai ales după ce toată lumea a fost de acord să îi lase pe cei însemnaţi în Cittadella. Suntem, în sfârşit, uniţi.

— Mda, a mormăit Kaleb. Împotriva cuiva care nu merită asta.

— E şocant, ştiu, dar se pare că până la urmă toată treaba asta cu salvatorul divin nu este *chiar* atât de distractivă pe cât o făceau ei să pară.

— Nu este *distractivă?* Ce parte nu este distractivă?

Kaleb a pufăit amuzat.

— Eu mă distrez de minune, tu nu?

— Toată viaţa e o petrecere.

— Carnevale de dimineaţa până seara.

— O aniversare fără sfârşit.

În timp ce-şi croiau încet drum prin Fortezza, au lăsat în urmă pereţii netezi ai coridorului central, intrând în tunele mai aspre şi, în cele din urmă, în catacombe. Kaleb tremura şi asuda în ciuda aerului

rece şi umed, iar ecoul şuieratului său făcea să pară că miile de cranii care înţesau pereţii respirau.

Doi gardieni pe jumătate adormiţi stăteau dinaintea criptei în care erau depuşi toţi Fonţii şi toate Finestrele.

— Am venit să ne rugăm pentru... s-a chinuit Alessa să articuleze.

— Monstrul revoltător de hidos, a încheiat Kaleb pentru ea, vorbind mult mai tare decât ar fi fost nevoie.

S-a strâmbat şi le-a făcut semn din mână gărzilor să se îndepărteze.

— Valea, bine? Este destul de neplăcut şi fără ca cineva să se holbeze la tine.

Gardienii au schimbat priviri iritate între ei, dar i-au lăsat să treacă.

Mausoleul era făcut în întregime din piatră, cu morminte individuale de o parte şi de cealaltă, împrejmuite, pentru a le asigura ocupanţilor odihnă eternă.

Când au ajuns la prima criptă goală, care, şi-a dat Alessa seama cu un gol în stomac, într-o zi ar fi putut să fie a ei, a întrezărit silueta singuratică din întuneric.

În ziua în care îl cunoscuse, Dante era într-o cuşcă, dar îi păruse magnific – domina spaţiul cu graţia şi cu puterea lui. Acum era aplecat într-un colţ, cu ochi stinşi şi lipsiţi de viaţă. Şi era numai vina ei.

S-ar fi aruncat probabil dinaintea gratiilor, plângând cu sughiţuri, dacă Kaleb nu ar fi stricat momentul.

— Nu eşti mort! a constatat el vesel.

Dante s-a ridicat încetişor, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru el.

— Nici tu.

Kaleb s-a aplecat spre zăbrele şi i-a şoptit ca la teatru, din spatele unei cortine:

— Nu ştiu dacă ai auzit, dar ea a încercat pe cât posibil.

Buzele lui Dante s-au încreţit într-un început de zâmbet.

— A încercat să mă omoare şi pe mine de câteva ori.

— Mai întâi te torturează şi apoi te închide? şi-a scuturat capul Kaleb. Femeile.

Alessa şi-a dat ochii peste cap.

— Da, în mod clar este ceva tipic *femeilor.*

Îi venea însă să-l pupe pe Kaleb pentru că destinsese atmosfera. Dante nu-şi putea ascunde nefericirea, fiecare mişcare fiindu-i încărcată de tensiune, de la felul în care îşi încleşta degetele fără să-şi dea seama, până la spasmul maxilarului. Aproape că o făcea să se piardă cu firea.

— Ţi-a spus care este teoria ei? l-a întrebat Kaleb pe Dante.

După ce Alessa a terminat de explicat, Dante a rămas tăcut pentru câteva clipe, cu privirea aţintită la perete. Apoi:

— Toţi, ei? Şi nu ai fi putut să îţi dai seama, de asta cu câteva săptămâni în urmă?

Au râs prea mult în întuneric, cu drugi de fier între ei, înconjuraţi de morminte din marmură, în mijlocul foşgăielii şoarecilor şi a insectelor, cu câteva zile înaintea apocalipsei.

Kaleb le-a zâmbit cu înţeles.

— Ei bine, sunt sigur că v-ar plăcea să vă bucuraţi de puţină intimitate, dar nu cred că voi putea urca scările fără ajutor.

S-a întors spre Alessa.

— Iar tu nu ar trebui să fii singură aici.

Dante s-a încordat.

— Relaxează-te! i-a spus Kaleb. Nu te acuz de nimic pe tine. Ei bine, adică... nu e treaba mea. De fapt, presupun că este? Dar chiar nu vreau să fie, deşi, oricum, sunt aparenţe care trebuie menţinute, şi trebuie *să pară* că te urăşte, aşa că eu... mă voi întoarce cu spatele câteva minute.

Mai singuri de atât nu aveau cum să fie, aşa că Alessa şi l-a alungat pe Kaleb din minte şi şi-a lipit obrajii de bare. Dante s-a apropiat şi el, cu pielea lui caldă încadrată de metalul rece. Alessa şi-a înfipt mâinile în materialul pătat al cămăşii lui şi l-a tras cât de aproape de ea a putut.

Singurul sunet care se auzea era acela al respiraţiei lui sacadate.

— Nu mai e mult, a şoptit Alessa. Apoi nu voi permite să mai treci prin aşa ceva niciodată.

— Nu face promisiuni pe care nu poţi să le ţii, *luce mia.*

Dante i-a sărutat fruntea printre zăbrele.

— Şi nu-ţi face griji pentru mine. Am trecut prin lucruri mai grele. Şi voi mai trece probabil.

Alessei i s-au umezit obrajii de lacrimi.

— Cum ai supravieţuit atâţia ani?

Dante a răsuflat încet, obosit.

— Nu vrei să auzi despre asta.

— Vreau să aud tot ce eşti dispus să împarţi cu mine.

Alessa i-a ridicat mâna ca să îi traseze liniile palmei acoperite de ţărână, încercând să memoreze senzaţia pe care i-o lăsa fiecare deget aspru şi fiecare tendon încordat. A dus-o la buze şi şi-a lipit gura de pata întunecată de pe încheietura lui – tot ce mai rămăsese

din falsul tatuaj – cerându-şi iertare fără cuvinte.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Mai ales acum. Acum nu este momentul.

— Sunt închis într-o celulă. Mie mi se pare că este momentul perfect pentru confesiuni, a zis Dante, apoi i-a tras mâna printre gratii şi şi-a lipit-o de obrazul aspru. Îi plăcea să mă batjocorească.

Alessa a înghiţit un nod. Învăţase să recunoască inflexiunile cuvintelor când Dante vorbea despre abuzatorul lui. Nu rostise niciodată numele bărbatului şi bănuia că nici nu o va face. Un nume însemna putere, iar Dante ştia asta.

— Îi plăcea să îmi amintească faptul că eu sunt ultimul ghiotte. „Eşti cu desăvârşire singur şi vei muri singur, iar când vei muri, nu va mai fi nimeni ca tine”. De parcă ar fi ştiut că aşa mă putea frânge.

— Scarabeii ar face bine să-l mănânce încetul cu încetul.

Dante a râs înăbuşit.

— Greşea însă. Iar eu m-am agăţat de asta trei ani întregi.

Alessa s-a urât pentru fiorul care i-a scuturat trupul la gândul că erau ghiotte care bântuiau prin pădurile din Saverio, aşa cum îşi închipuise în coşmaruri, dar o viaţă întreagă de basme era greu de uitat.

— *Există* şi alţii? Pe insula Saverio?

— Acum, nu, a zis Dante, apoi şi-a relaxat strânsoarea, semn că o lăsa pe Alessa să-şi retragă mâna, dar ea nu a făcut-o. Până am reuşit să mă eliberez şi să merg după ei, muriseră. Fuseseră arşi în paturile lor. Nu mai rămăsese nimic din casă, doar cenuşă şi ruină.

Alessa şi-a închis pleoapele, ca să-şi ascundă lacrimile îndurerate.

— Am refuzat să accept adevărul la început. Am mers în cel mai apropiat sat, convins că voi da de ei acolo, şi am găsit-o pe mătuşa mea. Abia dacă mi-a aruncat o privire. Mi-a spus să plec cât mai departe cu putinţă, să îmi schimb numele şi să nu mă mai întorc niciodată. Ea nu este ghiotte, aşa că pe ea au cruţat-o. Dar unchiul Matteo şi Talia… au pierit.

Nu era de mirare că îi blestema pe zei. Poate că Crollo îi făcuse trupul imun la răni, dar nu şi inima. Alessa refuza să creadă că Dante era blestemat, dar nu putea să nege că viaţa lui fusese una blestemată. Şi, cu toate acestea, cumva, el continuase să înoate într-un ocean de tristeţe, luptându-se împotriva curentului care ameninţa să-l tragă la fund, să-l preschimbe în monstrul lui Crollo.

Alessa şi-a împletit degetele cu ale lui.

— Aproape s-a sfârşit. În curând nu vor mai fi decât cerul albastru, pisici şi plaje infinite.

Dante a zâmbit trist.

— Te vei descurca de minune, ştii asta.

— Aş lupta mai bine dacă l-aş avea pe cel mai bun gardian din Saverio alături de mine, a zis ea, mângâindu-i mâna.

Oftatul lui Dante era atât de împovărat de regret, încât Alessa l-a simţit până în vârfurile degetelor.

Ultimele zile s-au derulat cu rapiditate, ca prin ceaţă, în vreme ce Fortezza se pregătea să devină spital şi armata îşi organiza taberele, iar oastea de strânsură se antrena în piaţă cu armele acelea urâte, dar eficiente.

Alessa şi Fonţii se antrenaseră fără oprire.

Puseseră la cale un sistem, un fel de rotaţie, astfel încât toată lumea să aibă ocazia să respire şi să îşi

recapete puterile, asigurându-se în acelaşi timp că niciunul dintre ei nu era lăsat să înfrunte singur puterea Alessei. Chiar şi acum, în cele câteva dăţi în care nu reuşiseră să se sincronizeze perfect, Fonţii trecuseră prin agonie.

Cu fiecare zi care se scurgea, puterea Alessei creştea, de parcă şi aceasta ar fi putut să simtă întunericul care se anunţa la orizont.

Dante o bântuia şi el, chipul lui apărându-i uneori în minte, indiferent de cât de nepotrivit ar fi fost momentul, şi de fiecare dată puterea fugea odată cu el.

Kaleb nu participa la antrenamente, deşi se oferise, dar îl lăsaseră să stea într-un fotoliu, acoperit de pături, în ciuda protestelor lui iritate că asta îl făcea să arate ca un bătrânel.

Mai erau trei zile până la Divorando, când antrenamentele le-au fost întrerupte de o servitoare de la bucătărie, care îşi frângea degetele în şorţul ei acoperit de făină.

Din câte spunea, un băiat care se ocupa cu livrările se baricadase în cămară şi refuza să plece înainte ca Alessa să-i vorbească. Fata ar fi chemat gărzile ca să dărâme uşa şi să îl târască afară, dar personalului de la bucătărie părea să-i fie drag băiatul fermecător de la brutărie şi sperau ca Finestra să nu aleagă această opţiune.

— Trădători, a murmurat Alessa.

După ce a trimis-o pe fată înapoi, cu un mesaj plin de vorbe grele şi blesteme, Alessa le-a făcut Fonților un rezumat concis al ultimei întâlniri cu fratele ei spălat pe creier, înainte de a-i conduce jos.

Kaleb a rămas în urmă, necăjit că pierdea toată distracţia.

Servitorii s-au dat în lături când Alessa şi-a făcut apariţia.

— Du-te acasă, Adrick! i-a cerut ea, uitându-se urât printr-una dintre crăpăturile uşii de la cămară.

— Nu până nu mă asculţi.

— Ultima oară când te-am ascultat ai încercat să mă convingi să mă sinucid.

Josef a făcut un pas spre cămară.

— Vrei să-l convingem noi să plece, Finestra? Aş fi încântat să-l transform într-un cub de gheaţă sau poate Kamaria ar putea să dea foc la uşă.

Kamaria şi-a trosnit degetele zgomotos. Lui Adrick i s-a zbârlit părul pe cap o dată ce Saida s-a tras şi ea mai aproape.

— Am fost un măgar şi îmi pare rău, a spus Adrick. Dacă preferi să îmi dai foc în loc să mă asculţi, atunci aşa să fie, dar nu plec.

Alessa a mormăit exasperată.

— Lăsaţi-ne singuri câteva minute, dar, dacă mă auziţi strigând, să daţi năvală.

Kamaria, Josef şi Saida s-au retras în capătul opus al bucătăriei, cu aceleaşi priviri ucigătoare în ochi, în vreme ce Adrick se strecura afară din cămară.

— Îmi pare rău! a zis Adrick, cu umerii plecaţi. M-am simţit îngrozitor de când... ei bine, ştii tu. Dar eu chiar am crezut că fac ceea ce e bine. Cum aş fi putut să ştiu că eşti sabotată? Nici măcar nu ştiam că ghiotte există cu adevărat!

Alessa şi-a încordat pumnii. Despre asta era vorba până la urmă, nu? Să îl lase pe Dante să îşi asume toată vina astfel încât ea să fie absolvită. Cu toate acestea, o înfuria să audă cuvintele de pe buzele lui Adrick.

— M-am îmbătat atât de tare în noaptea aceea

pentru că mă simţeam sfâşiat cu totul, iar fratele alături de care beam tot vorbea despre un puşti pe care încercase să îl salveze de la pieire. Jura că puştiul era un ghiotte şi că îl regăsise în oraş, unde lupta acum pentru bani – în fine, mi-a luat câteva zile ca să-mi dau seama de ce-mi suna cunoscut numele, dar până la urmă am înţeles.

Alessa a blestemat.

— I-am spus lui Ivini de îndată ce mi-am dat seama! a continuat Adrick, fără să aibă habar de nimic. Şi el te-a salvat, aşa că mi-am răscumpărat greşeala, nu-i aşa?

Pe tânără o mâncau palmele, ar fi vrut să şi le strângă în jurul gâtului fratelui ei.

— *Tu* i-ai spus lui Ivini? Pentru că ai crezut că aşa te *voi ierta?* Dacă nu ai fi fratele meu, te-aş ucide.

Adrick şi-a deschis uluit gura.

— Eu… am crezut… Alessa, este un ghiotte!

— Ştiu! i-a răspuns ea. Un ghiotte care mi-a salvat viaţa de mai multe ori, inclusiv când fratele meu a încercat să mă convingă *să mă sinucid.* Deci de aceea ai venit? Ca să îţi asumi meritul pentru că m-ai salvat de ghiotte? Dante *m-a ajutat!* El *a crezut* în mine. *El* nu m-a trădat niciodată. Îmi pare rău să-ţi spun asta, Adrick, dar nu poţi da vina pe el. Acum îţi doreşti să fi luat otrava aceea?

Adrick a tras adânc aer în piept, zguduit.

— Nu! Nu, sunt foarte bucuros că nu ai făcut-o. Eşti sora mea. Te iubesc.

Alessa şi-a dat ochii peste cap.

— Şi… a început el, după care s-a crispat. O navă din Altari a ajuns cu o oră în urmă în port, plină ochi cu oameni.

— Din Altari? De ce? s-a mirat Alessa. Finestra lor

este mai rea chiar decât mine?

Fratele ei a înghiţit un nod.

— Finestra lor este moartă.

Alessei au început să-i vuiască urechile.

— În locul ei nu s-a înălţat una nouă. Insula este complet lipsită de apărare.

— Vrei să spui că acum *două* insule se bazează pe mine?

Chiar când credea că povara responsabilităţii nu avea cum să devină mai grea.

— Şi ce? Le-ai auzit poveştile şi ţi-ai dat seama că tu ai fi putut să fii responsabil de faptul că două insule ar fi avut o soartă similară?

Adrick a părut să se facă mic.

— Nu-i un sentiment plăcut, nu-i aşa? Bine ai venit în lumea mea, Adrick. E mult mai uşor să dai vina pe altcineva când lucrurile merg rău decât să îţi asumi că propriile decizii pot avea consecinţe îngrozitoare. Dacă aş fi luat otrava aceea, oamenii de pe două insule ar fi aşteptat acum să moară.

— Dă-i drumul! i-a răspuns Adrick plat. Zi-le să mă preschimbe într-un ţurţure sau într-o torţă vie ori ce vrei tu.

— L-ai văzut pe fratele meu, Shomari? l-a întrerupt Kamaria, fără să se mai poată preface că nu trăgea cu urechea. Sau mai sunt nave care încă trebuie să ajungă?

Adrick s-a crispat.

— I-au suit pe cei mai vulnerabili în ambarcaţiunile cele mai rapide şi i-au trimis pe ei mai întâi. Cei care se pot apăra au rămas să le ia pe cele din urmă, pe cele mai lente, pentru că au mai multe şanse de a supravieţui în caz că nu ajung la timp.

Kamaria s-a dezumflat.

— Mai este însă timp. Am putea avea o întreagă armată de Fonţi pe creastă!

— Ăă, a comentat Adrick, întunecat la chip. N-a bătut deloc vântul astăzi. Abia a ajuns şi nava aceasta.

Viziunea Alessei în care apărea o armată de Fonţi s-a evaporat imediat, dar dezamăgirea era nesemnificativă în comparaţie cu groaza pe care o simţea la gândul unei nave rămase pe mare când scarabeii aveau să vină.

— Vântul este darul meu, a spus Saida. Acesta este un semn că ar trebui să merg pe docuri?

Prin urmare, cum Kaleb era slăbit, Kamaria, rănită şi Saida se pregătea să plece într-o misiune disperată de salvare, echipa nou-formată a Alessei se dizolva din nou.

Capitolul 46

Le leggi sono fatte pei tristi.
Legile sunt făcute pentru a fi încălcate.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 2

Ultima zi de antrenamente a Alessei, cu Fonții rămaşi, se ducea de râpă. A doua zi era rezervată pentru odihnă şi rugăciune: în timp ce Finestra şi Fontele cereau binecuvântarea Deei, soldaţii îşi pregăteau armele şi ultimii oameni din Saverio îşi ocupau locurile repartizate în Fortezza, care urma să fie încuiată la miezul nopţii. Alessa ar fi trebuit să profite de fiecare secundă de antrenament, dar nu putea să se concentreze.

Saida nu se întorsese încă, ceea ce însemna că, undeva, dincolo de linia orizontului, o navă plină cu Fonți era pierdută pe mare, fără apărare. Vremea devenise haotică – când ploua rece, când ieşea soarele arzător, vânturile care se iscau din senin smulgeau ţiglele de pe acoperişuri şi le aruncau prin *piazza* ca pe nişte frunze de toamnă – şi fiecare schimbare bruscă era punctată de tremurul insulei înseşi.

În acelaşi timp, Dante putrezea într-o criptă, iar Alessa nu-şi putea închide ochii fără să-şi închipuie pereţi din marmură surpându-se şi drugi de fier scrâşnind sub un tavan care se prăbuşea în bucăţi. Cittadella trecuse cu bine de Divorando atâţia ani, aşa că Dea avea să o ţină în picioare şi de această dată, dar Alessei i se căsca un gol în stomac de fiecare dată când se gândea la Dante, închis, singur în întuneric.

Avea o misiune, o responsabilitate – să folosească darul Deei pentru a-i salva – dar la acel ultim

antrenament, când ar fi trebuit să fie la apogeu, tot greşea, pierdea controlul şi îşi copleşea partenerii.

Alessa insista că emoţiile sunt de vină, dar nu era asta.

Îl vizitase pe Dante de două ori, înainte ca Renata să o surprindă întorcându-se din criptă şi să îi interzică să mai meargă acolo. De fiecare dată i se păruse mai stins decât ultima oară. Poate că în curând aveau să fie morţi amândoi şi Dante îşi va da ultima suflare în mizeria de care fugise ani întregi.

Kaleb şi-a aruncat păturile pe podea şi s-a ridicat.

— Destul!

— Destul ce? s-a răstit Kamaria.

Piciorul ei rănit cedase cu o oră în urmă şi acum stătea pe podea, gata de harţă.

— E la pământ!

— Îmi pare rău! a spus Alessa, chircindu-se. Nu se va întâmpla la fel în timpul bătăliei, promit.

Kaleb s-a strâmbat.

— Lasă-mă pe mine să o fac şi gata!

Kamaria s-a uitat urât la el:

— *Ce* să faci?

— Să îi iau locul. Evident. Ştim cu toţii de ce este vraişte. Eu o să trag un pui de somn în spatele barelor şi Alessa va putea să se concentreze asupra luptei.

Alessa s-a încruntat.

— Nu cred că oamenii din Saverio îşi vor ceda Fontele pentru un ghiotte.

— Nu trebuie să ştie, a spus Kaleb sumbru. Într-o criptă poate fi oricine când îţi este prea teamă să te apropii.

— Dacă s-ar afla…

— Fortezza este încuiată până la sfârşitul bătăliei şi toţi cei care încearcă să deschidă porţile după miezul

nopţii sunt izgoniţi. Tot ce trebuie să fac este să evit să mă întorc până sunt închise porţile, şi gata. Avem cu toţii doar de câştigat, serios. Toţi, în afară de mine.

— De ce ai fi dispus să faci asta?

Kaleb şi-a concentrat atenţia asupra unghiilor.

— El va fi mult mai de folos decât mine pe creastă. Nu pot să spun că eram nerăbdător să merg la luptă, dar se pare că îmi place şi mai puţin să stau degeaba şi să mă ascund sub pături ca o povară inutilă. Aşa că pune-i o sabie în mână şi vârâ-mă pe mine printre morţi. Cel puţin aşa voi putea ajuta într-un fel.

— Şi cum propui să facem schimbul fără ca nimeni să bage de seamă? a întrebat Kamaria.

Kaleb s-a prăbuşit în fotoliu.

— Vreţi să fac eu totul?

— Am eu o idee!

Alessa s-a luminat de speranţă.

— Întâmplarea face că am un frate care îmi este dator cu o favoare.

— Ei bine? a întrebat Kaleb, făcându-şi apariţia de după paravanul Alessei. Cum arăt?

Îmbrăcat cu hainele lui Dante, cu părul înnegrit cu grăsime, Kaleb ar fi putut să-i păcălească pe cei mai mulţi. Nu şi pe Alessa însă. Poate dacă-l privea dintr-o parte... Nu, nici măcar aşa. Însă era deghizat destul de bine.

Renata şi Tomo ştiau că Alessa, Kaleb, Kamaria şi Josef erau strânşi la ea în apartament, făcând strategii şi oferindu-şi ultimele sfaturi. Asta nu era întru totul fals. Doar că mai aveau de câştigat o bătălie întâi.

Kaleb s-a rezemat de perete, şi-a pus mâinile-n piept şi le-a aruncat o privire plină de superioritate lui Josef şi Kamariei.

— Nu-i rău, ei?

— La fix! a zis Alessa.

Se simţea vinovată pentru că râdea într-un astfel de moment, dar erau cu toţii încordaţi şi râsul ar fi putut să fie cea mai bună eliberare.

Kamaria i-a dat un cot în coaste lui Kaleb.

— Nu trebuie decât să stai întins şi să nu te mişti. Nu-i momentul să faci pe cocoşul.

Kaleb s-a uitat cu nasul pe sus la Kamaria şi *a* ridicat o haină uriaşă, verde-pădurar, cu dublură magenta, şi şi-a aruncat-o pe umeri.

— Kammy, eu *m-am născut cocoş.*

— Scârbos!

Kamaria s-a prefăcut că este gata să verse. Îmbrăcată în pantaloni crem, legaţi cu o împletitură în talie, şi cu o şapcă în carouri pe cap, care-i acoperea părul, Kamaria arăta ca cel mai simpatic băiat de la livrări. Dacă aveau noroc, nimeni nu avea să o recunoască şi să se întrebe de ce atât de mulţi Fonți se perindau prin preajma criptelor cu câteva ore înainte ca Cittadella să fie închisă pentru Divorando.

— Am putea, vă rog, să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut? a întrebat Alessa. Josef, tu vei aştepta. Kamaria?

— Sunt gata.

Kamaria a scos o cutie cu chibrituri din buzunar şi a aprins unul. Dintr-o mişcare, a făcut ca flacăra pâlpâitoare să sară într-un felinar care o aştepta pe masă, mărind şi micşorând focul până când a ajuns să aibă exact dimensiunea pe care şi-o dorea.

— Va fi distractiv!

— Dacă nu vom fi prinşi, a punctat Alessa.

— Ce-ar putea să ne facă? a comentat Kaleb. Să ne alunge? E prea târziu acum. Încuie la miezul nopţii.

Nimeni nu mai intră, nimeni nu mai iese până când nu câştigăm războiul. Sau îl pierdem. Vă rog să nu pierdeţi totuşi. Mă voi oftica foarte tare dacă-mi voi petrece ultimele zile într-o celulă jegoasă.

Alessa a răsuflat.

— Presupun că suntem gata atunci.

Kamaria i-a făcut Alessei cu ochiul şi şi-a înclinat şapca.

Sub Cittadella, tunelul principal zumzăia de voci. Aerul era îmbâcsit de la atâtea respiraţii şi încărcat de zgomotele oamenilor. Oameni, pretutindeni.

Alessa şi Kaleb trebuiau să se oprească des ca să accepte cuvintele de încurajare şi să împartă zâmbete pline de îmbărbătare altarienilor, care se amestecaseră printre saverieni.

La braţul Alessei, Kaleb zâmbea şi împărţea bezele, fluturându-şi pelerina ca să se asigure că toată lumea îl asocia cu ea.

Porţile rămâneau deschise încă o oră.

Au cotit pe ultimul coridor dinspre cripte şi au găsit intrarea blocată de o mulţime de civili şi o jumătate de duzină de acoliţi în robe albe, printre care se număra chiar Ivini.

Unul dintre cei înveşmântaţi în alb era Adrick. A privit-o în ochi pe Alessa şi şi-a ridicat mâna, parcă pentru a-şi scărpina urechea, semnalând un *Am încercat*.

Alessa a strâns din dinţi. Singurul lucru pe care Adrick îl avusese de făcut fusese să îl convingă pe Ivini să îl lase pe el să îl păzească pe ghiotte peste noapte. Ar fi trebuit să fie *singur*. În schimb, acolo era o adevărată petrecere la care se adunaseră toţi cei pe care nu îşi dorea să îi vadă.

— Ah, Finestra! Fonte! a zis Ivini, cu o strălucire în

ochi la vederea Alessei şi a lui Kaleb. Ce vă aduce aici, jos?

Alessa a zâmbit plină de graţie.

— O ultimă vizită pe care o vom face creaturii, *Padre.* Binecuvântându-l, sper că vom alunga blestemul pe care l-a adus asupra fortăreţei noastre.

— Minunat! a exhalat Ivini. Şi noi am venit să facem acelaşi lucru. Aţi auzit probabil, la fel ca noi, că bravii soldaţi care îl păzeau au fost chemaţi la datorie, dar să nu vă fie teamă, noi am jurat că le vom ţine locul. Ne vom asigura că prizonierul este păzit aşa cum trebuie.

— Splendid! a zis Alessa, strângându-şi mâinile-n pumni, în buzunare.

Sosise momentul să pună în aplicare planul de rezervă.

Tânăra a condus procesiunea absurd de numeroasă în cripte şi a îngenuncheat dinaintea închisorii lui Dante. Acesta era ghemuit în spate, pe pământ, şi nu s-a clintit, în ciuda zgomotului făcut de atât de mulţi oameni afară.

Alessei i-a bubuit inima în piept, dar a început să recite rugăciunea Deei pe cât de încet putea. Dante nu a făcut nicio mişcare prin care să arate că măcar era în viaţă.

Dea, dacă ţii la mine cât de puţin, acum este momentul pentru un miracol.

În loc de miracol, s-a ales cu o piatră.

Aceasta s-a izbit de zăbrele şi a ricoşat înapoi spre ea. Alessa s-a răsucit spre mulţime.

— Cine a aruncat-o?

Chipuri inexpresive. Un băieţel şi-a ridicat mâna.

— Nu am vrut să vă lovesc pe dumneavoastră, domniţă. Am crezut că pot să-l nimeresc pe ghiotte.

Alessa a văzut roşu în faţa ochilor.

— Ne-am adunat aici pentru a ne ruga.

— Dar nu am avut şi eu ocazia! a strigat scurt băiatul la un bărbat – probabil tatăl lui – care l-a tras înapoi de bluză, şuierându-i să-şi ţină gura.

Ocazia. Nu avusese *ocazia* să arunce şi el cu o piatră în ghiotte.

Nemişcarea lui Dante era mai înspăimântătoare ca oricând. Alessei nu îi fusese nicicând mai greu să se prefacă liniştită şi stăpână pe sine.

Dar, când credea că lucrurile nu mai au cum să se înrăutăţească, şi-a făcut apariţia Nina.

Capitolul 47

In bocca al lupo / Crepi il lupo.
În gura lupului / Să crape lupul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 1

Nina a inspirat adânc.

— Padre, nu ar trebui să te apropii de creatură! l-a avertizat ea, ridicându-şi bărbia. Ah, bună, Josef! Ce amuzant că dau de tine aici. Încă te ţii după Finestra?

— M-a chemat datoria! a spus Josef, mândru ca un păun. Şi eu am răspuns.

— Sunt sigură că te-a chemat.

Nina şi-a ridicat privirea în tavan, clipind din gene de parcă ar fi încercat să se abţină să nu plângă.

— Eram sigură că ai să alergi înapoi la ea. Este clar că te-a vrăjit cu frumuseţea şi bunătatea ei. Cum ar putea *vreodată* să concureze cu ea o simplă muritoare?

Josef s-a îmbăţoşat şi mai tare.

— Ne confruntăm cu sfârşitul lumii, Nina. Soarta tuturor din Saverio este mai importantă decât sentimentele tale caraghioase.

Nina a căscat gura.

— *Sentimente caraghioase?*

— Of, pe toţi zeii! a mormăit Kamaria de undeva din mulţime şi toate felinarele s-au stins.

Nina a dat drumul unui ţipăt ascuţit, urmat de îmbrânceli, strigăte şi şoapta lui Kaleb în urechea Alessei:

— Merge perfect, nu-i aşa?

Alessa şi-a scos o mână neînmănuşată din buzunar. O mână mică s-a agăţat de ea şi în stomacul

ei s-a căscat un gol.

Cripta răsuna de strigăte uluite care cereau ca cineva să reaprindă felinarele, dar toate chibriturile se stingeau imediat.

Mâna a dispărut şi Alessa a simţit o atingere mătăsoasă.

— Nu are *nimeni* o lumină? a întrebat Alessa.

O flacără a prins viaţă, atât de luminoasă că Alessa s-a văzut nevoită să-şi acopere ochii.

Kamaria, cu cozorocul plecat, ca să-şi ascundă faţa, s-a apropiat de ea, cu un felinar în mână.

— Aici, domnişoară! a chemat ea, cu vocea îngroşată. Al meu pare să fie bun.

Ivini a pus mâna pe felinar înainte ca Alessa să aibă ocazia să o facă ea.

Ignorând şoaptele indignate din jur, bărbatul a alergat la poarta de fier a închisorii lui Dante şi în graba lui a izbit felinarul de gratii. Aceeaşi siluetă stătea ghemuită în întuneric.

Privirile s-au îngustat bănuitoare în timp ce Ivini cobora lumina ca să cerceteze încuietoarea intactă, neatinsă.

— Scuză-mă, a intervenit Alessa.

Bombănind în barbă, Ivini i-a cedat felinarul.

Fata l-a tras pe companionul ei spre hol, acolo unde suspect de multe făclii se stinseseră, de asemenea. Pelerina cu glugă îi umbrea chipul, dar nu suficient încât să-i ascundă vânătăile de aproape.

— Ce ţi-au făcut? Am crezut că nu au cheia.

Dante i-a răspuns printre dinţi:

— Nu ai nevoie de cheie când poţi să arunci cu pietre.

Alessei i s-a aprins sângele în vene, dar trebuia să aştepte. Plănuise să mărşăluiască rapid pe culoarele

aglomerate, cu un Dante alert, care să ţină pasul cu ea. În schimb, braţul pe umărul ei era tot mai greu, paşii îi erau şovăielnici şi, în timp ce înaintau ucigător de încet spre nivelurile şi mai aglomerate, fiecare chip care se întorcea spre ei o înfiora.

Le-a aruncat o privire disperată peste umăr Kamariei şi lui Josef, care întârziau în spatele lor, încercând să se amestece printre sutele de saverieni care-şi făceau de lucru prin jur.

Lumea ar fi intrat în panică dacă aceştia ar fi alergat ca să îl susţină pe „Kaleb”, dar ar fi fost şi mai rău dacă se prăbuşea. Şi mai rău dacă toată lumea şi-ar fi dat seama că nu era Kaleb.

Într-un sfârşit au ajuns la coridorul principal, iar Alessa a întrezărit poarta de la Cittadella.

— Suntem aproape acolo, a şoptit Alessa. Mai e puţin doar.

Două siluete le-au tăiat calea. Tocmai atunci!

— Finestra, a spus mama ei, cu mâna încleştată la braţul tatălui Alessei. Aş aprecia dacă ne-ai acorda o clipă din timpul tău.

Alessa şi-a înfipt picioarele în pământ, ca să-l ţină pe Dante drept.

— Mă tem că ne cam grăbim.

— Te rugăm, a tremurat vocea tatălui ei. Fratele tău ne-a spus ce a făcut.

— Nu am un frate, a răspuns Alessa simplu. Nici familie.

Şi o durea la fel de mult ca în ziua în care plecase de acasă.

— Ştiu că eşti furioasă pe mine, dar eu am încercat să fac ceea ce mi s-a spus. Ceea ce zeii voiau să fac. Adrick…

Mama Alessei şi-a dus mâna la gură.

— Ar fi trebuit să te protejeze.

Tatăl ei şi-a trecut mâna prin barba scurtă.

— Nu să facă… ceea ce a făcut.

Dante s-a împiedicat, de parcă ar fi fost gata să leşine, şi Alessa a tremurat de spaimă.

— Mă bucur că nu sunteţi de acord cu faptul că fiul vostru a încercat să o ucidă pe Finestra, dar chiar trebuie să plec.

— Nu suntem de acord cu faptul *că fiul* nostru a încercat să-şi rănească *sora.*

Mama Alessei şi-a dres o şuviţă de păr grizonant, care-i alunecase din coc.

— Am fost crescută spunându-mi-se că este datoria mea să îmi uit copilul dacă el sau ea va fi ales. Dar eu aveam o datorie şi faţă de tine. Ştiam…

Femeia şi-a fluturat mâna.

— Ştiam că te vizita, dar nu am pus întrebări. Mă temeam de ceea ce aş fi putut să aud. Şi acum…

Şi-a astupat gura cu mâna.

— Ar fi trebuit să întreb. Ar fi trebuit să vin.

— Acel ghiotte… te-a rănit? a întrebat-o tatăl ei.

— Nu, a răspuns Alessa şi nu ştia dacă Dante era conştient de cuvintele pe care le rostea, dar le-a spus oricum, şi pentru el. M-a protejat. Întotdeauna.

— Când mă gândesc cât de singură trebuie să te fi simţit ca să-l primeşti aproape de tine…

Adrick a alergat spre ei, cu o privire alarmată pe chip la vederea reuniunii de familie.

— Mi-am cerut deja iertare, tată. Las-o să plece. Are lucruri importante de făcut.

Alessa i-a aruncat o privire disperată, genunchii îndoindu-i-se sub greutatea lui Dante.

— Cel puţin ia astea.

Mama ei i-a întins un pachet de plicuri legate cu

sfoară.

— Gata, mamă. Lasă-i să plece.

Adrick a luat pachetul şi l-a îndoit ca să-l strecoare în buzunarul de la haina lui Dante, albindu-se la chip după ce a aruncat o privire sub glugă.

Mama s-a încruntat văzând fruntea lui Dante, care se aplecase cu totul spre pământ.

Trebuiau să-l ducă înăuntru. Chiar în acea clipă.

— Mamă, tată! a şoptit Alessa, privindu-i în ochi. Dacă aţi avut vreodată încredere în mine, vă rog să aveţi şi de această dată. Este fiul Deei, la fel ca voi şi ca mine. Mai mult poate. Ştiu ce scrie în *Verità,* dar…

— Dacă o spui tu, noi te credem! a zis mama Alessei.

Alessa s-a simţit inundată de o uşurare disperată.

— Atunci, ajutaţi-mă!

Poate că nu înţeleseseră ei chiar tot, dar părinţii Alessei nu erau proşti.

— Pot să mă rog alături de tine, Finestra? a întrebat-o mama ei cu glas tare. Soţul meu şi fiul nostru ar vrea să se roage alături de bunul nostru Fonte.

Tatăl Alessei şi-a deschis larg braţele puternice şi ea l-a împins pe Dante la el. O Finestra nu putea să-şi atingă decât Fontele, dar el nu era îngrădit în acelaşi fel.

Cu un zâmbet jovial, tatăl şi-a trecut braţul pe după umerii lui Dante, iar Adrick l-a apucat de mână cu putere şi, împreună, au păşit spre poartă.

Josef şi Kamaria s-au strecurat şi ei, în vreme ce Alessa se prefăcea că ascultă rugăciunea pe care o turuia mama ei.

Când au ajuns în apropierea porţii, cuvintele acesteia s-au stins. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ai grijă, fata mea dulce!

Înghiţind nodul pe care-l avea în gât, Alessa s-a grăbit să-i prindă din urmă pe tatăl ei şi pe Dante.

În poarta de la Cittadella, tatăl ei l-a bătut pe spate pe Dante, dărâmându-l practic în braţele lui Josef.

Darul Kamariei a făcut din nou ca toate felinarele de pe coridor să pâlpâie, atrăgând strigăte din toate direcţiile, în vreme ce ei năvăleau înăuntru. Adrick şi Josef l-au urcat împreună pe Dante pe scări, fiecare treaptă părându-li-se mai înaltă decât cea din urmă, până au ajuns la etajul principal, de unde Adrick trebuia să se întoarcă. Alessa i-a luat locul şi, împreună, au străbătut curtea interioară, hainele lor stranii şi mişcările anevoioase atrăgându-le privirea confuză a unui gardian.

Alessa a rânjit larg.

— Prea multă şampanie, dar un mic *espresso* îl va pune pe picioare!

Gardianul a ridicat din umeri.

Sus, Kamaria a bâjbâit după săpun şi suc, în vreme ce Josef îl sprijinea pe Dante, astfel încât Alessa să-i poată scoate hainele murdare.

Aceasta şi-a ridicat privirea de la ghetele lui Dante când a auzit un sunet de uimire în uşă.

— Nu m-am uitat, Josef! Nu mă uit! a zis Nina, acoperindu-şi ochii.

Josef a oftat şi şi-a scuturat capul.

— M-am descurcat bine? a întrebat plină de mândrie Nina. Ştiu că am jucat puţin exagerat, dar a trebuit să mă dedic întru totul rolului, altfel nu aş fi fost convingătoare. Josef, tu ai fost *grozav!* Barele au revenit la forma iniţială de minune şi cred că ţipătul a fost de mare ajutor.

— A fost, a spus Alessa. Mulţumesc!

Ninei i-au tremurat buzele.

— Măcar atât să fac şi eu. Sunt foarte…

— Îţi poţi cere iertare după bătălie, bine?

Pe genele arămii ale Ninei au strălucit lacrimi.

— Sau în timpul?

Alessa a zâmbit.

— Sigur. Vom avea cu siguranţă câteva pauze, nu-i aşa?

Kamaria a aşezat pe masă o tavă cu boluri aburinde şi căni şi a adunat grămada de haine murdare şi rupte a lui Dante de pe podea.

— Pe astea le arunc.

Alessa nici măcar nu s-a obosit să-şi scoată propriile haine şi, după ce ea şi Josef l-au cufundat pe Dante în apa cu săruri, a intrat şi ea în cadă, complet îmbrăcată.

— Strig dacă am nevoie de voi.

Josef a dat din cap.

— O să aduc supa.

Ţinându-l cu un braţ de piept, Alessa l-a legănat pe Dante în apă, folosindu-se de cealaltă mână ca să îi ude părul şi să i-l pieptene pe spate.

Inima i s-a strâns în piept amintindu-şi de momentul în care *ea* fusese cea rănită, în cadă, iar Dante stătuse întins pe scări, încruntându-se la teoriile ei despre ghiotte. Nu îşi amintea ce spusese, dar cuvintele ei trebuie să-l fi durut, adăugând răni noi unor cicatrici de o viaţă. De câte ori îşi muşcase Dante limba în vreme ce oameni ca ea vorbeau despre cât de diabolic era el, despre cât de egoişti şi răi fuseseră părinţii lui?

Alessa petrecuse ani întregi întrebându-se dacă era ceva în neregulă cu ea, dacă era o eroare, dacă era o greşeală în tapiseria divină a lumii, şi asta aproape că

o ucisese. Dante trăise cu asta mereu.

În ciuda unei vieţi întregi de necazuri, el ajutase o fetiţă de pe o alee, care era agresată de cineva mai mare şi cu mai multă putere. Alesese să răspundă pozitiv când o tânără femeie speriată îi ceruse ajutorul.

Rămăsese când ar fi putut să plece, iubise când ar fi putut să urască şi acceptase să fie închis ca să-i protejeze pe oamenii care nu ezitau să-l facă să sufere.

Nu îl meritau.

Josef a intrat tiptil în baie, ducând o tavă pe care a împins-o spre marginea căzii, astfel încât Alessa să poată ajunge la ea.

Ochii lui Dante erau închişi, dar îşi tot pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa, crispându-se din când în când, în timp ce Alessa îi tampona rănile cu un prosop umed.

— Nu te deranja. Mă voi vindeca în curând, i-a spus el.

Alessa s-a întins după o lingură, hotărâtă să îl facă să mănânce, astfel încât puterile să îi poată funcţiona nealterate.

— Mă laşi şi pe mine să am grijă de tine o dată?

— Nimeni nu are grijă de mine, a spus el împleticit.

Fetei i s-au umezit ochii.

— Eu am. Şi acum şşş!

Lingurile de supă sau puterile lui l-au refăcut suficient cât să poată zâmbi.

— Nu ar trebui să pupi rănile ca să le vindeci?

Alessa i-a sărutat tâmpla.

— Asta nu se pune.

— Dacă te-aş săruta aşa cum *aş vrea* să o fac, l-a certat ea, ai muri de extenuare. Vindecă-te şi voi face în aşa fel încât să merite!

Dante şi-a deschis ochii.

— Când este Divorando?

— Abia mâine. Nu îţi face griji pentru asta acum. Trebuie să te odihneşti.

Josef trebuie să fi aşteptat cu urechea lipită de uşă, pentru că şi-a făcut apariţia de îndată ce Alessa a strigat după ajutor. Împreună l-au scos pe Dante din apă, l-au înfăşurat în prosoape şi l-au ajutat să urce scările.

Josef era adorabil de jenat pentru că învelea un ghiotte în patul Finestrei lui.

— Du-te la Nina. S-a descurcat grozav.

El s-a luminat la chip.

— Aşa este, nu? Chiar îi pare foarte rău…

Alessa l-a oprit, ridicându-şi mâna.

— Am făcut greşeli cu toţii. Era speriată şi a încercat să protejeze pe cineva drag. În seara asta mi-au trecut prin minte destul de multe fantezii răzbunătoare, aşa că înţeleg. Şi, în plus, voi avea nevoie de toţi pe creastă.

Josef a făcut o plecăciune adâncă.

— Va fi onoarea mea, Finestra!

— După ce s-a petrecut în seara asta, nu crezi că ai putea să-mi foloseşti numele? a râs ea.

— Va fi o onoare, domnişoară Paladino.

Alessa i-a dat un cot.

— E bine, deocamdată. Mai lucrăm la asta.

După ce a plecat Josef, Alessa s-a strecurat în pat alături de Dante.

El a mormăit şi şi-a deschis un ochi.

— Mă simt groaznic.

— Arăţi groaznic.

Dante a râs şovăitor.

— Ah, *luce mia!* Tu chiar ştii cum să faci să tresalte inima unui bărbat.

Dante a gemut.

— Aşa te simţi când mori? Ar trebui să-ţi spun numele meu acum?

— Nu mori. Eşti slăbit şi nu te vindeci la fel de repede ca de obicei. Dar poţi să-mi spui numele tău.

— Ha! a oftat el. Bună încercare. Dacă *nu* sunt pe moarte, nu ţi-l voi spune decât după ce salvezi lumea.

— Ei bine, eşti oricum prea slab ca să fugi, aşa că voi scoate informaţia de la tine până la urmă. Acum, somn.

La un moment dat, respiraţia lui Dante a devenit regulată şi apoi toate rezervele de energie ale Alessei au cedat.

L-a ţinut strâns în braţe întreaga noapte, cu picioarele împletite cu ale lui, cu faţa lipită de umărul său, numărând orele după bătăile inimii lui.

S-a trezit cu vocea răguşită de somn a lui Dante:

— Nu ar fi trebuit să-ţi dedici timpul acesta veneraţiei?

Alessa a aruncat cuverturile la o parte, oftând uşurată când i-a văzut trupul fără vânătăi.

— Ţie ce ţi se pare că fac?

Dante a oftat gutural, primind mâna care-i mângâia pieptul.

— Trebuie să-ţi aduci aminte pentru ce lupţi, nu? Nu ai zis că-mi vei săruta toate rănile?

— Ai avut o *mulţime* de răni, dar mă voi strădui.

După ce foamea i-a alungat în cele din urmă din pat, Alessa şi Dante s-au înfruptat din mâncarea lăsată de personalul de la bucătărie, înainte să se retragă în Fortezza. Dimineaţa a alunecat repede, plină de sărutări, strategii şi bucate – Dante insista că au nevoie de „combustibil pentru bătălie”, ceea ce pentru el însemna să guste câte ceva din oră în oră –, precum şi momente de tăcere, în care conştientizau din plin ce se

pregăteau să înfrunte şi Alessei i se tăia respiraţia. În acele clipe, Dante părea să simtă că starea de spirit îi era diferită şi o trăgea la el în braţe, ca să-i potolească degetele tremurânde, ţinând-o strâns până când se liniştea.

În timpul unuia dintre accesele ei de tremurat nervos, Dante a scos o pelerină din spatele canapelei şi a tras-o peste ei.

— Ce este asta?

Dante a scos pachetul de hârtii din buzunar şi Alessa l-a luat, desfăcându-i sfoara în tăcere.

— Scrisori, a spus ea. De la mama mea.

A răsfoit teancul, băgând de seamă datele scrise pe fiecare dintre ele, fără să citească însă mai mult.

— Le vei citi?

Alessa şi-a închis ochii.

— Nu ştiu. Mă simt copleşită ştiind doar că a scris atâtea.

Dante i-a sărutat obrazul.

— Îţi las o clipă, ca să te gândeşti.

A ieşit ca să facă un duş, iar Alessa a îndrăznit să deschidă prima scrisoare, care avea data de paisprezece, ziua ei de naştere, la câteva săptămâni după ce părăsise casa pentru a merge în Cittadella.

Draga mea fată,

Ştiu că nu ar trebui, dar îţi duc dorul mai mult decât cuvintele pot spune. Astăzi au ţinut o paradă în onoarea ta. Adrick mi-a spus că erai frumoasă, eu însă nu m-am putut convinge să merg. Cum aş fi putut să o fac, când mi s-ar fi frânt şi mai tare inima văzându-te şi fiind obligată să mă prefac că nu eşti fiica mea?

— Cioc, cioc! Te-ai rugat îndeajuns?

Alessa şi-a şters faţa de lacrimi şi a ascuns scrisoarea în cartea cu proverbe a lui Dante, pe care a strâns-o aproape în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Toată lumea este îmbrăcată decent după asemenea petrecere?

Kamaria s-a uitat pe furiş printre degete.

— Nu vreau să-mi pângăresc ochii virgini în zorii bătăliei. Nina s-a îmbujorat, iar Josef s-a arătat scandalizat.

— Nu am vrut să vă întrerupem rugăciunile…

Nina i-a aruncat Kamariei o privire mustrătoare pentru că o bufnea râsul.

— Dar am vrut să vedem ce face Dante şi soarele este la apus, aşa că ziua închinată rugăciunii este practic încheiată. În plus, nu avem altceva de făcut decât să ne odihnim şi e prea devreme să mergem la culcare.

— Am fi putut să mai petrecem ceva timp făcându-ne griji, a comentat Kamaria. Eu încă am asta pe lista cu lucruri de făcut.

S-a auzit un nou ciocănit în uşă.

— Dea să ne ierte! a spus Alessa. Este ziua de dinaintea apocalipsei şi noi ne-am strâns ca la petrecere.

Era Adrick, care arăta tare plouat.

— Ce cauţi *tu* aici? l-a întrebat Alessa. Ar fi trebuit să fii în Fortezza.

— Am ştiut că n-o să fii de acord, aşa că m-am ascuns până au închis porţile. Acum e prea târziu! Voi lupta alături de ceilalţi şi îi voi ajuta să-i îngrijească pe cei răniţi. Medic de război, la dispoziţia ta.

Alessa s-a rezemat de cadrul uşii.

— *Acum* te-ai hotărât să faci pe eroul? Jur că tu mă

vei ucide.

Adrick a zâmbit ezitant.

— Cel puţin acum nu va mai fi intenţionat?

Fata a oftat.

— Intră atunci. Avem destulă mâncare pentru o armată întreagă, dar nu e nimic încălzit, iar băuturile lipsesc, asta dacă nu cumva preferi *limoncello* la temperatura camerei.

Adrick şi-a frecat mâinile.

— Preferatul meu.

— Cred că unii dintre voi l-aţi cunoscut deja pe fratele meu.

Faptul că Adrick îi ajutase să execute eliberarea nu fusese îndeajuns pentru a-i spăla păcatele în ochii lor, dar păreau să-l tolereze.

Dante şi-a făcut apariţia, pe jumătate îmbrăcat, chiar când Alessa încheia încordată prezentările. Adrick a tresărit, vizibil uimit să-l vadă pe Dante strălucind de sănătate, în contrast evident cu persoana distrusă pe care o strecuraseră afară din criptă cu o noapte în urmă.

— Ah, salut! Echipa e aici, a zis Dante, cu muşchii flexându-i-se în timp ce-şi trecea mâna prin părul umed.

Adrick a scos un mormăit aprobator şi i-a dat un cot Alessei, pe care aceasta l-a ignorat în mod voit.

— Au venit să vadă cum eşti, i-a spus Alessa lui Dante. Iar măgarul de frate-meu s-a hotărât în al doisprezecelea ceas să se facă medic, aşa că am rămas şi cu el pe cap. Îi dau pe toţi afară după ce mâncăm, pentru că toată lumea trebuie să se odihnească bine în noaptea asta.

— Mda, da! a uşuit-o Kamaria. Vreo instrucţiune de ultimă oră? Vreun discurs de încurajare? Ceva

sloganuri pentru bătălie?

— Da, a spus Josef. Avem nevoie de un motto pentru echipa noastră.

Dante a ochit cartea cu proverbe din mâna Alessei.

— *În bocca al lupo*. „În gura lupului”. Înseamnă *noroc!*

— Gura lupului? s-a mirat Kamaria. Nu înţeleg.

— Unii spun că înseamnă că înfrunţi pericolul – lupul – şi speri să ieşi victorios. Alţii cred că se referă la felul în care o lupoaică îşi cară puii, protejându-i de pericol, în ciuda colţilor ei ascuţiri. Răspunsul corect este: *Crepi il lupo* sau *Crepi.* „Să crape lupul!”

Alessa a tresărit.

— E doar o expresie, a şoptit Dante, doar pentru ea.

— Îmi place, a hotărât Josef. *În bocca al lupo!*

— *Crepi!* i-a strigat Kamaria în răspuns, cu pumnul ridicat, deşi i-a ieşit mai degrabă „crăpi”, şi toată lumea a râs, cu excepţia lui Dante, lucru care părea să-l coste un efort considerabil.

— Odată ce se sfârşeşte bătălia asta, îţi voi da toate lecţiile de pronunţie de care ai nevoie.

— În ordine, a spus Alessa. Acum, că ne-am ales sloganul, treceţi la masă!

— Mâncaţi, beţi şi vă veseliţi, a completat Nina şi i-a pasat un coş cu pâine proaspătă lui Josef.

Kamaria şi-a ridicat bagheta ca pe un pahar de *prosecco.*

— Pentru că mâine s-ar putea să murim!

Capitolul 48

Tutti son bravi quando *l'inimico fugge.*
Toţi sunt viteji când duşmanul fuge.

DIVORANDO

Sfârşitul avea o culoare. Nu era tocmai negru, ci de un cenuşiu întunecat înţesat cu albastru, care duhnea a nelinişte tulbure.

O umbră îndepărtată aluneca pe marea de ardezie, apropiindu-se, crescând, mărindu-se cât să înghită orizontul. Sub Creasta Finestrei, suprafaţa oceanului era nemişcată, îşi ţinea respiraţia.

Bubuitul jos şi ritmic al tobelor din prima linie a infanteriei era menit să evoce o armată de inimi viteze care băteau în acelaşi ritm. Fără temeri, fără îndoieli, fără indivizi. Un colectiv.

Inima Alessei s-a revoltat, bătând atât de repede încât părea să-şi piardă ritmul la fiecare câteva secunde.

Ferestrele erau baricadate, iar străzile fuseseră măturate. Armata ei era o falangă de armuri lucitoare, deşi peretele din metal nu îi putea ascunde întru totul pe oamenii din spatele lui. Chipurile murdare, dar hotărâte ale armatei, formate din oameni de rând, se întrezăreau printre fante, căutând salvarea.

Căutând-o pe ea.

Aproape că se vedea prin ochii lor. O fată în vârful unei creste, cu veşminte subţiri, o platoşă pe piept şi un coif pe cap, cu braţele şi mâinile, cu picioarele şi tălpile goale. Fiecare membru trebuia să fie expus şi accesibil pentru *Fonții* ei – nu Fonte – astfel încât aceştia să o poată cuprinde, chiar dacă ar fi căzut la

pământ.

Şi ei purtau armuri minimaliste. Doar tunici din zale delicate şi coifuri, pantalonii fiindu-le tăiaţi până la jumătatea gambei.

Căpitanul gărzii şi cei mai buni luptători ai săi acoperiseră diferite puncte de pe creastă, gata să îşi dea propriile vieţi pentru a se asigura că Alessa şi Fonţii rămân în viaţă pentru a putea lupta. Dante stătea între Fonţi şi gărzile lor, puţin mai aproape de Alessa decât restul gardienilor, pentru că el încă se prefăcea cumva că este Kaleb.

Tomo, Renata şi membrii din Consiglio se baricadaseră în spatele pereţilor înalţi ai citadelei, coordonând comunicarea dintre diferitele batalioane răspândite în jurul insulei pentru a opri scarabeii care ar fi putut să treacă de prima linie de apărare, pregătiţi, de asemenea, să coordoneze evacuarea rănirilor.

Curând, dealul avea să fie acoperit de trupuri sfârtecate, iar pământul, să fie pătat de sânge.

Dacă ar fi privit doar suprafaţa oceanului, Alessa ar fi putut să-şi închipuie că se apropia o furtună. O umbră se întindea pe deasupra valurilor, un zumzet care s-a preschimbat în vuiet. Dar valul de groază pe care-l simţea ea nu era provocat de vreme.

S-au auzit bătăi de aripi – un sunet care semăna cu un cărucior care aluneca rapid pe şine, pe un deal abrupt. Pulsul i s-a accelerat. Cum oceanul era nemişcat, nu se auzea zgomotul valurilor care ar fi putut să înăbuşe zbârnâitul unui milion de aripi şi clănţănitul mandibulelor.

În trecut, după fiecare Divorando, Finestra şi Fontele trăiseră şi părăsiseră piscul pe picioarele lor.

Aveau să trăiască şi în acea zi?

Avea să supravieţuiască vreunul dintre ei?

Alessa şi-a întins mâinile spre Josef şi Kamaria.

Era complet ridicol să te simţi ruşinat când aşteptai moartea, dar Alessa şi-a mişcat picioarele şi şi-a fixat privirea în pământ, după ce le dăduse drumul pentru a doua oară Fonților. Distanţele erau greu de aproximat peste un ocean şi din această cauză se pregătise să acţioneze de fiecare dată prea devreme. Şi, de fiecare dată când Alessa strângea mâinile Fonților şi îşi ţinea puterea în frâu, întreaga armată bătea din picioare şi-şi zornăia armele, transformând momentul într-unul şi mai jenant când treceau zece minute fără niciun atac.

În timp ce Alessa le dădea din nou drumul la mâini şi tropăia din picioare ca să nu amorţească, Dante a rupt linia Fonților şi s-a apropiat de ea. Şi-a ridicat vizorul, arătându-şi ochii căprui şi părul negru şi i-a zâmbit în felul acela al lui.

Fiind atât de aproape, îi bloca vederea cu totul şi, câteva clipe, nu a mai văzut nici armata, nici câmpul de arme şi luptători. Doar oceanul, în spatele ei, şi vântul care-i zbura în faţă şuviţe de păr. Doar Dante, care s-a mişcat cu grijă, astfel încât nimeni să nu îl vadă strângându-i mâna în mâinile lui.

— Poţi face asta.

— Ştiu.

Alessa a reuşit să îşi înfrâneze pornirea de a i se arunca în braţe.

Avea să o facă, pentru că trebuia să o facă. Uneori doar despre asta era vorba: nevoie imperativă. Îşi iubea casa. Îi iubea pe oamenii din Saverio. Avea să îi protejeze cu *orice* preţ. I se părea atât de simplu în acea clipă. Nu fusese simplu cu puţin timp în urmă, dar ultima lună îi reamintise ce înseamnă iubirea şi nu avea să mai uite niciodată.

Saverio nu trebuia să o iubească, să o protejeze sau să îi ofere ceva. Alessa iubea insula aşa cum o mamă îşi iubeşte copilul, fără să ţină seama de costuri şi beneficii. Aşa cum îl iubea pe Dante. Dacă el nu ar fi venit sau dacă nu ar fi iubit-o, ea l-ar fi iubit oricum, până în ziua morţii.

Iubirea nu era condiţionată. Era, pur şi simplu.

— Voi fi chiar în spatele tău! i-a spus el şi i-a sărutat mâna.

De jos s-a ridicat un ţipăt, dar roiul era încă departe.

Confuză, Alessa s-a întors şi a văzut un bărbat croindu-şi drum prin mulţime. Soldaţii l-au lăsat să treacă.

Nu ar fi trebuit să o facă.

Capitolul 49

A chi dici il tuo segreto, doni la tua liberta.
Nu-i oferi duşmanului tău o spadă.

Ivini a mărşăluit, împingându-l de la spate pe Kaleb printre rândurile de soldaţi.

— Salut, Finestra! i-a strigat Fontele Alessei, fluturându-şi vesel mâna. Băiatul ăsta nu ştie când să se dea bătut. I-a obligat să deschidă porţile şi toate cele, dar eu aş vrea să se consemneze în toate cărţile de istorie că i-am spus că ceea ce face este o ofensă demnă de pedeapsă. De mai multe ori! Nu prea ştie să asculte.

Lui Ivini i s-au aprins ochii.

— Ea a adus *creatura* ca să-i stea alături. Am avut dreptate de la bun început.

— Şi eu am avut dreptate în privinţa ta! i-a tăiat-o Alessa. Eşti atât de hotărât să câştigi cu orice preţ, încât ţi-ai irosit şansa de a fi pus la adăpost! Vin, *Padre* Ivini! Dacă nu eşti pregătit de luptă, sper că eşti pregătit să mori.

Ivini şi-a întors privirea spre trupe.

— A trebuit să alertez armata. Un ghiotte pe creastă? Inacceptabil!

— Te oferi să îi iei locul? l-a întrebat ea. Avem cea mai bună privelişte.

Kaleb s-a sprijinit de un vagon pentru arsenal, plin cu arme pe care le puteau folosi aceia care şi le pierdeau pe ale lor în luptă.

După ce a scotocit o vreme, Kaleb a scos o spadă şi apoi, râzând, o floretă.

I-a eliberat vârful şi apoi a aruncat-o la picioarele lui Ivini.

— Au încuiat în urma ta, *Padre.* Ai face bine să pui mâna pe o armă sau să cauţi o casă în care să te adăposteşti. Asta dacă te va lăsa cineva înăuntru. Tu nu ai fost adeptul adăpostirii celor în nevoie, nu-i aşa?

Ivini a început să ţipe la soldaţi, cerându-le să urce pe creastă şi să-l târască pe Dante de acolo, dar Alessa s-a apropiat de margine. Sosise vremea să vadă cui îi era cu adevărat loială armata.

— Aceasta este limita? Am atins-o? li s-a adresat ea soldaţilor. Ne veţi face mai vulnerabili doar pentru a putea ucide un bărbat – un ghiotte, un om totuşi – care a venit, de bunăvoie, să lupte pentru Saverio, chiar dacă nimeni nu i-a cerut-o? O să vă puneţi în pericol prietenii, familiile, doborând un luptător care a fost binecuvântat cu puterea de a se vindeca şi care a urcat astăzi pe creastă pentru a-i proteja pe Finestra şi pe Fonţii voştri?

Soldaţii o ţintuiau cu privirea, nesiguri.

— De ce ne aflăm aici, dacă nu pentru a lupta? De ce luptăm, dacă nu pentru a trăi? Dante poate lupta. Este greu de ucis. L-am ales să-mi fie gardian şi se află aici pentru a mă proteja. Vă întreb acum: veţi lupta împotriva *mea?* Pentru că n-am să vă las să-l luaţi. Nu din nou!

Un ţăcănit metalic a făcut-o să tresară. Căpitanul Papatonis, încruntându-se ameninţător, şi-a lovit platoşa de pe piept cu mânerul spadei şi apoi a îngenuncheat.

Pentru o clipă, în care a uitat să respire, Alessa şi-a zis că el va fi singurul. Apoi câţiva soldaţi au imitat mişcarea, urmaţi de din ce în ce mai mulţi alţii, până când aproape toţi războinicii înveşmântaţi în zale şi-au plecat capetele, salutând-o. În spatele ei, armata de strânsură, cu armurile şi coifurile lor improvizate, şi-au

ridicat pumnii, solidari. Şi, dacă în urletele lor aprobatoare a răsunat o mândrie puţin prea aprinsă pentru că îşi vedeau un confrate proscris stând în fruntea a mii de soldaţi de elită, Alessa nu-i putea învinovăţi pentru asta.

Padre Ivini s-a albit, înţelegând acum că făcuse o mare greşeală.

Alessa le-a zâmbit sumbru soldaţilor ei.

— Astăzi luptăm împreună!

Soldaţii s-au ridicat, pregătiţi să îi execute ordinele, ca valul unei mări argintii în lungul dealului. Catapultele şi arcaşii erau pregătiţi, săbiile şi coasele, trase, şi cu toţii priveau duşmanul de pe cer.

Capitolul 50

La morte mi troverà vivo.
Moartea mă va găsi viu.

Scarabeii nu au atacat ca o armată. Acum erau un nor întunecat care înainta deasupra oceanului şi în următoarea clipă erau pretutindeni: aripi şi gheare şi guri căscate, încadrate de mandibule lucitoare. Mişcările lor coordonate erau organizate sistematic, dar nu aveau la bază formaţiuni sau strategii plănuite dinainte.

Soldaţii au vuit şi Kaleb şi-a lăsat mâna pe umărul Alessei, adăugând scânteia lui focului Kamariei şi îngheţului lui Josef. Finestra le-a sondat puterile, încet şi delicat, încredinţându-i lui Dante protecţia spaţiului din jurul lor, în vreme ce puterea Ninei se împletea cu fulgerul lui Kaleb, străbătându-i muşchii, pătrunzând-o până în adâncul oaselor, până când trupul a ajuns să îi trosnească.

Până şi Nina avea ochii închişi şi un chip senin. Aveau încredere în ea. Niciun semn de îndoială pentru puterea Alessei.

— A sosit vremea să ucidem lupul, a murmurat Kamaria.

Kaleb i-a aruncat o privire uluită, dar nu era vreme pentru explicaţii.

Alessa a adunat puterile care i se ofereau, le-a reţinut şi apoi şi-a întors palma spre cer.

O sută de scarabei şi-au găsit sfârşitul într-o explozie de foc şi gheaţă, iar Alessa a rânjit victorioasă.

O nouă jerbă de putere şi un scarabeu s-a dezintegrat deasupra, plouând rămăşiţe negre, lucitoare peste ei. Alessa nu s-a clintit şi nici nu şi-a

scuturat resturile de pe braţele goale. Fie ca reziduurile demonilor spulberaţi să îi acopere pielea! Fie ca ele să o facă să strălucească! Fie ca asta să fie un avertisment pentru ceilalţi: era acolo, cea care aducea sfârşitul demonilor.

Puterile Alessei au tors de încântare. Dante avusese dreptate, de la început. Alessa şi-a dezvelit caninii, rânjind, savurând adrenalina care-i curgea prin vene. Îşi avea alături echipa şi puterea ei exulta. Împreună, luptau pentru a învinge.

Fonţii au început să îi dea cu rândul drumul Alessei, ridicând în mâini arme, când nu erau ei înşişi armele. Nu era timp pentru odihnă, schimbau doar natura efortului.

Războiul era asurzitor. Zdrăngănitul metalului, zvâcnirile arcurilor, bubuitul tunurilor, urlete şi ţipete şi, pretutindeni, vibraţia a o mie de aripi, care te pătrundea până în măduva oaselor.

Ritm. Control.

Dacă cerea prea mult ori nu aveau grijă să păstreze cel puţin doi Fonţi în contact în mod constant, oricare dintre ei ar fi putut să cedeze.

Scarabeii au urlat, ca o mie de gheare zgâriind ardezia, şi următorul val a căzut, îngheţat.

Alessa a încercat să-şi găsească ritmul, adunând şi strângând darurile Fonților, testând noi combinaţii. Darul Ninei o ameţea încă, însă toată lumea a izbucnit în urale când Alessa l-a folosit ca să-i facă pe scarabei să explodeze în fântâni arteziene de ichor albastru, de o frumuseţe grotescă.

Gardienii care îi protejau erau aprigi şi gata să îşi jertfească viaţa pentru salvatorii lor. Alessa îi iubea pentru asta, îi iertase pentru toate acele dăţi în care se feriseră din calea ei. Acum, când avea cea mai mare

nevoie de ei, îşi făceau datoria.

Aripi, ascuţite ca nişte lame, au spintecat aerul dinaintea ei şi, o clipă, Alessa şi-a văzut propria reflexie multiplicată în luciul ochilor roşii, aprinşi.

Era înspăimântătoare. Şi, întâia oară, s-a bucurat de asta.

Soldaţii au strigat, ferindu-se de scarabeii îngheţaţi, care se prăbuşeau la pământ, solizi şi casanţi precum sticla. În curând, rămăşiţele lor împrăştiate au făcut întregul deal să semene cu o plajă cu nisip negru.

Dante lovea cu sabia şi spinteca, eliberând aerul din jurul lor. Nu lupta din spirit de datorie. Lupta pentru ea. Şi era spectaculos!

Kaleb şi Josef alcătuiau o pereche formidabilă, a descoperit Alessa când a încercat să arunce un val de apă electrizată asupra roiului. Zeci de scarabei s-au prăbuşit în mare, zbătându-se în agonie, în timp ce în jurul lor şerpuiau funde de apă şi electricitatea le aluneca pe carapace.

— Mama mi-a spus întotdeauna să stau departe de apă când e furtună afară, a spus Kaleb.

În ciuda umorului său forţat, era alb ca o coală de hârtie şi o ţinea atât de strâns, încât Alessa s-a întrebat dacă puterile ei aveau să aibă de suferit din cauza faptului că sângele nu-i circula prin mâini.

La fiecare câteva minute, Fonţii se mutau în tandem, schimbându-şi locul când cineva obosea, coordonându-şi mişcările astfel încât nimeni să nu fie obligat să ducă singur greutatea puterii Alessei.

Armata era asediată, deşi un din ce în ce mai mulţi scarabei alegeau să ignore prada uşoară a câmpului acoperit de victime, dând roată crestei în schimb, apropiindu-se şi mai mult, cu fiecare clipă. Se avântau spre ea şi ţâşneau pe lângă, provocând-o parcă.

Creaturile începuseră să îşi dea seama că grupul mic de pe stâncă, şi în special fata din mijloc, era sursa principală a problemelor lor.

Vântul o lovea pe Alessa din toate părţile. Adierile calde de pe ţărm întâlneau rafalele de pe mare, răscolite de aripile scarabeilor în torente. Fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept era umedă şi usturătoare din cauza sării.

Un scarabeu s-a dezintegrat deasupra ei. Alessa i-a evitat aripa îngheţată, deşi aceasta a reuşit să-i reteze vârful cozii împletite. Câţiva centimetri de păr i se păreau un sacrificiu modest pentru o bătălie, dar acum părul îi era despletit şi îi flutura în faţă, împiedicând-o să vadă bine, şi nici nu avea o mână liberă.

Scuturându-şi coama ca un cal nărăvaş, Alessa s-a străduit să privească printre şuviţele încurcate.

Ţintă. Foc. Respiraţie.

Ceva i-a atins uşor gâtul şi Alessa a tresărit, dar era doar Kamaria, care-i strângea cosiţele asudate, eliberându-i chipul de şuviţele rebele, pentru a i le prinde la spate.

— Port întotdeauna unul în plus cu mine! i-a strigat Kamaria pe deasupra zbaterii de aripi şi a vuietului armelor.

Alessa a râs.

— Nu ai destul păr ca să ţi-l strângi la spate.

Kamaria a înghiontit-o la o parte pe Nina, ca să-i ia locul alături de Alessa.

— Nu, dar prietenii mei, da.

În vreme ce bătălia continua sălbatic, Fonții începuseră să obosească, puterea lor pălind treptat, deşi scarabeii nu dădeau vreun semn să se oprească.

Alessei i s-a uscat cerul gurii, iar ochii o usturau, plini de sare de mare. Doar lucirea pală dindărătul unui

nor plumburiu îi spunea că nu se scurseseră zile întregi, deşi ar fi putut să vină de la lună, şi nu de la soare.

Cineva – nu văzuse cine – le dăduse Fonților gamele, aşa că Nina a putut să-i toarne puţină apă în gură, astfel încât să nu fie nevoită să le dea drumul lui Kaleb şi lui Josef.

Nu era îndeajuns, dar trebuia să se mulţumească măcar cu asta. Avea să aibă timp pentru apă şi mâncare după ce câştigau războiul.

Alessa a strâns alte mâini, adunând puterea pe care i-o ofereau atât de deschis, şi a concentrat-o împotriva unui nou val de demoni.

Să respire. Să schimbe. Să se ajusteze noii surse de magie. Să strângă. Să lovească.

Iar şi iar. Schimba. Apoi de la capăt.

Mantia pe care şi-o repeta în minte îneca zgomotul bătăliei.

Strânge. Loveşte. Respiră.

Cu fiecare oră care se scurgea, spaima rece din pieptul Alessei creştea.

Scarabeii continuau să vină, val după val.

Armata era cotropită. Fonții ei îşi pierdeau energia.

Nu se mai auzeau glume, nu mai izbucneau scântei de bravură, care să le anime spiritele. Nimeni nu mai avea puterea să facă altceva decât să supravieţuiască.

Nu puteau să continue aşa la infinit.

Apoi o străfulgerare albă a spintecat în depărtare cerul înţesat de demoni.

— O navă! a strigat Nina.

Speranţa se arăta la orizont.

Capitolul 51

A mali estremi, estremi rimedi.
Situaţiile disperate cer soluţii disperate.

Kaleb a şuierat.

— Slavă zeilor!

— Vor ajunge la timp? a întrebat Nina.

— Depinde – Kamaria a încercat să descleşteze degetele lui Kaleb ca să-i ia locul, dar el era prea dus ca să-şi dea seama ce face – de cât de mult timp le putem oferi.

Josef i-a făcut semn să îi ia lui locul şi s-a aplecat, cu mâinile sprijinite de genunchi, încercând să-şi tragă răsuflarea.

Un scarabeu a zumzăit deasupra lor şi Kamaria s-a plecat, acoperindu-şi capul cu mâinile, din reflex.

Kaleb a tresărit, rămas singur o clipă cu toată puterea Alessei. Dar ea i-a dat drumul înainte să îl pună la pământ.

Adunând ce puteri îi mai rămăseseră, Alessa le-a azvârlit spre cer. Zeci de creaturi s-au aprins, cu limbi de fulger trosnind în jurul lor. Zguduite de spasme, au început să piardă din altitudine.

Kaleb era în genunchi, cu chipul cenuşiu.

— Rezistă! i-a cerut Alessa. Rezistă doar!

Dante a păşit în faţa lui Kaleb, cu sabia pregătită. Un scarabeu s-a furişat pe lângă el, la doar câţiva centimetri, batjocoritor, şi Dante şi-a înfipt picioarele în pământ, aşteptând. A doua oară când acesta a planat aproape de el, i-a retezat o aripă. Creatura s-a răsucit, şi Dante a lovit din nou cu spada, rănindu-i şi cealaltă aripă şi un picior, ca să fie sigur.

Kamaria a dat drumul unui strigăt, pentru că o

gheară desprinsă de trup îi sfâşiase braţul până la os.

Nina s-a lăsat pe vine, încercând să-i lege rana.

Aripile foşneau, mult prea aproape, şi ceva ud şi lipicios i-a împroşcat Alessei chipul.

Dante a urlat, s-a clătinat. Sângele îi îmbiba cămaşa, picura pe stâncă.

— Voi fi bine, a spus el înecându-se. Am nevoie de o clipă doar.

O clipă de care era posibil să nu aibă parte. Alessa şi-a convertit spaima în furie şi a luptat cu mai multă aprindere.

Corabia se oprise pe cât de aproape de ţărm era cu putinţă, şi de pe margini au început să se arunce în mare pasagerii, unul câte unul. O parte din ei s-au înghesuit într-o barcă cu vâsle.

Oceanul s-a învolburat, izbindu-i violent pe cei din barcă şi pe înotători. Alessa a renunţat la fulgere. Nu putea să vadă bine dincolo de jerbele de foc şi de rafale, dar persoana care vâslea împingea barca şi cu pale de vânt, în vreme ce ceilalţi îi ţineau la distanţă pe scarabeii care plonjau urlând.

Mâna lui Kaleb era asudată, îi tot scăpa printre degete. Dar Josef şi Nina o ţineau strâns, ca şi cum viaţa le-ar fi depins de asta.

Alessa le-a adunat încă o dată puterile, izbind scarabeii cu un îngheţ care a smuls o bucată masivă din roi.

Nina a ţipat de durere, dar Alessa nu se putea opri ca să vadă ce se întâmplase.

Trebuia să le câştige răgaz. Minute preţioase, astfel încât ceilalţi Fonţi să ajungă pe creastă, iar Dante să aibă vreme să se vindece. Timp.

Nu mai avea timp.

Barca se întorcea înapoi pe mare, iar siluetele

alergau, cu apa până la genunchi, cu explozii de lumină şi vârtejuri de gheaţă înflorind deasupra lor. Mici şi ineficiente prin comparaţie cu ce ar fi putut să facă ea cu darurile lor, dar reuşeau să ţină creaturile la distanţă.

Atât de aproape. Erau atât de aproape!

Prima înotătoare care a ajuns la ţărm şi-a ridicat fustele îmbibate de apă şi a alergat pe plajă. Silueta înaltă care o urmă îi aducea aminte de Kamaria. Trebuia să fie Shomari, fratele trădător care jurase că îi va ajuta.

În timp ce se făceau nevăzuţi sub creastă, Alessa şi-a întors atenţia spre Fonţii ei extenuaţi şi răniţi. Încercarea de a alege dintre ei era ca un joc ucigaş de ruletă.

Ignorându-i protestele, Alessa a apucat sabia lui Dante, adunând puţin din darul lui de luptător odată cu ea.

Le-a privit urât pe creaturile zburătoare de deasupra, aşteptând să vadă care dintre ele era următoarea.

Una s-a năpustit şi Alessa şi-a arcuit spada prin aer. Impactul i-a zguduit trupul, dar monstrul abia dacă a fost puţin încetinit. S-a răsucit înapoi spre ea şi Alessa a lovit din nou.

Darul de luptător al lui Dante a pălit, dar demonii continuau să vină. Alessa a urlat de furie şi neputinţă.

O clipă fără să fie atacaţi, un moment în care să respire. O gură de aer. Atât cerea.

Murdăria şi năduşeala îi înceţoşau privirea, iar sabia îi tremura în mână.

Dea, *ajută-mă!*

Saida, şuierând, i-a desprins-o din strânsoare.

— Îmi pare rău că am întârziat!

Shomari şi-a împreunat degetele cu ale Alessei, strângând umărul surorii lui cu cealaltă mână, cerându-şi iertare fără cuvinte. Kamaria i-a dat un pumn în braţ, dar avea lacrimi în ochi.

Alessa nu putea să se întoarcă pentru a vedea cum se descurcă Dante. Nu avea timp. Putea doar să spere că nu era prea târziu pentru el.

Un secol, o viaţă, o bătaie de inimă, o suflare. Nu avea să afle decât mai târziu cât timp se scursese de când lupta.

Vântul Saidei şi apa lui Shomari au ridicat un vârtej translucid din mare, absorbind scarabeii de pe cer, iar după ce creaturile aflate cel mai aproape s-au înecat, Alessa a lăsat apa să cadă şi a îndreptat vântul spre ţărm, pentru a nimici astfel tactica de luptă *a* demonilor.

Aripile au trosnit, scarabeii s-au prăbuşit, iar soldaţii de jos i-au întâmpinat, pregătiţi cu săbii şi coase, ca să-i termine definitiv.

Creaturile au părut să simtă adierea înfrângerii şi urletele li s-au intensificat.

Alessei i s-au ridicat toate firele de păr de pe corp.

Nina şi-a acoperit urechile, cu chipul contorsionat de durere, în vreme ce Josef rămânea împietrit, ca o statuie.

— Continuă, a spus el. Nu te opri!

Nu avea de ales.

Sângele pleoscăia în fiecare palmă pe care o strângea, dar, când una se desprindea, o alta îi lua imediat locul.

Lumea era doar un vârtej de ger şi dogoare, de foc şi gheaţă, unduirile bizare ale darului straniu al Ninei deturnau şi distorsionau, croind brazde prin roiul de demoni.

Alessa a văzut cerul, o clipă: o rază de soare care i-a spus că timpul trecea, apoi întunericul, aripile şi ghearele l-au astupat la loc. Dar văzuse cerul! Şi avea să lupte ca să-l vadă din nou.

Luciul unei săbii a fulgerat în apropiere şi Alessa a înţeles că Dante era viu şi încă lupta.

Pe dealul din spatele Crestei şi pe plaja dinaintea lui soldaţii se războiau prin ape, înjunghiind scarabeii pe jumătate înecaţi. Rândurile ordonate de luptători care ascultau comenzi se dezintegraseră, comandanţii urlând acum ordine unor soldaţi care nu-i auzeau printre atâtea ţipete sau erau prea îngroziţi ca să asculte.

Şi, în tot acest timp, roiul de deasupra cobora şi se reconfigura, comunicând fără cuvinte: o mentalitate de stup care nu avea nevoie de îndrumări sau de planuri pentru a lucra în tandem.

Doi scarabei s-au năpustit asupra lui Dante.

El a înjunghiat şi a secerat, ascuns de o viermuială de gheare şi mandibule, iar Alessa i-a trimis o jerbă de flăcări ca să-l ajute.

Scarabeii s-au prăbuşit, urlând, peste marginea prăpastiei.

Dante a căzut în genunchi, apăsându-şi coasta însângerată, cu sabia abandonată lângă el.

El putea să se vindece. *Avea* să se vindece. Trebuia să o facă.

Dar, în vreme ce soldaţii luptau în jurul ei şi al Fonților, păstrând zona din jurul lor liberă, Dante era lipsit de apărare.

Întunericul şerpuitor a fuzionat, un val nou de scarabei descoperind prada uşoară.

Alessa a pus mâna pe o coasă aruncată la pământ şi a rupt-o la fugă, lovind cu ea în direcţia scarabeilor

hotărâţi să-l ajungă pe Dante. Lama curbată pe o parte a secerat toate picioarele de pe o latură, trupurile scarabeilor izbindu-se de creastă şi aproape zdrobindu-l pe Dante.

— Ajutaţi-l! le-a strigat ea soldaţilor aflaţi cel mai aproape. Ţineţi-i la distanţă până când se va vindeca.

Fonţii aşteptau, cu mâinile pregătite, ca Alessa să reia lupta, însă în rest, oriunde-şi îndrepta privirea, vedea doar haos.

Dădea tot ce avea mai bun, dar nu era îndeajuns. Prea mulţi scarabei treceau de ea şi se aruncau asupra unei armate cuprinse de panică. A tremurat văzând cum doi soldaţi care luptau împreună sunt ambuscaţi şi frânţi pe din două.

Dacă ar fi fost o cale prin care şi armata ei să poată comunica fără cuvinte!

O idee disperată i-a încolţit în minte.

A sosit vremea să încălcăm toate regulile.

Capitolul 52

Alla fine del gioco, re e pedone finiscono nella stessa scatola.
La finalul jocului, şi regele, şi pionul ajung în aceeaşi cutie.

Scarabeul muribund zvâcnea violent, cu membrele încârligate sub torace, ca ale unui păianjen mort.

Alessa s-a aruncat spre creatură şi mâna ei desmănuşată a apucat gheara lucioasă.

S-a poticnit simţind cum o putere uleioasă curge prin ea, dar nu a dat drumul până când aceasta nu a ajuns la inima darului ei.

Ceva înlăuntrul Alessei s-a smucit, trezindu-se la viaţă, ca atunci când aluneci noaptea din pat, în mijlocul unui vis.

— Regruparea! a ordonat ea, cuvântul nefiind doar rostit cu voce tare.

Era un ordin, un îndemn mental, o duzină de gânduri condensate într-unul singur, aşa cum creierul îi semnalează unui trup să se ridice.

Armata – armata ei – a devenit atentă, mii de luptători întorcându-se ca unul. Prin ochii Alessei, prin ochii fiecăruia dintre ei, puteau să vadă lupta din fiecare unghi, toate minţile întreţesându-se ca una.

Scarabeul s-a cutremurat o ultimă oară şi apoi a amorţit.

— La mine! le-a strigat Alessa Fonților, iar ei i-au trecut alături.

Puterea scarabeului – Alessa nu se putea gândi la ea ca la un dar – începuse să pălească, simetria precisă a soldaţilor ieşindu-şi din nou din ritm, dar, după ce a trimis o furtună de gheaţă şi fulgere, răpunând un roi de scarabei, oamenii au reluat lupta

cu puteri noi, uniţi ca unul.

Alessa începea să creadă că era cu putinţă să treacă de Divorando.

A regretat gândul de îndată ce i-a trecut prin minte. Nu trebuia să provoci zeii. Niciodată.

A simţit un foc arzând-o. Un foc pe care îl mai trăise odată.

Nina a urlat.

Şi asta mai auzise.

Alessa şi-a coborât privirea spre rochia ei, spre membrul ascuţit care i se înfipsese în pântec, cu ultimul spasm al unui scarabeu muribund. Creatura s-a chircit.

Sângele colcăia prin zalele armurii ei.

Ţipete. Zăngănitul spadelor. Fonţii ei şi gardienii s-au pus în mişcare, străduindu-se să o înconjoare înainte să se prăvălească la pământ.

Dante nu putea să îi încetinească prăbuşirea de această dată. Era deja la pământ. O tăietură adâncă îi cresta faţa, de la bărbie până la ureche, şi era acoperit de atât de mult sânge, încât Alessa nu îşi putea da seama dacă aveau amândoi aceleaşi răni fatale ori unele diferite. Mai multe mâini s-au îndreptat spre ea, încercând să-i amortizeze căderea, dar Alessa a simţit mirosul pământului, i-a simţit gustul. Dante zăcea întins la câteva picioare depărtare, cu o rază tremurândă de lumină străbătându-i chipul.

Armata trebuia să se ocupe de acum de restul. Ea nu avea să-i mai salveze.

Dante şi-a deschis ochii şi pupilele i s-au îngustat, încercând să-şi concentreze privirea asupra ei. Şi-a ridicat capul. Înfigându-şi degetele în ţărână, s-a târât mai aproape, oprindu-se apoi, înecat de tuse. Nu s-a obosit să-şi şteargă sângele de pe bărbie şi a început

să se târască din nou.

Străbătuse un braţ depărtare. Şi încă unul.

Darul lui ar fi putut să fie îndeajuns pentru a-l salva. Nu era îndeajuns pentru amândoi.

Rămâneau atâtea amintiri pe care nu urma să le creeze niciodată. Atâtea săruturi pe care nu aveau să le împartă. Atâtea răsărituri şi apusuri pe care ar fi putut să le privească împreună.

Alessa s-a concentrat asupra lui, detaşată de restul bătăliei furibunde. Nu mai putea să îi ajute. Nu putea să se ajute nici măcar pe ea însăşi.

Întunericul începuse să se împrăştie înăuntrul ei, dar Alessa nu s-a dat bătută. Dante încerca să ajungă la ea. Până atunci, trebuia să rămână acolo.

Cât valora un astfel de sacrificiu, o moarte sau două în plus, într-o zi în care muriseră deja atât de mulţi?

Totul.

Cumva, Dante a ajuns până la ea. Rezemat într-un cot, tremurând, a privit-o în ochi şi i-a mângâiat uşor obrazul.

— Gabriele a spus el. Numele meu este Gabriele.

Alessa şi-a ridicat mâna, căutând-o pe a lui.

— Dar nu am câştigat.

Dante a zâmbit.

— O vei face.

I-a strâns mâna şi maxilarul i s-a încordat, înghiţind un geamăt de durere.

— Nu, a murmurat Alessa, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, înţelegând acum ce încerca să facă.

Dante însă nu i-a dat drumul. Lacrimile fierbinţi i-au înceţoşat privirea în timp ce lui viaţa i se scurgea de pe chip.

Îi oferea ei darul lui.

Alessa nu putea să se elibereze şi nu putea să-i pună stop. Dacă încerca să se împotrivească, ar fi irosit darul pe care Dante i-l oferea fără regrete.

În locul în care îşi avea izvorul puterea ei, ceva s-a mlădiat – era schimbarea care marca trecerea de la absorbirea unui dar la amplificarea lui. Cunoştea deja prea bine sentimentul, dar nu îl experimentase decât cu puterile Fonţilor, niciodată cu *a lui.*

Alessa a plâns în timp ce durerea îi pălea şi o putere nouă, mai mare decât orice trăise până atunci, răbufnea eliberată.

Dante o salva, pentru ca ea să îi poată salva pe ei.

Lumea întreagă a dispărut într-o străfulgerare, urmată de o linişte atât de perfectă, încât Alessei i-a trecut prin gând că i se spărseseră timpanele.

Un dom de lumină s-a extins, ştergând de pe faţa pământului scarabeii pe care îi înghiţea, lăsând însă oamenii neatinşi în urma lui. Puterea unui ghiotte de a se vindeca şi de a proteja înflorea în afară, alungând întunericul.

Alessa şi-a ridicat privirea prin cercul de Fonţi şi gardieni cu armele ridicate împotriva unor duşmani care se evaporau în aer.

Acolo unde lumina întâlnea întunericul, ambele tremurau difuz şi bula începea să semene cu o ţesătură din dantelă.

— Vezi? i-a şoptit Alessa lui Dante. Vezi ce ai făcut?

Darul lui Dante îi salvase pe toţi.

Lumina dăinuitoare strălucise printr-o fereastră divină şi preschimbase toţi demonii în cenuşă.

— Dante?

Alessa şi-a întors privirea spre el şi i-a cuprins chipul în mâini.

Ochii îi erau deschişi, dar nu vedeau.
Nu aveau să mai vadă niciodată, nimic.

Capitolul 53

La speranza è l'ultima a morire.
Speranţa moare ultima.

Strigătul disperat al Alessei s-a pierdut în clamoarea bătăliei.

Încă atingea pielea lui Dante, dar spaţiul dintre ei era vast cât un ocean. Genele nu i-au fluturat, nici măcar când un scarabeu mort s-a izbit de creastă, împroşcându-i cu măruntaie.

Alessa a tremurat, zgâlţâită de spasme violente, dar vocile care veneau de departe o îndemnau să se ridice, în vreme ce mâinile se înfigeau în ea, ca nişte chingi de fier. Nu aveau să o lase să jelească, nu o lăsau în pace.

Armata încă lupta. Prietenii ei încă luptau.

Nu era singură.

Nu putea să se dea bătută.

Să îi dea drumul era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar lupta nu se încheiase încă.

Prietenii ei erau pretutindeni, împrejurul ei, o infuzau cu iubire şi afecţiune, odată cu magia lor.

Kaleb s-a ridicat pe brânci. La un moment dat, gheara unui scarabeu îl lovise în faţă, lăsând în urmă o tăietură îngrozitoare, care-i cobora de pe frunte până în ochi, dar era viu, chiar dacă cu jumătate de chip distrus. Îngustându-şi privirea prin ochiul bun, Kaleb şi-a întins mâna spre ea. Kamaria i-a apucat-o pe cealaltă, atât de strâns încât era dureros, însă Alessa s-a agăţat de acea durere.

Durerea era ceva real. Durerea însemna că este vie. Că *ei* sunt vii. Fortezza era plină de oameni, printre care familia ei şi alţi mii, încă în viaţă.

Peretele impenetrabil de gheare şi aripi care astupase cerul înainte era acum doar o sită rară. Monştrii erau furioşi, înnebuniţi de disperare, pentru că îşi simţeau sfârşitul apropiat. Scarabeii aveau să piardă, într-un fel sau altul, dar Alessa putea să-i împiedice să mai ia cu ei şi alte vieţi. Putea să-i împiedice să ajungă în oraş, acolo unde oamenii se ascundeau înfricoşaţi în spatele obloanelor îndoite de fier, în timp ce pereţii tremurau şi scarabeii le rodeau uşile.

Alessa a ridicat o fortăreaţă în jurul fetei cu inima frântă care plângea înlăuntrul ei şi s-a întors către cer.

Lupta îi era călăuzită de instinct. Două mâini, încă două. Alessa a trecut prin batalionul ei de Fonţi, adunându-le şi înmagazinându-le puterile, pentru a folosi cât mai multe daruri cu putinţă la fiecare atac.

Ţipătul de disperare pe care nu-l putea elibera era canalizat într-o armă şi puterea ei a devenit un crescendo al furiei şi durerii, care a răbufnit într-un taifun de fulgere, foc şi gheaţă. Până şi oceanul i-a răspuns, opintindu-se în valuri uriaşe, care-i înghiţeau pe scarabei şi îi târau în adâncuri.

Pas cu pas, cerul s-a limpezit. Sunetele au revenit.

O mână a eliberat-o. Apoi încă una. Kaleb s-a prăbuşit şi s-a întors pe spate, respirând greoi.

Ţipetele şi urletele de durere s-au amestecat cu strigătele de victorie. Alessa a amorţit, stoarsă, golită de energie, în timp ce darurile Fonților păleau.

S-a lăsat la pământ şi s-a lipit de trupul lui Dante, ocrotindu-l în moarte, aşa cum nu o făcuse în viaţă. Mâinile i-au alunecat în lungul gâtului, căutându-i pulsul, căutând până şi cea mai mică urmă de respiraţie, orice semn de viaţă – nimic însă. Sub degetele ei nu a palpitat nimic, nicio urmă de respiraţie

nu i-a mângâiat palma. Nimic.

Generalul făcea o plecăciune dinaintea ei, cu chipul plin de cicatrici, sânge şi rămăşiţe de scarabeu, asigurând-o că soldaţii puteau să cureţe ce mai rămăsese fără ea.

Alessa a clipit şi Nina şi Saida au ridicat-o de braţe, călăuzind-o în josul Crestei Finestrei, apoi pe drumul care urca spre oraş.

A cuprins-o panica şi s-a luptat să se elibereze, întorcându-se să-l caute pe Dante.

Nu ar fi trebuit să fie singur. Nu puteau să-l lase singur.

— Îl aduc, a spus Nina, iar Alessa a avut senzaţia stranie că nu era prima dată când o asigura de asta. E chiar în spatele nostru, vezi?

Era adevărat: doi soldaţi păşeau în urma lor, purtând o targă, de care avea grijă Josef.

Porţile oraşului s-au întredeschis şi primul val al echipelor de curăţenie a păşit afară, cu suliţele pregătite să scoată maţele scarabeilor care ar fi putut să se mai ascundă în umbră. Un bărbat, urmat de o femeie, apoi şi alţii. Cercetau cerul albastru şi senin, restul peisajului. Rănit şi mânjit cum era, Saverio rămăsese în picioare.

Una câte una, privirile s-au întors spre ea, pline de uimire.

Alessa s-a auzit declarând bătălia încheiată şi în jur au izbucnit urale. Strigăte victorioase cărora ea nu putea să li se alăture. Strigăte de bucurie şi uşurare, atât de departe de agonia care o sfâşia pe ea.

Alessa şi-a păstrat privirea aţintită înainte, în vreme ce lumea se trăgea de o parte şi de cealaltă, făcându-le loc să treacă salvatorilor, deşi putea să simtă prezenţa lui Dante sau mai degrabă absenţa lui,

în spate.

În golurile lăsate de durere mustea furia. Oamenii trebuiau să afle cine îi salvase, iar acea persoană nu era ea.

Alessa s-a oprit în mijlocul mulţimii.

— Acolo este salvatorul vostru. Numele lui a fost…

Alessa s-a adunat.

— Numele lui a fost Gabriele Dante Lucente.

Gabriele Dante Lucente. *Putere dăruită de zei şi lumină dăinuitoare.*

Alessa s-a înecat cu un râset, printre lacrimi. Nu era de mirare că nu îi spusese.

— A crezut că este un monstru, pentru că noi i-am spus asta. A crezut că poate aduce doar întuneric pe lume pentru că noi i-am spus că are doar întuneric de oferit. Dar el a fost lumina. Şi el *a dat totul* ca să vă salveze.

El dăduse totul şi ea îl pierduse.

O mână mică şi grijulie a dibuit umărul Alessei. Nina, cu lacrimile curgându-i pe obrajii pătaţi de sânge.

Apoi Kamaria, oprindu-se din mers.

Josef a făcut o plecăciune adâncă.

Mai departe, o mână a salutat milităreşte de pe o targă. Kaleb.

Alessa trecuse de bătălie nu cu unul, ci cu mai mulţi Fonţi vii.

Armata ei de prieteni frânţi, îmbibaţi de sânge.

Curând avea să-şi vadă familia şi avea să fie recunoscătoare că au supravieţuit şi ei. Curând avea să-şi amintească faptul că lumea nu era o singură persoană şi că o moarte nu ştergea miile de vieţi salvate. Curând avea să simtă că îşi făcuse datoria. Dar nu azi.

Alessa i-a instruit pe bărbaţii care duceau targa lui

Dante să o urmeze în templu.

— Eşti rănită! i-a spus Nina încetişor, în vreme ce soldaţii depuneau trupul lui Dante pe altar. Ar trebui să intri şi să îi laşi pe doctori să te examineze.

— Aşa va face, a zis Kamaria. Las-o o clipă!

Saida a chemat-o pe Nina la ea.

— Hai, ajută-mă să o urc pe Kamaria pe scări!

Au ieşit, urmaţi de soldaţi, şi Alessa a rămas singură în întuneric.

De trei ori îngenunchease în faţa trupurilor depuse pe acest altar.

De această dată, lacrimile au venit uşor, dar lacrimile care îl aduseseră pe Dante în Cittadella la început şi care îl ţinuseră acolo nu-l puteau aduce acum înapoi.

Umezeala rece i-a pătruns până la oase, dar Alessei nu îi era frig, pentru că era într-altă parte. Undeva unde era cald, undeva cu nisip încins de soare sub tălpi şi o mână aspră pe care o strângea în a ei.

Şi-a închis încet ochii. Dante părea adormit, dacă cineva ar fi putut să doarmă pe o piatră rece.

Dacă cineva ar fi dormit în haine înmuiate în sânge.

Alessa şi-a trecut degetele peste ale lui, atât de reci şi de ţepene.

Singură, în templul tăcut, a îngenuncheat dinaintea băiatului pe care îl iubea. Nu avea coşciug incrustat cu pietre preţioase, nici pat de catifea. Nici slujbă sau cor. Trecea în moarte aşa cum trecuse prin cea mai mare parte a vieţii – singur şi uitat.

Dar niciodată de ea.

Cu mâinile tremurânde, şi-a împreunat degetele, pentru a se ruga parcă, plecându-şi fruntea ca să-şi lase lacrimile să alunece, nestăvilite.

Oamenii de afară aveau nevoie de salvatoarea lor, oameni răniţi şi muribunzi, care meritau mulţumiri şi binecuvântări, dar Alessa nu suporta gândul că ar fi putut să-l lase singur, fără nicio dovadă că fusese iubit şi preţuit în viaţă.

Un dar.

Alessa şi-a răsfirat degetele pe pieptul lui, cu inima bătându-i tare, cât pentru amândoi.

Nici nu ar fi trebuit să spere.

Era imposibil.

Dar aşa cum făcuse pentru Hugo ultima oară, a îngenuncheat dinaintea altarului şi a căutat în golurile ascunse dinlăuntrul ei.

La început nu era nimic.

Apoi, o scânteie.

Un ecou al darului lui Dante, bucăţica pe care o furase – nu, partea pe care i-o dăruise el – când murise.

Încetişor, cu grijă, a tras puterea mai adânc, unde era mai aproape de partea aceea din ea pe care zeii o binecuvântaseră.

A strâns darul lui Dante.

Şi i l-a oferit înapoi.

Capitolul 54

Piccola favilla gran fiamma seconda.
O scânteie mică aprinde un foc puternic.

Uşurare.

Durerea, zgomotele, lumina – au dispărut cu toate.

Bătălia s-a evaporat şi Dante nu a mai simţit nimic.

Nu pentru că i-ar fi amorţit trupul, ci pentru că nu… mai era.

Nu mai avea inimă, aşa că pulsul nu-i mai bătea. *Cunoştea* frica, a recunoscut înţepătura metalică a avertismentului, dar nu aşa cum o mai simţise înainte. Nu avea ochi, aşa că al naibii să fie dacă ştia cum de poate să vadă o văpaie în întuneric. Dar era acolo. Pretutindeni. O lumină caldă, trandafirie, concentrată într-un singur punct, crescând ca să-l întâmpine.

Ceva legat de acea lumină încerca să îl liniştească şi *nu* funcţiona.

După douăzeci de ani în care aşteptase moartea la fiecare nenorocit de colţ, tentându-i pe zei, iar şi iar, provocându-i să o *facă odată,* acum era în cele din urmă mort. Şi asta îl scotea din sărite.

Alesese să fie gardianul Alessei. Să urce creasta aceea urâtă. Să o vindece cu darul lui, ştiind că asta îl va ucide. Şi ar fi făcut-o din nou.

Dar nici măcar nu i se oferea şansa de a vedea dacă funcţionase? Dacă Alessa era bine? Dacă învinseseră? În sfârşit, se hotărâse şi el să nu mai fie un măgar egoist, şi premiul lui era un spectacol de lumini şi o durere de cap în absenţa capului?

Fanculo. La dracu’ cu asta!

Nu se putea întoarce ca să identifice sursa sunetului, dar nu conta, pentru că nu se afla în spatele

lui. Nici în faţă. Asta dacă în acel loc exista noţiunea de direcţie. Sunetul venea dinăuntrul lui. Poate că şi lumina. Sau, poate că aşa ar fi fost dacă ar mai fi existat un *el* înlăuntrul căruia să se afle.

Sunetul nu era muzică. Nu exista un cuvânt pentru el. Avea însemnătate însă. Era un soi de limbaj sau poate că *era* limba în forma ei cea mai pură. *Miseria ladra*[31]*,* i-ar fi pulsat tâmplele, dacă ar mai fi avut cap.

Moartea ar fi trebuit să fie o uşurare, sfârşitul suferinţelor pământeşti.

Asta era un rahat!

Poate că, dacă ar fi avut la dispoziţie o eternitate ca să asculte, ar fi înţeles ce încerca să-i spună lumina, dar pe el moartea nu-l binecuvântase cu răbdare.

Nu vorbesc limbajul culorii, nici al muzicii. Dante şi-a îndreptat gândul spre cea mai strălucitoare parte a naiba-ştie-ce-chestie-era-aceea. *Alege o limbă pe care o cunosc sau termină! Am avut o zi lungă.*

Chestia a... râs? Tăcut. O bulă de râsete pline de afecţiune, dizolvată înlăuntrul lui.

Dante i-a trimis mental o frunte încruntată. *Te rog, spune-mi că nu vom face asta pentru toată eternitatea.*

Ceva s-a încordat. Degetele... lui? I s-au materializat dinaintea feţei. Faţa lui! Avea o faţă. Şi un trup. *Slavă Deei!*

Literalmente.

— Păi, mersi! a spus el, ca să-şi încerce vocea, care suna la fel. Dea?

Bula veselă s-a reîntors, mai caldă şi mai strălucitoare, fără să-i confirme însă nimic cu precizie. Cel puţin de această dată senzaţia îi venea din piept, pentru că avea unul. Şi haine, care erau inutile, deşi aprecia gestul. Probabil că zeilor nu le păsa de

31 Înjurătură în limba italiană (n.t.).

nuditate, dar pentru el era un obicei greu de deprins.

— Deci… *eşti* Dea? Sau nu eşti?

Corect.

Cunoştea sentimentul. Asta nu-i răspundea însă la întrebare. Era şi nu era Dea.

— Uite, nu vreau să sune ca şi cum aş fi nerecunoscător, dar ai putea să-mi spui dacă a funcţionat? Va fi bine?

Lumina a tremurat, aproape prinzând formă, dar nu întru totul, pâlpâind ca o lumânare lăsată la o fereastră deschisă.

Mirajul unei femei, înalte şi subţiri, cu păr şaten, deschis la culoare, şi aceiaşi ochi negri pe care îi vedea ori de câte ori se privea în oglindă.

— Mamă?

Mama lui – sau zeiţa care arăta ca mama lui – şi-a întins mâna spre el, cu ochii plini de iubire şi regrete, în acelaşi timp.

Nimic nu l-ar fi putut opri pe Dante să se întindă la rândul lui spre ea. Lumina i-a alunecat în lungul braţului, gâdilându-i pielea, impregnându-se în ea, ca să-l încălzească pe dinlăuntru. Primul val de emoţii – mândrie, iubire, siguranţă – a fost la fel de primitor ca un foc bun în vatră, după o ploaie rece, şi Dante ar fi putut să se scalde în el pentru totdeauna.

Dar căldura s-a preschimbat în fierbinţeală – arzând, trosnind, aprinzând – atinsă de o undă de regret că nu mai exista timp pentru ca lucrurile să fie făcute altfel. Aceasta era cea mai rapidă cale prin care putea să i se arate ce trebuia să ştie. Şi că nu avea timp de pierdut.

Mama lui a zâmbit, dar era cel mai trist zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

Apoi ea a dispărut şi lui i-a explodat mintea.

Un ocean vorace şi întunecat a înghiţit ţărmul, izbindu-se de zidurile oraşului, aducând cu el creaturi solzoase, cu colţi şi gheare ca nişte coase. Nori cenuşii înecau cerul deasupra râurilor de sânge, iar oamenii, oamenii de pretutindeni ardeau, ardeau, ardeau.

Cineva, întunericul întrupat, conducea atacul, luptând cu o armată de…

Viziunea l-a făcut să sară în sus şi un ţipăt i-a sfâşiat beregata, mistuindu-se în infern.

Capitolul 55

Chi mora mor, e chi camba cambe.
Morţii cu morţii, vii cu vii.

Alessa şi-a plecat capul pe pieptul nemişcat al lui Dante, fără să-i pese de murdăria, de sângele şi de ichorul scarabeilor care-i îmbibau cămaşa.

Salvarea lumii era o victorie care răsuna a gol.

Cu ochii strânşi, Alessa s-a luptat să închidă înlăuntrul ei toate amintirile pe care le avea cu el. Felul în care îi zâmbeau ochii negri, chiar şi când buzele nu o făceau. Felul în care o privea, de parcă ar fi vrut cu disperare să se oprească, dar nu-şi putea lua ochii de la ea. Cât de preţuită şi ocrotită se simţise în braţele lui. Şi cât de mult îi plăcea când îi spunea…

— *Luce mia.*

Alessa a tresărit.

Ochii plini de fantasme ai lui Dante i-au întâlnit pe ai ei.

Alessa a clipit din gene, dar iluzia nu s-a destrămat. Chipul îi era încordat de durere, dar era viu.

— Dante! i-a atins ea obrazul şi el a oftat.

Alessa şi-a retras imediat mâna şi s-a ridicat pe brânci, alergând imediat pe coridor, ţipând după ajutor.

A rămas în urmă, în vreme ce medicii se grăbeau să intre în templu. Trecuse de un război fără să i se facă rău, dar amărăciunea îi sfâşia acum gâtul, auzind ţipetele lui Dante, cu dinţii dezveliţi în agonie.

Era viu. Viu. Cuvântul a devenit o incantaţie, apoi o rugăciune.

Medicii au împuns, au înţepat şi au bandajat ore întregi înainte să îl urce pe Dante pe o targă, pentru a-l transporta la centrul de triaj al citadelei, dar era viu!

Aproape că şi-a pierdut tot sângele pe drumul până acolo, dar până la răsăritul soarelui – sau apusul, Alessa nu era sigură – doctorii i-au spus că era stabil.

Stabil.

Nu avea să uite niciodată sunetele, nici mirosurile soldaţilor răniţi ori muribunzi. Bătălia ei avea să intre în istorie drept una dintre cele mai scurte, dar numărul victimelor era mare, iar cei răniţi erau prea adânc pierduţi în durerea lor ca să le pese de locul pe care îl aveau în istorie.

Alessa încercase să stea lângă Dante, dar el îşi tot deschidea ochii şi mormăia despre umbre care-i vorbeau şi despre amintiri ale viitorului şi părea atât de afectat să vadă că ea nu îl înţelege, încât când o asistentă îi sugerase să plece, pentru ca Dante să se poată odihni, o făcuse.

El nu era singurul care suferea. Alessa a străbătut rândurile nesfârşite de soldaţi răniţi, oprindu-se să le mulţumească, ascultându-le ultimele cuvinte, aducându-le apă, supă şi băuturi. Chema medicii când i se părea că există salvare şi asculta ultimele cuvinte când părea să nu mai fie.

Începuse să creadă că uitase cum să se roage, dar acum se ruga alături de sute de oameni şi fiecare cuvânt venea din inimă.

Protejează-i, Dea, şi condu-i cu bine acasă. Fie în vieţile lor de muritori, fie în lăcaşul odihnei eterne, leagănă-i în braţele tale blânde şi luminează-le calea cu dragoste.

Alessa îşi făcuse datoria şi ei şi-o făcuseră pe a lor.

În ciuda chipurilor care o priveau cu uimire, Alessa s-a făcut utilă pe cât de mult a putut în orele care se scurgeau încet.

În timp ce tampona fruntea unui soldat cu un

prosop umezit, a auzit o voce subţire strigând-o:

— Cineva din salonul de răniţi grav pare să aibă nevoie de dumneavoastră, a anunţat o asistentă, care nu părea să fie destul de mare pentru o astfel de responsabilitate.

Cu inima bubuindu-i în piept, Alessa s-a grăbit să se întoarcă în zona rezervată cazurilor cele mai serioase. Rănile lui Dante fuseseră atât de grave, dar îl văzuse vindecându-se şi altă dată…

— Adrick? a tresărit ea, uimită să vadă un cap blond şi cârlionţat lângă patul lui Dante.

Adrick era acolo, avea grijă de bolnavi. Era ajutor de spiţer. Şi fratele ei Bineînţeles că venise.

Ochii lui Dante erau deschişi, dar el se holba la cer, nu la ea, palid la chip, cu maxilarul încleştat şi mâinile lipite de corp, strânse în pumni.

Tânărul a clipit şi ea a răsuflat.

Adrick a luat-o în braţe, strângând-o tare şi ridicând-o de la pământ.

— Ai reuşit, surioara mea!

— Lasă-mă jos, caraghiosule! l-a bătut ea uşor pe spate. Încă sunt periculoasă. Şi, pe Dea, eşti cu două minute mai mare ca mine! Exagerezi cu aiureala asta cu sora mai mică.

Adrick a râs şi a lăsat-o jos.

— Nu vreau să ţi se urce la cap, doar pentru că ne-ai salvat pe toţi. Şi acum spune-i demonului acesta chipeş să ia afurisitul de medicament, bine? E mai încăpăţânat decât tine.

Alessa s-a lăsat în genunchi şi şi-a scos o mănuşă.

— Dante…

Întregul lui corp s-a scuturat convulsiv când i-a strâns mâna în a ei.

— Îmi pare rău! a oftat ea şi s-a retras, încercând

să-şi pună mănuşa la loc.

Fata a înjurat în gând. Bineînţeles că încă era prea slăbit ca să-i tolereze atingerea.

— Nu vrei să iei medicamentul până când nu-mi spui mai întâi ceva, ei? l-a întrebat ea, zâmbind printre lacrimi. Vorbeşte atunci. Apoi ţi-l voi turna eu însămi pe gât.

— Crollo, a şuierat Dante.

Din colţul ochiului i-a alunecat o lacrimă şi Alessa a trebuit să-şi înfrângă pornirea de a i-o şterge.

— Nu a fost înfrânt definitiv. Am văzut… Am auzit… a bălmăjit el, apoi s-a oprit ca să-şi tragă suflul. Totul se leagă. Puterea ta. Sfârşitul. Nu s-a terminat.

Alessa a încercat să-l liniştească.

— Dar s-a sfârşit deocamdată, nu-i aşa?

Dante a dat scurt şi dureros din cap.

— Atunci, odihneşte-te puţin, ca să te poţi vindeca. Şi, pentru numele Deei, Dante, ia medicamentul!

Adrick a măsurat o doză şi l-a ajutat pe Dante să-şi ridice capul cât să poată să înghită. Alessa s-a întors spre cel mai apropiat medic:

— Ştii ce este el, nu-i aşa? a întrebat ea, provocând-o pe femeia de vârstă mijlocie să îi spună dacă avea vreo problemă cu identitatea lui Dante.

Femeia a dat din cap, cu sprâncenele încruntate.

— Ştiu şi aş fi fascinată să aud la ce ai fost martoră. Deocamdată este stabilizat, dar starea nu i se îmbunătăţeşte. Lucrurile de felul acesta durează însă.

— Dar ai observat o ameliorare, nu? a insistat Alessa. Tăieturi mai mici care s-au vindecat, vânătăi care au dispărut?

Nu era ceva neobişnuit ca o persoană să se afle în pragul morţii zile întregi şi uneori chiar săptămâni după o rană gravă. Era însă neobişnuit pentru un ghiotte.

— Mi-e teamă că nu, Finestra. De altfel, starea i s-a înrăutăţit la un moment dat, dar l-am redresat la timp.

Alessa s-a încruntat. Era încă timp. Şi Dante *se întorsese* din morţi. Era mult pentru un om. Nu prea avea de ce să se agaţe, dar Alessa refuza să renunţe la acea fărâmă de speranţă.

Capitolul 56

Tutto sapere è niente sapere.
Ştii totul când nu ştii nimic.

Dante s-a trezit brusc – singurul mod în care se mai trezea în ultimele zile.

— *Porca troia!* a blestemat el.

De fiecare dată când îşi închidea ochii, murea din nou, şi de fiecare dată când îi deschidea, se simţea ca şi cum s-ar fi născut din nou, din foc.

Adormit, treaz, nu conta. Nu exista alinare.

Zgomotul care nu înceta niciodată îi secera nervii. Respiraţii chinuite, gemete slabe, voci ascuţite. Dacă avea să mai petreacă încă o zi pe acel pat de spital, inhalând dezinfectant şi trezindu-se înconjurat de suferinţa altora, avea să moară.

— *Puttana la miseria!* a mormăit el printre dinţii încleştaţi.

Dottoressa Agostino i-a aruncat o privire sumbră.

— *Mi scusi*[32]*,* a zis Dante, doar pe jumătate sarcastic.

Auzise lucruri mai rele de la pacienţi în limba comună, zi de zi, dar asta o deranja?

Dante nu *simţea* durere, *era* durere. Fiecare firicel de păr de pe cap îl durea. Dar amânase destul. Înghiţindu-şi încă un geamăt, s-a ridicat.

Alessa i-a atras privirea ca un magnet. Aşezată pe un pat, de cealaltă parte a camerei, chipul i s-a luminat de bucurie când l-a văzut.

A sărit, şi-a cerut scuze şi s-a grăbit spre el, lăsându-l pe soldatul pe care îl îngrijea să se holbeze la

32 *Mă scuzaţi* (it.)

ceafa ei. Dante s-a luptat să nu zâmbească. Aşa făcea mereu, fugea de la o persoană sau de la o idee la alta, fără să-şi dea măcar seama că nu toată lumea putea să ţină pasul cu ea.

— Cum te simţi?

Alessa a îngenuncheat lângă el şi i-a strâns mâna: mănuşi de mătase lipite de piele.

— Scoate-le, i-a cerut el blând.

Ochii ei, mai mult verzi decât căprui astăzi, s-au mărit, genele lungi fluturându-i în semn de nelinişte.

— Mai târziu. Acum încă te recuperezi şi…

— Te rog! a implorat-o el. Scoate-le!

Alessa a pălit. Mâinile i-au tremurat în timp ce îşi scotea mănuşile şi apoi când i-a mângâiat podul palmei cu vârfurile degetelor.

Dante s-a destins. Şi-a muşcat buza, adânc. *Che palle*[33]*!*

Alessa a sărit în picioare, clipind des, ca să-şi alunge lacrimile.

— E prea devreme. Ai nevoie de mai mult timp ca să te vindeci. Îi voi aduce pe Adrick şi pe Josef. Au promis că te vor ajuta să urci scările, iar doctorul spune că eşti pregătit…

Alessa a plecat grăbită, lăsându-şi fraza neterminată.

Dante şi-a lipit la loc capul de peretele din piatră şi şi-a aţintit privirea asupra metalului filigranat care străbătea curtea.

Nu avea rost să o nege.

Starea lui nu se înrăutăţea, dar nici nu se îmbunătăţea. Cel puţin nu mai repede decât a celorlalţi răniţi.

O asistentă a păşit spre el cu un bol în care se afla

33 Ce păcat (it.)

ceva aburind şi un zâmbet pe chip, pe care nu avea cum să nu i-l întoarcă.

Îl tratau ca pe un om normal şi, la început, crezuse că nu ştiau. Ştiau însă. Zeilor, se luptaseră între ei care să-l îngrijească pe *Fontele Ghiotte.* Titulatura l-a făcut să zâmbească.

Ştiau cu exactitate ce era.

Sau, cel puţin, *ce fusese.*

Capitolul 57

Traduttore, traditore.
Traducătorul, trădătorul. Toate traducerile sunt imperfecte.

La o lună de la Divorando, Alessa îi urmărea pe Kaleb şi pe Dante ajutându-se unul pe celălalt să stea în picioare, legănându-se până când îşi găseau echilibrul. Bandajaţi şi îmbrăcaţi în halate largi, arătau ca o pereche de piraţi beţi care îşi pierduseră pantalonii.

Dante a surprins privirea Alessei şi ochii i-au alunecat de la ea puţin cam prea repede.

Trăgând aer pe nas, Alessa şi-a înăbuşit pornirea de a-l scutura, pe care o simţea adesea.

Sentimentele ei nu se schimbaseră. Dimpotrivă, ţinea la el mai mult decât înainte, dar mândria lui Dante suferise o lovitură mai puternică decât cea pe care i-o primise trupul şi demonii lui refuzau să-l lase în pace, şoptindu-i ameninţări sau promisiuni pe care nu le împărtăşea cu nimeni.

Poate că timpul nu putea să vindece toate rănile, dar era tot ce Alessa avea să-i ofere.

Kaleb s-a clătinat, pipăind aerul în încercarea de a găsi ceva de care să se ţină, şi Alessa a sărit imediat în picioare, gata să-l ajute. Dante l-a sprijinit înainte să apuce să o facă ea şi cei doi bărbaţi s-au întărit, pregătindu-se să înceapă să meargă.

Ceilalţi Fonți şi soldaţii răniţi se întorseseră la casele lor ca să se recupereze, dar Kaleb a pretins că se obişnuise cu luxul citadelei şi nu mai putea să renunţe la el, plus că, teoretic, *el* era Fontele oficial al Alessei.

Dante nu avea o casă.

Aşa că rămăseseră.

Kaleb croia pălării din bandaje şi le cerea asistentelor să îi spună că este mai frumuşel decât Dante. Se văita teatral că supa e prea apoasă, că prăjiturile sunt prea dulci până când îi aduceau altceva, apoi îşi mânca toată porţia şi fura şi de pe tava neatinsă a lui Dante, până când Dante se enerva şi mânca ceva doar ca să-i facă în ciudă.

Kaleb nu se dădea în spectacol în ciuda privirilor urâte ale lui Dante, ci pentru a şi le atrage. Dante avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, iar Kaleb era acela care îi oferea asta.

Şi, ce era mai important, Kaleb oferea genul acela de încurajări enervante, deghizate în insulte, de care Dante avea nevoie, oricât de straniu ar fi sunat asta. Fontele pe care Alessa şi-l alesese şi iubirea pe care o alesese îşi petreceau timpul scoţându-i din minţi pe doctorii şi pe asistentele care-i puneau să facă exerciţii şi le monitorizau recuperarea, în timp ce se şicanau unul pe celălalt într-o competiţie bizară, pentru a vedea care dintre ei putea să îşi exprime suferinţa cu cele mai creative înjurături.

Dante, fiind bilingv, ieşea de obicei învingător.

Slavă Deei că abia îl atinsese când îşi deschisese ochii, la altar.

Dacă l-ar fi atins cu adevărat, ar fi putut să moară din nou.

După ce îşi folosise ultimele puteri vindecătoare ca să o salveze, Dante îşi luase cea mai mare parte a darului cu el şi părăsise sfera existenţei muritoare. Ultima urmă, ecoul, i se transferase ei când murise, iar Alessa îl folosise – cu ceva ajutor din partea Deei – ca să-i convingă trupul să revină la viaţă. Puterea lui Dante nu se întorsese însă odată cu el.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Alessa i-a strigat câteva tachinări încurajatoare lui Kaleb, în timp ce acesta încerca să facă un pas. Fontele a mormăit, inventând un nou blestem, care a făcut-o pe asistentă să chicotească isteric.

Privindu-l pe Dante cum stă agăţat de tăblia de la patul ei, pierdut în gânduri, Alessa a ordonat fierbinţelii care-i ardea gâtul să se stingă.

Era *viu.*

Nu putea să îl atingă, cel puţin nu încă, dar era viu.

Asta era tot ce conta.

Asistenta i-a spus ceva lui Dante şi el şi-a scuturat capul, cu maxilarul încleştat.

Alessa a surprins privirea lui Kaleb, care şi-a dus mâna la frunte, prefăcându-se că leşină.

— Aveţi milă! Asistentă, acest ghiotte încearcă să mă ucidă! Lasă-mă să mă odihnesc, bestie!

Dante şi-a ascuns începutul de zâmbet, în timp ce Kaleb accepta ajutorul asistentei şi părăsea legănat camera.

— Vrei să-ţi aduc ceva? a întrebat Alessa.

— Nu, vino doar încoa! a mormăit Dante. Promit că voi fi cuminte.

Alessa s-a cercetat, ca să se asigure că nu era nicio bucăţică de piele la vedere între mănuşi şi mâneci şi apoi a păşit spre el.

— Am mai auzit eu asta.

Când a trecut pe dinaintea uşilor deschise de la balcon, mulţimea de afară a izbucnit în urale. Oamenii se strângeau în fiecare zi în piaţă, sperând că-şi vor întrezări salvatorii pe balcon, aşa că Alessa se supunea, în fiecare dimineaţă şi seară, în vreme ce Kaleb insista să fie dus cu căruciorul la fereastră cât mai des, ca să-şi salute susţinătorii.

Dante refuza întotdeauna. Nu ştia cum să accepte recunoştinţa şi iubirea. Un alt aspect care urma să aibă nevoie de timp.

Alessa s-a cuibărit lângă el şi a băgat de seamă cearcănele negre de extenuare pe care le avea sub ochi.

— Ai avut din nou vise.

I s-a umbrit privirea.

— Nu sunt convins că sunt *vise.*

Alessa s-a încruntat.

— Adică?

— Cred că ea încearcă să îmi spună ceva.

— Ea?

— Dea. Poate mama mea? Oricine ar fi. Era mândră, de parcă în sfârşit începusem să fiu cel care trebuia să fiu, sau aşa ceva. Dar voia să ştiu că nu am terminat.

Dante şi-a fixat privirea în tavan.

— Cu cât trece timpul, cu atât sunt mai puţin convins de ceea ce am văzut – auzit – nu ştiu cum să zic. Dar ştiu că ea încerca să ne ajute, să ne ofere un indiciu.

Alessa încă avea mănuşile în mâini, aşa că i-a mângâiat bucla brună de pe tâmplă.

Dante s-a lipit de palma ei, atingând mătasea cu buzele în timp ce vorbea:

— Cred că vrea să găsesc La Fonte di Guarigione.

Alessa s-a ridicat în capul oaselor.

— Există încă? Atunci voi pleca chiar acum şi îţi voi aduce apă înapoi. Te vei vindeca. Poate că vei putea să te întorci la…

— Nu, şi-a scuturat Dante capul. Nu cred că aşa merg lucrurile.

— De ce nu? Nu îmi pasă cât de departe trebuie să călătoresc, o voi face. Ai putea fi vindecat, ţi s-ar putea reface puterile. Şi, în caz că ai dreptate şi Crollo plănuieşte ceva şi mai rău, avem nevoie de apa aceea pentru trupe.

— Cred că asta încearcă să îmi spună. Că trebuie să o găsim înainte ca el să trimită ce va fi plănuind.

— Păi, atunci, unde este? În Saverio?

Dante şi-a închis ochii.

— Acum nu mai este în Saverio.

— Acum? a tresărit Alessa. Dante, cum poate un izvor să se mute?

— Nu este un izvor.

Alessa s-a strâmbat.

— Nu cunosc eu prea bine limba veche, dar ştiu partea cu: *ha dato loro una fonte di guarigione* – „le-a oferit o fântână vindecătoare”.

— Accentul tău încă este îngrozitor, i-a spus cu un început de zâmbet Dante. *E quando arrivé il momento della battaglia, i combattenti sarebbero stati forti, poiché ha dato loro una fonte della guarigione.* Poate însemna fântână, însă un alt fel în care poate fi tradusă *una fonte* este *izvor – sursă.*

Alessa şi-a şoptit cuvintele, încercând să le pătrundă cu noul înţeles pe care Dante i-l oferise.

Iar când va veni vremea bătăliei, luptătorii vor fi puternici, pentru că ea le-a oferit... o sursă de vindecare.

Alessa a rămas nemişcată.

— Vrei să spui că cel de-al treilea dar al Deei nu mai este în Saverio pentru că...

Dante şi-a închis ochii.

— Pentru că i-am alungat.

Alessa a uitat să mai respire.

Pentru a putea supravieţui în faţa a ceea ce plănuise Crollo pentru ei aveau nevoie de o armată de soldaţi aproape invincibili.

Dar mai întâi trebuiau să-i găsească.

Mulţumiri

Mi-am spus dintotdeauna poveşti, dar abia acum câţiva ani am încercat să le aştern pe hârtie. Vedeţi voi, „adevăraţii” scriitori mi s-au părut întotdeauna nişte suflete liniştite, solitare, iar eu... nu sunt aşa. Cu toate acestea, de când m-am hotărât să devin scriitoare – sau mai bine spus: de când *mi-am dat seama* că asta hotărâsem, pentru că se pare că toată lumea ştia, mai puţin eu –, viaţa mea s-a umplut de mai mulţi oameni minunaţi ca oricând. Aş putea umple o sută de pagini cu mulţumiri şi tot aş rămâne fără spaţiu, dar voi încerca să păstrez lucrurile (întrucâtva) pe scurt.

În primul rând, recunoştinţa mea eternă agentei mele, Chelsea Eberly, cea mai grozavă susţinătoare pe care şi-ar fi putut-o dori o scriitoare. Îţi mulţumesc pentru că ai crezut în această carte şi în mine şi pentru entuziasm, îndrumări şi, per total, pentru că eşti minunată.

Vicki Lame, *editor extraordinaire,* să lucrez cu tine *a* fost un vis devenit realitate. Îţi mulţumesc pentru că ai văzut tot ce are de oferit această carte, pentru că ai muncit neobosit să o treci dincolo de linia de sosire şi pentru că m-ai adăugat şi pe mine listei tale incredibile de autori.

Toată gratitudinea mea tuturor celor de la Wednesday Books, lui Jennie Conway, Angelicăi Chong şi Vanessei Aguirre, pentru răbdarea, bunătatea şi atenţia la detalii care m-au făcut să mă ţin de program (în mare parte), în ciuda întrebărilor mele fără sfârşit şi a tuturor acelor dăţi în care am uitat să apăs pe *reply all.* Jur că mă voi prinde până la urmă. Michelle McMillian, Melanie Sanders, Lena Shekhter, Anne Newgarden, Meghan Harrington, Alexis Neuville şi

Brant Janeway, vă mulţumesc pentru că aţi muncit din greu în spatele scenei, iar lui Rhys Davies îi mulţumesc pentru frumoasele hărţi. Mulţumiri speciale lui Kerri Resnick şi Olgăi Grlic, pentru că au creat coperta incredibilă, şi lui Kemi Mai pentru că a adus-o la viaţă. Sunt vrăjită. Nu aş fi putut să cer o echipă editorială mai bună decât St. Martin’s Press şi Wednesday Books şi mă simt atât de onorată să lucrez cu voi toţi.

Profunde mulţumiri criticilor parteneri, prietenilor, experţilor şi cititorilor beta care au făcut tot posibilul să mă ajute să tratez just această distribuţie de personaje, printre care se numără şi Claudia Giuffrida, Amy Acosta, Anah Tillar, Iori Kusano, Anonymous şi Irtefa Binte-Farid, care primesc puncte în plus pentru că au citit întreaga carte într-o singură noapte. Sper că v-am făcut mândri.

Lui Ron Harris, Kristie Smeltzer, Megan Manzano şi tuturor celorlalţi de la Writer House, vă mulţumesc pentru că mi-aţi văzut potenţialul înainte ca eu să ştiu că am vreun strop. Taylor Harris, prietena mea de la debutul local, iată-ne acum! Lui Alice, Naomi, Christine, Jess, Meghann, Chae-Yeon şi tuturor membrilor familiei mele, vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat bătând câmpii despre cărţi. Autumn Ingram, îţi mulţumesc pentru că m-ai învăţat (şi, extrapolând, ai învăţat-o pe Alessa) cum să strecoare cu inocenţă aluzii senzuale în orice conversaţie.

Eliza, Melody, Ryan, Brook, Jeff, Emily, Kristine, Erin şi restul brigăzii *No Excuses,* vă mulţumesc pentru că mi-aţi citit ciornele de la început, în ciuda propunerii mele *teribile* dintâi, şi în special lui Lyla Lawless, pentru că a disecat toate acele rezumate. Margie Fuston, mi-ai salvat viaţa, iar tu eşti singurul motiv pentru care această carte are o continuare. Îţi

mulţumesc pentru că eşti îngerul (diavolul? îngerul diabolic?) de pe umărul meu.

În ciuda cotiturilor, a dezamăgirilor şi a manuscriselor pe care le-am aruncat, drumul meu spre publicare a fost presărat cu praf magic mulţumită zânelor bune şi mentorilor Brenda Drake şi Alexa Donne, precum şi comunităţilor de la Pitch Wars şi Author Mentor Match, în special mentorilor mei, Molly E. Lee şi Jamie Krakover. Pitch Wars, promoţia 2017, aveţi inima mea pentru totdeauna. Kylie Schachte, Jade Loren, Ipuna Black, Julie Christensen şi mulţi alţii, vă mulţumesc că m-aţi ridicat de la pământ când credeam că nu voi mai răzbi niciodată, şi pentru că aţi sărbătorit cel mai mult când am făcut-o. Mulţumiri speciale lui Shelby Mahurin, care m-a încurajat când am avut cea mai mare nevoie şi m-a inspirat să scriu cartea pe care mi-aş fi dorit să o citesc.

Prietenilor mei dragi, lui Rajani Larocca şi Andreei Contos: sunt atât de recunoscătoare că scrisul v-a scos în calea mea. Anna Rae Mercier, sufletul meu pereche într-ale scrisului, partenera de podcast şi cel mai răbdător critic de pe planetă – îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Pentru tot.

Ayana Gray, Lauren Blackwood şi Natalie Crown, nu mi-am închipuit niciodată că îmi voi face prieteni noi pe timpul pandemiei, dar sunt atât de bucuroasă că ne-am găsit unii pe alţii. Lyssa Mia Smith şi Sophie Clark, a fost o bucurie să vă fiu mentor şi una încă şi mai mare să devenim prieteni.

Tamora Pierce, Elle Cosimano, Sarah Glenn Marsh, Hannah Whitten, Lyndall Clipstone, Lauren Blackwood, Ayana Gray şi Allison Saft, vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să citiţi, precum şi pentru laudele generoase pe care le voi preţui pentru totdeauna. Şi fiecărui scriitor,

cititor şi librar care le-a împărtăşit entuziasmul îi mulţumesc din adâncul inimii pentru că i-a iubit pe Alessa şi pe Dante.

Grazie mille Monica, Emma şi Diletta pentru că m-aţi inspirat, pentru că mi-aţi împrumutat numele voastre şi pentru că mi-aţi corectat italiana când o masacram fără intenţie şi vă rog să mă iertaţi pentru dăţile în care am făcut-o dinadins. Această carte cu siguranţă nu ar exista fără voi. Dante este norocos că îi sunteţi familie, la fel cum sunt şi eu.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost cu putinţă fără minunata mea familie. Mama, de la care am moştenit dragostea pentru cuvinte şi hotărârea de a încerca să le fac să sune perfect, care încearcă în continuare, cu vitejie, să mă înveţe gramatica italiană şi cum să folosesc virgulele. Şi tatăl meu, care m-a învăţat să iubesc comediile romantice, literatura SF şi filmele despre catastrofe. Sunt cea care sunt, iar această carte este ceea ce este mulţumită vouă.

Soţului meu, Brian, cea mai pragmatică persoană pe care o cunosc: ai ales să ai încredere nestrămutată în mine şi în visul meu imposibil şi asta înseamnă totul. Să fii căsătorit cu un autor *ar trebui* să-ţi aducă nişte beneficii foarte tari, dar vai, tu te alegi doar cu numele trecut la mulţumiri, o casă dezordonată, o viaţă întreagă în care oamenii te vor tot întreba ce personaj a fost inspirat de tine şi iubirea mea. Şi, în cele din urmă, copiilor mei! Vă mulţumesc pentru toate îmbrăţişările şi ideile oferite, pentru că mi-aţi fost cei mai mari susţinători şi, în primul rând, pentru că sunteţi persoanele minunate care sunteţi. Voi sunteţi lumina mea.

Amestecul perfect de umor și romantism, *Acest har necruțător* este un roman alert, plin de magie și replici senzuale. Pregătiți-vă să vă îndrăgostiți până peste cap de Alessa și Dante!

Allison Saft, autoarea romanului
A Far Wilder Magic

Îmbinând cele mai atrăgătoare elemente ale unui roman fantasy cu acelea ale unei comedii romantice, *Acest har necruțător* este o aventură încântătoare de la început până la sfârșit, cu o lume complexă, bogată și construită în detaliu, cu personaje în care oricine se poate regăsi cu ușurință.

Hannah Whitten, autoarea romanului
For The Wolf

Cartea aceasta este incredibilă! Discuțiile pline de sarcasm și ironie, povestea de dragoste, tensiunea dintre personaje! Nu mă mai săturam!

Lauren Blackwood, autoarea bestsellerului
Within These Wicked Walls

De la cadrul luxuriant la mize mari și conversații istețe, *Acest har necruțător* este un roman plin de romantism și suspans, de neuitat.

Sarah Glenn Marsh, autoarea seriei
Reign of the Fallen

O poveste captivantă, pasională și întrețesută cu pericole!

Tamora Pierce, autoarea seriei
Song of the Lioness

storiabooks.ro

Un roman de neratat pentru fanii
seriei *Șarpe și porumbel* și ai filmului *The Bodyguard*.

Primul volum din seria *Ultima Finestra*

Trei nunți.
Trei înmormântări.

Darul oferit de zei Alessei ar trebui să amplifice magia partenerului ei, nu să îi ucidă pe toți pretendenții pe care ea îi atinge.

Acum, când doar câteva săptămâni o mai despart de lupta cu un roi de demoni înfometați, care vor devora tot ce se află pe insula-sanctuar Saverio, Alessa nu mai are prea mult timp la dispoziție pentru a găsi un partener alături de care să poată opri invazia. Iar atunci când un preot cu intenții ascunse îi convinge pe credincioși că moartea Alessei este singura lor speranță de supraviețuire, propriii soldați încearcă să o asasineze.

Cuprinsă de disperare, Alessa îl angajează drept gardă personală pe Dante, un renegat cinic care poartă pecetea cu care sunt însemnați criminalii. Dar, în vreme ce rebeliunea se dezlănțuie în spatele porților, secretele întunecate ale lui Dante s-ar putea dovedi cea mai mare trădare dintre toate.

El deține cheia care va asigura supraviețuirea Alessei, precum și cheia inimii ei, însă este oare Dante cel care o va ajuta să își controleze darul sau cel care o va distruge odată pentru totdeauna?

Acest har necruțător, debutul captivant și plin de romantism al lui Emily Thiede, îi va face pe cititori să întoarcă atât de repede paginile până la finalul devastator, încât vor aștepta cu nerăbdare continuarea!

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
ISBN 978-606-9072-95-0
9 786069 072950
16+
storiabooks.ro